

Nửa Hoan Nửa Ái

Contents

Nửa Hoan Nửa Ái	2
1. Chương 1: Dẫn Truyện	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11: Chương 11 (18+)	44
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	60
16. Chương 16: Chương 16 (18+)	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	70
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21: Chương 21 (18+)	81
22. Chương 22: Chương 22 (18+)	83
23. Chương 23	88
24. Chương 24	88
25. Chương 25	88
26. Chương 26	88
27. Chương 27: Chương 27 + 28	88
28. Chương 29	88
29. Chương 30	88
30. Chương 31	88
31. Chương 32	88
32. Chương 33	88
33. Chương 34	88
34. Chương 35	88
35. Chương 36	88
36. Chương 37	88
37. Chương 38	88
38. Chương 39	88
39. Chương 40: Chương 40	88
40. Chương 41: Chương 41	88
41. Chương 42: Chương 42	88

42. Chương 43: Chương 43	88
43. Chương 44: Chương 44	88
44. Chương 46: Chương 46	88
45. Chương 47: Chương 47	88
46. Chương 48	88
47. Chương 49	88
48. Chương 50: Chương 50	88
49. Chương 51	88
50. Chương 52: Chương 52	88
51. Chương 53: Chương 53	88
52. Chương 54: Chương 54	88
53. Chương 55: Chương 55	93
54. Chương 56: Chương 56	93
55. Chương 57: Chương 57	93
56. Chương 58: Chương 58	96
57. Chương 59	100
58. Chương 60: Chương 60	103
59. Chương 61: Chương 61	103
60. Chương 62: Chương 62	103
61. Chương 63: Chương 63	103
62. Chương 64: Chương 64	103
63. Chương 65: Chương 65	114
64. Chương 66: Chương 66	114
65. Chương 67: Chương 67	114
66. Chương 68	114
67. Chương 69 - 75	114
68. Chương 76 - 82	135
69. Chương 83: Ngoại Truyện: Vì Anh Là Tướng Úc Nam	159

Nửa Hoan Nửa Ái

Giới thiệu

Anh cứu chị ra khỏi xe nhưng lại để chị hiểu lầm người cứu mình là anh Lộ. Tình yêu của Tướng Úc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-hoan-nua-ai>

1. Chương 1: Dẫn Truyện

Viêm Lương ra khỏi bồn tắm, quần khăn rời nhà vệ sinh.

Do cô ở trong đó quá lâu, người đàn ông trên giường đã ngủ say.

Viêm Lương ngồi xuống bên cạnh giường, không khách sáo giờ tay vỗ lên mặt người đàn ông, nhưng anh ta vẫn không tỉnh lại.

Người đàn ông có thân hình màu đồng rắn chắc, là DJ tại một quán bar, ngón tay anh ta rất đẹp, nụ cười vô cùng cuốn hút. Viêm Lương cho rằng cô có chút cảm tình với anh ta. Nhưng bây giờ ngắm kỹ anh ta trong giấc ngủ say, Viêm Lương chỉ cảm thấy, gương mặt này xa lạ vô cùng.

Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Đây là phòng khách sạn vô cùng xa hoa, giường hình bầu dục cỡ lớn, quần áo vắt bừa bộn dưới đất. Viêm Lương đứng dậy, tìm quần áo của cô mặc vào người. Sau đó cô lục túi xách lấy ví tiền, rút tập tiền đặt lên tủ đầu giường.

Mua hàng trả tiền, sau đêm hôm nay, họ trở thành người xa lạ.

Trong lúc đi ra cửa phòng khách sạn, Viêm Lương vô tình nhìn thấy bóng dáng cô trong chiếc gương cỡ lớn ở bức tường đối diện, cô bất giác dừng bước.

Người phụ nữ trong gương rất xinh đẹp nhưng không có linh hồn.

Đôi mắt của cô trống rỗng vô cảm.

Viêm Lương về đến nhà là lúc nửa đêm.

Những người giúp việc trong nhà phần lớn mới đến làm, Viêm Lương đến nay thậm chí không nhớ hết mặt bọn họ. Đám giúp việc tuy biết nữ chủ nhân có tính cách lạnh lùng, mối quan hệ với ông chủ chẳng khác nào nước lửa, nhưng gặp cô, họ vẫn cung kính cúi chào: “Phu nhân.”

Viêm Lương vừa lái ô tô vào nhà để xe, một người giúp việc xông ra trước đầu xe của cô: “Phu nhân, ông chủ đang đợi phu nhân ở phòng khách.”

“Tôi biết rồi.”

Miệng nói vậy nhưng trên thực tế, Viêm Lương chẳng hề bận tâm. Cô xuống xe, đi cầu thang ở nhà để xe lên thẳng tầng trên, về phòng ngủ liền đặt mình xuống giường.

Trong lúc ngủ lơ mơ, điện thoại di động của Viêm Lương rung lên, cô cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn từ một số lạ.

“Tôi là đàn ông, dù thế nào cũng không thể nhận tiền của đàn bà, hơn nữa chúng ta vẫn chưa làm gì cả.”

Viêm Lương cố nhớ xem cô đưa số điện thoại cho đối phương từ lúc nào nhưng nghĩ mãi không ra. Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng tay nắm cửa phòng chuyển động. Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lương ném điện thoại lên tủ đầu giường, nhắm nghiền hai mắt.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Tấm chăn mỏng bị kéo ra, một bên giường hơi lún xuống, Viêm Lương rất phiền não, cô quay người sang một bên giả vờ ngủ say.

Người đàn ông vừa ngồi xuống giường đưa mắt nhìn chỗ lõm trên đệm, nơi Viêm Lương vừa nằm ngủ. Anh giờ tay chạm vào, vẫn có thể cảm nhận thấy hơi ấm cô để lại.

Người đàn ông ngoảnh đầu về phía chiếc đồng hồ cổ ở góc phòng, bây giờ là hai giờ sáng.

Vợ anh ngày càng không quan tâm đến gia đình, nhưng anh không hề tức giận, ngược lại còn ghé sát, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người cô.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy mấy dấu hôn còn rõ nét trên cằm cổ trắng ngần của Viêm Lương.

Viêm Lương bị người đàn ông nổi giận kéo tóc giật ngược về đằng sau.

Cô đau đến mức giật mình tỉnh giấc, túm chặt tay người đàn ông nhưng bị anh gạt ra. Cả người cô không thể khống chế đổ về đằng sau, đè vào chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường, căn phòng đột nhiên tối hẳn.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Viêm Lương nhìn thấy người đàn ông giơ tay định tát cô, nhưng bàn tay anh dừng lại trong không trung, phảng phất như anh đã khôi phục lý trí vào giây phút đó. Vài giây sau, người đàn ông nhắc cầm Viêm Lương: “Hôm nay em lại chơi bời ở đâu? Cũng không biết rửa sạch sẽ rồi mới về nhà.”

Động tác của anh khá nhẹ nhàng, ngữ khí kiềm chế. Sự thay đổi thái độ nhanh như tia chớp của anh khiến Viêm Lương ngây người, sau đó cô nở nụ cười thách thức: “Tôi rất mệt, mời anh ra ngoài.”

“Ra ngoài?” Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng. Trong lúc nhìn cô chằm chằm từ trên cao, bàn tay anh lần đến trước ngực cô.

Tiếng loạt xoạt vang lên, cổ áo của Viêm Lương bị kéo ra.

Viêm Lương cố hết sức giật tay anh nhưng tổn công vô ích. Người đàn ông dễ dàng túm cô về giường nằm.

Người đàn ông làm động tác như sắp bóp cổ cô, khiến cô ngoái đầu sang một bên, để lộ cằm cổ trắng nõn. Anh không hề do dự cúi xuống cắn mạnh vào cổ Viêm Lương.

Hành động hoang dã này đã hoàn toàn phủ lấp những dấu hôn trên đó.

Viêm Lương giơ tay định đánh người đàn ông, nhưng bị anh giữ chặt, cô chỉ có thể hét lên: “Tưởng Úc Nam! Có giỏi anh hãy giết tôi đi!”

Tưởng Úc Nam nhả miệng khỏi cổ Viêm Lương, hơi thở nóng hổi của anh phả trên làn da lạnh giá của cô, thanh âm của anh trầm thấp đến mức đáng sợ, nhưng vẫn lộ vẻ tao nhã từ cốt tủy. Anh nói chậm rãi từng từ một: “Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, làm gì có gan lấy mạng em? Cùng lắm tôi chỉ nộp bằng chứng phạm tội thương mại của Châu Trình cho cảnh sát, rồi tiễn cậu ta vào tù mà thôi.”

Nghe đến tên Châu Trình, Viêm Lương dờ dẩn.

Lời nói vừa dứt, người đàn ông lập tức kéo váy cô...

2. Chương 2

Hai năm trước.

Vào một ngày nắng đẹp.

Trên không trung, chiếc máy bay chở khách cỡ lớn bình ổn cất cánh, tạo thành một vệt khí lưu trên nền trời xanh biếc.

Bên ngoài nắng chói chang, Viêm Lương buộc phải kéo cửa sổ, cô nhắc gọng kính, tiếp tục xử lý tập tài liệu trên bàn.

Lúc đó là giờ ăn trưa, cô tiếp viên hàng không đẩy xe, sắp đồ ăn cho hành khách.

Chiếc xe chở đồ ăn nhanh chóng đi đến bên cạnh Viêm Lương, cô tiếp viên hàng không cúi người định đặt dao đĩa, cô hơi tần ngần khi thấy bàn nhỏ để đầy tài liệu.

Viêm Lương đang tập trung phân tích số liệu quan trọng, cô đành buông bút, nhướng mắt nhìn tiếp viên hàng không: “Tôi chỉ cần một ly cà phê, cảm ơn.”

Cô tiếp viên hàng không mỉm cười, rót cà phê đưa đến tay Viêm Lương.

Đúng lúc Viêm Lương chuẩn bị nhận cốc cà phê, chiếc máy bay đột nhiên chao đảo.

Cô tiếp viên hàng không cảm không chắc, nửa ly cà phê đổ xuống tài liệu của Viêm Lương.

Viêm Lương phản ứng nhanh giơ tay che chắn, một phần văn bản tránh khỏi tình trạng dính nước cà phê, nhưng nước cà phê hắt xuống váy áo của cô, tạo thành vệt loang lổ.

“Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi” Cô tiếp viên hàng không vội vàng rút khăn giấy.

Lúc này, tiếng cơ trưởng vang lên trong hệ thống truyền thanh: “Máy bay gặp phải luồng khí lưu, đề nghị quý khách thắt dây an toàn.”

Viêm Lương nhanh chóng lau sạch nước cà phê trên tập tài liệu bị ướt, nhìn sang bên này thấy mấy tờ giấy rơi xuống lối đi, cô vội vàng cúi dây an toàn, đứng dậy đi nhặt tài liệu.

Nhưng có một bàn tay thò xuống nhặt tài liệu nhanh hơn Viêm Lương một bước.

Là một hành khách ngồi chéch phía sau cô.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Viêm Lương là cánh tay đàn ông xắn áo sơ mi lên tận khuỷu, để lộ chiếc đồng hồ hàng hiệu và năm đầu ngón tay thon dài. Viêm Lương giơ tay định nhận tờ tài liệu và nói lời cảm ơn, nhưng cô chợt khựng lại ngay trước khi mở miệng.

Bởi vì lúc ánh mắt của cô dịch chuyển lên bờ vai đến gương mặt nghiêng của người đàn ông, cô thấy rõ ràng anh ta đang xem tài liệu của cô.

Anh ta ngồi, còn Viêm Lương đứng. Từ góc độ của Viêm Lương, tuy không nhìn rõ gương mặt người đàn ông nhưng cô vẫn nắm bắt được ánh mắt sắc bén của anh ta khi anh ta đọc tài liệu.

Viêm Lương ho khan một tiếng, giơ tay đến trước mặt người đàn ông, tỏ ý muốn lấy lại tài liệu. Cô đồng thời nhấn mạnh ngữ khí: “Cám...ơn...”

Đến lúc này người đàn ông mới ngẩng đầu.

Đôi mắt anh ta đâu chỉ sắc bén, mà như con diều hâu rình mồi.

Đây cảm nhận duy nhất của Viêm Lương khi cô chạm phải ánh mắt của anh ta.

Nhưng đôi mắt sắc bén đó ngay lập tức dịu đi, người đàn ông mỉm cười, trả tài liệu cho Viêm Lương.

Viêm Lương nhanh chóng quay về chỗ ngồi. Sau khi sắp xếp lại đồng tài liệu lộn xộn, cô không nhìn được quay đầu về phía người đàn ông. Nhưng lúc này, vị hành khách phía sau đang cúi đầu dùng bữa. Anh ta chỉ thuần túy là một người đàn ông xa lạ mà thôi.

Cứ như cảnh tượng vừa rồi là ảo giác của cô, Viêm Lương lắc đầu quay lên.

Ba tiếng đồng hồ sau, chiếc máy bay hạ cánh, hành trình vượt đại dương cuối cùng cũng kết thúc.

Dòng người đổ ra đại sảnh sân bay.

Viêm Lương sải bước dài đi tới nơi nhận hành lý. Cô có mái tóc đen, làn môi đỏ nổi bật, nhưng gương mặt vô cảm, đôi giày cao gót của cô nện cộc cộc xuống nền đá, rất có khí thế. Chỉ bộ váy liền của cô vệt cà phê đã khô, khiến cô hơi thất vọng.

Viêm Lương nhanh chóng lấy hành lý của mình. Cô định kéo va ly vào nhà vệ sinh đổi bộ quần áo sạch sẽ, nhưng trên đường đi cô bị một người đàn ông nho nhã mặc comple chặn lại.

“Có chuyện gì sao?” Viêm Lương đang vội nên tỏ thái độ không mấy hòa nhã.

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, sau đó anh ta lấy một cái kính từ trong túi xách: “Cái này của cô phải không?”

Viêm Lương mở to mắt. Cô nhìn kỹ cái kính, quả nhiên là của cô.

“Tôi nhặt được ở trên máy bay.”

Viêm Lương bị cận nhẹ, chỉ lúc làm việc cô mới đeo kính. Sau khi xảy ra sự cố ở bữa trưa, cô không tiếp tục nghiên cứu tài liệu, vì vậy cô không rõ bị rơi kính từ lúc nào.

Viêm Lương lịch sự mỉm cười, cô đang chuẩn bị cảm ơn và nhận kính, ai ngờ người đàn ông nhét kính vào tay cô, bên trong còn kèm một tấm danh thiếp.

“Nếu không có gì bất ngờ, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại.” Người đàn ông lên tiếng.

Viêm Lương chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, nên cô không để ý đến câu nói kỳ lạ của người đàn ông. Cô nhận tờ danh thiếp, liếc qua rồi gật đầu biểu thị cáo từ. Sau đó Viêm Lương kéo va ly bước đi, để mặc người đàn ông đứng yên tại chỗ.

Khi đến cửa cảm ứng ở đại sảnh sân bay quốc tế, nhìn thấy thùng rác ở bên cạnh, Viêm Lương lập tức ném tấm danh thiếp vào thùng rác.

Vừa ra ngoài, bên tai Viêm Lương vọng tới giọng nói quen thuộc: “Viêm Lương!”

Viêm Lương đứng lại.

Cô ngó quanh, liền nhìn thấy Châu Trình đang đứng đợi cô ở cửa lớn.

Anh vẫy tay với cô và nở nụ cười dịu dàng.

Gương mặt lạnh lẽo của Viêm Lương cuối cùng cũng lộ tia xúc động, cô rảo bước nhanh hơn, chỉ một loáng đã đến trước mặt anh: “Em vinh dự thật đấy, phiền giám đốc Châu đích thân đi đón em.”

Câu nói có hàm ý chế nhạo của cô làm Châu Trình mỉm cười bất lực: “Chỉ một năm không gặp, miệng lưỡi em ngày càng ghê gớm.”

“Chỉ một năm không gặp, anh ngày càng đẹp trai ra.”

Thời tiết rất đẹp, ánh nắng chói chang khiến Viêm Lương nheo mắt, nụ cười của người đàn ông trước mặt còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời. Viêm Lương liền quay đi chỗ khác, cố gắng đè nén tà niệm vừa nảy sinh trong lòng: “Đúng rồi, chú Châu đâu? Chẳng phải trước đây đều là chú phụ trách đón em hay sao?”

“Bố anh đưa phu nhân đi bệnh viện thăm ông già, hôm nay anh được nghỉ nên thay bố làm tài xế của em.” Vừa nói Châu Trình vừa đỡ hành lý của Viêm Lương, đi ra bãi đỗ xe.

Cách đó không xa có một chiếc xe sang trọng lặng lẽ đậu một chỗ. Cửa kính xe ô tô đen như mực, giống hệt đôi mắt người đàn ông ngồi ở hàng ghế phía sau.

Anh ta đang nhìn ra ngoài cửa xe, bộ dạng có vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén như có thể nhìn xuyên thấu người khác. Một tay anh ta chống lên thành cửa tì vào cằm, trên cổ tay là chiếc đồng hồ hàng hiệu, vỏ kim loại của đồng hồ còn không lạnh bằng gương mặt anh ta.

Người đàn ông vừa bắt chuyện với Viêm Lương đi khỏi cửa cảm ứng, nhanh chóng chui vào trong xe. Anh ta quay đầu nói với người đàn ông ở ghế sau: “Tuồng tiên sinh, tôi đã thay anh trả đồ rồi.”

Người đàn ông ngồi sau không lên tiếng, thấy đôi nam nữ ở bãi đỗ xe cách đó không xa lên xe ô tô, anh ta liền thu ánh mắt, ra lệnh cho tài xế: “Xuất phát!”

Châu Trình vừa nổ máy vừa quay sang hỏi Viêm Lương: “Anh fax cho em tài liệu kinh doanh của công ty, em đã xem chưa?”

“Em nghiên cứu trong suốt thời gian ở trên máy bay, gần xong rồi.”

“Bây giờ công ty rất hỗn loạn, em phải nhanh chóng nắm bắt tình hình mới được. Đúng rồi, em về nhà trước hay đến thẳng bệnh viện thăm ông già?”

Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ. Nghe câu hỏi của Châu Trình, sắc mặt cô trở nên u ám: “Sức khỏe của ba em thế nào rồi?”

“Tuần trước ông ấy bị trúng gió, giờ vẫn còn nằm viện, tình trạng vẫn tạm coi là ổn định.”

Châu Trình tăng tốc, anh chợt nhớ ra một việc quan trọng, liếc nhìn Viêm Lương mới tiếp tục mở miệng: “Chị gái em cũng đang ở bệnh viện.”

Ánh mắt đầy hàm ý của Châu Trình khiến Viêm Lương không mấy dễ chịu, cô lặng lẽ quay đi chỗ khác mà không lên tiếng.

“Viêm Lương, em đừng chĩa mũi nhọn vào cô ấy có được không? Coi như nể mặt anh đi.”

Viêm Lương nhếch miệng cười, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo: “Châu Trình, Từ Tử Thanh trong mắt anh là nữ thần, còn trong mắt em, chị ta chỉ là một đứa con hoang.”

Viêm Lương cuối cùng quyết định về nhà, cô không muốn đến bệnh viện rồi lại gây ra mâu thuẫn gia đình.

Mười mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay, cô dùng phần lớn thời gian đọc tài liệu nên tương đối mệt mỏi. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nằm trên ghế sofa xem tivi, cuối cùng cô mới cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Viêm Lương cầm điều khiển tivi bấm tung lung. Cô dừng lại ở một kênh, xem hết quảng cáo mới của nhãn hiệu “Phù Sinh Nhược Mộng” mới chuyển sang kênh tin tức bản địa.

Giọng nói ngọt ngào của người chủ trì vang lên: “Những năm gần đây, công ty từng đưa ra dòng mỹ phẩm cao cấp ”Phù Sinh Nhược Mộng” là tập đoàn Từ thị tụt dốc nghiêm trọng. Việc chủ tịch hội đồng quản trị Từ Tấn Phu bị trúng gió nhập viện đẩy công ty tới khó khăn mới. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, Từ Tấn Phu đã thông qua công ty Lạp Đầu, tiếp xúc với nhân tài trong giới quản lý. Chủ tịch Từ có ý đưa người quản lý chuyên nghiệp tiếp quản công ty, nhân cơ hội này xóa bỏ phương thức kinh doanh gia tộc truyền thống trước kia...”

Viêm Lương nhú mày dán mắt vào màn hình tivi, bên ngoài đột nhiên có tiếng mở cửa. Viêm Lương lập tức chuyển sang kênh giải trí.

Cô lại nằm xuống ghế một cách lười biếng rồi đưa mắt nhìn người phụ nữ đang đi vào: “Mẹ đến rồi à?”

Bà Viêm sa sầm mặt khi thấy bộ dạng của Viêm Lương.

“Đến Châu Trình còn biết đường đến bệnh viện thăm bố cô, cô thì hay nhỉ? Vừa về nước là trốn ở nhà xem mấy trò này.” Bà Viêm đưa mắt về phía tivi: “Thật chẳng ra làm sao cả.”

Viêm Lương tắt tivi, đứng dậy đi rót cốc nước cho bà Viêm để bà bớt giận: “Chẳng phải mẹ ghét nhất gặp mẹ Từ Tử Thanh hay sao? Con nghe Châu Trình nói hai mẹ con Từ Tử Thanh đều ở bệnh viện. Con tưởng có mặt bọn họ, chắc chắn mẹ sẽ không đặt chân vào cổng bệnh viện nữa bước.”

“Tôi cũng chỉ vì cô mà thôi. Cô cũng biết bố cô yêu thương Tử Thanh, tôi đưa cô ra nước ngoài học MBA để sau này cô có khả năng kế thừa công ty. Bây giờ thì hay rồi, bố cô bị trúng gió, công ty loạn hết cả lên, Tử Thanh trực tiếp vào bộ phận chiến lược. Tôi gọi cô về nước ngay lập tức, là vì trong tình hình hiện tại, ai hiểu thuận hơn người đó có khả năng được bố cô chuẩn bị đưa lên. Cô chẳng hiểu gì cả? Dù chỉ làm bộ làm tịch cũng phải đi bệnh viện thăm bố cô. Ngộ nhờ công ty rơi vào tay mẹ con Tử Thanh, đến lúc đó cô hối hận cũng đã muộn.”

“Vâng vâng vâng, mẹ nói đúng! Con biết mẹ dụng tâm lương khổ!” Viêm Lương vừa lấy lòng vừa đẩy mẹ ra khỏi phòng ngủ của cô: “Dì Lương nấu canh ngon lắm, con cùng mẹ xuống dưới uống canh nhé!”

“Cô đừng mồm mép với tôi. Nếu cô thật sự muốn tôi bớt lo thì mau nắm bắt công việc của công ty, để tôi khỏi trở thành trò cười trong thiên hạ, nói tôi đâu không lại người đàn bà thối tha đó nên mới để con gái riêng cười lên đầu con gái tôi, tác oai tác quái. Nếu đúng là như vậy, tôi chỉ còn nước đeo mo vào mỗi khi ra ngoài.”

“Mẹ nói sao con sẽ nghe vậy, được chưa ạ?” Đến khi Viêm Lương nói câu này, bà Viêm mới bớt cầu nhàu.

Cuối cùng, Viêm Lương chẳng được uống canh, bị bà Viêm sai đem canh đi bệnh viện thăm bố.

Khu phòng bệnh cao cấp, hành lang trang trí như khách sạn năm sao. Viêm Lương vừa rời khỏi thang máy liền nhìn thấy Châu Trình đang đứng tựa vào lan can. Cô rón rén tiến lại gần vỗ mạnh vào vai anh.

Châu Trình quay đầu, anh tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Viêm Lương: “Chẳng phải em nói hôm nay không đến bệnh viện sao?”

Viêm Lương nhún vai: “Anh ở ngoài hành lang làm gì? Sao không vào phòng?”

“Ông già đang gặp nhân tài quản lý mà công ty Lạp Đầu giới thiệu nên bảo bọn anh tránh mặt.”

“Ai hả?”

Châu Trình tỏ ra thần bí: “Một nhân vật lợi hại.”

Viêm Lương chợt nhớ tới tin tức cô vừa xem trên tivi: người quản lý chuyên nghiệp, thay đổi phương thức kinh doanh gia tộc truyền thống... Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi chuyển sang đề tài khác: “Từ Tử Thanh đâu rồi?”

“Cô ấy đưa mẹ ra xe, lát nữa sẽ quay lại.”

Thấy Viêm Lương không tập trung, Châu Trình lại nhắc nhở: “Viêm Lương, đừng cãi lộn với cô ấy, được không em?”

Đến lúc này Viêm Lương mới có phản ứng, cô cất giọng khinh miệt: “Tại sao tất cả mọi người đều nghĩ em chia mũi nhọn vào chị ta, mà không phải chị ta chuyên nhằm vào em?”

Không đợi Châu Trình lên tiếng, Viêm Lương quay người bỏ đi.

Dù anh ở đằng sau gọi tên cô, cô cũng không dừng bước.

Oan gia ngõ hẹp, Viêm Lương không ngờ cô lại đụng phải Từ Tử Thanh ở ngay cửa thang máy.

Thang máy vừa mở cửa, Viêm Lương và Từ Tử Thanh kẻ ở trong người ở ngoài đối mặt nhau, cả hai cùng sững sờ.

Từ Tử Thanh có phản ứng trước, cô ta đi ra khỏi thang máy, nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt dò xét: “Sao? Chịu quay về rồi à?”

Viêm Lương cau mày: “Hình như chị không có tư cách dùng ngữ khí đó với tôi.”

“Tôi đang thay bố hỏi cô. Tết năm ngoái cô không thèm về nhà, bây giờ nhà loạn hết cả lên, cô lập tức lộ diện. Người ngoài khó có thể không liên tưởng đến chuyện cô thừa dịp vót vát lợi lộc.”

Viêm Lương đi qua người Từ Tử Thanh, nhưng bị ngăn lại: “Sao cô đi vội thế?”

“Nếu chị không muốn tôi cho một bạt tai như lần trước thì mau tránh ra.”

Từ Tử Thanh cười cười: “Cô không nói tôi cũng quên mất, tôi phải cảm ơn cái tát đó của cô. Nếu không nhờ cái tát đó, sao bố có thể cho tôi nhiều cổ phần như vậy?”

Viêm Lương không kiềm chế nổi, nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ Tử Thanh nói tiếp: “Lúc đó mẹ cô tức giận như thế nào, cô không biết đâu. Trước đây mẹ cô đồng ý để mẹ con tôi vào cửa, là bởi vì mẹ tôi cam kết không tranh giành cổ phần với cô. Còn cô thì sao? Một cái tát đã hủy bỏ tâm huyết của mẹ cô bao nhiêu năm. Nếu tôi là mẹ cô, chắc tôi sẽ tức hộc máu mắt.”

Viêm Lương không tỏ ra tức giận, ngược lại cười nhạt. Khác với dung mạo thanh nhã của Từ Tử Thanh, ngũ quan của Viêm Lương tương đối rục rỏ, nụ cười khiến cô gương mặt cô có phần ngang ngược: “Lẽ nào chị không biết, đàn ông thường có tâm lý bù đắp cho con cái của bà hai? Bố nợ mẹ con chị bao nhiêu năm như vậy, thậm chí đến danh phận cũng không thể cho mẹ chị. Lúc chị còn nhỏ, mỗi lần cùng mẹ chị về quê thăm họ hàng, có lần nào chị không bị người ta bàn tán xì xào ở sau lưng? Tôi tuyệt đối tán thành việc bố bỏ ít tiền bù đắp cho chị. Lại nói đến Châu Trình, tại sao anh ấy lại đối xử tốt với chị, chẳng phải vì thương hại chị hay sao?”

Ánh mắt tóe lửa của Từ Tử Thanh khiến Viêm Lương vô cùng hài lòng.

Nhưng ở giây tiếp theo, Viêm Lương không cười nổi.

“Nhắc đến Châu Trình, tôi có một tin muốn báo cho cô biết.” Từ Tử Thanh cố ý ngập ngừng: “Anh ta cầu hôn tôi rồi.”

Giây phút đó, Viêm Lương cảm thấy chân tay cô lạnh buốt.

Trong mắt Từ Tử Thanh đầy vẻ đắc ý: “Nhưng cô yên tâm đi, tôi sẽ không nhận lời anh ta, tất nhiên tôi cũng không buông tha anh ta. Người đàn ông làm em gái tôi bị tổn thương, tôi phải trói anh ta ở bên mình cả đời. Điều này cũng có ích với cô đúng không?”

Viêm Lương cuối cùng không nhịn nổi, vung tay về phía Từ Tử Thanh.

Châu Trình là tử huyệt của cô...

Nhưng cái tát cuối cùng không rơi trên gương mặt vô tội của Từ Tử Thanh.

Bởi vì bàn tay Viêm Lương bị giữ chặt.

Cô kinh ngạc nhìn bàn tay đang cầm tay cô.

Cánh tay của một người đàn ông, trên đó có chiếc đồng hồ hàng hiệu quen thuộc.

Viêm Lương vội ngẩng đầu, liền chạm phải một đôi mắt.

Là người đàn ông cô từng gặp trên máy bay, người đàn ông có đôi mắt khó quên.

3. Chương 3

Viêm Lương cố mấy lần nhưng vẫn không thể rút tay về, người đàn ông có bộ dạng ung dung thoải mái nhưng lực ở tay rất mạnh. Viêm Lương làm thế nào cũng không thể động đậy, cuối cùng cô chỉ biết trừng mắt với người đàn ông: “Buông tôi ra!”

Anh ta mỉm cười: “Con gái la lối om sòm trông xấu lắm.”

“Không liên quan gì đến anh.”

“Em làm hỏng ấn tượng tốt đẹp của em trước đó với tôi, sao có thể nói không liên quan đến tôi?”

Người đàn ông cất giọng chân thành, nhưng từ người anh ta tỏa ra khí chất xa cách, người khác khó có thể tiếp cận. Viêm Lương nhất thời á khẩu. Cách đó không xa có tiếng bước chân đi tới, Viêm Lương tất nhiên chú ý đến thể diện nên ngừng giãy giụa phản kháng. Người đàn ông trước mặt cũng phát giác có người đi tới, anh ta liền thả tay cô.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Viêm Lương quay lại thấy người đi tới là Châu Trình, cô bất giác nghiêng rặng càng chặt hơn.

Châu Trình đi đến nơi liền nhìn bắt gặp ba người đứng yên lặng ở đó. Anh dừng bước, liếc mắt dò xét tình hình rồi đi đến bên bọn họ: “Trường tiên sinh, tôi tiễn anh xuống lầu.”

Người đàn ông quay sang Châu Trình.

Lúc này, anh ta lấy lại dáng vẻ thản nhiên, lạnh lùng, cao ngạo, thậm chí khiến người đối diện cảm thấy một sự khinh thường quen thuộc: “Khỏi cần, cảm ơn.”

Anh ta vừa nói xong, thang máy cũng vừa đến nơi. Anh ta liền bước vào thang máy.

Trước khi thang máy đóng cửa, anh ta còn kịp phóng ánh mắt bức người vào Viêm Lương.

“Cô gái đánh đá, tạm biệt.”

Viêm Lương không nhịn nổi lại trừng mắt với anh ta.

Lúc này, Từ Tử Thanh nở nụ cười ngọt ngào và cất giọng đầy quan tâm với Viêm Lương: “Viêm Lương, chẳng phải em định ra về hay sao? Đưa canh cho chị, chị sẽ mang vào cho bố.”

Viêm Lương không thềm để ý đến cô ta, quay người đi thẳng về phía phòng bệnh.

Từ Tử Thanh đứng yên một chỗ, cô ta nhún vai và mỉm cười bất lực.

Châu Trình cũng không biết làm thế nào với tính cách cổ quái của Viêm Lương, anh chỉ có thể vỗ vai an ủi Từ Tử Thanh. Thế nhưng, Từ Tử Thanh không để ý đến Viêm Lương và Châu Trình, cô ta không rời mắt khỏi cửa thang máy. Một lúc sau, Từ Tử Thanh mới quay sang Châu Trình: “Người đó là ai vậy?”

“Tướng Úc Nam.”

Từ Tử Thanh sững sờ.

Viêm Lương đang đi trên hành lang, nghe câu nói của Châu Trình, cô cũng lập tức dừng bước.

Tướng Úc Nam...

Không ngờ anh ta chính là Tướng Úc Nam.

Viêm Lương không hề xa lạ với cái tên này.

Tướng Úc Nam nổi tiếng trong giới kinh doanh mỹ phẩm khi anh ta làm giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của một nhãn hiệu mỹ phẩm quốc tế. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, doanh thu của nhãn hiệu tăng gấp đôi. Anh ta còn tạo ra một thương hiệu riêng phù hợp với làn da của người châu Á, được người tiêu dùng rất hoan nghênh. Anh nghiêm nhiên trở thành “gà đẻ trứng vàng” của tổng công ty.

Ông già có ý định kéo Tướng Úc Nam về làm CEO của Từ thị?

Bà Viêm cũng nhanh chóng biết tin. Trong bữa cơm tối ngày hôm đó, bà nôn nóng hỏi Viêm Lương tình hình cụ thể.

Viêm Lương cầm mặt ăn cơm, không buồn ngẩng đầu. Cô trả lời qua loa: “Con chỉ biết hôm nay anh ta đi bệnh viện thăm ông già. Những chuyện khác con không rõ.”

Bà Viêm nuốt cơm không trôi: “Nếu đó là sự thật, cô làm sao có thể đấu lại cậu ta?”

“Đối với tương lai của công ty mà nói, đây là một quyết định sáng suốt. Con thấy rất tốt chứ có sao đâu?”

Thái độ của Viêm Lương khiến bà Viêm vô cùng tức giận, bà đập bốp đôi đũa xuống bàn ăn.

“Cô bị làm sao vậy? Bố cô đang rút hết lợi ích của cô, vậy mà cô chẳng sốt ruột gì cả?”

Viêm Lương cúi đầu dẫu môi, nhưng không dám phản bác.

Bà Viêm thấy bản thân tốn nhiều nước bọt khuyên bảo mà con gái chẳng hề để tâm, bà đành phải dôn thúc: “Tóm lại, tuần sau có cuộc họp hội đồng quản trị lâm thời, tôi sẽ bảo chú Trần đưa cô đi. Cô nhất định phải phản đối quyết định thuê người quản lý chuyên nghiệp của bố cô.”

“....”

“Cô nghe rõ chưa?”

Trong đầu Viêm Lương đột nhiên hiện lên đôi mắt sắc bén như điều hâu. Cô cố gắng gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu, buông đũa đứng dậy: “Con ăn no rồi.”

Viêm Lương tham dự đại hội cổ đông tổ chức vài ngày sau đó với tâm trạng rối bời.

Vì quyết định thuê CEO chuyên nghiệp của ông già, các cổ đông cãi nhau rất hăng. Có người tán thành, nhưng đa phần phản đối. Bọn họ e ngại sự xuất hiện của Tướng Úc Nam sẽ phá vỡ thể chế người nhà trong nội bộ công ty, ảnh hưởng đến lợi ích cá nhân.

Cũng có người tỏ ra bàng quan: “Tướng Úc Nam vẫn chưa nhận lời Từ tổng, bàn luận bây giờ là hơi sớm.”

Chú Trần cũng là một cổ đông kiên quyết phản đối quyết định của Từ Tấn Phu. Trên thực tế, cuộc họp hội đồng quản trị lần này là buổi tụ tập của các cổ đông theo phe phản đối, để bàn cách ngăn cản quyết định của chủ tịch hội đồng quản trị.

Chú Trần đẩy vấn đề cho Viêm Lương: “Viêm Lương, cháu thấy sao?”

Các “nguyên lão công thần” của công ty đều là người nhìn Viêm Lương lớn lên, bọn họ đương nhiên coi cô là ứng cử viên chính thức thừa kế công ty. Vì vậy khi chú Trần đặt câu hỏi, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương.

Viêm Lương tiến thoái lưỡng nan giữa suy nghĩ thật sự của cô và ý định của bà Viêm: “Cháu...”

Cô còn chưa nói hết câu, cửa phòng hội nghị đột ngột mở ra.

Tiếng động từ cửa phòng khiến mọi người trong phòng đều quay đầu nhìn.

Từ Tử Thanh đẩy xe lăn đi vào, người ngồi trên xe lăn chính là Từ Tấn Phu, khí sắc của ông ta khá tốt.

Viêm Lương vội đứng dậy: “Bố!”

Từ Tử Thanh đẩy xe lăn đến chỗ ngồi của chủ tịch. Từ Tấn Phu đưa mắt nhìn xung quanh rồi chậm rãi mở miệng: “Thấy tôi xuất hiện ở đây, các vị rất kinh ngạc đúng không?”

Từ Tấn Phu sau khi bị trúng gió phát âm hơi khó nhọc, nhưng xem ra ông ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Các cổ đông đưa mắt nhìn nhau, không một ai dám lên tiếng.

Từ Tấn Phu đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở Viêm Lương. Ông ta cất giọng đầy thất vọng: “Tôi vẫn còn chưa chết, các người đã giấu tôi triệu tập đại hội cổ đông. Dự một ngày nào đó tôi thật sự xuống mồ, công ty của tôi sẽ bị các người phân chia sạch sành sanh?”

Từ Tấn Phu tuy vừa trải qua cơn bạo bệnh nhưng khí thế của ông vẫn trấn áp như thường lệ. Thấy mọi người tái mét mặt, Từ Tấn Phu nói tiếp: “Cuộc họp kết thúc, các vị có thể ra về được rồi.” Mấy cổ đông ngồi rải rác quanh bàn hội nghị cỡ lớn vội thu dọn giấy tờ đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi phòng họp mà không nói một lời nào.

Cuối cùng, phòng họp chỉ còn lại Viêm Lương, Từ Tấn Phu và Từ Tử Thanh.

“Con làm ta quá thất vọng.”

Viêm Lương lờn Từ Tử Thanh đang đứng sau Từ Tấn Phu. Bất gặp ánh mắt coi thường của bố khi nhìn mình, cô lập tức lên tiếng giải thích: “Con không có ý định tham gia...”

Từ Tử Thanh ngắt lời Viêm Lương: “Em nói ít thôi, đừng làm bố tức giận.”

Sau khi nói xong, cô ta không cho Viêm Lương cơ hội mở miệng, quay đi rót cốc nước đặt lên bàn trước mặt Từ Tử Phu, cô ta như muốn làm nguôi cơn tức giận của bố: “Bố đừng giận. Viêm Lương còn nhỏ tuổi, có lẽ bị các chú các bác xúi giục, lo sợ lợi ích bị tổn hại nên mới...”

Lời của Từ Tử Thanh rõ ràng có ý ngược lại.

Từ Tấn Phu vung tay, hất cốc nước nóng vào người Viêm Lương.

Lần đầu tiên trong đời, Viêm Lương cảm thấy khâm phục người chị gái cùng cha khác mẹ của cô, chị ta đã chuẩn bị sẵn cốc nước sôi cho cô...

“Tuổi tác không phải là cái cớ. Tại sao con không chịu học hỏi chị con?”

Viêm Lương cúi xuống nhìn, bộ váy trắng của cô ướt sũng một mảng lớn. Đến cô cũng thấy kỳ lạ là cô vẫn còn có thể bật cười thành tiếng: “Từ trước đến nay bố không bao giờ nghe con giải thích đã định tội con, con quá quen rồi.”

Nói xong cô lập tức quay người đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng hội nghị, cô có thể nhận thấy mọi người ở xung quanh đang rình xem sự thảm hại của cô.

Viêm Lương đi vội ra thang máy. Người bị dội nước nóng nhưng trái tim cô lạnh ngắt, lạnh đến mức cô không kiềm chế nổi cơn run nhẹ.

Con làm ta quá thất vọng.

Bên tai vang vọng câu nói của Từ Tấn Phu, Viêm Lương bắt giác ngẩng đầu. Đám nhân viên đang giương mắt xem trò vui liền giả vờ quay đi chỗ khác.

Viêm Lương lúc này tay bị dính nước sôi đỏ ửng, ngực áo ướt một mảng lớn, hiện rõ lớp áo con. Cô đột nhiên cảm thấy một nỗi bất lực bao phủ toàn thân, cô không biết làm thế nào mới phải.

Viêm Lương dừng bước. Công ty rộng lớn náo nhiệt khiến cô càng trở nên nhỏ bé.

Đúng vậy, cô nên đi đâu bây giờ?

Bờ vai Viêm Lương đột nhiên nặng nặng. Có một thứ gì đó đặt lên vai cô.

Viêm Lương lấy lại tinh thần, cúi xuống nhìn, hóa ra người cô vừa được khoác áo comple.

Viêm Lương còn chưa kịp ngẩng đầu, một bàn tay ôm bờ vai cô, kéo cô bước đi, xuyên qua ánh mắt của mọi người, vào trong thang máy.

Thang máy lặng lẽ chạy xuống tầng dưới.

Trong thang máy chỉ có hai người.

Viêm Lương ngược nhìn, chỉ thấy gương mặt nghiêng cương nghị của người đàn ông.

“Tưởng Úc Nam?”

Nghe giọng nói đầy nghi vấn của Viêm Lương, người đàn ông quay về phía cô.

Anh ta nở nụ cười rất nhạt, nhưng chiếu vào tận đáy mắt Viêm Lương.

Tưởng Úc Nam bình thản nhìn Viêm Lương: “Nếu em đã biết tên tôi, vậy thì em nên nói cho tôi biết tên của em?”

Viêm Lương lặng lẽ đối mắt với người đàn ông vừa giải cứu cô, cũng chính là đầu mối đẩy cô vào hoàn cảnh này. Cô nhất thời không biết có nên trả lời anh ta.

4. Chương 4

“Viêm Lương.”

“Ồ, hóa ra là nhị tiểu thư nóng tính như lửa của Từ gia.” Tưởng Úc Nam nửa cười nửa không, vẻ mặt của anh ta khiến Viêm Lương chỉ muốn cho anh ta một cú đấm vào mặt.

Viêm Lương hừ một tiếng rồi cúi xuống nhìn người mình: “Anh xem bộ dạng của tôi bây giờ, rõ ràng bị người ta ức hiếp đến tận đỉnh đầu, làm gì giống người nóng tính như lửa?”

Nghe câu tự giễu bản thân của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam nheo mắt quan sát cô: “Nhưng tôi chẳng thấy em buồn bã thương tâm một chút nào.”

“Bây giờ vẫn chưa phải là lúc thương tâm.”

Viêm Lương vừa dứt lời, thang máy “ding doong” một tiếng, bên ngoài là nhà để xe. Viêm Lương hít một hơi sâu, cởi áo khoác comple đưa cho Tưởng Úc Nam: “Anh đến công ty chúng tôi chắc có việc quan trọng cần bàn, tôi không làm phiền anh nữa.”

Nói xong, cô liền đi khỏi thang máy.

Đúng lúc này, một bàn tay giữ chặt vai cô.

Viêm Lương quay đầu, Tưởng Úc Nam hất cằm chỉ vết bầm trên tay cô: “Em nên đi bệnh viện kiểm tra.”

Viêm Lương mỉm cười: “Bây giờ tôi vẫn còn chưa phân biệt rõ anh là bạn hay địch, tôi nghĩ chắc anh cũng vậy. Vì thế anh không cần hao tâm tổn trí lôi kéo tôi.”

Nghe câu nói này, Tưởng Úc Nam cau mày, nhưng anh nhanh chóng khôi phục bộ mặt bình thản và nụ cười nhàn nhạt: “Đàn ông niềm nở ân cần với các cô gái xinh đẹp là một loại bản năng. Viêm tiểu thư, em đừng mất tự tin vào bản thân như vậy.”

Một câu chế nhạo có thể nói khéo léo đến mức đó, Viêm Lương không thể không khâm phục Tưởng Úc Nam. Nhưng cô chưa kịp đáp lời anh, cửa thang máy đã đóng lại. Gương mặt thản nhiên và ánh mắt sắc lạnh của người đàn ông biến mất sau cửa thang máy.

Viêm Lương nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 10 giờ sáng.

Xe của cô đỗ cách đó không xa. Viêm Lương tìm đến ô tô của mình, ngồi xồm xuống bên cạnh thân xe. Cô đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào, điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Viêm Lương rút điện thoại ra xem, là Từ Tử Thanh gọi tới. Viêm Lương không muốn nghe, nhưng không hiểu sao cô thay đổi ý định, bấm phím nối thông máy.

“Viêm Lương, em đang ở đâu?”

Giọng nói quan tâm và thân thiết của Từ Tử Thanh vọng tới, chắc chắn cô ta đang gọi điện thoại trước mặt Từ Tấn Phu. Viêm Lương trầm mặc nghe cô ta tiếp tục đóng kịch: “Chị bảo lái xe đưa em về nhà nhé. Những chuyện còn lại chị sẽ giải quyết, em đừng giận bố nữa.”

“Từ Tử Thanh.” Viêm Lương lạnh lùng cắt ngang lời cô ta.

Đầu kia điện thoại im lặng trong giây lát, Viêm Lương cười cười: “Không chỉ mình chị biết đóng kịch, biết giả bộ đáng thương.”

Nói xong không đợi phản ứng của Từ Tử Thanh, Viêm Lương lập tức cúp điện thoại. Cô tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ. Một lúc sau, bên tai bỗng vang lên giọng nói đầy kinh ngạc của Châu Trình: “Viêm Lương?”

Viêm Lương ngoảnh đầu, thấy Châu Trình đang đứng trước mũi xe của cô.

“Em ngồi ở đây làm gì vậy?” Châu Trình hỏi.

Viêm Lương lắc đầu nói nhỏ: “Không có gì.”

Thấy cô vẫn ngồi bất động ở đó, Châu Trình kéo cô đứng dậy. Anh lập tức phát hiện áo cô bị ướt một mảng và bàn tay tấy đỏ của cô.

“Em làm sao thế?” Anh hỏi.

Viêm Lương nuốt nước mắt, cố gượng cười: “Em thật sự không sao đâu.”

Châu Trình vừa lo lắng vừa tức giận. Anh lập tức kéo Viêm Lương đi về phía xe ô tô của anh bất chấp phản ứng của cô: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Chẳng phải anh bắt đầu làm việc lúc 10 giờ hay sao?”

“Em ra nông nổi này, anh làm gì còn tâm trạng làm việc?”

Đến lúc này Viêm Lương mới nghe lời Châu Trình, cùng anh lên xe.

Châu Trình khởi động máy, một tay nắm vô lăng, một tay rút tờ khăn giấy đưa cho Viêm Lương: “Em làm anh sợ chết đi được.”

“Sao thế?”

“Mười mấy năm nay anh chưa từng thấy em khóc. Em nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ngày hôm đó Viêm Lương không về nhà lớn mà về căn hộ nhỏ của cô. Ai ngờ buổi tối xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

Thông qua lỗ nhỏ trên cánh cửa, Viêm Lương nhìn thấy Từ Tử Thanh ở bên ngoài. Viêm Lương ngẫm nghĩ vài giây rồi quyết định mở cửa.

Từ Tử Thanh hết nhìn tấm băng dán y tế trên cánh tay bị bỏng của Viêm Lương lại nhìn cốc rượu vang trong tay cô: “Cô vẫn còn có tinh thần uống rượu cơ à?”

Viêm Lương không thèm bận tâm đến lời khiêu khích của cô ta.

“Không mời tôi vào nhà sao?”

Viêm Lương uống một hớp rượu, đứng chắn ở cửa không chịu lùi nửa bước. Sau đó cô nhếch mép nửa cười nửa không: “Tôi vừa nhờ dì giúp việc đến dọn dẹp nhà cửa, không muốn để đồ dơ bẩn vào nhà, có gì chị hãy ở ngoài đó nói đi.”

Từ Tử Thanh tái mặt.

“Được, thế thì tôi nói thẳng, dù sao tôi cũng không phải đến đây ôn lại chuyện cũ với cô.” Từ Tử Thanh hít một hơi sâu. Viêm Lương rất hiếm khi bắt gặp bộ mặt khó xử của cô ta như lúc này.

Từ Tử Thanh tiếp tục lên tiếng: “Rốt cuộc cô nói gì với Châu Trình, để anh ấy chạy đến chỗ bố, cầu xin bố giúp cô. Cô nên biết bố vốn có ý định để cô xuống chi nhánh công ty, bắt đầu từ chức vụ thấp nhất, đến khi cô thay đổi tính nết mới điều cô trở về.”

Viêm Lương phá lên cười: “Sao vậy? Từ nữ thần lo lắng vị trí của mình ở trong lòng anh ấy bị lung lay à?”

Từ Tử Thanh nghiêng rằng, cô ta cố kiềm chế cơn giận, vài giây sau mới lên tiếng: “Tôi biết đến đây thế nào cũng bị cô nhục mạ. Cô tưởng tôi sẽ bận tâm đến những lời lẽ cay nghiệt của cô sao?”

Viêm Lương im lặng thưởng thức bộ dạng cố nhẫn nhịn của Từ Tử Thanh, sau đó cô chậm rãi tiếp lời: “Tôi chỉ là đột nhiên phát hiện, mấy trò của chị rất có tác dụng với đàn ông, đương nhiên là học tập chị rồi.”

“Cô nói gì...”

Viêm Lương không rảnh tán gẫu với Từ Tử Thanh. Cô quả quyết cắt ngang lời cô ta: “Đi cẩn thận, không tiễn.”

Nói xong cô đóng sầm cánh cửa, ung dung quay về phòng, vừa tiếp tục uống rượu vừa xem tài liệu.

Tài liệu Châu Trình gửi cho Viêm Lương là kết quả kinh doanh năm quý liên tiếp của Từ thị, từ năm ngoái đến năm nay. Tình trạng kinh doanh kém hiệu quả liên tục diễn ra trong một khoảng thời gian không ngắn. Nhã Nhan, nhân hiệu mỹ phẩm khởi đầu của Từ thị từng giúp công ty nổi tiếng trên thị trường mỹ phẩm và thu hút vô số khách hàng tiềm năng gần như bị bỏ xó. Những sản phẩm mới đưa ra thị trường trong hai năm gần đây đều có phản ứng bình bình. Nếu cứ tiếp tục đầu tư vào việc nghiên cứu và sản xuất sản phẩm mới một cách mù quáng, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn.

Tài liệu rất nhiều, bày đầy quầy rượu nhỏ. Hôm nay Viêm Lương khiến bố cô tức giận, có lẽ vài ngày tới cô cũng không thể đến công ty. Nhân dịp này cô ở nhà nghiên cứu tài liệu, ban ngày đi xem xét tình hình ở các cửa hàng mỹ phẩm của công ty thì tốt hơn.

Viêm Lương xem tài liệu đến ba giờ sáng mới đi ngủ. Không ngờ sáng sớm ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại của thư ký bố cô: “Cô hai, chủ tịch bảo cô hôm nay đến công ty làm việc.”

Viêm Lương dụi mắt, cô nhất thời cho rằng mình nghe nhầm nên lắp bắp: “Thư ký Lưu, chú nói...ngày hôm nay?”

“Đúng rồi, chủ tịch đã bố trí chức vụ chính thức cho cô. Cô hãy đến công ty vào lúc 9 giờ.”

Viêm Lương ngồi dậy, trong đầu xuất hiện một dấu hỏi to đùng, cô vớ đồng hồ báo thức bên cạnh giường, lúc này là 8 giờ 30 phút.

Lần này thì cô tỉnh táo hoàn toàn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng.

Dù cố gắng hết sức, cô vẫn đi làm muộn.

10 giờ 5 phút Viêm Lương mới đến công ty. Khi lên tầng trên cùng, thư ký Lưu đã đợi cô từ bao giờ: “Cô hai mau vào trong đi.”

Viêm Lương chỉnh lại cổ áo, đồng thời dõi theo hướng tay chỉ của thư ký Lưu, đó văn phòng CEO.

Đi đến cửa phòng, Viêm Lương đột nhiên ngây người.

Thấy cô đứng bất động trước cửa, thư ký Lưu thúc giục: “Sao cô hai vẫn chưa vào? Tổng giám đốc đợi cô lâu rồi.”

Viêm Lương mở to mắt nhìn tấm biển đề tên CEO treo ngoài cửa: “Tấm biển này thay từ lúc nào vậy?”

“Chiều qua, người được chủ tịch mời làm CEO mới chính thức nhận lời. Tối qua, chúng tôi gọi người đến thay biển mới ngay.”

Viêm Lương dường như hiểu ra vấn đề, nhưng cũng rất mơ hồ: “VẬY...”

Thư ký Lưu sốt ruột, liền giúp cô đẩy cửa phòng.

Qua cánh cửa hé mở, Viêm Lương nhìn thấy một người đang đứng bên cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động, người đó liền quay đầu.

Viêm Lương cất giọng nghi hoặc: “Bố tôi bảo tôi đến đây làm gì cơ?”

“CEO mới nhậm chức cần một người trợ lý.”

Lời của thư ký Lưu khiến Viêm Lương á khẩu trong nháy mắt.

Viêm Lương nán lại ở cửa vài phút, sau khi bị thư ký Lưu giục vào trong, cô phát hiện CEO mới nhậm chức đang đợi cô.

Từ thị bỏ ra một khoản tiền lớn xây dựng tòa tháp đôi này. Từ vị trí của Viêm Lương, có thể thấy tòa nhà đối diện phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Người đàn ông đang đứng bên cửa sổ có thân hình cao lớn, nổi bật trong bộ comple thủ công vừa vặn, như điểm nhấn của bức tranh phong cảnh đẹp đẽ.

Nói một cách chính xác, Viêm Lương mới chỉ gặp người đàn ông này bốn lần. Nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi, địa vị của cô đã thay đổi hoàn toàn.

Viêm Lương tạm thời không biết cô nên tiếp nhận sự sắp đặt của bố cô như thế nào. Vì vậy cô đứng im không lên tiếng, Tưởng Úc Nam lại là người mở miệng trước: “Good morning!”

“...” Viêm Lương không mấy tình nguyện khi phải đối diện với người đàn ông ăn vận quá chỉnh tề này: “...Good morning.”

“Hình như em không vui khi gặp tôi ở đây thì phải.”

“Tổng giám đốc Tưởng đã nghỉ rồi, không có chuyện đó đâu.”

Có lẽ những lời giả dối lấy lòng của Viêm Lương khá buồn cười, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng cười khê của người đàn ông. Nhưng ngữ khí của anh đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Nghe nói hôm qua em đã triệu tập một số cổ đông để liên minh phản đối tôi làm CEO?”

Viêm Lương bắt đầu suy nghĩ xem người đàn ông trước mặt sau này liệu có luôn chĩa mũi nhọn vào cô trong công việc? Suy đi tính lại, cô thấy cô nên nhẫn nhịn thì hơn, vì vậy cô nói nhỏ: “Đó không phải là ý định của tôi, tôi bị đẩy vào tình huống một cách bị động. Hơn nữa tôi cũng đã bị trừng phạt, bị bố tôi ném đến đây làm đầy tớ của anh.”

“Trợ lý không phải là đầy tớ. Đối với người bình thường, đây là một công việc tốt đến mức cần tranh nhau sứt đầu mẻ trán mới giành được. Bố em để em đến chỗ tôi làm việc, cũng vì mục đích muốn em sửa đổi tật xấu, học hỏi chút bản lĩnh. Từ chủ tịch nói thế nào nhỉ?” Tưởng Úc Nam đắm chiêu nhớ lại, ánh mắt anh ta lóe lên một tia bốn cọt: “Đứa con gái này của tôi không dễ đối phó. Có lẽ cũng chỉ có cậu mới trị được nó.”

Đúng là không thể độ mồm với người này, Viêm Lương rất ghét những lời chế nhạo của Tưởng Úc Nam. Thế nhưng cô quyết định bỏ ngoài tai, lặng lẽ cúi đầu, bề ngoài tỏ ra phục tùng trong lòng nguyên rửa anh ta.

Tưởng Úc Nam vốn đứng bên cạnh cửa sổ, cách Viêm Lương chục bước chân. Trong lúc nói chuyện, anh từ từ tiến lại gần, đến trước mặt Viêm Lương mới dừng lại: “Đúng rồi, vết bỏng trên tay em thế nào rồi?”

Viêm Lương ngẩng đầu.

Cô không ngờ người đàn ông đứng gần cô như vậy.

Cách biệt về chiều cao và cảm giác bức người toát ra từ Tưởng Úc Nam khiến Viêm Lương lùi lại phía sau nửa bước. Ánh mắt cô lướt qua kẹp cà vạt đến cúc tay áo của anh. Thần sắc cô nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh: “Tổng giám đốc Tưởng, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài. Tôi đột nhiên bị gọi đến đây mà không có sự chuẩn bị trước, tôi còn chưa biết văn phòng làm việc của tôi ở đâu.”

Tưởng Úc Nam dường như rất thú vị trước bộ dạng đầy cảnh giác của Viêm Lương, anh nở nụ cười nhàn nhạt.

Viêm Lương quay người bước đi.

“Tôi có nhiệm vụ cho em.” Tưởng Úc Nam đột nhiên mở miệng.

Viêm Lương buộc phải dừng lại, nghe anh nói tiếp: “Em hãy làm một bản phân tích số liệu cụ thể các dòng sản phẩm của công ty hiện nay, nêu các khuyết điểm kèm theo và phương án giải quyết. Hãy đặt trên bàn làm việc của tôi vào sáng ngày mai.”

Viêm Lương dõi theo Tưởng Úc Nam đi đến bàn làm việc ngồi xuống, anh không bận tâm xem cô có ý kiến với yêu cầu của anh. Viêm Lương ngập ngừng rồi quyết định nhắc nhở anh: “Đây là công việc của bộ phận tiêu thụ và bộ phận nghiên cứu chế tạo.”

Tưởng Úc Nam nhếch mép.

Viêm Lương phát hiện, mỗi khi người đàn ông này mỉm cười đều có thể lý giải thành nhiều biểu hiện khác nhau, có lúc là hài lòng, có khi là lạnh nhạt hay khinh thường, còn lúc này là biểu hiện của người ngồi tít trên cao chỉ tay năm ngón: “Quy tắc đầu tiên ở nơi công sở, cấp trên giao công việc cho em, dù có phải là phận sự của em hay không, em đều phải hoàn thành một trăm phần trăm.”

Đây là một cấp trên khiến cấp dưới ngột ngạt vô cùng, Viêm Lương chỉ còn cách nhận nhiệm vụ đi ra ngoài.

Viêm Lương đến chào thư ký Lưu, cô kinh ngạc khi thấy thư ký Lưu bận rộn thu dọn đồ đạc. Viêm Lương nhíu mày hỏi: “Thư ký Lưu, chú định đi đâu vậy?”

Trên bàn làm việc của thư ký Lưu xếp thùng lớn thùng nhỏ. Ông ta vừa dọn đồ vừa giải thích: “Chủ tịch không còn kiêm nhiệm làm CEO nữa, vì vậy tôi cũng phải nhường lại chức thư ký tổng giám đốc. Sau này tôi chỉ phụ trách làm thư ký riêng của chủ tịch, văn phòng tôi chuyển sang tòa nhà đối diện.” Thư ký Lưu chỉ tay về phía tòa nhà bên ngoài cửa kính.

“Ai sẽ thay công việc của chú?”

“Tổng giám đốc Tưởng đưa thư ký của cậu ấy đến đây. Cậu ấy còn bảo tôi phải làm xong thủ tục bàn giao trong hai ngày.”

Hai ngày? Chỉ có kẻ điên mới yêu cầu hiệu suất cao đến mức đó, thế nhưng Viêm Lương không hề cảm thấy bất ngờ.

“Đúng rồi, văn phòng của cô hai ở tầng dành cho các giám đốc bên dưới. Tôi đã giúp cô chọn nơi có vị trí tốt nhất.”

“Cám ơn chú.”

Viêm Lương còn nhiều việc phải làm nên cô liền chào tạm biệt thư ký Lưu và đi ra thang máy. Đúng lúc cô bấm nút trên cửa thang máy, thang máy bên cạnh lên tới nơi, một người đàn ông mặc comple đi ra ngoài.

Lúc anh ta đi qua Viêm Lương, cô đột nhiên có cảm giác lạ thường nên quay đầu dõi theo người đàn ông. Anh ta đi tới chỗ thư ký Lưu.

Viêm Lương rất nhanh nghe thấy tiếng trò chuyện giữa thư ký Lưu và người đàn ông. Cô bất giác dừng tai nghe ngóng, đây chính là thư ký riêng của Tưởng Úc Nam?

Trong đầu Viêm Lương chợt hiện ra hình ảnh ở sân bay cách đây không lâu. Người đàn ông vừa đi vào chính là người đã trả lại kính mắt cho cô ở sân bay khi cô vừa về nước. Thảo nào cô cảm thấy anh ta quen quen.

Cả ngày hôm đó, Viêm Lương vui đầu vào công việc ở văn phòng của cô.

Từ thị sở hữu nhiều nhãn hiệu khác nhau như Nhã Nhan, Chìa khóa của làn da, Miss 25, Phù Sinh Nhược Mộng, Màu sắc của tôi, Miss Vivi...Cộng thêm nhãn hiệu nước hoa vừa tung ra thị trường Stella Favour, chỉ mỗi việc phân tích bảy nhãn hiệu sản phẩm này, cũng đủ để Viêm Lương bận từ sáng đến tối.

Điện thoại bàn đổ chuông, Viêm Lương đang bận xem xét tình hình sản xuất của nhãn hiệu Miss Vivi trên mạng nội bộ, cô nhắc điện thoại, hơi căng giọng: “Nói đi!”

Đầu kia điện thoại có lẽ bất ngờ trước thái độ của Viêm Lương nên im lặng một hai giây, sau đó đối phương mới lên tiếng: “Ngày đầu tiên em đi làm đã phải tăng ca rồi à?”

“Châu Trình?”

Châu Trình cười: “Hôm nay em có vẻ nóng tính quá đấy.”

“Giờ em còn chưa ăn tối, anh thử nói xem em có mát tính nổi không?” Ngực khí của Viêm Lương dịu hẳn đi, trong lòng cô thấy ấm áp vì sự quan tâm của anh.

“Anh đang ăn cơm với khách ở bên ngoài nhưng sắp xong rồi. Lát nữa anh sẽ đưa bữa tối đến cho em.”

“Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lương tạm thời dừng công việc. Cô bóp huyệt thái dương và nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh đêm ở bên ngoài cửa kính rất đẹp, nhưng Viêm Lương không có tâm trạng thưởng thức, cô tiếp tục vui đầu làm việc.

Tuy nhiên trái tim cô không còn bình tĩnh như lúc đầu.

Đến lần thứ mười ngẩng lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường ở phía đối diện, Viêm Lương lại buông bút ngó điện thoại. Ngắm nghĩ một lúc, cô cắn môi nhắc ống điện thoại.

Điện thoại nổi máy rất nhanh, không đợi đối phương mở miệng, Viêm Lương nói ngay: “Chẳng phải anh nói mang cơm tối đến cho em hay sao? Giờ này có thể chuyển thành ăn đêm được rồi đấy.”

Viêm Lương cố gắng biến ngữ khí oán trách thành hài hước, nhưng chỉ một giây sau, sắc mặt cô đột ngột thay đổi.

Bởi vì ở đầu kia điện thoại là giọng nói dương dương đắc ý của Từ Tử Thanh: “Cô không cần đợi nữa.”

“...”

“Tại sao lại là chị?” Thanh âm của Viêm Lương cứng ngắt.

“Tối nay tôi ăn cơm với khách hàng, vì uống say nên bảo Châu Trình đến đón tôi về. Bây giờ anh ấy đang chạy ra ngoài mua nước cho tôi.”

Viêm Lương cảm thấy lời nói dối này hoang đường đến mức nực cười. Trên thực tế cô cũng cười lạnh thành tiếng.

“Cô đang đợi anh ấy đem bữa tối đến sao?” Ngữ khí của Từ Tử Thanh có vẻ rất thoải mái: “Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ấy sẽ cùng đến chỗ cô...”

Không đợi cô ta nói hết câu, Viêm Lương dập điện thoại. Ngay cả cái điện thoại cũng chường mắt vô cùng, Viêm Lương tức giận đứng dậy rút dây điện thoại.

Căn phòng trở lại bầu không khí tĩnh mịch, không còn ai có thể làm phiền cô.

Làm việc suốt đêm, cuối cùng Viêm Lương cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Không thèm tắt máy tính, Viêm Lương nằm bò ra bàn không buồn nhúc nhích. Lúc này, bên ngoài cửa sổ trời đã xuất hiện tia sáng đầu tiên của ngày mới. Viêm Lương định nghỉ ngơi vài phút rồi về nhà, thế nhưng hai mí mắt cô nặng trĩu.

Một lúc sau Viêm Lương chìm vào giấc ngủ.

Ánh sáng từ máy tính hắt vào gương mặt mềm mại của người phụ nữ trong giấc ngủ. Viêm Lương không biết có phải cô nằm mơ, cô dường như nghe thấy tiếng mở cửa, có người đi vào văn phòng của cô, giúp cô tắt máy tính, thậm chí còn dịu dàng vuốt tóc cô ra sau gáy.

Viêm Lương muốn mở mắt nhưng lực bất tòng tâm. Đến khi trong đầu cô bất chợt vang lên câu nói của Từ Tử Thanh: “Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ấy cùng đến chỗ cô...”

Viêm Lương giật mình mở trừng mắt, ngồi thẳng người trên ghế.

Tay cô vô ý thức vung lên, chạm phải thứ gì đó ở bàn làm nó đổ ụp xuống đất.

Nghe tiếng động loảng xoảng, Viêm Lương vội cúi đầu, chỉ thấy cốc cà phê vỡ tan, nước cà phê chảy lênh láng dưới đất, mùi cà phê thơm nồng lan tỏa khắp không gian.

Viêm Lương vẫn còn mơ màng màng. Cô chưa kịp định thần, bên tai chợt vang lên giọng nói dễ nghe của một người đàn ông: “Đây là cách báo đáp của em khi tôi vất vả mang cà phê đến cho em?”

Viêm Lương đột nhiên cứng đờ người.

Đợi đến khi cô có phản ứng, vị khách không mời mà đến hơi cúi người về phía cô. Anh ta đứng cạnh ghế ngồi của cô, vì vậy lúc cúi xuống, bờ môi của anh ta lướt qua huyết thái dương của Viêm Lương.

Viêm Lương ngửi thấy một mùi đàn ông pha trộn mùi thuốc lá. Cô ngồi im như pho tượng, để mặc người đàn ông gần như dính vào người cô, với tay lấy hộp giấy ăn trên bàn.

Anh ta rút vài tờ khăn giấy, lau vệt cà phê dính trên áo comple.

“Tưởng Úc Nam?” Đến lúc này Viêm Lương mới hoàn toàn tỉnh táo.

Tưởng Úc Nam đang lau vết bẩn trên áo, nghe Viêm Lương lên tiếng, anh mới ngẩng đầu và mỉm cười với cô: “Ngủ ngon không?”

Không ngon, không ngon một chút nào.

Viêm Lương thì thầm ở trong lòng. Trên thực tế, cô im lặng ngồi xỏm xuống đất nhặt mảnh vỡ thủy tinh: “Sao anh đến đây tìm tôi?”

Sau khi nhặt hết mảnh vỡ, Viêm Lương định đứng dậy, nhưng vừa ngẩng lên cô liền đối mắt với người đàn ông, làm cô nhất thời quên cả phản ứng.

Viêm Lương ngồi dưới đất, Tưởng Úc Nam đứng khom lưng ghé sát, mặt cô chỉ cách mặt anh một gang tay.

Sau đó, ngón tay Tưởng Úc Nam chạm nhẹ vào môi cô.

Tim Viêm Lương đột nhiên đập thình thịch thình thịch.

Ngón tay của người đàn ông dừng lại ở khoe miệng Viêm Lương. Cô không kịp tìm hiểu ý đồ của Tưởng Úc Nam, vội vàng ngoái đầu né tránh sự đụng chạm của anh.

Ý cười trong đáy mắt Tưởng Úc Nam càng sâu hơn. Anh cúi xuống nhìn đầu ngón tay của mình rồi giơ lên cho Viêm Lương thấy: “Chắc em ngủ say lắm, son môi nhòe nhoẹt cả rồi.”

Viêm Lương bất giác bấu môi.

Hai người đồng thời im lặng.

“Tổng giám đốc Tưởng đến tìm tôi có việc gì?”

Viêm Lương mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc. Trong lòng cô nghĩ thầm, nếu anh ta nói những lời đại loại như đưa cà phê đến cho cô, cô nhất định sẽ chẳng thêm bận tâm.

Nào ngờ Tưởng Úc Nam thay đổi thái độ nhanh như lật trang sách, anh khôi phục bộ dạng nghiêm nghị trong nháy mắt: “Em hãy chuẩn bị, lát nữa cùng tôi đi công tác.”

“Đi công tác?”

“Một tiếng đồng hồ sau phải có mặt ở sân bay.”

Qua màn hình vi tính, Viêm Lương đã thấy bộ dạng nhếch nhác với mái tóc rối bù của cô. Cô lập tức cầm túi xách đi ra ngoài: “Tôi về nhà tắm rửa rồi...”

Tưởng Úc Nam nhanh như tia chớp túm tay cô.

“Không kịp nữa.”

Viêm Lương cau mày.

“Tôi cũng phải về nhà thay đồ. Em có thể đến nhà tôi tắm rửa.”

“Chẳng phải anh nói không kịp hay sao? Dựa vào cái gì anh có thể về nhà một chuyến, còn tôi thì không?”

Khóe miệng Tưởng Úc Nam nhếch lên, anh nói trắng trợn: “Dựa vào việc tôi là cấp trên của em.”

5. Chương 5

Viêm Lương rời khỏi văn phòng với hình ảnh tóc tai lòa xòa và gương mặt son phấn lem nhem. Trên đường đi ra thang máy, cô thu hút sự chú ý của không ít người. Thế nhưng Viêm Lương bề ngoài tỏ ra điềm nhiên như không, trong lòng nguyên rửa Tưởng Úc Nam là đồ biến thái.

Thang máy chạy thẳng xuống tầng một, hai người đi qua đại sảnh, lên xe ô tô đậu sẵn ở cửa ra vào.

Tài xế lập tức nổ máy.

Viêm Lương phát hiện, trong xe ngoài tài xế còn một người đàn ông khác. Đối phương nhanh chóng nhận ra cô: “Viêm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Viêm Lương không trả lời, đối phương nhanh mồm nhanh miệng tự giới thiệu: “Viêm tiểu thư chắc không nhớ, tôi từng thay tổng giám đốc Tưởng trả lại kính mắt cho cô. Tôi họ Lý.”

Viêm Lương khách sáo trò chuyện với thư ký số một của CEO mới đương nhiệm vài câu, sau đó cô rút máy di động định gọi điện về nhà. Từ lúc lên xe, Tưởng Úc Nam chăm chú kiểm tra “bài tập” của cô, đến lúc này anh mới đột nhiên mở miệng: “Tại sao không có bản phân tích mạng lưới tiêu thụ?”

Viêm Lương hơi ngớ người, cô lại bỏ điện thoại vào túi xách, đầu óc tập trung vào công việc: “Anh chỉ bảo tôi phân tích các dòng sản phẩm.”

“Dòng sản phẩm và mạng lưới tiêu thụ từ trước đến nay đều là một thể. Sản phẩm nào tiêu thụ tốt trong mạng lưới nào, sản phẩm nào cần thay đổi đường lối tiêu thụ. Những điều này đều có ảnh hưởng qua lại lẫn nhau.”

Viêm Lương muốn cãi lại nhưng cô cố nhịn, chỉ nghiêng răng nói: “Xin lỗi, là sơ suất của tôi.”

Người đàn ông đáng chết ở hàng ghế sau dường như rất hài lòng với thái độ của cô, anh đặt tập tài liệu lên ghế xe: “Khi nào đi công tác về em nhớ bổ sung cho tôi.”

Mới sáng sớm đã mất hết nhuệ khí, Viêm Lương quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu còn phải tiếp tục đối mặt với người đàn ông này, cô sợ cô sẽ không nhịn được cho anh ta một cú đấm.

Xe ô tô nhanh chóng dừng lại trước một tòa chung cư cao cấp được xây theo kiểu khách sạn.

Tưởng Úc Nam là người xuống xe đầu tiên.

Viêm Lương ngồi ở ghế lái phụ, thấy Tưởng Úc Nam đã xuống xe, cô liền rút di động chuẩn bị gọi điện về nhà.

Nhưng cô chưa kịp bấm số, cửa xe bên cạnh ghế ngồi của cô đột ngột mở toang.

Viêm Lương quay đầu, thấy Tưởng Úc Nam đứng bên cạnh cửa xe, cô mới vỡ lẽ anh đang đợi cô. Viêm Lương vội lên tiếng: “Anh cứ vào nhà đi, lát nữa tôi ra sân bay rửa mặt cũng được.”

Cách nói “không” của Tưởng Úc Nam là trực tiếp kéo cô xuống xe, vừa đơn giản vừa nhanh chóng, không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Thang máy đi thẳng lên căn hộ riêng của Tưởng Úc Nam.

Vừa vào nhà, Viêm Lương theo bản năng ngó nghiêng quan sát căn hộ. Nhà bếp bố trí theo kiểu mở ở gần đó sạch bóng không một chút dầu mỡ, cả căn hộ không hề có bụi bặm, chứng tỏ nơi này thường xuyên có người quét dọn, hoặc chủ nhân không hay ở đây.

Viêm Lương đảo mắt một vòng qua đồng hồ gia dụng sang trọng nhưng tương đối lạnh lẽo, cô bỗng giật mình: “Anh làm gì vậy?”

Nghe thanh âm đầy kinh ngạc của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam dừng động tác.

Sau đó anh chỉ liếc cô một cái rồi lại tiếp tục kéo cà vạt ném xuống ghế salon.

Trước thái độ bình thản của Tưởng Úc Nam, phản ứng của Viêm Lương thành ra hơi trẻ con. Nhưng cô không muốn tiếp tục thưởng thức màn cởi áo của anh. Khi Tưởng Úc Nam cởi cúc áo sơ mi, Viêm Lương lập tức rời khỏi phòng khách, đi quanh tìm nhà tắm.

Tưởng Úc Nam không hề ngẩng đầu: “Vào phòng ngủ, rẽ phải đến góc trong cùng là nhà vệ sinh.”

Trên bồn rửa mặt có túi đựng bộ đồ vệ sinh cá nhân mới toanh chưa bóc ra, giống trong các khách sạn. Viêm Lương không khỏi cảm thán, quả nhiên căn hộ này không hề có hơi ấm con người. Cô xé túi bọc, lấy bàn chải đánh răng.

Nhìn gương mặt mình trong gương, Viêm Lương đột nhiên thấy nản lòng, dù cô không biết tại sao cô có cảm giác đó. Viêm Lương lắc đầu, vỗ nước lạnh lên mặt, quyết định không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa.

Đến khi ngẩng đầu, qua chiếc gương treo trên bồn rửa mặt, Viêm Lương nhìn thấy Tưởng Úc Nam đang đứng ở cửa nhà tắm. Mặt Viêm Lương đầy nước, tầm nhìn mờ mờ lung lung, nhưng cô vẫn nhận ra một tia khác thường trong khóe mắt của người đàn ông đó.

Nhưng không phải là ánh mắt căm giận, mà là ánh mắt đáng sợ.

Viêm Lương tiện tay kéo khăn mặt trên giá, lau sạch nước ở mặt rồi quay người rời khỏi nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh tương đối hẹp, lại có một người đàn ông cao lớn đứng chình ịch chắn ngang, Viêm Lương chỉ còn cách lách qua người anh mà vẫn không ra nổi.

Lúc gần kề Tưởng Úc Nam, cô còn ngửi thấy mùi cà phê còn vương trên áo anh.

Người đàn ông đứng im để mặc Viêm Lương loay hoay. Nhìn chán anh mới đi vào nhà tắm, nhường chỗ cho cô, đồng thời mở miệng: “Tôi đi tắm đã.”

Viêm Lương quay lưng bên ngoài cửa, nghe thấy tiếng vòi hoa sen xối xả. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, định mở miệng kêu Tưởng Úc Nam dừng lễ mễ. Nhưng cô chợt nghĩ ra, sếp của cô còn không sợ bị lỗ chuyển bay, cô sốt ruột làm gì? Thế là cô định rời khỏi phòng ngủ.

“Đóng cửa cho tôi.” Tưởng Úc Nam đột nhiên ra lệnh.

Viêm Lương đang đứng gần cửa nên cô tiện tay kéo cửa nhà tắm. Ai ngờ cửa vẫn còn chưa đóng hẳn, Tưởng Úc Nam lại tiếp tục ra lệnh: “Vào tủ quần áo ở phòng ngủ lấy cho tôi bộ comple.”

Bàn tay Viêm Lương cứng đờ trên tay nắm cửa, câu thứ ba đồng thời vọng tới: “Gọi điện thoại đặt hai suất ăn sáng, bảo bọn họ đóng gói cẩn thận.”

Viêm Lương tự cho bản thân ba giây để bình tĩnh.

Nhưng cô phát hiện cô không thể nào bình tĩnh nổi.

Sau khi định thần, Viêm Lương lập tức mở tung cửa nhà tắm, cô bước vào trong, túm chiếc khăn mặt trên cổ Tưởng Úc Nam: “Anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

Người đàn ông này dường như không hề biết đến hai từ “tức giận”. Đối diện với gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của Viêm Lương, anh vẫn nở nụ cười nhàn nhạt quen thuộc: “Sư tử nhỏ nổi nóng rồi à?”

“Tôi đã nhìn anh lâu lắm rồi. Anh tưởng anh là ai hả? Chẳng qua cũng chỉ là người làm thuê cao cấp mà thôi.”

Khóe mắt Tưởng Úc Nam ngập tràn ý cười: “Khi nào em mạnh đến mức có thể đối kháng với tôi, lúc đó em nói những lời này cũng chưa muộn.”

“Hãy đi nói với ông chủ của anh, tôi không làm công việc này nữa!” Viêm Lương mắng xong liền đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước, cô bị Tưởng Úc Nam giơ tay cản đường.

Từ trước đến nay Viêm Lương chưa bao giờ là người hiền lành, cô không nói một lời nào, lập tức ngoạm vào bắp tay Tưởng Úc Nam. Nghe anh hừ một tiếng lạnh lẽo, toàn thân Viêm Lương rất dễ chịu. Cô nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường rồi nhả miệng khỏi tay anh và đi ra ngoài.

Viêm Lương đi đến cửa phòng ngủ, đột nhiên bị một đôi tay ôm chặt eo cô rồi nhấc lên. Viêm Lương hét lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã bị ném xuống giường.

Viêm Lương lập tức đứng dậy, nhưng Tưởng Úc Nam nhanh chóng giữ chặt hai vai cô, ấn cô ngồi xuống: “Em dám bỏ đi? Em có tin tôi sẽ bắt trói em ở đây không?”

Khi nói câu này, bộ dạng của Tưởng Úc Nam rất hung hãn.

Viêm Lương không ngờ sức lực của anh lại lớn như vậy, cô nhất thời không thể động dậy, nhưng vẫn cắn môi không chịu nhượng bộ: “Tôi không phải là osin của anh, không có nghĩa vụ hầu hạ anh.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, Tưởng Úc Nam đụng phải người mà anh chỉ có thể lắc đầu bất lực.

“Ngoan ngoan ngồi ở đây đợi tôi.” Tưởng Úc Nam vẫn đặt tay trên vai Viêm Lương. Xác định cô không còn phản kháng, anh mới quay người mở tủ quần áo, rút đồ ra khỏi giá treo.

Tưởng Úc Nam thay quần áo, thắt cà vạt tử tế. Khi quay lại, anh thấy Viêm Lương khoanh hai tay trước ngực, dường như cô vẫn còn tức giận nên quay mặt đi chỗ khác. Anh lập tức tiến lại gần.

Có cảm giác người đàn ông ở ngay bên cạnh, Viêm Lương thuận thể đứng dậy bỏ đi, nhưng không ngờ anh ra tay nhanh nhẹn, khóa chặt thắt lưng cô.

Tưởng Úc Nam giơ cánh tay đến trước mặt Viêm Lương, trên đó xuất hiện vết răng rất rõ.

“Em là sư tử thật sao?”

Tưởng Úc Nam siết chặt eo cô, Viêm Lương thò tay ra sau định gỡ tay anh. Nào ngờ anh dùng sức, ôm cô chặt vào lòng trong giây lát.

“Tôi là người có thù tất báo. Em nói đi, tôi nên cắn vào chỗ nào bây giờ?” Ánh mắt Tưởng Úc Nam đảo từ trên xuống dưới người Viêm Lương, như thể anh muốn tìm chỗ cắn thật sự.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở đôi môi cô.

Đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm. Nhưng không đợi Viêm Lương có phản ứng, anh đã nhanh như tia chớp cúi xuống.

Hai người mặt kề mặt, môi kề môi.

Chỉ cách nhau một xen ti mét.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng ngủ có tiếng tích tắc, đó là tiếng cửa phòng mở khóa thành công.

Tướng Úc Nam và Viêm Lương sững người.

Sau đó là tiếng bước chân mỗi lúc một gần và giọng nói đầy sốt ruột của thư ký Lý: “Tổng giám đốc, nếu anh còn không xuất phát, chỉ e là chúng ta sẽ bị lỡ chuyến bay mất...”

6. Chương 6

Sau khi đến sân bay, Viêm Lương mới biết đích đến của chuyến đi công tác lần này là New York.

Từ thị vốn có kế hoạch hợp tác với nhà phân phối mỹ phẩm lớn nhất khu vực Bắc Mỹ, chính thức tiến vào thị trường Bắc Mỹ.

Thế nhưng hai bên vẫn chưa đạt được thỏa thuận do vấn đề liên quan đến phân phối lợi nhuận, thậm chí cuộc đàm phán trước đó còn đứng bên bờ phá sản. Lần đàm phán tiếp theo đáng lẽ diễn ra vào tháng trước, vì Từ Tấn Phu bị trúng gió phải nằm viện nên cuộc đàm phán trì hoãn đến ngày hôm nay. Tướng Úc Nam đảm nhiệm chức Tổng giám đốc, anh đương nhiên phải tiếp nhận vụ làm ăn hóc búa này.

New York là một thành phố tuyệt vời.

Thế nhưng về chuyến công tác, Viêm Lương không thấy thoải mái: “Hộ chiếu của tôi còn ở nhà.”

Trong lòng cô thầm oán trách Tướng Úc Nam, đi nước ngoài công tác chứ có phải đi chơi đâu? Sao sếp của cô không nhắc nhở cô về nhà lấy hộ chiếu mà bắt cô đến nhà anh một cách khó hiểu.

Viêm Lương đang chuẩn bị gọi điện nhờ người nhà cầm hộ chiếu ra sân bay, Tướng Úc Nam đột ngột dúi vào tay cô một quyển hộ chiếu. Viêm Lương mở ra xem, đó là hộ chiếu của cô.

Trong lúc Viêm Lương còn nghi hoặc, sếp của cô nói bằng một giọng không biết xấu hổ: “Chuyến công tác lần này, tôi không định đưa em đi cùng. Nhưng hôm qua tôi làm việc suốt đêm không ngủ, sang văn phòng em lại thấy em ngủ say sưa, trong lòng tôi mất thăng bằng nên mới quyết định để em cùng đi.”

Viêm Lương dở khóc dở cười. Thật ra lời giải thích tương đối đáng yêu nhưng Viêm Lương vốn không có cảm tình với vị sếp mới nên cô tỏ ra bức dọc: “Tại sao hộ chiếu của tôi lại ở trong tay anh?”

“Giám đốc Châu mang đến.”

Viêm Lương giật mình, do không chú ý nên cô đã bỏ lỡ một tia thăm dò dưới đáy mắt Tướng Úc Nam. Sau đó anh nói: “Lúc bấy giờ em ngủ say quá, cậu ta liên tục call cho em mười mấy cuộc. Tôi đã nghe điện thoại giúp em, nhân tiện nhờ cậu ta đưa hộ chiếu của em đến công ty.”

Viêm Lương không thể tin, tất cả những chuyện này xảy ra ngay trước mắt cô. Cô cảm thấy hơi sợ người đàn ông trước mặt. Viêm Lương biết cô không đối phó nổi anh ta nên liếc bốn phía xung quanh, tìm cơ tránh người đàn ông này càng xa càng tốt. Cuối cùng cô cũng bắt gặp thư ký Lý đứng cách đó không xa: “Tôi đi giúp thư ký Lý làm thủ tục lên máy bay.”

Nói xong cô lập tức rời khỏi nơi đó, không chậm trễ nửa giây.

Thế nhưng trong chuyến bay dài đằng đẵng, Viêm Lương khó tránh khỏi việc đối mặt Tướng Úc Nam.

May mà cô còn có công việc chưa hoàn thành, có thể “giết” thời gian.

Mạng lưới tiêu thụ của Từ thị hiện nay bao gồm cửa hàng mỹ phẩm độc quyền, cửa hàng bán nước hoa cao cấp, quầy mỹ phẩm trong các trung tâm thương mại cao cấp, các nhà thuốc, quầy riêng đặt ở siêu thị, cửa hàng miễn thuế tại các sân bay và thành phố... Hai năm nay còn xuất hiện thêm hướng tiêu thụ mới là các cửa hàng bán lẻ tự chọn và các tiệm làm tóc (hair salon) chuyên nghiệp.

Trên máy bay không thể kết nối internet, Viêm Lương đành phải tiến hành phân tích dựa theo tài liệu cô có trong tay. Thế nhưng điều đó cũng đủ giúp cô bận rộn trong suốt mười mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay.

Sếp của cô ngược lại rất an nhàn rảnh rỗi. Anh gỡ tờ tạp chí du lịch New York ra xem.

Khoang hạng VIP của máy bay chỉ có tiếng gõ bàn phím tách tách của Viêm Lương. Không biết bao nhiêu lâu sau, đôi mắt Viêm Lương nhúc nhích, cô mới tạm thời rời tay khỏi bàn phím, day day mi tâm. Đúng lúc này, đập vào mắt cô là gương mặt nghiêng của một người.

Theo bản năng, Viêm Lương quay sang ngắm gương mặt đó, mới ý thức cô đang nhìn gương mặt nghiêng của Tưởng Úc Nam.

Không biết anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi hay đã ngủ say.

Ánh mắt Viêm Lương chuyển xuống quyển tạp chí đặt trên bàn.

Nếu cô nhớ không nhầm, Tưởng Úc Nam trước đây du học ở Anh Quốc. Trong khi New York là địa danh quen thuộc đối với Viêm Lương hơn bất cứ nơi nào khác. Nhìn ảnh chụp buổi đêm New York trên tờ tạp chí, Viêm Lương hơi thần thờ.

Cô chưa gặp một nơi nào có cảnh đêm đẹp hơn New York, bởi vì lần đầu tiên cô và Châu Trình đặt chân đến New York khi hai người đi du học là buổi tối.

Cả thành phố đèn đỏ rực rỡ, xe cộ như mắc cửi.

Trong không khí tĩnh mịch, hàng loạt ký ức dội về khiến Viêm Lương ngẩn ngơ một lúc. Khi đưa mắt sang bên cạnh, cô thấy Tưởng Úc Nam không biết tỉnh dậy từ bao giờ, đang lặng lẽ nhìn cô.

Ánh mắt anh bình thản nhưng đầy sức mạnh. Hai đồng tử sâu hun hút và lạnh nhạt khiến Viêm Lương cảm thấy như bị bóc trần trước mặt anh.

Viêm Lương ngưng ngưng ho khan một tiếng, đứng dậy: “Tôi đi nhà vệ sinh một lát.”

Tưởng Úc Nam thu lại ánh mắt, hơi tránh người để cô lách ra ngoài.

Vào nhà vệ sinh, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mới bắt đầu nghi hoặc, không hiểu tại sao vừa rồi cô lại có cảm giác bị vạch trần bao phủ toàn thân, thậm chí khiến cô không còn đường trốn chạy.

Có lẽ do đôi mắt của người đàn ông đó có thể nhìn xuyên thấu nội tâm con người.

Hoặc giả, vì thứ tình cảm chưa bao giờ nhận được được đối phương hồi đáp, khiến cô cảm thấy không có chốn dung thân.

Viêm Lương cố gắng lấy lại bình tĩnh, sau đó cô mới rời khỏi nhà vệ sinh.

Nào ngờ Tưởng Úc Nam đứng ngay ở ngoài cửa, đầu lối đi chật hẹp.

Anh khoanh hai tay trước ngực, gương mặt vô cảm.

Viêm Lương tưởng anh dùng nhà vệ sinh, nhưng mãi cũng không thấy anh có ý định vào trong, cô chỉ còn cách nghiêng người, lách qua anh để về chỗ ngồi.

Viêm Lương còn chưa đi qua, Tưởng Úc Nam đột nhiên đặt tay lên tường chặn cô lại.

Viêm Lương rất không vui: “Anh...”

“Nếu tôi không nhầm, giám đốc Châu là vị hôn phu của chị gái em.” Anh đột nhiên nói.

Viêm Lương nhìn anh cảnh giác.

Gương mặt vốn lạnh lùng vô cảm của Tưởng Úc Nam bỗng xuất hiện ý cười: “Thế nào? Yêu phải vị hôn phu của chị gái, cảm giác khó chịu lắm đúng không?”

Nụ cười của anh ẩn chứa sự chế nhạo.

Viêm Lương chưa bao giờ bị một câu nói đơn giản ép đến đường cùng như lúc này. Cô gần như không thể không chế bản thân: “Con mắt nào của anh thấy tôi yêu anh ấy? Con mắt nào của anh thấy anh ấy là vị hôn phu của Từ Tử Thanh?”

Ánh mắt của người đàn ông dừng trên mặt cô trong giây lát, sau đó anh nhắc cầm cô. Viêm Lương lùi lại phía sau, bị đẩy vào một góc.

Tướng Úc Nam thường thức đủ mới rời tay khỏi cầm cô: “Rất hiếm người lọt qua mắt tôi.”

Nếu không phải tình cờ nhìn thấy cô tiếp viên hàng không đứng cách đó không xa đang quan sát bọn họ, Viêm Lương chắc chắn sẽ dùng vũ lực giải quyết. Bất gặp nụ cười mỉa mai vẫn còn phảng phất trên khóe miệng Tướng Úc Nam, Viêm Lương cũng nhếch mép rồi kéo cà vạt của anh, ép anh cúi đầu.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt Tướng Úc Nam. Trong mắt hai người đều có hình bóng của đối phương, anh rất thư thái còn cô đầy vẻ tức giận.

“Dựa vào đôi mắt này, anh có thể biết trong lòng tôi nghĩ gì? Đúng là khôi hài thật.”

Tướng Úc Nam không hề bận tâm đến cơn giận dữ của Viêm Lương, khóe miệng anh nhếch lên: “Tôi có thể thấy sự giấu dùm hở đuôi trong mắt em.”

Viêm Lương cười nhạt, tay càng giật mạnh cà vạt: “Vậy anh thử xem xem, trong mắt tôi anh là cái thứ gì? Bề ngoài hào nhoáng, tự cao tự đại, lúc nào cũng cho mình là đúng...”

Bàn tay đang túm cà vạt của Viêm Lương bị anh nắm chặt.

Dần dần, nụ cười trên môi anh trở nên khác thường.

Rõ ràng sự chú ý của anh không còn ở đôi mắt cô từ lâu.

Đến lúc này Viêm Lương mới nhận ra, ánh mắt anh tập trung ở đôi môi cô.

Cô giật mình, buông tay khỏi cà vạt của Tướng Úc Nam, nhưng bị anh giữ lại: “Lẽ nào em quên, em còn nợ tôi điều gì?”

Thế là năm tiếng đồng hồ sau nụ hôn hụt ở nhà Tướng Úc Nam, miệng anh lại phủ xuống môi cô, lần này không sai một ly.

Viêm Lương tuy bị bất ngờ nhưng phản ứng cũng khá nhanh, cô ngoái đầu tránh nụ hôn của anh.

Nào ngờ người đàn ông này tấn công như vũ bão, khó khăn lắm cô mới rời đi vài xen ti mét, lại bị anh áp sát trong giây lát.

Lần này cả người anh đè người cô vào góc tường, hai thân thể dính vào nhau không một khe hở. Bàn tay cô bị khóa chặt trước ngực anh không thể động đậy.

Nụ hôn của Tướng Úc Nam không dễ cự tuyệt, cuồng nhiệt như một người đàn ông háo sắc. Thế nhưng không hiểu tại sao Viêm Lương nhìn rõ tia giá lạnh được đè nén trong đáy mắt anh.

Đúng vậy, là tia giá lạnh, thậm chí có phần độc ác.

Vào giây phút đó, Viêm Lương cho rằng, anh rất hận cô.

Hận cô như thể có mối thù không đội trời chung, hận đến mức muốn nghiền nát cô.

Tướng Úc Nam cuối cùng cũng thỏa mãn buông Viêm Lương. Viêm Lương lập tức vùng tay.

Anh không hề ngăn cản. Một tiếng bụp đánh sắc vang lên, trên mặt Tướng Úc Nam xuất hiện dấu tay đo đỏ.

Viêm Lương nhìn trừng trừng Tướng Úc Nam, cô dường như không thể tin nổi vào mắt mình. Lần trước cô muốn dạy dỗ Từ Tử Thanh, anh dễ dàng bắt tay cô. Với tư thế của anh lúc này, không có chuyện anh không thể ngăn cản cô.

Tướng Úc Nam chạm tay vào khóe miệng hơi sưng lên, đồng thời đón ánh mắt của Viêm Lương. Anh không hề tiện nở nụ cười với cô, như ngầm báo cho cô biết, là anh cho phép cô tát anh. Nếu anh không cho phép, cô không thể động đến một sợi lông của anh.

Chúng kiến bộ dạng nhơn nhơn của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương càng điên tiết. Vô tình thấy trên bàn của hành khách ngồi gần nhà vệ sinh nhất có cốc nước, Viêm Lương lập tức cầm lên định hất vào gương mặt điển trai nhưng đáng ghét ở bên cạnh.

Lần này, cô bị Tưởng Úc Nam nắm chặt cổ tay một cách chuẩn xác.

Viêm Lương muốn rút tay về, nhưng bàn tay còn lại của Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng lấy đi cốc nước trong tay cô, anh thậm chí còn thông thả đưa lên miệng uống một hớp.

“Đúng lúc hôn đến khô cả cổ họng.” Tưởng Úc Nam lắc lắc cốc nước, khóe miệng nhếch lên: “Cám ơn em.”

Lý trí của Viêm Lương trôi sạch sành sanh, cô không nói một lời nào giờ tay kia đoạt lại cốc nước. Cô tiếp viên hàng không thấy hành khách xảy ra tranh chấp, vội đi đến khuyên giải. Cuối cùng, nửa cốc nước còn lại trong tay Viêm Lương không bay vào người Tưởng Úc Nam, mà cô tiếp viên hàng không lãnh trọn.

Váy cô tiếp viên hàng không ướt một mảng, Viêm Lương vội mở miệng xin lỗi: “Tôi xin lỗi...”

“Chúng tôi xin lỗi”. Tưởng Úc Nam cũng lên tiếng.

Nói xong anh rút mấy tờ tiền và giấy ăn đưa cho cô tiếp viên hàng không. Cô tiếp viên hàng không chỉ nhận giấy ăn, không nhận tiền, đồng thời nở nụ cười nghề nghiệp với Tưởng Úc Nam: “Không sao đâu ạ.”

Sau đó, cô ta quay sang Viêm Lương: “Tiểu thư, người đang yêu khi xảy ra mâu thuẫn thì nên nói chuyện chứ đừng nên động thủ. Vị tiên sinh này quá dễ tính...”

Viêm Lương thở dài, người ngoài nhìn vào đều đánh giá cô cố tình gây sự. Cô định lên tiếng giải thích, nhưng Tưởng Úc Nam mỉm cười với cô tiếp viên hàng không rồi kéo tay cô đi về chỗ ngồi.

Lúc đi qua xe đẩy của cô tiếp viên hàng không, Tưởng Úc Nam thuận tay để mấy tờ tiền vào trong.

Anh ta đúng là biết mua chuộc lòng người. Viêm Lương giật khỏi tay anh.

Về chuyện vừa xảy ra ở trên máy bay, Viêm Lương tự nhận cô trở thành trò cười không nói làm gì, còn mang tiếng oan thay Tưởng Úc Nam. Có lẽ anh là kẻ địch mạnh nhất trong cuộc đời cô, trong lòng cô đột nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Khoảng thời gian tiếp theo, Viêm Lương kiên quyết không để Tưởng Úc Nam có cơ hội gây sự. Cô chỉnh lại ghế ngồi, kéo cửa sổ, đeo chụp mắt, gọi cô tiếp viên lấy chăn.

Viêm Lương chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để đi ngủ, thế nhưng cô nhắm mắt suốt nửa tiếng đồng hồ mà không tài nào chợp mắt.

Nhiệt độ trong máy bay có vẻ xuống thấp, đầu óc Viêm Lương hỗn loạn. Cô lật người tiếp tục ép bản thân đi ngủ, tấm chăn mỏng tuột xuống dưới, Viêm Lương thò tay định kéo lên, nhưng có người nhanh hơn cô một bước, kéo chăn đắp lên người cô.

Viêm Lương biết người đó là ai, lòng cô lạnh giá. Tuy đang đeo chụp mắt, nhưng cô vô ý thức vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Một hơi thở nóng hổi phả vào trán cô.

“Chúc em ngủ ngon.” Giọng nói dịu dàng của Tưởng Úc Nam vang lên bên tai Viêm Lương.

7. Chương 7

Viêm Lương còn tưởng chuyến đi New York sẽ rất bận rộn, nào ngờ Tưởng Úc Nam giống như đưa một đoàn “bê tôi” đi nghỉ mát. Mấy ngày liền, bọn họ hết cưỡi ngựa lại chơi golf, thậm chí còn thuê cả du thuyền ra biển, ung dung tự tại vô cùng.

Viêm Lương không phụ trách theo dõi lịch trình của Tưởng Úc Nam, nhưng cô cũng nghe nói những ngày này anh đều lượn lờ ở khu vực Manhattan và quận Queens. Đến thư ký Lý cũng không kiềm chế nổi, sau khi cùng Tưởng Úc Nam trở về từ sân golf, anh ta đến gõ cửa phòng Viêm Lương dù là lúc nửa đêm. Thư ký Lý sốt ruột muốn bàn với Viêm Lương tiếp theo nên làm thế nào.

“Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách. Tổng giám đốc vừa nhậm chức đã dẫn một đám nhân viên ra nước ngoài ăn chơi hưởng lạc. Tôi nghe nói, phó giám đốc đi cùng đoàn không dưới một lần than phiền và nghi ngờ năng lực của tổng giám đốc.”

Thật ra Viêm Lương cũng đã suy nghĩ hai ngày nay, xem cô có nên không thông qua Tưởng Úc Nam, trực tiếp gặp gỡ đại diện phía Mỹ Johnny Weir với tư cách là con gái Từ Tấn Phu. Nhưng nếu cô muốn vượt quyền hạn, cô cần phải tìm một người thân cận có uy tín trong công ty, mới có thể khiến đội ngũ tham gia đàm phán nghe lời cô. Suy đi tính lại, chỉ có Châu Trình là người thích hợp nhất.

Châu Trình...

Viêm Lương lắc đầu, cất giọng bình thản: “Hay là thế này đi thư ký Lý. Sáng sớm ngày mai, anh và tôi cùng đi gặp tổng giám đốc, hỏi thẳng anh ta xem anh ta định thế nào. Nếu anh ta không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, cứ ăn chơi bằng tiền của công ty, chúng ta sẽ tìm cách khác giải quyết.”

Thư ký Lý tuy đi theo Tưởng Úc Nam nhiều năm nhưng cũng rất nể sợ ông sếp này. Nghe Viêm Lương nói vậy, anh ta miễn cưỡng trả lời: “Được thôi.”

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Viêm Lương và thư ký Lý đến phòng Tưởng Úc Nam, đúng lúc khách sạn đưa đồ ăn sáng. Nhân viên phục vụ bày đồ ăn xuống bàn, Tưởng Úc Nam mặc bộ đồ tắm vừa lau khô đầu vừa từ phòng ngủ đi ra.

Bọn họ đang ở khách sạn năm sao có vị trí tốt nhất trên đại lộ số năm, ngoài cửa sổ là toàn cảnh Manhattan. Nhìn xuống dưới, người đi bộ vội vàng vàng nhỏ bé như đoàn kiến. Ánh nắng rực rỡ hắt vào phòng, làm giọt nước trên tóc Tưởng Úc Nam lấp lánh.

Tưởng Úc Nam dường như không bắt ngờ khi thấy hai người cùng lúc xuất hiện ở phòng anh. Anh thản nhiên ngồi xuống bàn ăn, ném khăn mặt sang một bên, cầm tờ báo tùy tiện lật vài trang mới ngẩng đầu nhìn Viêm Lương và thư ký Lý: “Vừa vặn đúng bữa sáng, cùng ngồi xuống ăn đi.”

Thư ký Lý lắc đầu, cung kính đứng bên cạnh. Viêm Lương chán nhất thái độ phân biệt chủ tớ này, cô lập tức ngồi xuống, cầm lát bánh mì phết bơ bỏ vào miệng.

Thư ký Lý ngượng ngập nhìn Viêm Lương. Thấy đĩa trứng rán trước mặt Tưởng Úc Nam không tòi, Viêm Lương lập tức nhào người lấy đĩa trứng đặt xuống vị trí của thư ký Lý.

Thư ký Lý vội xua tay: “Cám ơn, tôi không ăn đâu.” Nói xong anh ta ho khan một tiếng, bắt đầu chuyển sang vấn đề nghiêm túc: “Tổng giám đốc, tôi nghe thư ký của ông Johnny Weir nói, hôm nay ông Johnny Weir sẽ đi đánh golf. Tổng giám đốc có cần tôi sắp xếp gặp ông ấy...”

Đĩa thức ăn của Tưởng Úc Nam bị Viêm Lương cướp mất, nhưng anh không có phản ứng, chỉ rót một cốc cà phê: “Không cần, hôm nay tôi sẽ đi cưới ngựa.”

Thư ký Lý lâm vào tình thế khó xử, không biết nên nói câu tiếp theo thế nào. Viêm Lương thấy anh ta lúng túng, biết anh ta không thể hỏi ra nhẽ, cô không nhịn nổi liền mở miệng: “Johnny Weir chắc chắn nắm được tin anh đến New York. Anh không chịu đi gặp ông ta, đến lúc đó vụ làm ăn đổ bể, anh sẽ ăn nói với bố tôi thế nào?”

Tưởng Úc Nam lặng lẽ nhìn cô, vài giây sau anh đột nhiên gơ tay về phía cô. Bởi vì cử chỉ hết sức tùy ý nên Viêm Lương không cho rằng anh đánh cô vì lời nói vừa rồi, nhưng theo phản xạ, cô vẫn nghiêng đầu né tránh.

Tuy nhiên, động tác của Tưởng Úc Nam càng nhanh hơn.

Ngón tay Tưởng Úc Nam chạm vào khóe miệng Viêm Lương, rồi nhẹ nhàng giúp cô lau vết bơ dính ở môi.

Phương thức thể hiện sự phản cảm của Viêm Lương là nhú chặt đôi lông mày. Nhưng Tưởng Úc Nam có tâm trạng rất tốt, anh đưa ngón tay vừa lau vết bơ vào miệng liếm láp. Sau đó anh nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mờ ám: “Mùi vị không tồi.”

Chứng kiến cảnh tượng này, thư ký Lý càng xấu hổ. Anh ta cúi thấp đầu ho khan một tiếng. Đến lúc này, Tưởng Úc Nam mới dường như ý thức đến sự có mặt của anh ta, anh khôi phục vẻ lạnh lùng: “Thật ra, đàm phán kinh doanh giống chuyện yêu đương, đối thủ giống phụ nữ. Ai sốt ruột trước, người đó sẽ thua.”

Viêm Lương vờ như không thấy ánh mắt đầy hàm ý của Tưởng Úc Nam nhìn cô khi anh nói câu này.

“Vây chúc tổng giám đốc Tưởng gặp nhiều may mắn. Đừng để vụ làm ăn này thất bại.” Viêm Lương đứng dậy bỏ đi.

Khi Viêm Lương đi đến cửa, Tưởng Úc Nam đột nhiên mở miệng: “Khoan đã.”

Cô lập tức dừng bước, chờ xem người đàn ông này lại định giở trò gì.

“Tôi từng thấy một tấm ảnh em cười ngựa trong văn phòng của bố em. Chắc em cười ngựa rất cừ, có muốn độ sức không?”

Theo phản xạ, Viêm Lương định từ chối. Nhưng một ý nghĩ lóe qua, cô mỉm cười quay đầu nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt đầy ác ý: “Được thôi.”

Bọn họ tới trường đua ngựa vào lúc 12 giờ.

Tưởng Úc Nam chắc từng đến nơi này nhiều lần. Chủ trường đua là người Hoa, ông ta dùng tiếng Trung lơ lớ chào hỏi anh.

Viêm Lương đưa mắt quan sát trường đua ngựa lộ thiên, là một bãi đất rất rộng. Tàu ngựa ở phía sau toàn là ngựa giống tốt to khỏe. Tưởng Úc Nam vẫn đang trò chuyện với ông chủ ở bên ngoài, Viêm Lương đã vào trong tàu ngựa chọn ngựa.

Người huấn luyện đi theo Viêm Lương góp ý: “Phụ nữ nên chọn con ngựa nhỏ ôn thuận thì tốt hơn, ví dụ con này...”

Viêm Lương đã nhìn trúng một con ngựa, cô lập tức bảo người huấn luyện dẫn con ngựa đó ra ngoài.

Nào ngờ người huấn luyện đứng im bất động: “Thật xin lỗi, đó là ngựa...”

“Đó là ngựa của tôi.” Một giọng đàn ông tiếp lời người huấn luyện.

Viêm Lương quay đầu, hóa ra là Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam tay cầm chiếc roi ngựa, từ tốn tiến lại gần: “Lần nào đến đây tôi cũng chọn nó, em không phải có sở thích cướp đồ của người khác đấy chứ?”

Viêm Lương nhìn đồng hồ: “Bây giờ...ở Trung Quốc là tối chủ nhật, không phải giờ làm việc. Ngoài giờ làm việc, anh không phải là cấp trên của tôi, tôi không cần phải nghe lời anh.”

Người huấn luyện không giúp, Viêm Lương đành tự mình dắt ngựa ra ngoài. Lúc đi qua Tưởng Úc Nam, cô dừng lại trong giây lát: “Anh không biết tôi thích nhất trò cướp đồ của người khác hay sao? Đặc biệt là đồ vật yêu thích của anh.”

Nói xong, Viêm Lương nở nụ cười đắc ý với anh.

“Tiểu thư...” Người huấn luyện muốn ngăn cản nhưng Tưởng Úc Nam lắc đầu, ra hiệu để mặc Viêm Lương.

Con ngựa này không sợ người lạ, nó ngoan ngoãn đeo móng ngựa rồi đi theo Viêm Lương.

Mấy phút sau, Viêm Lương đã thúc ngựa đi quanh trường đua lộ thiên. Tưởng Úc Nam vừa đổi con ngựa khác, bất gặp dáng vẻ hiên ngang của cô ở phía xa xa, anh bất giác nheo mắt.

Trong đáy mắt của người đàn ông thoáng qua một tia u tối.

Sau khi thử hai vòng để thích ứng với độ lắc lư trên lưng ngựa, Viêm Lương bắt đầu tăng tốc. Gió thổi bay tóc cô, chỉ những lúc như thế này, cô mới cảm thấy như được quay về quá khứ không ưu phiền.

Quá khứ chỉ có bố mẹ, có Châu Trình, không có Từ Tử Thanh...

“Lúc này mà không tập trung là rất nguy hiểm.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Viêm Lương.

Viêm Lương giật mình, kéo dây cương. Hóa ra Tưởng Úc Nam đã cưỡi ngựa song song với cô.

Con ngựa của anh thấp hơn ngựa của cô, nên hai người mắt đối mắt ở tư thế cân bằng. Viêm Lương muốn quay ngựa đi hướng khác, những bài học trước đó dạy cô, tránh mặt người đàn ông này là biện pháp an toàn nhất.

Thế nhưng cuối cùng cô vẫn mở miệng: “Tôi còn tưởng tổng giám đốc Tưởng lợi hại lắm, sao anh còn cần người huấn luyện cầm dây cương giúp?”

Tưởng Úc Nam cười cười: “Không có cách nào khác, tôi vừa nhận chức vụ tốt là CEO của Từ thị, bát vàng còn chưa được hưởng nên tôi không muốn giống một người đáng thương nào đó suýt nữa bị mất toi cái mạng nhỏ trong tay em.”

Đây rõ ràng là câu nói đùa nhưng Viêm Lương không cười nổi, cô cảnh giác nhìn anh, ngữ khí lạnh đi mấy phần: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Tưởng Úc Nam vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, anh nhận giấy cương từ tay người huấn luyện, ra hiệu người huấn luyện có thể đi chỗ khác: “Hay là thế này đi. Kỷ lục của tôi từ đây đến chỗ kia là một phút.” Tưởng Úc Nam chỉ tay về một đầu tận cùng trường đua: “Em hãy đua với tôi. Nếu em về đích trước tôi, tôi sẽ nói cho em biết, câu vừa rồi có ý gì.”

Tưởng Úc Nam ngừng một lát, rồi giơ một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón tay...

Sau đó anh giật mạnh dây cương, con ngựa chở anh phóng vọt đi.

Viêm Lương nghiêng răng, cũng thúc vào bụng ngựa đuổi theo anh.

Gió tạt vào mắt Viêm Lương đến mức đau nhức. Chỉ một phút ngắn ngủi, trong đầu Viêm Lương hiện ra vô số cảnh tượng.

Năm đầu tiên Từ Tử Thanh đến sống ở nhà cô, nhìn thấy tấm ảnh cô cưỡi ngựa, cô ta vô cùng ngưỡng mộ. Do được bố yêu thương chiều chuộng, cô ta vùi vỉnh bỏ đòi con ngựa của cô. Con ngựa đó là món quà sinh nhật Từ Tấn Phu tặng Viêm Lương từ nhiều năm trước. Món quà tặng đi còn có thể thu hồi rồi lại đem cho người khác, bây giờ nghĩ lại, Viêm Lương vẫn cảm thấy hết sức trào phúng.

Con ngựa của Viêm Lương sợ người lạ, Từ Tử Thanh vừa leo lên lưng ngựa đã bị nó hất xuống. Con ngựa đó còn nhỏ nên tương đối thấp. Từ Tử Thanh ngã cũng không mạnh lắm, nhưng mặt cô ta bị xước do móng ngựa cào. Viêm Lương khó khăn lắm mới có thể leo lên lưng ngựa, vào giây phút cầm sợi dây cương, Viêm Lương nhớ là cô đã do dự.

Trong lòng cô lúc đó nảy ra một ý nghĩ ác độc, chỉ bằng để Từ Tử Thanh bị ngựa đá chết đi.

Nhưng cuối cùng Viêm Lương vẫn nắm chặt dây cương, không để xảy ra tai họa.

Mặc dù vậy, cô vẫn bị Từ Tấn Phu phạt, nhốt trong phòng một tuần. Một tuần sau, Viêm Lương mới được phép ra khỏi cửa phòng. Đến lúc đó, cô mới biết con ngựa của cô bị mấy người họ hàng của Từ Tử Thanh tức giận giết chết.

Viêm Lương còn nhớ cô xông đến tàu ngựa, tìm không biết bao lâu mới phát hiện vũng máu khô còn chưa ở rửa sạch ở gần tàu ngựa.

Có lẽ kể từ giây phút đó, ở trong lòng Viêm Lương, bố cô đã chết một cách triệt để.

Một tiếng huýt sáo đánh sắc vang lên cắt ngang hồi ức của Viêm Lương. Vào thời khắc trở về hiện thực, cô chợt nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông như Tưởng Úc Nam cũng có lúc hoảng hốt?

Viêm Lương còn chưa kịp cười nhạo anh, cô đột nhiên phát hiện bản thân đang đối mặt với nguy hiểm. Con ngựa của cô mất khống chế vượt qua hàng rào, phóng nhanh ra bên ngoài trường đua ngựa.

Viêm Lương giật mình, tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vội giật dây cương, kéo mạnh đến mức lòng bàn tay như sắp tuột da, vậy mà vẫn không thể khống chế con ngựa đang chạy như điên tới khu vực nghỉ ngơi có ô che mát.

Bởi vì tiếng gió thổi mạnh, Viêm Lương không nghe thấy tiếng vó ngựa ở đằng sau mỗi lúc một gần, cho đến khi một tiếng thét quen thuộc xuyên thủng màng nhĩ của cô: “Cố gắng hết sức kéo dây cương về bên phải!”.

Viêm Lương quay đầu, gió thổi tóc cô bay loạn xạ che khuất tầm nhìn của cô, nhưng cô vẫn thấy gương mặt lạnh lẽo của Tưởng Úc Nam.

Ánh mắt của người đàn ông có tác dụng ép người khác tỉnh táo một cách kỳ lạ, Viêm Lương cuối cùng cũng khôi phục thần trí. Cô dùng hết sức kéo dây cương về bên phải. Con ngựa bị điều khiển đổi hướng, chạy về khu nhà kho chứa cỏ khô ở phía tay phải.

Tưởng Úc Nam tiếp tục đuổi theo, hai con ngựa gần như chạy song song. Con ngựa sắp xông lên lan can của nhà kho, Viêm Lương nhìn không rõ Tưởng Úc Nam làm gì, cô chỉ cảm thấy anh túm sợi dây cương của cô, sau đó là tiếng hí của con ngựa.

Ngựa của Viêm Lương ngã xuống đất.

Còn cô lộn vài vòng trên bãi cỏ khô rồi mới rơi xuống đất.

Tuy đã có lớp đệm cỏ khô nhưng Viêm Lương vẫn đau đến mức hét lên một tiếng.

Lúc Tưởng Úc Nam đi đến bên cạnh cô, Viêm Lương thấy mũi giày của anh trước tiên.

Cô ngẩng lên nhìn anh, sắc mặt cô tái mét.

Do bị ngược sáng nên Viêm Lương không nhìn rõ gương mặt Tưởng Úc Nam. Cũng có lẽ Viêm Lương đau đến mức tầm nhìn trở nên mơ hồ, thậm chí vào giây phút đó, cô còn nảy sinh ảo giác. Cô thấy bộ dạng của Tưởng Úc Nam giống hệt cô, khi cô đứng nhìn Từ Tử Thanh bị ngã ngựa năm đó.

Lúc đó cô phải mất vài giây đấu tranh tư tưởng giữa thiện và ác.

Một lát sau, Viêm Lương nằm trên lưng Tưởng Úc Nam.

Anh công cô đi về khu nhà nghỉ.

“Em nặng thật đấy, không hổ danh là sư tử nhỏ.”

“Tôi...”

“Em còn nhiều lời, tôi sẽ thả em xuống đất.”

“...”

“Thế mới ngoan.”

Viêm Lương thầm nghĩ: không phải tôi sợ anh, tôi chỉ là không còn sức đấu võ mồm với anh.

Đầu óc cô nặng nề, cô liền tì cằm vào vai anh.

Cứ coi anh là chỗ dựa duy nhất của cô lúc này...Viêm Lương bất giác vòng hai tay qua cổ Tưởng Úc Nam. Cả bộ ngực của cô dính chặt vào bờ lưng rắn chắc của anh.

Tưởng Úc Nam đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?” Viêm Lương hỏi.

Tưởng Úc Nam lại đi tiếp: “Không có gì.”

Cũng có lẽ do quá cận kề...

“Thình thịch!”

“Thình thịch!”

Là tiếng trái tim của ai đang đập mạnh?

8. Chương 8

Đi công tác kiểu gì mà bị gãy chân, Viêm Lương cảm thấy nếu chuyện này đồn ra bên ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Vì vậy khi bà Viêm gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, mặc dù cô đang ngồi trên giường bệnh, chân chuẩn bị bó bột, cô chỉ còn cách nghiêng răng chịu đau, nói qua loa: “Mọi việc đều tốt cả.”

“Tình hình ở nhà chẳng tốt một chút nào.” Bà Viêm một bụng đầy ảm ức, không nhìn được bộc phát hết với con gái.

Chân đang được nữ y tá băng bó nhói từng cơn đau, làm Viêm Lương không thể tập trung tinh thần. Cô đành ra hiệu nữ y tá dừng lại, mới hỏi bà Viêm: “Sao thế mẹ?”

Ngữ khí của bà Viêm có chút lo lắng: “Chẳng phải từ trước đến nay bố cô đều có ý tác hợp Tử Thanh và Châu Trình hay sao? Kết quả hôm nay Tử Thanh nói rõ với bố cô, nó sẽ không kết hôn với Châu Trình. Cô cũng biết trước đây Tử Thanh luôn viện cớ không muốn kết hôn sớm để trì hoãn. Nhưng qua thái độ của con bé ngày hôm nay, có thể thấy ý nó đã quyết.”

Đây không phải là phong cách của Tử Tử Thanh. Từ trước đến nay cô ta rất khôn khéo, chơi trò lạt mềm buộc chặt luôn thuận buồm xuôi gió. Bây giờ cô ta lại từ chối thẳng thừng, chẳng phải sẽ làm bố và Châu Trình đều thất vọng?

Viêm Lương cảm thấy như vậy rất tốt, trong lòng cô nở hoa. Nhưng cô không thể biểu hiện ra bên ngoài nên cố tình cất giọng lo lắng: “Sau đó thì sao ạ?”

“Còn sao nữa, làm bố cô tức chết đi được.”

“Vậy à?”

Bà Viêm không hài lòng trước thái độ thờ ơ của con gái: “Sao cô chẳng lo gì cả?”

Viêm Lương không hiểu: “Con lo gì chứ? Có phải con bị ép kết hôn đâu?”

Bà Viêm thở dài một hơi: “Châu Trình tuy có năng lực, nhưng dù sao cũng chỉ là con trai của người tài xế. Bố cô dù muốn đề bạt cậu ta, cùng lắm cũng chỉ có thể cất nhắc lên chức vụ tổng giám đốc. Tử Thanh nếu kết hôn với cậu ta, sẽ không tạo thành mối đe dọa cho con. Bây giờ thì hay rồi...”

Viêm Lương cười khổ. Mẹ cô tính đông tính tây cũng khó có thể giải quyết vấn đề. Sự yêu thương của Từ Tấn Phu dành cho Tử Tử Thanh vĩnh viễn chiếm thế thượng phong so với cô.

Bà Viêm lại tiếp tục can nhần nhưng Viêm Lương không còn tâm trạng để nghe. Cô nói: “Đợi con về nước rồi tính”, sau đó lập tức cúp điện thoại.

Buổi tối, Viêm Lương phải ở lại bệnh viện. Không có ai thăm nom, Viêm Lương ngược lại thấy thoải mái vì được yên tĩnh một mình. Nhưng đến nửa đêm cô mới khó chịu. Chẳng có người nói chuyện, chân cô lại đau đến mức không ngủ được. Cô ngồi tựa vào đầu giường, lặng lẽ nghe tiếng bước chân của y tá trực đêm ở ngoài hành lang.

Có lẽ tiếng bước chân đều đều lặp đi lặp lại của người y tá kích thích ham muốn nào đó trong lòng Viêm Lương, hoặc giả bầu trời đêm khiến con người dễ nảy sinh tâm địa độc ác, Viêm Lương rút điện thoại, bấm số của Châu Trình.

Trong đầu cô chợt xuất hiện ý nghĩ, Từ Tử Thanh từ chối chắc sẽ khiến Châu Trình đau lòng. Liệu cô nên lợi dụng cơ hội này nhảy vào chiếm trái tim anh?

Tuy nhiên, Viêm Lương ngay lập tức khinh bỉ suy nghĩ đó.

Tần ngần một lúc, cuối cùng Viêm Lương cũng bấm điện thoại, không để bản thân phải hối hận.

Một cuộc điện thoại đường dài gọi đến một nơi xa xôi.

Trong buổi đêm dài dằng dặc.

Đầu kia rất nhanh có người nghe máy. Viêm Lương cảm thấy giọng nói truyền tới không rõ ràng: “A lô!”

Viêm Lương ngẫm nghĩ một lúc, trong lòng cô có mấy câu muốn nói với anh nhưng cô phủ định ngay lập tức. Cuối cùng, Viêm Lương lên tiếng: “Anh vẫn ổn đấy chứ?”

Mặc dù Viêm Lương không nói rõ, Châu Trình là người thông minh, anh đoán ra ngay: “Em đã biết rồi à.”

Viêm Lương im lặng.

Ở đầu kia điện thoại, Châu Trình cũng trầm mặc.

“Bị cùng một người phụ nữ chà đạp nhiều lần, liệu có đáng không?”

“Không đáng. Nhưng...anh luôn không thể tự chủ.” Châu Trình ngập ngừng, Viêm Lương rất hiểu anh. Qua ngữ khí và hơi thở của anh, cô có thể đoán anh sa sút tinh thần đến mức nào.

Cuối cùng Viêm Lương không nói những lời an ủi. Tự đáy lòng, cô cảm thấy người đàn ông này vừa đáng đời vừa đáng thương: “Có đến nỗi phải mất hết lòng tự trọng như vậy?”

Châu Trình cười khổ: “Tình yêu chẳng phải không cần lòng tự trọng hay sao?”

Viêm Lương bất giác ngẩng đầu và nhắm nghiền mắt. Cô lúc này giống một con cá mắc cạn bị thiếu dưỡng khí, phải há mồm ra thở, mới có thể khống chế tâm trạng. Trong đêm tối, không ai biết nụ cười của cô khó coi đến mức nào: “Không sao đâu, đợi khi nào em về nước, em cùng anh uống một trận say sưa. Sau khi tỉnh rượu, anh vẫn là người có sức mạnh vô địch như trước.”

Không đợi Châu Trình lên tiếng, Viêm Lương cúp điện thoại.

Anh vừa đáng đời vừa đáng thương, cô chẳng phải càng đáng đời đáng thương hơn? Viêm Lương bật cười thành tiếng. Phòng bệnh trống không chỉ có tiếng cười của cô. Nhưng càng cười, trái tim cô càng nặng nề, tựa như chìm xuống đáy vực, hóa thành hạt bụi nhỏ.

“Em cười còn khó coi hơn khóc.”

Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Viêm Lương ngây người.

Cô quay về nơi phát ra tiếng nói. Cửa phòng bệnh nửa mở nửa khép, một thân hình cao lớn đứng ở đó từ bao giờ. Anh đứng khuất trong bóng tối nên Viêm Lương không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Tuy nhiên, cô vẫn cảm nhận thấy đôi mắt sáng của người đàn ông đang chiếu thẳng vào cô.

“Tưởng Úc Nam?”

Viêm Lương vừa dứt lời, Tưởng Úc Nam đã sải bước dài đi đến.

Viêm Lương cảnh giác cao độ: “Anh đến đây làm gì?”

Tưởng Úc Nam tỏ ra thoải mái hơn cô nhiều: “Đến xem sư tử nhỏ ngủ có ngon không?”

“Tôi ghét biệt hiệu này.”

“Tôi thích là được rồi.” Nói xong, Tưởng Úc Nam đẩy bàn ăn di động ở cuối giường đến trước mặt Viêm Lương và để hộp đồ ăn lên trên đó: “Vẫn còn nóng đấy, em mau ăn đi.”

Thấy cô không nhúc nhích, Tưởng Úc Nam cười: “Không phải em đợi tôi bóc dưa, mở hộp, đưa tận tay em, em mới ăn đấy chứ?”

Viêm Lương im lặng nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Tưởng Úc Nam bóc đôi dưa, mở hộp đồ ăn và đưa bát giấy vào tay cô.

Viêm Lương vẫn bất động. Tưởng Úc Nam nheo mắt nói tiếp: “Tất nhiên, tôi cũng không ngại đút cho em ăn.”

Viêm Lương càng nhúu chặt lông mày.

Tưởng Úc Nam cầm cái thìa nhựa, múc một thìa cháo đưa lên miệng anh. Viêm Lương dường như vẫn không hiểu anh muốn làm gì, anh đột nhiên nhoài người về phía cô.

Khi môi Tưởng Úc Nam chạm vào môi Viêm Lương, cô lập tức né tránh.

Nếu chân Viêm Lương không bị đau, chắc chắn cô đã cho anh một cú đá bay người. Bây giờ cô chỉ còn cách dùng võ miệng: “Anh có bệnh à? Hở một tý là động dục?”

“Nếu em muốn tôi đút cho em, tất nhiên tôi sẽ chọn cách thức tôi thích.”

Sắc mặt Tưởng Úc Nam điềm nhiên như không. Viêm Lương điên tiết vớ cái gối ném vào người anh nhưng anh tránh được. Cô càng tức giận: “Mang cả đồ ăn của anh biến đi cho tôi. Đây là phòng bệnh do tôi bỏ tiền, tôi không hoan nghênh anh.”

Tưởng Úc Nam không bận tâm đến cơn giận dữ của Viêm Lương. Anh gạt hộp cháo sang một bên, lấy chỗ đặt một tập tài liệu: “Em xem cái này trước, rồi quyết định có hoan nghênh tôi hay không cũng chưa muộn.”

Viêm Lương nghi hoặc liếc Tưởng Úc Nam mới nhìn tập tài liệu.

Tập tài liệu rất quen thuộc với cô, đây chính là bản thỏa thuận hợp tác chiến lược với Johnny Weir mà bên cô đã thảo ra trước đó.

Viêm Lương mau chóng giả đến điều khoản phân chia lợi nhuận. Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, tâm trạng của cô thay đổi hoàn toàn. Hết vui mừng lại nghi ngờ, cô ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam bằng ánh mắt khó tin. Sau đó như nghĩ ra điều gì, cô vội vàng lật đến trang cuối cùng, trên đó có chữ ký to đùng của Johnny Weir.

Bên tai Viêm Lương vang lên thanh âm quen thuộc, đồng thời rất đáng ghét: “Tôi đã ký hợp đồng với giá rất tốt. Em định khen thưởng tôi thế nào đây?”

Viêm Lương lắc đầu. Cô không bận tâm đến những lời trêu chọc của anh, mắt vẫn nhìn chằm chằm bản hợp đồng như không thể nào tin nổi: “Anh làm thế nào vậy?”

“Cuộc đàm phán kéo dài suốt mấy tháng trời, Johnny Weir cũng nóng ruột không kém chúng ta. Cả chủ tịch Từ và Johnny Weir đều coi trọng vụ hợp tác này, nhưng chủ tịch Từ bị trúng gió nằm một chỗ, tôi xử lý vụ làm ăn này thế nào, tất cả đều là ẩn số. Nhất cử nhất động của tôi trong chuyến đi New York, cho thấy tôi không phải đến đây với một mục đích bàn chuyện làm ăn, mà chủ yếu đi du lịch, nghỉ mát. Đàm phán thành công tất nhiên là một việc tốt, nhưng không thành cũng chẳng sao. Cuối cùng, em đột ngột bị ngã ngựa, khóc lóc đòi về nước. Em vốn là người có thân phận đặc biệt, tôi lại rất quan tâm đến em nên đành phải nghe theo. Ai biết được mấy tháng nữa công ty mới tiếp tục cử đoàn đi New York? Tổ chức một đoàn đi đàm phán đâu phải là điều đơn giản, có lẽ sau này sẽ không có chuyện đó. Vụ hợp tác xem ra bị trì hoãn vô thời hạn. Johnny Weir đương nhiên sốt ruột, ông ta chủ động đến tìm tôi, có nghĩa ông ta đã hoàn toàn ở thế bị động. Chỉ cần khiến Johnny Weir đứng ngồi không yên, tất cả trở nên dễ nói chuyện.”

Cuối cùng Viêm Lương cũng hiểu ý Tưởng Úc Nam.

“Em không có ý kiến gì à?”

Viêm Lương từ từ đặt bản hợp đồng xuống bàn, do dự vài giây mới ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam.

Có thể vận dụng tâm lý chiến trong việc kinh doanh một cách nhuần nhuyễn như vậy, người đàn ông này quả là đáng sợ.

Tương lai thì sao? Anh sẽ trở thành đối thủ hay là trợ thủ của cô?

Trong khi tất cả vẫn còn là ẩn số, việc duy nhất Viêm Lương có thể làm bây giờ là cầm cái thìa, xúc cháo bỏ vào miệng. Sau đó cô ngẩng đầu mỉm cười với anh: “Hừm, cũng khá ngon.”

Ngày cả đoàn lên đường về nước là ngày hôm sau. Dù sao, một người có thân phận đặc biệt như Viêm Lương “khó có” đòi về nước, Tưởng Úc Nam làm sao dám không đồng ý?

Lúc đi chỉ có Viêm Lương, Tưởng Úc Nam và thư ký Lý ngồi cùng một chuyến bay. Đến lúc về cả đoàn đàm phán đi cùng nhau, bầu không khí hòa hợp hơn nhiều.

Viêm Lương ngồi nghe phó giám đốc tường thuật lại cuộc đàm phán, kéo dài từ buổi chiều đến tối muộn ngày hôm trước.

“Lúc chúng tôi rời khỏi văn phòng Johnny Weir đã là nửa đêm. Tất cả mọi người đều không buồn ngủ nên định đi quán bar mở tiệc mừng. Ai ngờ tổng giám đốc Tưởng bỏ về trước.”

“Tiệc mừng công không thể thiếu, về nước rồi tổ chức sau cũng được.”

Một tổng giám sát tiếp lời: “Về nước mới mở tiệc mừng, tâm trạng chắc chắn không thể nào bằng lúc đó. Tổng giám đốc, anh vội bỏ đi đâu vậy?”

“Tôi có hẹn một người bạn.”

“Người bạn của anh quan trọng như vậy sao?”

Viêm Lương trầm mặc không lên tiếng. Cô cảm thấy rõ một ánh mắt không dễ xem nhẹ đang chiếu vào mình.

Theo phản xạ, Viêm Lương muốn làm gì đó để che giấu sự bối rối.

Cô quyết định nghe nhạc.

Nhưng một giây trước khi đeo chiếc tai nghe, Viêm Lương kịp nghe thấy câu trả lời của Tưởng Úc Nam: “Một người rất quan trọng đối với tôi.”

Hơn mười tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh.

Trong đoàn hành khách mệt mỏi sau chuyến bay dài, Viêm Lương là người thảm hại nhất, cô chống nạng lết từng bước trên lối ra.

Thư ký Lý giúp Viêm Lương xách hành lý. Dù đi người không nhưng cô vẫn không hề thoải mái, bởi vì Tưởng Úc Nam cố ý đi chậm lại. Sau đó anh và cô bắt giắc lùi lại phía sau, cách các đồng nghiệp một đoạn. Anh không chạm vào người Viêm Lương, cũng không đỡ cô mà giữ vẻ thản nhiên và lạnh lùng như thường lệ. Nhưng Viêm Lương vẫn cảm thấy không mấy dễ chịu.

Các đồng nghiệp đi trước đột nhiên dừng lại, Viêm Lương cuối cùng cũng có chỗ chuyển dời sự chú ý.

Đáng tiếc là do Viêm Lương đứng sau, tầm nhìn của cô bị các đồng nghiệp che mất, nên cô không biết phía trước xảy ra chuyện gì.

Nhưng các đồng nghiệp nhanh chóng đứng giãn ra, Viêm Lương có thể thấy rõ nguyên nhân gây nên xáo động.

Hóa ra Từ Tử Thanh đích thân ra sân bay đón người.

Sắc mặt Viêm Lương tối sầm trong giây lát.

Từ Tử Thanh nhanh chóng đi đến bên Viêm Lương, quan sát cô từ trên xuống dưới. Khi ánh mắt cô ta dừng lại ở chỗ bó bột trên chân Viêm Lương, cô ta hơi cau mày.

Sau đó Từ Tử Thanh cất giọng đầy quan tâm: “Sao lại ra nông nỗi này?”

Từ Tử Thanh giơ tay đỡ Viêm Lương. Viêm Lương lập tức hất tay cô ta.

Từ Tử Thanh cười ngại ngùng.

Các đồng nghiệp trong công ty từ lâu đã nghe tin đồn cô hai của Từ thị tính tình ác liệt, đối xử với chị gái không ra gì. Hôm nay là lần đầu tiên họ chứng kiến cảnh này, có người nhìn Từ Tử Thanh bằng ánh mắt thương cảm, có người ngó đi chỗ khác vờ như không thấy.

Từ Tử Thanh vì lâm vào tình huống khó xử nên cũng đưa mắt đi chỗ khác. Đúng lúc này, cô ta mới nhận ra Tưởng Úc Nam đang đứng bên cạnh.

“Tổng giám đốc.” Từ Tử Thanh lịch sự chào hỏi.

Tưởng Úc Nam mỉm cười gật đầu thay lời chào.

Viêm Lương lạnh lùng quan sát hai người.

Cô rất hiểu Từ Tử Thanh, cô biết ánh mắt Từ Tử Thanh nhìn Tưởng Úc Nam có hàm ý như thế nào?

Chị gái của cô chỉ mượn cớ đi đón cô mà thôi.

Từ Tử Thanh lúc này đang tìm cách tiếp cận người đàn ông nguy hiểm nhưng có giá trị lợi dụng rất lớn. Tuy nhiên, cô ta khéo léo che giấu mục đích thật sự dưới bộ mặt thuần khiết và nụ cười đẹp đẽ.

Viêm Lương đứng ở bên cạnh, khóe miệng cô hơi nhếch lên.

9. Chương 9

Đoàn người sau khi rời khỏi đại sảnh sân bay lập tức giải tán, ai nấy nhanh chóng về nhà hưởng thụ kỳ nghỉ hiếm có. Chỉ có thư ký Lý ở lại, bận rộn gọi điện thoại cho tài xế của Tưởng Úc Nam xem anh ta đang chờ ở đâu.

Viêm Lương chống nạng đi về lối ra bãi đỗ xe. Từ Tử Thanh cố tình đi chậm, ở bên cạnh chăm sóc cô.

Cô ta quả nhiên là một chị gái tốt. Vẫn chưa ra khỏi sân bay, Từ Tử Thanh đã bắt đầu đòi quyền lợi giúp em gái: “Tổng giám đốc, Viêm Lương đã bị thương đến mức này, anh nên cho phép cô ấy nghỉ một thời gian, ở nhà dưỡng thương.”

Tưởng Úc Nam mỉm cười, thần sắc tỏ ra xa cách: “Thế thì phải xem ý Viêm Lương thế nào. Nếu cô ấy muốn xin nghỉ phép, cứ thông báo với bộ phận nhân sự, tôi sẽ duyệt ngay.”

Nói xong, anh nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt mờ ám.

“Vậy à?” Ánh mắt Tưởng Úc Nam nhìn Viêm Lương khiến Từ Tử Thanh hơi sững lại. Nhưng ngay sau đó, cô ta liền nở nụ cười lịch sự quen thuộc: “Đúng rồi. Tổng giám đốc, không biết anh có tiện không? Bỏ tôi vừa bày tiệc gia đình để đón anh. Hy vọng anh nể mặt.”

“Hôm nay à?”

“Đúng vậy.” Từ Tử Thanh tỏ ra rất chu đáo: “Anh hãy gọi cả Thư ký Lý đi cùng.”

Nói đến đây, mọi người đã tới bãi đỗ xe.

Ngoài hai tài xế của hai bên, tất cả gồm bốn người. Thư ký Lý đã chạy ra xe của Tưởng Úc Nam, mở sẵn cửa xe chờ anh.

Từ Tử Thanh dường như khó xử về việc sắp xếp chỗ ngồi. Viêm Lương chân bắt tiện, cần chiếm nguyên hàng ghế sau. Từ Tử Thanh còn chưa lên tiếng, lái xe của cô ta mở miệng trước: “Hay là thế này, cô hai ngồi xe của tôi, còn cô cả ngồi xe của Tổng giám đốc?”

Từ Tử Thanh ngẫm nghĩ vài giây, cơ hồ tán thành sự sắp xếp đó. Nhưng cô ta vẫn lịch sự quay sang hỏi ý kiến Tưởng Úc Nam: “Tôi có tiện ngồi xe anh...”

Từ Tử Thanh không ngờ lời nói của cô ta bị cắt ngang.

“Hôm nay chị không cần đi công ty làm việc sao?”

Là Viêm Lương quay sang hỏi Từ Tử Thanh.

Từ đầu đến cuối Viêm Lương luôn giữ bộ mặt lạnh lùng và trầm lặng. Việc cô đột nhiên quan tâm Từ Tử Thanh, làm khoe mắt của Tưởng Úc Nam hơi cong lên, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Từ Tử Thanh có lẽ cũng bất ngờ, nhưng cô ta lập tức mỉm cười: “Chị xin nghỉ để đi đón em.”

Nói xong Từ Tử Thanh lại quay sang Tưởng Úc Nam: “Tôi có tiện ngồi xe anh không ạ?”

Tưởng Úc Nam phong độ gơ tay làm động tác mời. Từ Tử Thanh vội đi đến ô tô của anh, trong khi anh cố ý bước chậm lại. Ở giây tiếp theo, Viêm Lương đột ngột lên tiếng: “Tổng giám đốc, chúng ta có lẽ phải về công ty một chuyến. Tôi còn một tập tài liệu cần anh ký tên.”

“VẬY À?”

Tuy ngữ khí hơi nghi hoặc, nhưng Tưởng Úc Nam dường như không ngạc nhiên. Sau đó anh mỉm cười, phảng phất sớm đoán ra cô sẽ nói câu đó.

Viêm Lương không đợi Tưởng Úc Nam gật đầu, lập tức chống nạng đi về phía xe ô tô của anh. Không bận tâm đến Từ Tử Thanh đứng bất động một chỗ, cô ngồi thẳng vào ghế sau xe Tưởng Úc Nam.

“Thật ngại quá, Từ tiểu thư. Thư ký Lý ngồi xe cô đến điểm hẹn trước. lát nữa tôi và Viêm Lương sẽ đi sau.” Tưởng Úc Nam nói xong liền lên xe.

Viêm Lương không khách khí đóng sập cửa xe ngay trước mặt Từ Tử Thanh.

Chiếc xe lăn bánh. Chỉ một loáng, gương mặt ngượng ngùng của Từ Tử Thanh biến mất khỏi gương chiếu hậu.

Xe ô tô bình ổn tăng tốc.

Trong xe yên lặng một cách kỳ lạ. Tưởng Úc Nam là người mở miệng trước: “Một chiều của em đã hủy cơ hội đi riêng với tôi mà chị gái em tốn bao công sức tạo ra.”

Viêm Lương độc chiếm cả hàng ghế phía sau, chân bó bột của cô đặt lên ghế. Nghe Tưởng Úc Nam nói vậy, cô ngẩng lên, vừa vắn chạm phải ánh mắt của anh qua kính chiếu hậu.

“Tổng giám đốc, anh nói vậy là có ý gì, tôi nghe không hiểu?”

Tưởng Úc Nam nheo mắt cười: “Không tồi. Hóa ra em cũng học được chiêu giả vờ đơn thuần ngốc nghếch của chị gái em.”

Viêm Lương dẫu môi mỉm cười, thay câu trả lời.

Không ngờ anh vẫn chưa nói hết: “Nói thật, tôi thích tính cách của chị gái em hơn. Dù tâm tư và suy nghĩ ở trong lòng cô ta có ác độc đến mức nào, bề ngoài cô ta vẫn mỉm cười ngọt ngào với em. Còn em trong ngoài như một, trước sau gì cũng chịu thiệt thòi.”

Viêm Lương thâm khinh thường nhận xét của anh.

Vài giây sau, cô nói: “Tổng giám đốc, anh hiểu nhầm chị gái tôi rồi. Chị ấy tâm địa hiền lành thật mà.”

Thấy Tưởng Úc Nam lắc đầu, Viêm Lương đột nhiên cười gian xảo, cô cất giọng ngọt ngào: “Nhắc đến mới nói, anh không sợ tôi trước mặt luôn chống lại anh, nhưng trên thực tế muốn thu hút sự chú ý của anh hay sao?”

“Nếu mục đích thật sự của em là muốn thu hút sự chú ý của tôi. Vậy thì tôi thành thật nói cho em biết, em đã thành công.” Ánh mắt, vẻ mặt và giọng nói của anh vô cùng dịu dàng: “Em rất thành công.”

Một người đàn ông nói những lời chế nhạo, có thể khiến người khác cảm thấy tràn đầy tình cảm đến mức này?

Viêm Lương đầu không lại, chỉ còn cách lẩn tránh ánh mắt của anh.

Một lúc lâu sau, khi xe chạy vào thành phố, Viêm Lương mới trở lại nhịp tim vốn có, cô nói nhỏ: “Cho tôi xuống xe đi.”

Tướng Úc Nam giả bộ ngạc nhiên: “Chẳng phải em nói có tài liệu cần tôi ký tên?”

Viêm Lương than thầm trong lòng. Luận về khả năng đóng kịch, cô làm sao có thể là đối thủ của người đàn ông này?

“Đừng vội vội vã. Anh cũng biết đó là cái cớ tôi đuổi chị ta đi chỗ khác.”

Tướng Úc Nam cười khê.

Xe dừng lại ở đoạn đường có nhiều taxi. Tướng Úc Nam đỡ cô xuống xe, Viêm Lương bối rối nói một câu: “Cám ơn.”

Chỉ hai từ ngắn gọn, nhưng ý cười trong khóe mắt Tướng Úc Nam càng sâu hơn: “Em không định tham gia tiệc gia đình hay sao?”

“Tôi chưa bao giờ dự tiệc gia đình.”

Tướng Úc Nam nhíu mày chờ nghe cô giải thích. Viêm Lương do dự một lát, cuối cùng vẫn mở miệng: “Tôi sợ khi nhìn thấy hai người đàn bà đó ngồi cùng bàn ăn cơm, tôi sẽ mắc ối tại chỗ.”

Viêm Lương nói xong liền vội taxi đi mất.

Tướng Úc Nam đứng bên cạnh ô tô, chờ cô cà nhắc lên xe taxi mới quay về xe của mình.

Anh trầm mặc hồi lâu, mãi vẫn không ra lệnh tài xế nổ máy. Người tài xế chỉ còn cách im lặng chờ đợi. Qua kính chiếu hậu, anh ta chợt thấy ánh mắt vốn luôn lạnh lùng của người đàn ông ngồi ở ghế sau đột nhiên lóe một tia thê lương.

Người tài xế nhớ lại câu nói vừa rồi của Viêm Lương, thở dài một tiếng: “Sống trong gia đình kiểu đó cũng thật bất hạnh.”

“Vậy...Kẻ đầu sỏ gây ra sự bất hạnh đó có nên xuống địa ngục?” Tướng Úc Nam cất giọng trầm trầm.

Thanh âm của anh rất nhẹ, nhưng vẻ mặt anh lạnh giá, không một chút hơi ấm, khiến người tài xế giật mình kinh hãi.

Lúc này, Tướng Úc Nam mới ý thức anh vừa nói gì. Anh nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, mỉm cười: “Lái xe đi”.

Nhờ sự hoạt động tích cực của bộ phận PR, tin tức Từ thị ký kết hợp đồng với bên Mỹ chiếm chỗ trên nhiều tờ báo lớn. Việc tuyên truyền quy mô lớn lập tức có hiệu quả, cổ phiếu của công ty đang ở trong tình trạng ảm đạm tăng giá không ít.

Ba tháng sau đó là dịp kỷ niệm thành lập công ty, đúng lúc Johnny Weir có lịch trình tới Trung Quốc. Dưới sự chỉ đạo của Tướng Úc Nam, công ty tổ chức bữa tiệc lớn, mời cả giới truyền thông tham dự.

Bệnh tình của Từ Tấn Phu khá ổn định, chân Viêm Lương cũng đã tháo bột. Hai người đều có thể cùng tham gia bữa tiệc kỷ niệm thành lập công ty, phá vỡ tin đồn cha con bất hòa lưu truyền bấy lâu.

Từ Tấn Phu sai dì Lương đưa nhiều bộ lễ phục đến căn hộ của Viêm Lương.

Dì Lương làm việc ở Từ gia mười mấy năm, là bậc trưởng bối có quan hệ thân thiết với Viêm Lương nhất. Từ Tấn Phu sai dì Lương làm người trung gian cũng là vì lý do này.

Nhưng điều đó không ăn thua với Viêm Lương. Cô viện cớ làm thêm đến tối muộn. Dì Lương không gặp được Viêm Lương, nhưng bà có chìa khóa nhà cô. Chỉ có điều, hai lần bà để áo váy ở nhà Viêm Lương, cô đều không động đến. Lần thứ ba, dì Lương quyết định gửi thẳng đến văn phòng cô.

Tối hôm đó, Viêm Lương thật sự phải làm thêm giờ.

Trong tay cô còn một đồng công việc chưa hoàn thành. Viêm Lương dán mắt vào màn hình vi tính xử lý kế hoạch tiêu thụ vừa được gửi đến. Đồng hồ nhỏ trên bàn đã chỉ chín giờ tối. Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Vào giờ này còn có người đến văn phòng tìm cô? Viêm Lương không khỏi nghi hoặc: “Mời vào.”

Thấy người đẩy cửa đi vào là dì Lương, lại nhìn thấy hộp đồ trên tay bà, Viêm Lương cau mày: “Dì Lương, dì tha cho cháu đi. Cháu thật sự không muốn tham gia bữa tiệc đó. Cháu không cười nổi trước ông kính phóng viên.”

“Cô hai, năm ngoái cô vẫn còn đi học, có thể lấy lý do cô bận học tập ở nước ngoài nên không thể trở về. Bây giờ cô đã đi làm bốn tháng rồi, cô không thể cứ chống đối bố cô như trước kia.”

Viêm Lương chống tay lên trán im lặng.

“Coi như cô hai giúp dì Lương có được không?”

Dì Lương nhìn cô lớn lên, một ánh mắt một nụ cười của Viêm Lương đều không lọt khỏi mắt bà. Biết cô đã mềm lòng, bà lập tức đặt cái hộp lên góc bàn làm việc của cô: “Dì Lương hứa với cô hai, sau sẽ không giúp bố cô làm những chuyện cô không thích. Đây là lần cuối cùng.”

Viêm Lương thở dài.

Cô tháo kính mắt, đi nửa vòng quanh bàn làm việc đến nơi đặt chiếc hộp. Cô mở nắp hộp, vẻ mặt không một chút tình nguyện: “Bộ váy này do Từ Từ Thanh chọn đúng không ạ?”

“Không, không, lần này đích thân dì Lương chọn.”

Viêm Lương sờ tay vào bộ váy, nói đúng hơn là áo xường xám.

“Thật ra tôi cũng không biết chọn lễ phục, nhưng những bộ váy kiểu Tây do cô cả chọn, tôi nhìn rất chướng mắt. Váy gì để lộ cả lưng, chẳng đẹp một chút nào. Tôi thích áo xường xám hơn. Nhà thiết kế nói đây là kiểu rất thịnh hành hiện nay, tôi liền đặt cho cô hai. Không biết cô hai có thích không?”

Viêm Lương trầm nghĩ, lần này bố cô đã cử đúng người. Cô chưa bao giờ nói đến ba câu từ chối với người cô yêu quý. Cô khoác tay dì Lương: “Cháu thích, cháu sẽ nhận bộ đồ này, để cháu tiễn dì xuống lầu.”

“Thôi khỏi, cô hai cứ bận việc đi, tôi tự mình ra về được mà.” Dì Lương nói xong vội vàng đi ra cửa. Lúc rời khỏi văn phòng, bà còn không quên dặn dò: “Cô hai nhớ thử xem có vừa người không nhé. Nếu không vừa còn kịp báo nhà thiết kế sửa lại.”

Viêm Lương gật đầu, dì Lương cuối cùng yên tâm rời khỏi văn phòng.

Viêm Lương ngơ ngẩn nhìn hộp quần áo một lúc, rồi lại đeo kính mắt.

Nhưng cô không thể tập trung tinh thần vào công việc. Cứ nghĩ đến chuyện khoác tay Từ Từ Thanh tươi cười trước đám phóng viên là cô thấy chán. Viêm Lương đọc tài liệu mãi cũng không vào đầu, cô liền ném bút, bỏ kính rồi đứng dậy đi thử áo xường xám.

Viêm Lương cởi giày cao gót, đi chân đất trong phòng. Bộ quần áo công sở trên người lần lượt bị cô ném lên ghế sofa. Viêm Lương nhanh chóng cởi chiếc áo sơ mi cuối cùng rồi mặc xường xám vào người.

Xường xám đúng là dùng loại vải thượng hạng, khóa ở bên cạnh và hàng cúc tạo ra vẻ phong tình cổ điển. Thế nhưng kích cỡ này hơi nhỏ, bộ áo ngắn cũn cỡn làm Viêm Lương để lộ đôi chân dài. Hàng cúc cũng chỉ có thể cài đến xương quai xanh, để lộ nửa bộ ngực.

Dì Lương có lẽ dùng số đo từ hồi cô mười mấy tuổi, Viêm Lương lắc đầu cười khổ. Cô cố kéo hai vạt áo để cài cúc, nhưng không ngờ do dùng sức quá mạnh, cúc áo làm bằng ngọc trai bị đứt phụt.

Hạt ngọc trai rơi xuống đất, lăn ra phía cửa. Viêm Lương quay người định đi nhặt cục ngọc trai, nhưng vào giây phút ngẩng đầu, toàn thân cô cứng đờ.

Tướng Úc Nam đang đứng bên cạnh cửa.

Anh đứng ở đó, lặng lẽ nhìn cô, không biết từ bao giờ.

10. Chương 10

Viêm Lương lặng người một giây, sau đó cô lập tức quay lại lấy áo somi trên ghế sofa khoác vào người bằng tốc độ nhanh nhất.

Trong lúc Viêm Lương bận rộn kiểm tra toàn thân xem chỗ cần che đã che kín, một đôi giày da bóng loáng lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô.

Viêm Lương hóa đá trong phút chốc.

Tướng Úc Nam tiến lại gần, mùi đàn ông của anh bao vây Viêm Lương, khiến chân tay cô lỏng ngóng vụng về. Do dự vài giây, cô mới ngẩng đầu nhìn anh.

Ở một khoảng cách không xa không gần, dưới ánh đèn không tỏ không mờ, vẻ mặt anh bình thản nhưng dường như chứa đựng điều gì đó khác lạ. Tất cả những biểu hiện thật thật giả giả này khiến Viêm Lương thậm chí có ảo giác cô rơi vào trạng thái ý loạn tình mê.

Nhưng ảo giác chỉ tồn tại nửa giây, bị Viêm Lương xua tan ngay tức khắc. Tướng Úc Nam nhặt hạt ngọc trai trả lại cho cô. Trong mắt anh dường như có một ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy. Viêm Lương vờ như không biết, nhanh chóng nhận lại hạt ngọc trai rồi quay đầu đi về bàn làm việc của cô.

Đến khi ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc, tránh ra người đàn ông nguy hiểm, Viêm Lương mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đeo kính, giả bộ cúi đầu tiếp tục xử lý tài liệu rồi mở miệng hỏi: “Muộn như vậy rồi tổng giám đốc vẫn chưa về sao?”

“Tôi đợi em.”

Trái tim Viêm Lương đập loạn một nhịp. Giọng nói dịu dàng của người đàn ông này cực kỳ dễ nghe. Phản ứng có thể gọi là “rung động” bị Viêm Lương đè nén ngay. Cô cố cất giọng thản nhiên: “Vậy à? Thế thì ngại quá, tôi vẫn chưa làm xong việc, tổng giám đốc cứ về trước đi.”

Tướng Úc Nam không đáp lời.

Căn phòng trải thảm nên Viêm Lương không nghe thấy tiếng bước chân của Tướng Úc Nam, nhưng cô có thể cảm nhận rõ anh vẫn chưa rời đi. Trong lúc Viêm Lương còn đang phân vân không biết nên ngẩng đầu hay tiếp tục giả bộ cúi mặt vào đồng tài liệu, một hình bóng đột ngột đổ xuống tập tài liệu của cô.

Tướng Úc Nam đang ở phía đối diện Viêm Lương, hai người chỉ cách nhau một cái bàn. Do trong phòng chỉ bật ngọn đèn bàn nên hình bóng anh đổ dài, gần như bao trùm người Viêm Lương.

Viêm Lương nắm chặt cây bút trong tay, sống chết không chịu ngẩng đầu.

Tướng Úc Nam gơ tay đóng tập tài liệu của cô. Viêm Lương giật mình, vừa ngẩng lên nhìn anh liền bị anh tháo kính khỏi mắt.

Người đàn ông này hành động cực kỳ chuẩn xác và nhanh gọn. Tầm nhìn của Viêm Lương mờ đi trong giây lát, cô ngây người một lúc mới nhận ra kính của cô đang nằm trong tay anh.

Viêm Lương còn chưa kịp mở miệng, Tướng Úc Nam đã cướp lời: “Bây giờ tôi ra lệnh cho em, mau đi về nghỉ ngơi.”

Viêm Lương cảm thấy hoang đường, cô bất giác mỉm cười. Cuối cùng, cô cũng quyết định đứng dậy tắt máy vi tính.

Cô vội vàng thu dọn tài liệu bỏ vào túi xách, chuẩn bị mang về nhà xem tiếp. Đúng lúc này, giọng nói đáng ghét của Tưởng Úc Nam lại tiếp tục vang lên: “Tôi kiến nghị em nên thay bộ xường xám này trước khi ra về”.

“....”

“Để người đàn ông khác bắt gặp bộ dạng bây giờ của em, chỉ e dễ xảy ra rối loạn.”

Viêm Lương trừng mắt với Tưởng Úc Nam, trong khi anh cố ý hất cằm về phía bộ ngực hơi lộ ra của cô.

Viêm Lương vội kéo cổ áo sơ mi.

Cô không nói một lời nào đi thẳng ra ngoài. Nhưng vừa đi qua người Tưởng Úc Nam, cô liền bị anh chặn lại: “Cùng tôi đi một nơi.”

Viêm Lương bĩu môi, tỏ ý không phục: “Anh lại muốn ra lệnh cho tôi?”

“Không, lần này là mời em.” Tưởng Úc Nam cười cười, trong lúc tranh tối tranh sáng, khoe miệng anh cong lên trông rất quyến rũ.

Sau thay bộ đồ công sở, ngồi lên xe Tưởng Úc Nam và cài dây an toàn, Viêm Lương mới chợt nghĩ: tại sao mình lại nhận lời mời của anh ta?

Hành động của cô đúng là ứng nghiệm với từ “ma xui quỷ khiến”.

Tưởng Úc Nam nổ máy, tiếng động cơ rì rì. Viêm Lương cất giọng không mấy thoải mái: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Cửa hàng trưởng vừa gọi điện thoại cho tôi, nói comple tôi đặt đã về đến nơi.”

“Nếu muốn đi thử thì anh tự đi, việc gì phải kéo tôi đi theo?”

Về mặt Tưởng Úc Nam như muốn nói: tôi thích lời em đi cùng, em làm gì được tôi? Thế nhưng thấy sắc mặt cô tối sầm như bầu trời đêm ở bên ngoài, anh mới bổ sung một câu nịnh nọt: “Gu thời trang của em không tồi, tôi cần tham khảo ý kiến của em.”

Thông qua gương chiếu hậu, Tưởng Úc Nam thấy Viêm Lương hơi nhú mày, dường như rất hài lòng về câu nói của anh.

Hai người nhanh chóng đến cửa hàng thời trang mà Tưởng Úc Nam nhắc tới.

Đó là cửa hàng chuyên bán đồ hiệu, được cải tạo từ tòa nhà có kiến trúc thực dân rất phong cách. Bên ngoài vẫn giữ kiến trúc châu Âu cổ xưa, bên trong trang trí theo kiểu hiện đại. Cô nhân viên tiếp tân cung kính cúi chào hai người và cất giọng ngọt ngào: “Tổng tiên sinh.”

Cửa hàng vắng vẻ, chỉ có hai người khách duy nhất là Tưởng Úc Nam và Viêm Lương. Tưởng Úc Nam đi thử đồ, Viêm Lương nhàn rỗi đi một vòng ngắm nghía. Cô nhân viên bán hàng đi theo Viêm Lương nhưng lịch sự cách cô mấy bước, để cô có không gian riêng. Vì vậy khi linh cảm có người tiến lại gần, Viêm Lương vội quay đầu, liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam.

“Anh thử xong rồi?” Viêm Lương ngạc nhiên.

“Từ trước đến nay hiệu suất của tôi lúc nào cũng cao.” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa đưa một cái hộp nhỏ màu đen cho Viêm Lương.

Viêm Lương nghi hoặc nhìn anh rồi cúi đầu mở nắp hộp.

Đó là một sợi dây chuyền màu vàng champagne, đi kèm đôi hoa tai cùng màu. Thiết kế rất đơn giản, nhưng lại đúng kiểu đáng cô thích.

“Tôi tưởng em sẽ mặc váy dạ hội, thấy sợi dây chuyền này rất hợp với em nên tôi đặt để họ chuyển về cùng comple.”

“Không có công, không thể nhận thưởng.” Viêm Lương trả lại hộp trang sức cho anh.

Tướng Úc Nam mỉm cười.

Gương mặt anh xuất hiện tà khí quen thuộc: “Hãy làm người phụ nữ của tôi vào buổi tiệc kỷ niệm thành lập công ty.”

“Đây là lời mời?”

“Không, đây là mệnh lệnh.”

Dạ tiệc bắt đầu từ lúc tám giờ tối, Viêm Lương lề mề đến bảy giờ rưỡi mới ra cửa.

Gặp Từ Tử Thanh muộn giây nào tốt giây đó.

Gần đây, Viêm Lương đều sống ở căn hộ nhỏ của cô, lâu rồi cô không về ngôi nhà lớn. Tối hôm qua, chú Châu gọi điện cho cô thông báo: “Chủ tịch dặn, tối mai cô hai cùng cô cả đi đến buổi tiệc.”

“Không cần đâu, có xe đón cháu rồi ạ.”

Lúc Viêm Lương xuống dưới cửa khu chung cư, xe của Tướng Úc Nam đã chờ sẵn ở đó.

Người đàn ông mặc đồ đen trắng kết hợp đứng tựa vào thân xe. Gương mặt anh vô cảm, rất xa cách. Thấy Viêm Lương xuất hiện, anh mới hơi nhếch mép. Viêm Lương bắt giác dừng bước.

Tướng Úc Nam đã mở cửa xe cho cô.

Viêm Lương tiến lại gần. Mặc dù cùng anh đi thử áo, nhưng cô đâu có nhìn thấy bộ comple của anh. Bây giờ bắt gặp dáng vẻ điển trai của anh trong bộ comple ba lớp, Viêm Lương không tự chủ liếc thêm vài lần mới chui vào trong xe.

Vách ngăn của ghế lái được kéo xuống, ghế sau tạo thành một không gian khép kín. Không ai lên tiếng, bầu không khí tĩnh mịch đến mức kỳ cục. Viêm Lương không thoải mái nên mở cửa sổ chỗ cô ngồi.

Gió đêm thổi vào làm tóc Viêm Lương bay loạn xạ. Viêm Lương giơ tay định gạt tóc về đằng sau, nhưng đã có người nhanh tay hơn cô.

Viêm Lương quay về phía Tướng Úc Nam, thấy anh vừa thu tay về.

Nhìn gương mặt nghiêng vô cảm của anh, Viêm Lương cuối cùng cũng không mở miệng. Người đàn ông này thường đụng chạm thân thể cô một cách tự nhiên. Lâu dần, cô dường như đã quen, không còn phản ứng giống hồi đầu. Đây là một dấu hiệu xấu...

Trong lúc tự kiểm điểm bản thân, Viêm Lương vẫn không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Tướng Úc Nam. Khóe miệng anh nhếch lên nửa cười nửa không: “Hoa tai rất hợp với em. Xem ra con mắt của tôi cũng không tồi.”

Viêm Lương ngậy người.

Cô bắt giác giơ tay sờ chiếc hoa tai. Hoa tai tròn láng mượt dưới đầu ngón tay cô.

Đúng tám giờ tối, hai người đến khách sạn.

Thư ký Lý đã đợi sẵn ở bên ngoài đại sảnh khách sạn. Vừa thấy Tướng Úc Nam, anh ta vội chạy đến: “Tổng giám đốc! Viêm... Viêm tiểu thư!”

Thư ký Lý tỏ ra rất bất ngờ khi Tướng Úc Nam và Viêm Lương cùng ngồi một ô tô. Tướng Úc Nam không nói một lời nào, đi thẳng vào trong khách sạn.

Gần đi đến hội trường, Tưởng Úc Nam dừng bước, quay sang nói với Viêm Lương: “Em hình như quên một điều.”

“Gì cơ?”

Viêm Lương không hiểu, cô vừa cúi đầu kiểm tra xem cô có cầm theo bóp tay hay để quên ở ngoài xe, tay cô liền bị người nào đó nắm chặt.

Khi Tưởng Úc Nam kéo tay Viêm Lương ngoắc vào cánh tay anh, hai nhân viên phục vụ mở cửa phòng tiệc cho bọn họ.

Giới phóng viên chờ sẵn ở bên trong lập tức bấm máy ảnh lia lịa. Ánh chớp của máy ảnh khiến Viêm Lương nhất thời cảm thấy đau đầu, nhưng cô vẫn mỉm cười trước ống kính.

Có phóng viên nhanh nhẹn đưa ra câu hỏi nhạy cảm: “Không biết tổng giám đốc Tưởng có xem tin tức gần đây không? Người phát ngôn của tập đoàn S-R cho biết...”

Phóng viên còn chưa hỏi xong, đám bảo an đã xông lên mời bọn họ tới khu vực dành cho giới truyền thông.

Thực ra đám nhà báo rất dễ đối phó. Đối với Viêm Lương, người khó đối phó chính là Từ Tử Thanh, lúc này đang đi về phía cô.

“Hai người sao lại cùng nhau đến đây?” Từ Tử Thanh cười dịu dàng với Viêm Lương.

Vừa rồi phải liên tục cười trước ống kính phóng viên, bây giờ cơ mặt của Viêm Lương không còn muốn động đậy.

Tưởng Úc Nam trả lời thay: “Thật ngại quá, vì đi đón cô ấy nên mới đến muộn. Chủ tịch Từ đâu rồi? Lúc nào ông mới xuất hiện?”

“Có lẽ muộn một chút. Lúc tôi xuất phát, bác sỹ còn ở nhà truyền nước cho bố tôi. Tổng giám đốc, bộ comple của anh may khéo quá, ở cửa hàng nào vậy? Tôi muốn đặt một bộ cho bố tôi...”

Từ Tử Thanh còn chưa nói hết câu, Viêm Lương đột nhiên kéo tay áo Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam liền dời mắt khỏi Từ Tử Thanh hướng về nơi Viêm Lương hất cằm ra hiệu.

Vừa nhìn thấy một người ở cửa ra vào, sắc mặt Tưởng Úc Nam trầm xuống. Anh quay sang mỉm cười với Từ Tử Thanh: “Xin lỗi, tôi ra ngoài kia một lát.”

Từ Tử Thanh có vẻ không vui, nhưng cô ta nhanh chóng gạt đầu thông cảm: “Không sao đâu ạ.”

Tưởng Úc Nam rời đi, Viêm Lương vẫn đứng im một chỗ. Liếc thấy xung quanh không có người, Từ Tử Thanh hừ một tiếng: “Tôi không thèm lấy Châu Trình, cô cũng định bỏ cuộc à? Sao cái gì cô cũng tranh với tôi thế?”

Viêm Lương không buồn nhìn cô ta: “Thứ nhất, câu này tôi nên hỏi chị mới đúng, tại sao chị luôn tranh giành với tôi? Thứ hai, xin chị hãy xem xét tình hình rồi phát biểu sau cũng chưa muộn.”

Từ Tử Thanh tuy tức giận nhưng cũng dỗi theo ánh mắt Viêm Lương. Bắt gặp vị khách vừa đến, Từ Tử Thanh không nhận được liền nhăn mặt nhủ mày.

Viêm Lương không muốn nhiều lời với Từ Tử Thanh, cô vừa chuẩn bị đi ra đón khách, Từ Tử Thanh đột ngột lên tiếng: “Tôi nghĩ cần nhắc nhở cô một chuyện. Luận về đàn ông, cô vĩnh viễn không tranh nổi với tôi.”

Viêm Lương dừng bước, nhưng cô không quay đầu cũng không lên tiếng, lại tiếp tục đi về phía trước.

Vị khách khiến Tưởng Úc Nam thay đổi sắc mặt chính là Giang Thế Quân của tập đoàn mỹ phẩm Lệ Bạc, đối thủ lớn nhất của Từ thị.

Viêm Lương vừa đến bên cạnh Tưởng Úc Nam liền bị Giang Thế Quân nói một câu châm biếm: “Không thể không nói bố cháu đã già rồi, trong kinh doanh phải tự tìm ra con đường mới, sao lúc nào bố cháu cũng làm theo tập đoàn Lệ Bạc của ta? Bên ta vừa triển khai hợp tác với nhà phân phối mỹ phẩm ở châu Âu, Từ thị cũng bắt đầu hợp tác với nhà phân phối Bắc Mỹ.”

Trong lòng Viêm Lương nguyên rửa ông già này, nhưng bề ngoài cô vẫn tươi cười: “Bác Thế, mời bác qua bên kia, cháu đã sắp xếp vị trí ở bàn tiệc chính cho bác rồi ạ.”

Giang Thế Quân tầm tuổi Từ Tấn Phu, nhưng tính tình tương đối cổ quái. Bất gặp thái độ nhún nhường của Viêm Lương, ông ta cười ha hả: “Cháu gái được đấy, trong lòng chắc mắng chửi mấy đời tổ tiên nhà ta, nhưng vẫn có thể khách sáo với ta.”

Viêm Lương không có ý định lấy lòng Giang Thế Quân. Tình hình rối ren mà bố cô gây ra, có con gái yêu của ông là Từ Tử Thanh đi giải quyết, tất cả chẳng liên quan đến cô.

Sau khi đưa Giang Thế Quân đến bàn tiệc chính, Viêm Lương lập tức chuyển sang phòng bên cạnh.

Phòng bên cạnh ánh đèn mờ mờ, bàn ghế đều phủ kín khăn trắng, không một ai quấy nhiễu. Chỗ duy nhất không bị phủ vải là chiếc piano ở trên sân khấu nhỏ. Viêm Lương cầm theo một chai rượu, thông dong bước lên sân khấu, ngồi xuống trước cây đàn piano.

Cô vừa tu rượu, vừa mở nắp đàn, tùy tiện bấm lên phím đàn.

“Ding”

“Ding...”

Tiếng nhạc véo von nhưng đơn điệu và rời rạc vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Một giọng đàn ông đột nhiên vọng tới: “Em đàn khó nghe quá.”

Viêm Lương giật mình.

Thanh âm truyền đến từ cánh cửa nối sang phòng tiệc.

Viêm Lương quay đầu, bất gặp một thân hình cao lớn đang tiến lại gần. Thật ra Viêm Lương đã rất quen thuộc với sự xuất hiện đột ngột của anh, nhưng khi Tưởng Úc Nam đi đến bên cạnh cô, cô vẫn mở miệng than vãn: “Lại là anh à? Đúng là âm hồn không tan mà.”

“Nếu tôi là hồn ma, thì cũng là con ma háo sắc. Ở đây có cô gái xinh đẹp lại một thân một mình, tôi đương nhiên đi theo rồi.”

Cuối cùng Viêm Lương cũng vui vẻ một chút, cô nhăn mặt: “Lão già Giang Thế Quân đâu rồi?”

“Em vừa gọi ông ta là bác Thế, bây giờ đã đổi thành lão già?”

Viêm Lương nhún vai, không trả lời.

Tưởng Úc Nam cười cười, đặt hai chiếc ly không trên cây đàn piano, rồi lấy chai rượu trong tay Viêm Lương rót vào hai cốc.

Viêm Lương không khách sáo cầm một ly uống cạn. Sau đó cô bỏ cốc vào tay Tưởng Úc Nam: “Rót đầy.”

Tưởng Úc Nam rất phối hợp, anh nói nhỏ: “Tuân lệnh.”

“...”

“Cẩn thận bị say đấy.” Tưởng Úc Nam nhắc nhở.

Viêm Lương lắc lắc ngón trỏ: “Tửu lượng của tôi hơn khối người đàn ông...”

Chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời cô.

Viêm Lương cau mày. Tưởng Úc Nam rút điện thoại, vì ở trong tầm mắt nên Viêm Lương nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ “Từ Tử Thanh”.

Điện thoại lại vang lên hai hồi chuông, Tưởng Úc Nam vừa định bấm phím nổi máy, Viêm Lương nhanh hơn một bước giật điện thoại của anh, bấm nút tắt điện thoại. Nghĩ thế nào cô lại chuyển máy của anh sang chế độ im lặng.

Hai người trầm mặc uống rượu. Một lúc sau, Viêm Lương đột nhiên lên tiếng: “Lúc nhỏ tôi từng nghe nói, sau khi mang thai tôi, mẹ tôi mới biết bố tôi có người phụ nữ khác bên ngoài từ lâu, bọn họ còn sinh được

một cô con gái. Lúc đó, mẹ tôi hận đến mức muốn phá thai rồi ly hôn. Nhưng sau đó bà không làm vậy, anh thử đoán xem lý do tại sao?”

Tướng Úc Nam biết Viêm Lương không cần câu trả lời của anh, vì vậy anh im lặng chờ cô nói tiếp.

“Mẹ tôi sinh tôi chỉ với một mục đích. Nguyên văn lời của bà như sau: không thể rẻ rúm hai con tiện nhân đó. Bà không cho tôi mang họ Từ, đặt tên tôi là Viêm Lương, để nhắc nhở tôi, đồng thời nhắc nhở bà, Từ Tấn Phu không xứng đáng là người chồng, không xứng đáng là người cha, không đáng để yêu. Thứ đáng để yêu duy nhất, chỉ là đồng tiền của ông.”

Khóe mắt Tướng Úc Nam lóe lên một tia đau thương, nhưng ở giây tiếp theo, anh bình thần uống một hớp rượu: “Tại sao em nói cho tôi biết chuyện này?”

Viêm Lương cười cười, cô cất giọng thăm dò anh, ngữ khí vừa như nói đùa vừa tỏ ra chân thành: “Anh nghĩ thế nào? Tôi hy vọng anh thương hại tôi, vào thời điểm quan trọng đừng đứng về phía Từ Tử Thanh, hay tôi đang cảnh cáo anh, nếu anh giúp Từ Tử Thanh, tôi sẽ dùng mọi thủ đoạn để lật đổ anh?”

Tướng Úc Nam bật cười, thanh âm của anh ẩn chứa sự xem thường: “Khẩu khí lớn thật đấy!”

Viêm Lương vẫn mỉm cười, cô nâng ly rượu: “Cheers!”

Cả hai đều uống cạn.

Chai rượu Viêm Lương mang theo chỉ một loáng hết sạch. Sau đó, người phục vụ đưa thêm hai chai khác cũng xuống tận đây.

Viêm Lương vẫn có thể gắng gượng, trong khi Tướng Úc Nam đi không vững.

Viêm Lương gọi hai nhân viên phục vụ dìu Tướng Úc Nam quay về phòng tiệc chính, nhưng bữa tiệc đã kết thúc từ bao giờ. Viêm Lương lắc đầu nhìn hai người phục vụ khổ sở đỡ Tướng Úc Nam: “Anh đúng là chẳng làm tròn bốn phận gì cả.”

Tướng Úc Nam đã say khướt nên không nghe thấy lời phê bình của cô.

Viêm Lương lấy một phòng ở tầng trên khách sạn. Nhân viên phục vụ chịu trách nhiệm đặt Tướng Úc Nam nằm lên giường, Viêm Lương phụ trách rút ví tiền của Tướng Úc Nam, lấy ít tiền boa cho nhân viên phục vụ.

Hai nhân viên phục vụ vui mừng cảm ơn rồi rút rời khỏi phòng. Viêm Lương lần đầu tiên được làm xằng làm bậy trước mặt Tướng Úc Nam, cô sung sướng thả mình xuống một góc giường, ôm gối cười ngoác miệng. Sau đó cô ngồi dậy rút điện thoại của Tướng Úc Nam.

Từ Tử Thanh gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho anh.

Thật ra lúc này Viêm Lương cũng không hoàn toàn tỉnh táo, cô vỗ vỗ vào mặt Tướng Úc Nam đang ngủ say: “Anh là tai họa.”

Đúng lúc này, màn hình điện thoại nhấp nháy, là tin nhắn Từ Tử Thanh gửi đến: “Tổng giám đốc, anh không tiện nghe điện thoại sao?”

Viêm Lương giờ điện thoại lên xem, trong đầu cô chợt nảy ra một ý tưởng, cô liền điều chỉnh chức năng chụp ảnh trên máy điện thoại. Sau đó cô nằm bên cạnh Tướng Úc Nam, ghé miệng vào môi anh. Một tiếng “tách” vang lên, tấm ảnh hôn môi được hoàn thành.

Cảm thấy hành vi của mình vô cùng ấu trĩ, nhưng Viêm Lương vẫn do dự giữa việc xóa tấm ảnh và gửi đi. Cuối cùng, cô chọn cách thứ hai.

Sau khi gửi tấm ảnh, Viêm Lương lập tức ném điện thoại xuống giường.

Cô ngồi ở mép giường thần thờ một lúc. Sau đó, cô tò mò muốn biết đối phương có trả lời hay không? Vừa mò tay xuống giường tìm điện thoại, cổ tay Viêm Lương đột nhiên bị nắm chặt.

Trời đất đảo điên trong chớp mắt.

Đến khi định thần, cô phát hiện Tưởng Úc Nam đang nằm đè trên người cô.

Gương mặt anh kề sát mặt cô.

Trong mắt anh có ý cười, có một tia ác ý...

Không một chút gì gọi là say rượu.

Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô và cất giọng mờ ám: “Một khi em đã chủ động, tôi sẽ không khách khí.”

11. Chương 11: Chương 11 (18+)

Hai gương mặt cân kề, một người tản mạn ý cười, một người vẫn trong cơn kinh ngạc chưa kịp định thần.

Trong quá trình im lặng mắt đối mắt, Tưởng Úc Nam từ từ ghé sát Viêm Lương.

Viêm Lương vội nghiêng đầu né tránh.

Nụ hôn của Tưởng Úc Nam trượt khỏi môi Viêm Lương, chỉ chạm vào má cô. Nhưng đêm dài mới bắt đầu, anh không cần vội vàng. Tưởng Úc Nam mỉm cười nhắc nhở cô: “Em có biết lần đầu tiên nhìn thấy em mặc bộ xương xám này, tôi đã muốn lột bỏ nó.”

Viêm Lương không để ý đến lời nói sỗ sàng của Tưởng Úc Nam, chỉ tập trung dùng hai tay đẩy vai anh nhưng anh không hề nhúc nhích. Anh thậm chí còn cắn đầu ngón tay Viêm Lương, làm cô vội rút tay lại. Phản ứng đáng yêu của Viêm Lương khiến đáy mắt Tưởng Úc Nam gợn sóng. Cô còn đang tìm cách đẩy người anh, ngực cô đột nhiên nổi lổ.

Tưởng Úc Nam đã cởi cúc ngực trai trên ngực áo xương xám của cô.

Thấy anh chuẩn bị cởi chiếc cúc thứ hai, Viêm Lương hốt hoảng, cô nghiêng răng cảnh cáo anh: “Anh còn động vào tôi, tôi sẽ cho anh biết tay.”

Tưởng Úc Nam quả nhiên dừng mọi động tác, nhưng không phải do anh sợ hãi. Ngược lại, nụ cười của anh khiến Viêm Lương không khỏi ngỡ ngàng: “Tôi tò mò muốn biết, rốt cuộc tôi phải làm đến mức nào, em mới cảm động.”

“Dù anh có...”

Lời nói chưa dứt đã bị chặn lại. Tưởng Úc Nam bịt miệng cô bằng một nụ hôn bá đạo, Viêm Lương chỉ biết ngây người. Đến khi đầu lưỡi anh xâm nhập vào miệng, cô mới tỉnh ngộ đã trúng kế của anh, bị anh hỏi dăm ba câu làm mất đi sự cảnh giác, để anh đạt được ý đồ xấu xa.

Viêm Lương định nghiêng răng cắn lưỡi Tưởng Úc Nam nhưng bị anh bóp cằm nên không thể dùng sức. Bàn tay còn lại của anh không kiêng nể, “châm lửa” trên cơ thể cô. Từ vành tai, xương quai xanh đến hai đỉnh đồi trên ngực, tay anh lướt nhẹ như chuồn chuồn đập nước. Khóa ở bên hông áo xương xám kéo xuống, Tưởng Úc Nam thò tay vào trong áo, vuốt ve tấm lưng trần của cô, chậm chậm đi tới nơi bí ẩn giữa hai đùi cô rồi mặc sức chơi đùa.

Dưới sự tiếp xúc của đầu ngón tay Tưởng Úc Nam, toàn thân Viêm Lương run rẩy, từng cơn tê dại chạy thẳng vào tim cô. Nơi bí ẩn dưới sự khiêu khích của anh đã bắt đầu ẩm ướt...

Cảm giác kích thích khiến đầu óc Viêm Lương ong ong, mặt mày vầng vát. Đợi đến khi Tưởng Úc Nam rời khỏi bờ môi cô, bắt đầu mút nhẹ vành tai cô, cô gần như quên mất bản thân lâm vào tình thế cá nằm trên thớt hết sức nguy hiểm.

Toàn thân cô từ trong ra ngoài như bị ai đó cù buồn, cô bắt giác chờ người.

“Căng cứng đến mức này còn gì là thú vị? Chi bằng em hãy thả lỏng để hưởng thụ đi.”

Giọng nói dần ông trầm khàn vang bên tai, như có ma lực khơi gợi dự vọng từ nơi sâu thẳm trong cơ thể Viêm Lương, khiến dự vọng đó kêu gào đòi được giải phóng. Viêm Lương mê man nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt khuất phục của cô càng khiến người đàn ông không thể khống chế bản thân.

Ở giây phút tiếp theo, Viêm Lương gần như trầm luân.

Nhưng chỉ là gần như...

Khi Tưởng Úc Nam xé toạc gấu váy của Viêm Lương, tiếng vải xé rách như một tiếng chuông cảnh tỉnh vang lên đúng lúc, giúp lý trí đang trôi dạt ở phương nào của Viêm Lương quay về vị trí cũ.

Lúc này, Tưởng Úc Nam đã buông lỏng người Viêm Lương, anh không ngờ cô lại dùng toàn lực đẩy mạnh người anh vào giây phút cả hai đã động tình. Tưởng Úc Nam bị bật sang một bên giường, Viêm Lương thừa dịp trốn khỏi sự khống chế của anh.

Cô không kịp điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, vội nhảy xuống giường.

Tất cả còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Là thất vọng hay may mắn? Tưởng Úc Nam dõi theo bóng dáng cuồng quýt của Viêm Lương, anh từ bỏ ý định đuổi theo cô.

“Khoan đã.” Tưởng Úc Nam thông thả ngồi bên cạnh giường.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra, đến hơi thở của anh cũng bình ổn như thường lệ. Viêm Lương chẳng thèm bận tâm đến lời anh nói, cô vội vàng đi ra cửa phòng.

Tưởng Úc Nam thở dài, tuy ngọn lửa trong người anh vẫn chưa cháy hết nhưng lý trí chiếm thế thượng phong: “Em hãy mặc quần áo tử tế, tôi sẽ đưa em về.”

Biết mình đã hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, Viêm Lương mới phát hiện cô đang đi chân đất.

Nghe câu nói của Tưởng Úc Nam, Viêm Lương cúi xuống nhìn, bộ dạng của cô thảm hại không thể tả.

Tần ngần một lúc, Viêm Lương chỉ còn cách ảo não quay về bên cạnh giường lấy giày

Tưởng Úc Nam ngồi yên nhìn cô, anh cười nhạt: “Chỉ cần không phải là Châu Trình, em không định mở lòng với người đàn ông khác, đúng không?”

Viêm Lương hóa đá trong giây lát.

Bất gặp phản ứng của cô, Tưởng Úc Nam bật cười thành tiếng: “Nói thật, tôi cũng khá ghen tị cậu ta.”

Nụ cười của anh chứa đựng sự mỉa mai, nhưng nghe kỹ, lại có vị chua chát.

Câu nói của Tưởng Úc Nam khiến lòng Viêm Lương trở nên hỗn loạn, tư tưởng đấu tranh kịch liệt.

Mọi cảm giác tức giận, xấu hổ và kìm nén trước đó biến mất hoàn toàn sau lời trần thuật bình tĩnh của người đàn ông này. Thay vào đó, trong lòng cô xuất hiện vô số tâm tình khó lý giải.

Cơ thể cô trào dâng một thứ gì đó cần được chứng minh ngay lập tức. Thứ đó như mãnh thú, như bão lũ nhấn chìm Viêm Lương trong giây lát.

Bị bản năng thôi thúc, Viêm Lương ném đôi giày, quay lại giường phủ môi hôn Tưởng Úc Nam.

Hành động hoang dại tràn đầy sinh lực của Viêm Lương khiến Tưởng Úc Nam trở tay không kịp. Anh thậm chí bị cô đẩy về phía đầu giường. Nhưng vốn là người có phản ứng nhanh nhẹn, anh lập tức một tay chống xuống giường, một tay ôm eo Viêm Lương.

Lúc này, Viêm Lương đã ngồi vắt chân qua đùi anh, cô nâng mặt anh hôn ngẫu nhiên, làm Tưởng Úc Nam sững sờ vài giây.

Nụ hôn của Viêm Lương sâu hơn, cuồng nhiệt hơn nụ hôn của Tưởng Úc Nam trước đó. Cô cắn mút miệng lưỡi anh, sau đó chuyển thành đưa đẩy dây dưa. Hơi thở hỗn loạn của hai người đan xen, triền miên không dứt.

Đến khi định thần, Tưởng Úc Nam hung hăng đáp trả. Hai tay anh siết chặt thắt lưng Viêm Lương, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng cô, hút hết hương vị ngọt ngào của cô. Nụ hôn kéo dài một lúc lâu, khi bờ môi của hai người đau rát, Viêm Lương giơ tay bắt đầu rút cà vạt của Tưởng Úc Nam.

Cà vạt, áo comple, áo ghi lê, áo sơ mi của anh lần lượt rơi xuống đất. Viêm Lương đẩy mạnh hai vai Tưởng Úc Nam, để anh nằm xuống giường, còn cô dạng chân cưỡi trên bụng anh.

Tưởng Úc Nam nhồm đầu muốn tiếp tục nụ hôn cháy bỏng nhưng Viêm Lương né tránh. Cô đổi thành cắn nhẹ yết hầu và xương đòn của anh, cô vừa hôn vừa liếm bộ ngực rắn chắc của anh. Cô miệt mài thưởng thức thân thể anh từ trên xuống dưới. Hôm nay cô quyết tâm phá vỡ tấm mặt nạ cao ngạo và xa cách của người đàn ông này.

Viêm Lương rút thắt lưng quần của Tưởng Úc Nam, tay cô chà xát vào bộ phận đàn ông đã dựng đứng của anh, Tưởng Úc Nam thở dốc một tiếng rồi giữ chặt tay Viêm Lương, lật người đè cô xuống dưới thân.

“Thế nào? Mới một chút đã không chịu nổi rồi à?” Viêm Lương cười khê, cọ mũi cô vào mũi anh.

Tưởng Úc Nam chưa từng được chứng kiến bộ dạng này của Viêm Lương. Trông cô đầy vẻ khiêu khích, cũng vô cùng yêu mị. Cô như loại rượu mạnh pha trộn chocolate, vừa ngọt ngào vừa dễ làm người khác ngây ngất, chỉ muốn uống một hơi cạn sạch, để cảm giác tê cay lan đến tận trái tim.

Anh mỉm cười đáp lại: “Tôi vẫn thích làm theo cách của tôi hơn.”

Nói xong, anh không cần thương hoa tiếc ngọc, kéo vạt áo xường xám đã bị rách nát của Viêm Lương, tụt quần con của cô, tách hai chân cô và bắt đầu tận tình hưởng thụ ham muốn đã tích tụ bấy lâu.

Một cú nhấn người, Tưởng Úc Nam đắm vào nơi sâu nhất trong cơ thể Viêm Lương.

Sự tấn công đột ngột của anh khiến Viêm Lương đau đến mức hơi thở ngưng trệ. Theo phản xạ có điều kiện, cô uốn người nhưng bị anh chặn mọi đường lùi. Áo rách rơi vãi lộn xộn trên người Viêm Lương, nhưng chỗ cần che đều lộ hết ra ngoài, khiến Tưởng Úc Nam càng khó lòng kiềm chế.

Cổ họng Viêm Lương khô rát, cô thè lưỡi liếm môi và túm chặt cổ áo xường xám của mình.

Tưởng Úc Nam kéo tay cô xuống. Sau đó anh một tay vuốt ve, kích thích nơi bí ẩn của Viêm Lương, một tay thuận theo lưng cô dịch chuyển xuống dưới, hơi nhắc mông cô lên cao. Mật hoa liên tục tràn ra cửa động của Viêm Lương, làm giảm nhẹ sự đau đớn.

Cuối cùng, Viêm Lương không nhịn nổi kêu thành tiếng, liền bị anh dùng miệng chặn lại, chỉ còn tiếng nấc nghẹn.

Tưởng Úc Nam ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng của người phụ nữ ở dưới thân, đôi mắt to tròn của cô vẫn đọng lại một tia không chịu khuất phục.

“Thế nào? Mới một chút đã không chịu nổi rồi à?” Anh trả lại nguyên văn lời nói của cô cho cô.

Mặc dù Viêm Lương đã động tình nhưng lúc này, Tưởng Úc Nam cố tình luật động chậm lại, anh không cho cô thỏa mãn, đẩy cô gần lên đỉnh khoái lạc rồi lập tức rút lui. Anh rõ ràng cố tình trả thù hành động khiêu khích trước đó của cô.

Viêm Lương định dùng chút ý chí còn sót lại giành quyền chủ động. Cô cong người áp sát Tưởng Úc Nam. Nhưng vẫn chưa chạm vào anh, cô đã bị anh giữ chặt hai vai. Sau đó, anh lật người cô nằm sấp và xâm nhập cô từ phía sau.

Cảm giác cơ thể được lấp đầy khiến Viêm Lương thỏa mãn rên một tiếng, nhưng bị Tưởng Úc Nam chặn miệng ngay lập tức.

Anh xoay mặt cô, hôn cô từ đằng sau.

Viêm Lương không hài lòng cắn môi anh.

Môi Tưởng Úc Nam nhói đau, thân dưới anh càng luật động mạnh hơn. Cái giá Viêm Lương phải trả là một sợi dây thần kinh nào đó ở bụng đột nhiên căng cứng làm cô đau buốt, cô bất giác trừng mắt với anh.

Tưởng Úc Nam chỉ cười cười.

Vẫn còn chưa kịp nhìn rõ nụ cười của anh, Viêm Lương đã bị anh ôm dậy. Ngực anh dính sát vào lưng cô không một khe hở.

Tay anh ấn vào bụng cô, dẫn dắt động tác của cô. Vào giây phút này, người đàn ông đang làm tình với cô tỏa ra một sức hút khó cưỡng lại, đó là sức mạnh có thể một tay che lấp bầu trời, độc chiếm thiên hạ, khiến Viêm Lương mê mải chìm đắm. Cô muốn hôn anh nhưng anh né tránh. Đến khi thưởng thức đủ biểu hiện đau đớn pha lẫn khoái lạc trên gương mặt cô, Tưởng Úc Nam mới cười không thành tiếng và tiếp tục hôn cô.

Nụ hôn của anh vừa ướt át vừa dịu dàng. Tưởng Úc Nam vẫn không rời mắt khỏi Viêm Lương nhưng ánh mắt anh dần dần nguội lạnh.

Trong lúc thân dưới vẫn không ngừng vận động, một cơn sóng đột ngột ập đến, đưa hai người lên đỉnh cực lạc.

Đây là một cuộc chiến tranh giành quyền chủ động và khống chế ở trên giường. Bất luận ai thắng ai thua, mọi tế bào trên cơ thể hai người đều đạt được thỏa mãn chưa từng có.

Nửa đêm trời hơi lạnh, ánh đèn trong phòng tờ mờ.

Khi dục vọng tan biến, Viêm Lương bắt đầu hối hận về hành vi phóng túng của mình.

Cô chỉnh lại áo xống, không nói một lời nào ngồi dậy xuống giường

“Chưa gì đã trở mặt không nhận nhanh như vậy sao?”

Một giọng nói từ bóng tối ở sau lưng Viêm Lương vang lên.

Viêm Lương bị câu nói của Tưởng Úc Nam chôn chân ngay tại chỗ.

Cô ngáp ngừng một lát mới quay đầu. Tưởng Úc Nam ngồi tựa vào đầu giường, một tay anh vắt lên thành giường, tay kia kẹp điều thuốc lá đang cháy dở.

Vài phút trước đó, Viêm Lương vẫn còn gối đầu trên cánh tay anh, bây giờ không khí nguội lạnh, trông anh giống một người xa lạ. Viêm Lương cau mày: “Tôi coi như anh say rượu, anh cũng coi tôi uống say. Hãy tin tôi, sau khi tỉnh lại chúng ta sẽ quên hết mọi chuyện.”

Dường như anh đang nhếch miệng cười.

Trong bóng tối, Viêm Lương thấy đốm lửa trên tay anh động đậy, cô cảnh giác lùi lại phía sau. Tưởng Úc Nam tắt điều thuốc, xuống giường đi đến trước mặt cô.

Đúng là anh mỉm cười thật.

Nhưng nụ cười của anh khiến Viêm Lương rợn tóc gáy: “Tôi không ngại làm thêm một lần nữa, để em lâu quên hơn một chút.”

12. Chương 12

Viêm Lương nhớ có người nào đó từng nói với cô, một người đàn ông thông minh không bao giờ cưỡng hiếp phụ nữ, mà bọn họ dụ dỗ gian dân.

Người đàn ông tên Tưởng Úc Nam ở trước mặt cô bây giờ đâu chỉ đơn giản là thông minh?

“Tôi không ngại làm thêm một lần, để em lâu quên hơn một chút.”

Nói xong anh lập tức áp sát, sống mũi thẳng của anh như có như không cọ vào mũi cô.

Tiếp theo, Tưởng Úc Nam ngậm cánh môi Viêm Lương, đồng thời nhượng mắt theo dõi phản ứng của cô. Anh nâng cằm cô để nụ hôn càng sâu hơn. Ngón tay anh thuận theo đường cong cơ thể Viêm Lương, từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại nơi nhạy cảm giữa hai đùi cô, không ngừng thăm dò khiêu khích. Động tác của anh nhẹ như chuồn chuồn đập nước, nhưng đủ khiến toàn thân cô nóng ran.

Người Viêm Lương cứng đờ, đầu óc cô trống rỗng. Từ trước đến nay, cô không phải là người phụ nữ dễ bị dụ dỗ. Nhưng mọi biểu hiện của Tưởng Úc Nam, từ ánh mắt ẩn chứa ý cười, đôi môi mỏng nóng bỏng, vết hầu chuyển động trong lúc thưởng thức cô, thậm chí cả hơi thở của anh...đều mê hoặc cô, hãy tận hưởng sự phóng túng hiếm có này. Một điều đáng chết là cô không có cách nào kháng cự.

“Tôi...”

Viêm Lương vừa mở miệng, anh liền đặt ngón trỏ lên miệng cô, ngăn không cho cô nói tiếp.

Tiếp theo, Tưởng Úc Nam cúi xuống bế cô lên.

Theo bản năng, Viêm Lương vòng hai tay ôm chặt cổ anh.

Nhận ra sự hưởng ứng của cô, Tưởng Úc Nam cười khê, anh bế cô đi thẳng vào nhà tắm.

Lại một màn dây dưa mắt gần một tiếng đồng hồ trong nhà tắm. Khi Viêm Lương được Tưởng Úc Nam bế ra khỏi nhà tắm quay về giường, cô đã sức tàn lực kiệt. Tưởng Úc Nam ôm cô từ phía sau, để đầu cô tựa vào ngực anh. Cô không còn sức lực mở miệng, huống hồ là lẩn tránh.

Viêm Lương cuộn chần không biết thiếp đi bao lâu. Lúc sức nặng đè lên người biến mất, cô mơ hồ nghe thấy tiếng động lịch kịch. Viêm Lương liền mở mắt, hóa ra Tưởng Úc Nam vừa từ bên ngoài trở về, tay anh cầm túi nylon đựng quần áo.

Tưởng Úc Nam đặt túi quần áo lên ghế khách sạn. Vừa quay người, anh liền chạm phải ánh mắt Viêm Lương.

“Em tỉnh rồi à?”

Viêm Lương nhìn anh đầy cảnh giác.

“Tôi mua tạm cho em bộ quần áo, kích cỡ chắc vừa người em.” Tưởng Úc Nam đi đến bên giường, giơ tay chạm vào cằm cô. Anh cúi xuống định hôn cô nhưng Viêm Lương đẩy mạnh vai anh và lập tức ngồi dậy.

Đến bây giờ Viêm Lương mới hoàn toàn tỉnh táo. Cô thấy mình giống con sóc nhỏ, cuộn chần quanh người đến cuối giường, lấy túi quần áo trên ghế. Cô nhanh chóng mặc quần áo vào người mà không nói một lời nào.

Mặc xong quần áo, Viêm Lương mới có thời gian phóng mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, Viêm Lương có thể ngửi thấy hơi nước tinh khiết của buổi sáng sớm đầy sương mù.

Từ đầu đến cuối, Tưởng Úc Nam chỉ khoanh hai tay trước ngực lặng lẽ quan sát Viêm Lương. Do anh đứng ở góc tối nên cô không nhìn rõ vẻ mặt anh. Tuy nhiên, so với bộ dạng quang minh chính đại của anh, Viêm Lương cảm thấy cô giống một đứa trẻ phạm lỗi. Cô nhanh chóng rời khỏi phòng khách sạn ngay trước mặt anh, trong lòng chỉ nơm nớp, sợ bị anh giữ lại.

Nhưng cuối cùng, Viêm Lương cũng thoát khỏi cửa ải nguy hiểm một cách an toàn.

Thật ra ngay cả Viêm Lương cũng thấy khó tin, rằng anh để cô đi mà không có bất cứ hành động nào. Đến khi đóng sập cửa phòng, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến bây giờ, Viêm Lương mới trở lại là cô trước kia, cô uốn ngực ngẩng cao đầu nện gót giày xuống sàn đi thẳng ra thang máy.

Trời vẫn còn quá sớm, Viêm Lương rời khỏi khách sạn, đứng ở bên đường một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng một chiếc taxi. Buổi sáng tinh mơ thời tiết hơi lạnh, Viêm Lương so vai kéo cổ áo khoác. Cô đang cúi đầu chuẩn bị rút điện thoại xem giờ, một hồi còi xe ô tô bỗng vang lên làm cô giật mình.

Viêm Lương mừng rỡ ngẩng đầu. Nhưng khi nhìn thấy chiếc xe hơi sang trọng đang tiến về phía mình, mặt cô lập tức tối sầm.

Viêm Lương tiếp tục cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách, vờ như không thấy chiếc xe. Nhưng xe ô tô đã dừng trước mặt cô, cửa xe hạ xuống, Tưởng Úc Nam gác khuỷu tay lên cửa xe, giống một tay chơi lão luyện chuyên bắt chuyện với các cô gái lạ mặt: “Tiểu thư, đang đợi xe à?”

Viêm Lương im lặng.

“Tôi có thể thuận đường đưa em đi một đoạn.”

Viêm Lương lạnh lùng đáp: “Không cần.”

Sắc mặt anh trầm xuống.

Bất gặp Tưởng Úc Nam đặt tay lên tay nắm cửa xe, Viêm Lương tưởng anh xuống xe. Thế nhưng cô chưa kịp cảnh giác lùi lại phía sau, Tưởng Úc Nam đột nhiên gạt đầu, điều khiển cửa xe kính ô tô đóng lại.

Cửa kính nâng đến một nửa tự dừng dừng lại. Tưởng Úc Nam như nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, em để quên một thứ ở chỗ tôi.”

Viêm Lương không tiếp lời, chỉ cau mày nhìn anh chăm chú.

Tưởng Úc Nam thò tay ra ngoài cửa sổ, ngón trỏ của anh móc một thứ hình tam giác. Viêm Lương vừa nhìn rõ miếng vải ren trong tay anh, anh đã nhanh chóng thu tay về: “Tôi thay em bảo quản.”

Viêm Lương trừng mắt hét lên: “Này!”

Nhưng Tưởng Úc Nam đã rồ ga, phóng vụt đi cùng với chiếc quần lót của cô.

Khó khăn lắm Viêm Lương mới bắt được taxi về nhà, cô chỉ ngủ chưa đến ba tiếng đồng hồ lại phải thức dậy đi làm.

Gương mặt cô mệt mỏi, bộ dạng đúng kiểu buông thả quá độ. Viêm Lương phải đánh mấy lớp phấn mới có thể che đi quầng thâm ở mắt. Sáng thứ hai có cuộc họp lúc mười giờ. Chín giờ năm mươi phút, Viêm Lương mới đến công ty. Vừa ra khỏi thang máy, cô liền đụng phải Từ Tử Thanh ở thang máy đối diện.

Sắc mặt hai người phụ nữ trở nên khó coi trong giây lát.

Viêm Lương hơi sững lại, nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, tiếp tục đi về phía phòng hội nghị. Từ Tử Thanh nếu muốn tránh Viêm Lương, cô ta có thể đi hướng khác. Nhưng cô đi ngược về phía Viêm Lương, cố ý chặn đường Viêm Lương.

Viêm Lương cũng biết Từ Tử Thanh không bỏ qua cho cô.

“Dù gì cô cũng là nhị tiểu thư của Từ gia, có đến nỗi phải leo lên giường anh ta nhanh như vậy không?” Từ Tử Thanh lạnh lùng quở trách.

Viêm Lương nhếch miệng cười: “Tôi chỉ làm chuyện chị muốn mà chẳng được.”

Hôm nay Viêm Lương trang điểm đậm. Đôi môi màu hoa hồng hơi giãn ra, làm cô toát vẻ ngang ngược hiêm thấy. Quả nhiên, câu nói của Viêm Lương khiến Từ Tử Thanh tái mặt.

Cô ta cau mày: “Đừng tưởng ai cũng tùy tiện như cô.”

Lần này, Viêm Lương bật cười thành tiếng, tiếng cười lạnh lạnh của cô tuy không lớn nhưng cũng đủ khiến Từ Tử Thanh nhức tai. Cô vỗ vai Từ Tử Thanh: “Đóng kịch ở mức độ vừa phải còn chấp nhận được, quá thể sẽ khiến người khác buồn nôn.”

“Cô...”

“Tôi rất hiếu kỳ muốn biết, bước tiếp theo chị định đối phó với tôi thế nào? Nói cho Châu Trình biết? Có lẽ bây giờ chị trốn Châu Trình như trốn tà ấy chứ. Hay là nói với ông già? Thế thì tôi càng cảm ơn chị. Bố rất coi trọng Tưởng Úc Nam, nếu bố có ý tác hợp tôi và anh ấy thì chị sẽ hết cửa. Hay là chị định rải truyền đơn khắp công ty?”

Viêm Lương vừa nói vừa gạt đầu: “Biện pháp này không tồi, chị có thể xem xét.”

Từ Tử Thanh chỉ còn biết đờ người á khẩu trước câu nói của Viêm Lương, sắc mặt cô tái mét. Viêm Lương không nhẫn rồi dài dòng với cô ta, cô đi vòng qua người chị gái về phía trước.

Nhưng mới đi vài bước, Viêm Lương nhớ tới một chuyện nên cô lại dừng bước.

Cô quay đầu, Từ Tử Thanh vẫn đứng nguyên một chỗ, bộ dạng thần thờ.

“Tuởng Úc Nam nhờ tôi chuyển lời tới chị, đừng suốt ngày gọi điện cho anh ấy. Đặc biệt là...” Viêm Lương cố ý dừng lại, nhấn mạnh ngữ khí: “ngoài giờ làm việc.”

Vừa nói, Viêm Lương vừa nở nụ cười châm biếm với Từ Tử Thanh. Bất gặp sắc mặt ngày càng khó coi của cô ta, Viêm Lương cảm thấy rất hả dạ.

Nhưng khi quay đầu, Viêm Lương liền thu lại nụ cười, ánh mắt cô trở nên u ám. Không ngờ cô đến nước phải dùng một người đàn ông để hạ gục Từ Tử Thanh. Điều này có khác gì lúc trước Từ Tử Thanh dùng Châu Trình để đả kích cô?

Viêm Lương bất giác cười khổ. Cô tự cho mình hai giây để điều chỉnh tâm trạng. Khi bước vào phòng họp, Viêm Lương đã khôi phục về bình tĩnh như thường lệ.

“Xin chào Viêm tiểu thư.”

Viêm Lương mỉm cười với tổng giám sát kinh doanh: “Chào anh!”

Viêm Lương và tổng giám sát cùng đi vào phòng họp. Vừa ngồi xuống ghế đã có đồng nghiệp đưa tài liệu cho bọn họ.

Do công ty có kế hoạch hợp tác với Johnny Weir, mở rộng sang thị trường Bắc Mỹ, phòng nghiên cứu phát triển sản phẩm đã đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu sản phẩm mới từ lâu. Cho đến cuối năm nay, một số sản phẩm trang điểm và sản phẩm dưỡng da dành cho người da trắng sẽ lần lượt được tung ra thị trường.

Sản phẩm hiện đã tiến hành đến giai đoạn kiểm tra chất lượng sản phẩm. Nội dung chủ yếu của cuộc họp sáng nay là thảo luận việc làm thế nào để sản phẩm đưa vào thị trường thành công. Ngoài phòng nghiên cứu phát triển, cuộc họp còn có mặt giám đốc các bộ phận chiến lược, bộ phận tiêu thụ và phòng quảng cáo.

Viêm Lương mới lật hai trang tài liệu, cô đột nhiên nghe thấy có người chào: “Good morning, tổng giám đốc.”

Hai tay cô cứng đờ. Theo phản xạ, Viêm Lương càng cúi gằm mặt. Sau đó cô liền nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Good morning.”

Còn ba phút nữa mới đến mười giờ. Ba phút này, Viêm Lương có cảm giác như dài cả năm.

Tay cô liên tục lật tài liệu, nhưng không vào đâu một chữ. Vậy mà nội dung cuộc trò chuyện không liên quan, cô nghe không sót một từ.

“Tổng giám đốc, tôi qua anh bỏ về trước. Thư ký Lý nói anh không được khỏe, hôm nay đã đỡ chưa ạ?”

“Đỡ nhiều rồi.”

Ngữ điệu của Tuởng Úc Nam dù có hòa nhã cỡ nào cũng khiến người đối diện cảm thấy một nỗi áp lực mơ hồ.

Viêm Lương lại giả bộ chăm chú đọc tài liệu, tổng giám sát kinh doanh ngồi bên cạnh cô cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: “Cánh nhà báo đợi đến cuối bữa tiệc để chụp hình. Ai ngờ tổng giám đốc và Viêm tiểu thư bỏ về trước, chủ tịch cũng không xuất hiện ở buổi tiệc như đã hẹn. Đám nhà báo suýt nữa gây sự, may có giám đốc Từ đứng ra giải quyết.”

Từ Tử Thanh khiêm tốn đứng dậy, thanh âm dễ nghe vô cùng: “Đó vốn là phận sự của tôi mà. Nếu muốn cảm ơn thì phải cảm ơn các nhà báo đã nể mặt tôi.”

Viêm Lương còn muốn nghe Từ Tử Thanh ứng đối trước những lời khen ngợi như thế nào, nhưng một tiếng ho khan đột nhiên vang lên.

Tướng Úc Nam đưa nắm đấm lên miệng, hắng giọng một tiếng, cuộc tán gẫu của mọi người liền chấm dứt. Thư ký Lý nhận ra ngay hàm ý thông qua cử chỉ nhỏ của Tướng Úc Nam, anh ta lập tức nhắc nhở: “Tổng giám đốc, mười giờ đúng rồi ạ.”

Tướng Úc Nam hơi gật đầu: “Bắt đầu cuộc họp.”

Viêm Lương thầm cảm thán, người đàn ông này đúng là cao thủ ra vẻ ta đây.

Lúc cô đóng tập tài liệu và ngẩng đầu, toàn thân cô hóa đá trong nháy mắt.

Bởi vì Tướng Úc Nam đang nhìn cô.

Đáy mắt anh có ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy.

Đúng vậy, mặc dù ánh mắt của người đàn ông ở phía đối diện bình thản như không, nhưng Viêm Lương có thể nhìn ra...một loại dục vọng muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Bên tai là tiếng báo cáo của giám đốc bộ phận chiến lược: “Đây là phương án tuyên truyền của chúng tôi. Trước đó chúng tôi đã họp bàn với phòng tuyên truyền, bản đề án đã được chúng tôi thông qua...”

Viêm Lương cầm cốc nước đưa lên miệng uống để che giấu sự bối rối, đồng thời quay sang giám đốc bộ phận chiến lược đang phát ngôn. Đúng lúc này, Tướng Úc Nam nháy mắt với cô.

Không ai để ý đến động tác nhỏ của anh, chỉ có Viêm Lương trong lúc rời ánh mắt vô tình bắt gặp. Đúng lúc đang uống nước nên cô bị sặc, ho khò khè.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Viêm Lương, giám đốc bộ phận chiến lược đang phát biểu cũng ngừng lại.

Khóe miệng Tướng Úc Nam hơi cong lên.

Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh tanh: “Sao vậy? Cô không sao đấy chứ?”

Do đang trở thành tiêu điểm của mọi người nên Viêm Lương không thể trừng mắt với Tướng Úc Nam, cô chỉ còn cách dè dặt nộ khí, xua tay nói nhỏ: “Tôi không sao.”

Các phòng ban đều nỗ lực hết mình vì sự thành công của sản phẩm mới, dự án kinh doanh được cuộc họp thông qua cũng rất xuất sắc. Nhưng đối với Viêm Lương mà nói, đây chắc chắn là cuộc họp tồi tệ nhất trong đời mà cô từng tham gia.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Lương vẫn ngồi im một chỗ. Cô định đợi Tướng Úc Nam rời khỏi phòng hội nghị mới đứng dậy.

Cô liếc thấy anh rời khỏi chỗ ngồi. Nào ngờ anh mới đi hai bước, đột nhiên có người gọi: “Tổng giám đốc.”

Người vừa gọi Tướng Úc Nam đương nhiên là Từ Tử Thanh.

“Lát nữa tôi sẽ đi bệnh viện thăm bố tôi. Bố tôi rất quan tâm đến kế hoạch về sản phẩm mới. Hay là anh cùng tôi đi bệnh viện, anh đích thân báo cáo với bố tôi thì hay hơn.”

Tướng Úc Nam ngẫm nghĩ rồi quay sang hỏi thư ký Lý: “Kiểm tra lịch trình của tôi, xem hôm nay lúc nào rảnh rồi?”

Thư ký Lý không cần kiểm tra, anh ta đọc thuộc lòng: “Lát nữa tổng giám đốc sẽ đi thị sát một số quầy VIP mới thành lập trong thành phố. Sau đó, tổng giám đốc sẽ rảnh cho đến trước một giờ chiều.”

Từ Tử Thanh mỉm cười: “Vậy hẹn anh vào buổi trưa. Anh đến bệnh viện rồi tôi mời anh ăn cơm.”

“Được.”

Bởi vì lịch làm việc sít sao nên không đợi Từ Tử Thanh nói tiếp, Tướng Úc Nam gật đầu thay lời chào cô ta rồi đi nhanh ra cửa phòng họp. Đến cửa anh đột nhiên dừng bước. Thư ký Lý phản ứng không kịp, đâm cả vào người anh. May mà anh ta nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Tướng Úc Nam quay người, anh ngoắc tay ra hiệu cho Viêm Lương ngay trước mặt Từ Tử Thanh và thư ký Lý.

Viêm Lương từ đầu đến cuối theo dõi chị gái diễn kịch, cô ngỡ người trước hành động của Tướng Úc Nam. Cô không đọc ra vẻ mặt của anh, nên không thể lĩnh hội cử chỉ của anh.

Chỉ có thư ký Lý bắt ý rất nhanh, anh ta vội vàng giải thích: “Viêm tiểu thư, tổng giám đốc mời cô cùng đi thị sát quầy VIP.”

Mời ư?

Nếu đây là một lời mời, thì đây chắc chắn là lời mời cao ngạo nhất, để làm người khác nghiêng răng nghiêng lợi nhất mà Viêm Lương từng gặp.

13. Chương 13

Anh chắc chắn cố ý “mời” cô đi cùng ngay trước mặt Từ Tử Thanh, làm vậy mới đảm bảo cô không từ chối.

Viêm Lương hiểu rõ ý đồ của Tướng Úc Nam, nhưng vẫn không thể cự tuyệt. Cho đến lúc ngồi lên xe ô tô của anh, cô chỉ có thể tự an ủi bản thân: cô việc gì phải sợ người đàn ông này? Anh có thể “ăn” cô giữa ban ngày ban mặt?

Thực tế chứng minh Viêm Lương đã lo xa. Sau khi lên xe, Tướng Úc Nam rất có trật tự. Nói chính xác hơn, anh từ đầu đến cuối cầm cúi xử lý tài liệu, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô.

Anh đúng là người có nhiều bộ mặt. Lúc cần lạnh lùng thì lạnh lùng, lúc cần nghiêm túc thì nghiêm túc, lúc trêu ghẹo phụ nữ thì mặt dày không biết xấu hổ. Người đàn ông như vậy, Viêm Lương tự nhận, cô không chống đỡ nổi.

Ba quầy mỹ phẩm VIP mới khai trương nằm ở khu trung tâm thương mại lớn trong thành phố. Từ ngày Tướng Úc Nam nhậm chức, kết quả kinh doanh tốt hơn quý trước một cách rõ rệt. Có khá đông khách hàng lượn quanh quầy mỹ phẩm. Thậm chí ở địa điểm thứ hai, Viêm Lương còn gặp một quý bà nhà giàu mua hàng với số tiền lớn.

Quầy VIP chủ yếu kinh doanh hai dòng mỹ phẩm cao cấp là “Chìa khóa của làn da” và “Phù Sinh Nhược Mộng”, giá không hề rẻ. Hóa đơn thanh toán của quý bà nhà giàu đã lên con số tiền “vạn”. Bởi vì cuộc thị sát hôm nay không hề thông báo trước nên Viêm Lương đoán, các quầy không xuất hiện tình trạng làm giả báo cáo kinh doanh. Viêm Lương vừa suy tư vừa đưa mắt nhìn Tướng Úc Nam, lúc này đang đóng giả làm khách hàng trò chuyện với quý bà nhà giàu.

Tại sao anh mới nhậm chức mấy tháng, tất cả trở nên thuận lợi như vậy?

Viêm Lương vừa nhìn anh chăm chú vừa thầm nghĩ, cho đến khi cô bắt gặp ánh mắt của anh.

Tướng Úc Nam rời mắt khỏi quý bà nhà giàu, anh làm như vô ý quét ánh mắt về phía Viêm Lương, đúng lúc cô đang nhìn trộm anh.

Viêm Lương vội quay đi chỗ khác, Tướng Úc Nam cũng thu ánh mắt, lại hướng về quý bà nhà giàu, chỉ là khóe mắt anh ẩn hiện ý cười.

Hoạt động thị sát diễn ra suôn sẻ, nhưng khi đến quầy VIP cuối cùng, họ gặp phải tình huống bất ngờ. Từ phía xa, Viêm Lương nhìn thấy cô nhân viên bán hàng dường như đang tranh chấp với hai khách hàng. Cô vội rảo bước nhanh, tiến lại gần xem cô nhân viên bán hàng nói gì.

“Xin lỗi, nhãn hiệu ”Nhã Nhan” đã đẹp khỏi nơi này. Việc chăm sóc khách hàng không do chúng tôi phụ trách.”

Một người khách chỉ tay lên mặt người khách còn lại, cất cao giọng đầy tức giận: “Nhã Nhan và ”Chìa khóa của làn da” rõ ràng là sản phẩm của một công ty, các cô không chịu trách nhiệm thì ai chịu hả?”

Hai bên tranh cãi hồi lâu, không ít người qua đường bu lại xem trò náo nhiệt. Thấy gương mặt một người khách bị dị ứng ửng đỏ, Viêm Lương nói với giọng nghiêm túc: “Bạn của chị có đúng là sau khi dùng ”Nhã Nhan” mới xuất hiện tình trạng này?”

Người khách liếc cô một cái rồi lại tiếp tục lý luận với nhân viên bán hàng: “Thì dùng đồ của các cô chứ còn ai vào đây? Bạn của tôi lúc trước mua kem ”Nhã Nhan” ở chính quầy này. Bây giờ các cô trang trí lại, chuyển sang bán sản phẩm cao cấp là có thể chối bỏ trách nhiệm hay sao? Đây rõ ràng là hành vi lừa gạt người tiêu dùng.”

Cô nhân viên bán hàng tỏ ra sốt ruột, có lẽ đây là lần đầu tiên quầy VIP gặp phải khách hàng to tiếng như vậy. Cô tiếp tục phân bua: “Thành thực xin lỗi, chúng tôi chỉ là BA sơ cấp, về phương diện này chúng tôi cần phải hỏi ý kiến BA cao cấp mới có thể...” (BA: người quản lý)

Người khách hàng càng nộ nóng hơn: “BA cao cấp của các cô lúc nào mới tới? Chúng tôi đã đợi ở đây mười mấy phút đồng hồ rồi.”

“Đã có đồng nghiệp đi gọi chị ấy...”

Cô nhân viên bán hàng nói đến đây liền bị Viêm Lương cắt ngang lời: “Các chị có mang theo sản phẩm Nhã Nhan mà các chị nghi ngờ bị dị ứng không? Còn nữa, các chị đã đi bệnh viện giám định tình trạng dị ứng?”

Người khách đang tức giận, thấy Viêm Lương đột ngột xen vào, chị ta không hề khách khí: “Cô là ai hả?”

“Tôi...”

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai Viêm Lương. Viêm Lương quay đầu, thì ra là Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam dùng ánh mắt ra hiệu cô ngậm miệng. Viêm Lương muốn phản bác, nhưng ngẫm nghĩ một hai giây, cô quyết định im lặng, để Tưởng Úc Nam giải quyết.

Tưởng Úc Nam đi đến trước mặt khách hàng, đưa tấm danh thiếp cho chị ta: “Chị hãy mau chóng đưa bạn chị đến bệnh viện da liễu kiểm tra. Sau khi có kết quả kiểm tra, chị có thể gọi điện theo số ở trên danh thiếp, trực tiếp liên lạc với tôi.”

Người khách cầm tấm danh thiếp lên xem. Chị ta hơi sững sờ, lại nhìn thêm một lần để xác định không nhầm lẫn. Sau đó chị ta ngẩng đầu nhìn Tưởng Úc Nam, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Nếu đúng là sản phẩm của chúng tôi có vấn đề, chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.” Tưởng Úc Nam nở nụ cười hòa nhã: “Bây giờ hai chị có thời gian đi bệnh viện không?”

Sau khi hai người khách gật đầu, Tưởng Úc Nam quay sang thư ký Lý: “Thư ký Lý, cậu đưa hai vị đây đi bệnh viện, chi phí khám bệnh sẽ do chúng ta chi trả.”

Thái độ đúng mực của Tưởng Úc Nam nhanh chóng xóa tan cơn giận dữ của đối phương. Sau khi thư ký Lý đưa hai người khách đi khỏi quầy VIP, cô nhân viên bán hàng thở phào nhẹ nhõm. Cô ta đang định mở miệng nói lời cảm ơn, BA cao cấp vừa được gọi đến xử lý tình huống vội vàng cung kính cúi chào Tưởng Úc Nam: “Tổng giám đốc.”

Sắc mặt Tưởng Úc Nam không còn vẻ nhã nhặn như khi anh đối diện với khách hàng. Anh từ từ quay đầu nhìn BA cao cấp, động tác và ánh mắt của anh tỏa ra cảm giác bức người: “Tại sao cô không ở vị trí trong giờ làm việc?”

BA cao cấp sợ đến mức không dám ho he.

“Ngày mai cô khỏi cần đi làm.” Nói xong, Tưởng Úc Nam quét ánh mắt lạnh lùng về cô nhân viên BA sơ cấp: “Xử lý một việc con con cũng loạn hết cả lên. Công ty đào tạo các cô kiểu gì vậy? Cô hãy nộp lại thẻ làm việc, từ ngày mai không cần đến đây nữa.”

Tưởng Úc Nam lúc này trông rất uy nghiêm.

Cô nhân viên bán hàng mặt mũi ỉu xiu, tháo tấm thẻ làm việc đưa cho Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam ném cho Viêm Lương: “Hãy giao cho phòng nhân sự.”

Nói xong anh liền bỏ đi mất. Viêm Lương vội vã đi theo, anh quay sang dặn cô: “Em hãy gọi điện thoại cho phòng giải quyết khiếu nại, hỏi xem bên đó có nhận được khiếu nại của khách hàng về sản phẩm ”Nhã Nhan” hay không?”

“Vâng ạ.”

Hai người quay về xe ô tô, Viêm Lương gọi điện thoại cho phòng giải quyết khiếu nại của công ty. Sau đó, trong xe rơi vào không khí trầm mặc.

Mãi đến lúc ô tô dừng lại ở cột đèn đỏ thứ hai, Viêm Lương mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: “Bộ dạng vừa rồi của anh rất đáng sợ.”

“Tôi rất ghét những người làm ăn luộm thuộm”. Tưởng Úc Nam lúc này tuy vẫn lạnh lùng vô cảm, nhưng về mặt anh lúc này đỡ hơn lúc ở quầy VIP nhiều.

Đến giờ Viêm Lương mới phát hiện, thực ra cô cũng rất sợ anh. Do dự một lúc, cô mở miệng hỏi: “Bây giờ chắc anh không có tâm trạng đi bệnh viện thăm ba tôi đâu nhỉ?”

Một điều bất ngờ là sau khi nghe câu hỏi của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bật cười: “Sao không có tâm trạng chứ? Em yên tâm đi, từ trước đến nay tuy ngoài mặt tôi không mấy vui vẻ nhưng trong lòng tôi không bị ảnh hưởng bởi bất cứ chuyện gì. Ngược lại, em...”

Anh cố ý dừng lại, nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Viêm Lương đang bối rối trước câu nói mập mờ của Tưởng Úc Nam, anh đột đột giơ tay về phía cô. Viêm Lương nhất thời quên cả phản ứng, mở to mắt nhìn đầu ngón tay của anh vuốt nhẹ khóe miệng cô: “...tại sao em lại sợ tôi như vậy?”

Viêm Lương chậm nửa nhịp mới nghiêng đầu né tránh tay anh. Cô liếc nhìn tài xế ở phía trước. Người tài xế dù thấy cử chỉ đùa giỡn của Tưởng Úc Nam nhưng vẫn giả bộ chuyên tâm lái xe. Cáp dưới của Tưởng Úc Nam quả nhiên đã được huấn luyện kỹ càng, không hề tỏ ra bất ngờ trước bất cứ tình huống nào.

Nhưng Viêm Lương không có bản lĩnh đó. Cô né tránh ánh mắt chứa đựng sự tồn tại mãnh liệt của người đàn ông ở bên cạnh: “Con mắt nào của anh thấy tôi sợ anh?”

Tưởng Úc Nam cười thành tiếng: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở em, đàn bà có đôi mắt sợ sệt như con nai ngơ ngác, là dễ kích thích thú tính của đàn ông nhất đấy.”

Viêm Lương không thể không thừa nhận, trái tim cô lại đập nhanh một nhịp trước câu nói của Tưởng Úc Nam

Viêm Lương xuống xe trước cổng công ty. Cô không muốn đến bệnh viện lại đụng mặt Từ Tử Thanh.

Trước khi Viêm Lương xuống xe, cô nhận được một câu nói châm biếm của Tưởng Úc Nam: “Trông em có vẻ rất ghê gớm, nhưng thực ra chỉ là con chuột nhắt gan.”

Viêm Lương không bận tâm: “Tôi không đi bệnh viện là vì có việc quan trọng cần làm chứ không liên quan đến chuyện khác.”

Tuy lời giải thích tương đối hợp lý nhưng khi xuống xe, Viêm Lương vẫn không nhịn được, đóng sập cửa xe ngay trước mũi Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương không phải nói dối, cô đúng là chuyện quan trọng cần xử lý.

Trước đó, khi cô gọi điện cho phòng giải quyết khiếu nại, ngữ khí quanh quanh co co của trưởng phòng làm cô rất hiếu kỳ. Vì vậy về đến công ty, cô liền đi thẳng tới phòng giải quyết khiếu nại.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, phần lớn các đồng nghiệp đi căng tin ăn trưa. Cả văn phòng rộng lớn không một bóng người, Viêm Lương đi thẳng vào phòng riêng của trưởng phòng.

Qua khe cửa, Viêm Lương nhìn thấy trưởng phòng đang ngồi sau bàn làm việc. Anh ta có bộ dạng nhấp nhồm không yên.

Viêm Lương định gõ cửa, chuông điện thoại bàn đột ngột vang lên, trưởng phòng vội vàng nhấc điện thoại: “Cuối cùng giám đốc cũng chịu gọi điện cho tôi.”

Viêm Lương dừng tay trên cánh cửa.

Cô cau mày lắng nghe nhưng không nghe thấy gì cả. Trưởng phòng chỉ nói vào ống điện thoại: “Vâng ạ.”

“Vâng ạ.”

“Được.”

“...”

Viêm Lương đang do dự không biết có nên đẩy cửa đi thẳng vào bên trong, thanh âm của trưởng phòng như gõ mạnh vào sợi dây thần kinh đang căng thẳng của cô: “Nếu lô sản phẩm này còn bị khách hàng khiếu nại, tôi thật sự không thể giúp cô giấu giếm, giám đốc Từ...”

Giám đốc Từ...

Từ Tử Thanh đang gọi điện thoại ngoài hành lang bệnh viện: “Anh yên tâm đi, lô hàng có vấn đề về chất lượng tôi đã...”

Đầu bên kia đột nhiên cúp điện thoại.

Từ Tử Thanh cau mày: “A lô!”

“A lô!”

Đối phương không trả lời, Từ Tử Thanh nghi hoặc, định cúp điện thoại rồi gọi lại. Đúng lúc này, hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân. Từ Tử Thanh cảnh giác giấu máy di động vào lòng bàn tay rồi quay đầu. Nhìn thấy người vừa đến, cô ta nở nụ cười ngọt ngào: “Tổng giám đốc!”

Tướng Úc Nam khách sáo gật đầu với cô ta rồi liếc cánh cửa phòng bệnh đóng chặt ở đằng sau: “Chủ tịch đâu rồi?”

“Bố tôi đang ngủ.”

“Tôi đến không đúng lúc rồi?”

Nụ cười của Từ Tử Thanh tươi như hoa: “Tôi đang định đi ăn cơm. Hay là anh cùng đi với tôi? Ăn xong quay lại gặp bố tôi cũng chưa muộn.”

Vài phút sau, hai người vào một nhà hàng sang trọng cách bệnh viện không xa.

Nhà hàng được bài trí theo phong cách Thượng Hải cổ xưa, nhân viên phục vụ lịch sự chờ khách gọi món. Tướng Úc Nam cúi đầu xem thực đơn. Từ Tử Thanh không hề bận tâm đến các món ăn, cô ta chống tay xuống cằm ngắm người đàn ông ngồi đối diện: “Nếu tôi nhớ không nhầm, tổng giám đốc hình như là người Thượng Hải. Món ăn Thượng Hải của nhà hàng này rất nổi tiếng, chắc sẽ hợp khẩu vị tổng giám đốc.”

Sắc mặt Tướng Úc Nam hơi thay đổi.

Nhưng anh mỉm cười rất nhanh.

Có lẽ do khẩu vị đã thay đổi, Từ Tử Thanh gọi mấy món nổi tiếng của nhà hàng, nhưng người đàn ông ở phía đối diện chỉ chăm mút qua loa. Mỗi món bày ra rất ít nhưng đến cuối bữa ăn vẫn còn thừa nhiều.

Khi buồng đưa thanh toán tiền, Từ Tử Thanh nhân tiện kêu nhân viên phục vụ gói đồ ăn mang về.

Quả nhiên, hành động này dẫn đến ánh mắt khó hiểu của Tướng Úc Nam.

Từ Tử Thanh xếp lại hộp đựng thức ăn thừa: “Sao thế?”

“Lần đầu tiên tôi chứng kiến một tiểu thư nhà giàu gói đồ ăn thừa.”

“Bởi vì đằng sau bệnh viện...”

Tưởng Úc Nam ngộ ra: “Suýt nữa tôi quên mất. Trước đây tôi từng nghe Viêm Lương nói, ngõ nhỏ ở đằng sau bệnh viện có rất nhiều mèo hoang. Cô và Châu Trình thường gói thức ăn thừa về nuôi bọn chúng.”

Trong lúc Từ Tử Thanh còn chưa biết đối đáp thế nào, khoe miệng Tưởng Úc Nam nhếch lên, nhưng ánh mắt anh vẫn lạnh nhạt: “Cô đúng là người tốt bụng.”

Lần này, Từ Tử Thanh rơi vào tình huống ngỡ ngàng thật sự.

Trên đường quay về bệnh viện, Từ Tử Thanh im lặng không nói một lời nào.

Khi hai người vào phòng bệnh, Từ Tấn Phu đang được cô y tá đỡ ngồi dậy, tinh thần của ông ta tốt hơn trước rất nhiều.

“Bố!” “Chủ tịch!” Cả hai đồng thời lên tiếng.

“Sao hai người lại cùng nhau đến đây?” Từ Tấn Phu giơ tay: “Ngồi đi!”

Giọng nói của Từ Tấn Phu rất nhẹ, phát âm còn chưa linh hoạt. Từ Tử Thanh biết ý giải thích: “Tổng giám đốc Tưởng đặc biệt đến đây báo cáo tình hình mới nhất với bố, nhưng bố ngủ trưa nên chúng con ra ngoài ăn cơm. Vì vậy chúng con mới về cùng nhau ạ.”

Từ Tấn Phu hiếm khi tỏ ra hài lòng một ai đó như vậy: “Tôi tin tưởng năng lực của Tưởng tiên sinh, nên mới yên tâm giao công ty cho cậu quản lý. Cậu không cần phải báo cáo với tôi.”

Ánh mắt của ông ta nhìn Từ Tử Thanh và Tưởng Úc Nam rất ôn hòa dịu dàng.

Từ Tử Thanh vừa gọt táo cho Từ Tấn Phu, vừa thỏ thẻ: “Bố tôi thường bảo tôi cần phải học hỏi nhiều điều ở tổng giám đốc.”

Tưởng Úc Nam mỉm cười, đón nhận lời tán dương.

Từ Tử Thanh gọt một quả táo cho bố cô ta, lại gọt tiếp một quả cho Tưởng Úc Nam. Tưởng Úc Nam vừa giơ tay ra nhận, cửa phòng bệnh đột nhiên mở toang.

Từ Tử Thanh giật mình.

Cô ta quay đầu, thấy Viêm Lương đang đứng ở cửa.

Từ Tấn Phu cũng hơi sững sờ.

Chỉ có Tưởng Úc Nam không hề tỏ ra bất ngờ, thậm chí khoe mắt anh còn ẩn chứa ý cười.

Ngay sau đó, Từ Tử Thanh mỉm cười: “Sao em lại đến đây?”

Viêm Lương lạnh lùng nhìn cô ta rồi từ từ tiến lại gần.

Cô đột nhiên giơ tay quăng tập tài liệu trúng gương mặt đang tươi cười của Từ Tử Thanh.

Nụ cười của Từ Tử Thanh đông cứng trong giây lát.

Tài liệu bay tung tóe, Từ Tấn Phu nổi giận: “Viêm Lương! Con lại giở trò gì hả?”

Nghe câu chất vấn của Từ Tấn Phu, Viêm Lương chỉ liếc bố cô một cái rồi lại dán mắt vào Từ Tử Thanh: “Bố hãy hỏi xem con gái yêu quý của bố đã gây ra chuyện gì cho công ty?”

14. Chương 14

Phòng bệnh rơi vào trạng thái yên ắng đáng sợ.

Trong không khí tĩnh mịch đó, mỗi người đều có ý nghĩ riêng.

Từ Tấn Phu cuối cùng cũng nổi giận: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Từ Tử Thanh nhìn tập tài liệu, trên đó xuất hiện chữ ký của cô ta. Sắc mặt cô ta tái mét trong phút chốc.

Viêm Lương nhặt tài liệu ném lên giường bệnh rồi nói với Từ Tấn Phu: “Chị ta chiếm dụng dây chuyền sản xuất dành riêng cho “Nhã Nhan” vào việc khác. Còn “Nhã Nhan” bị chị ta đẩy cho xưởng vệ tinh ở bên ngoài. Khi sản phẩm xảy ra vấn đề về chất lượng, chị ta lại ép phòng giải quyết khiếu nại không cho họ báo cáo lên cấp trên. Nếu hôm nay không phải bọn con tình cờ gặp khách hàng bị dị ứng đến quấy khiếu nại, danh tiếng của công ty sớm muộn cũng tiêu tan.”

Từ Tấn Phu cầm tập tài liệu xem từng trang một. Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, sắc mặt Từ Tấn Phu ngày càng khó coi. Cuối cùng ông ta ném tập tài liệu sang một bên: “Tử Thanh, con hãy giải thích những chuyện này.”

“Bố...” Từ Tử Thanh rơm rớm nước mắt.

Từ Tấn Phu cố nén giận, ông ta đột nhiên quay sang Tưởng Úc Nam: “Tưởng tiên sinh, phiền cậu đưa Viêm Lương ra ngoài một lát.”

Từ đầu đến cuối Viêm Lương không rời mắt khỏi Từ Tấn Phu nên cô có thể bắt gặp sự mâu thuẫn trong đáy mắt bố cô. Cô lại đưa mắt nhìn Từ Tử Thanh, lúc này như con chuột bạch kinh sợ. Ngâm hiểu ra điều gì đó, Viêm Lương bất giác nở nụ cười mỉa mai. Không đợi Tưởng Úc Nam lên tiếng, cô quay người đi khỏi phòng bệnh.

Lúc mở cửa, Viêm Lương cuối cùng không nhịn nổi, cất giọng đầy cay đắng: “Nếu chuyện này do con làm, chắc bố sẽ tống thẳng con đến phòng bảo vệ mà không cần suy nghĩ nhiều.”

Từ Tấn Phu trầm mặc.

Con gái nhỏ của ông không nên như vậy. Đáng lý ra cô phải tỏ thái độ nóng nảy, tức giận, kích động, khiến người khác dù muốn cũng không quý mến nổi, chứ không phải bộ dạng như bây giờ: mất tinh thần, tuyệt vọng, khao khát được yêu thương nhưng vĩnh viễn không nhận được tình yêu của ông.

Rời khỏi phòng bệnh, Viêm Lương lập tức đi ra thang máy, cô không muốn ở lại đây dù chỉ một giây một phút.

Đúng lúc này, một bàn tay giữ cô lại.

Viêm Lương không cần nhìn cũng biết người ngăn cô là ai, cô giật tay người đó, biến sự không cam lòng thành lời nói ác ý với anh: “Chị ta sẽ không bao giờ bị tổn thương dù chỉ là một cọng tóc. Anh còn bắt tôi ở lại đây làm gì? Nhìn bọn họ diễn trò cha con thâm tình sao?”

Tưởng Úc Nam không phản bác cũng không đáp lời, anh càng dùng sức nắm chặt cánh tay cô. Viêm Lương cuối cùng đành phải nhượng bộ, cô ngồi xuống ghế dài trên hành lang và vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

Tưởng Úc Nam cất giọng lạnh lùng: “Nhược điểm của em là nóng tính quá, còn nhược điểm của cô ta là quá tham lam. Nếu em và cô ta bổ sung cho nhau, có lẽ hai người sẽ đạt thành tựu không thua kém Từ Tấn Phu năm đó. Chỉ đáng tiếc bây giờ hai chị em nhìn nhau như kẻ thù. Đừng nói đến hợp tác, không đối đầu đã là tốt lắm rồi.”

Viêm Lương cười nhạt: “Anh nói cứ như anh không có nhược điểm ấy.”

Tưởng Úc Nam thẳng thắn thừa nhận: “Tất nhiên tôi cũng có nhược điểm.”

“Gì vậy?”

“Em.”

Viêm Lương ngậy người.

Liệu đây có phải lời bày tỏ tình cảm gián tiếp của một người thông minh? Đối với Viêm Lương, đây giống một câu nói đùa hơn. Viêm Lương không cười nổi, cũng không cảm thấy động lòng trước lời nói đó, thế là cô mở miệng: “Tôi chỉ không cẩn thận ngủ với anh một lần, quan hệ giữa chúng ta chẳng có gì đặc biệt. Vậy mà tôi lại trở thành nhược điểm của anh, tôi có nên nhảy cẫng lên vui mừng không tổng giám đốc?”

Tướng Úc Nam bị cô chọc cười, nụ cười của anh có chút thâm hiểm: “Bây giờ, tôi bắt đầu thông cảm với bố em rồi, thảo nào quan hệ giữa em và bố em tệ như vậy. Đúng là một nha đầu miệng lưỡi sắc bén. Tôi mà là bố em, tôi sẽ nhốt em lại, dùng dây da dạy em cách đối nhân xử thế, làm thế nào để đối xử hòa nhã với mọi người, làm thế nào để không chế tính tình.”

“Tôi...”

Viêm Lương đang định cãi lại, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Tướng Úc Nam và Viêm Lương đều quay đầu, chỉ thấy Từ Tử Thanh mặt mày ủ rũ xuất hiện ở cửa phòng. Cô ta lảng tránh ánh mắt của bọn họ, bối rối gật đầu chào Tướng Úc Nam rồi đi thẳng. Hình bóng cô ta nhanh chóng biến mất sau cửa thang máy.

Tướng Úc Nam lạnh lùng dõi theo Từ Tử Thanh rồi quay sang Viêm Lương: “Vào trong đi.”

“Tôi không vào, vào đó chỉ tổ chuốc bực vào thân.”

Tướng Úc Nam rất có kinh nghiệm đối phó với Viêm Lương, đó là không thể dùng lý lẽ với cô. Càng dùng lý lẽ, cô sẽ càng đáp trả bằng những lời lẽ sắc bén khó nghe. Trực tiếp lôi cô vào trong là hành động đúng đắn nhất.

Viêm Lương ra sức giãy giụa nhưng không thành công. Cuối cùng cô đành để Tướng Úc Nam áp giải vào phòng bệnh.

Từ Tấn Phu vẫn ngồi trên giường bệnh, nhưng ông ta không còn vẻ tức giận như trước, mà thay vào đó là thái độ bình thản sau khi đã cân nhắc cách giải quyết: “Về vụ này, ta sẽ cho người đi điều tra, con không cần nhúng tay vào.”

Câu nói rất bình thường, nhưng ngữ khí hàm chứa sự cảnh cáo. Viêm Lương hừm một tiếng rồi quay sang Tướng Úc Nam, ánh mắt cô như muốn nói: Anh thấy chưa? Tôi biết ngay mà, quyết định của ông ấy nằm trong định liệu của tôi.

Nhãn hiệu mỹ phẩm mới Secret dành riêng cho thị trường Bắc Mỹ sau khi thử nghiệm trên da người thành công, chính thức đi vào sản xuất. Ở thời điểm then chốt này, Từ thị công bố tin tức điều động nhân sự: Từ Tử Thanh chủ động xin từ chức giám đốc quản lý sản phẩm, cô ta bị điều đi bộ phận mới thành lập cho riêng nhãn hiệu Secret, toàn quyền phụ trách những vấn đề liên quan đến Secret.

Công ty đổ một khoản tiền lớn vào Secret. Từ Tử Thanh bề ngoài là hạ chức, trong tay không còn thực quyền. Nhưng cô ta được điều đến bộ phận có tính thử thách nhất ở thời điểm hiện tại, khiến người trong công ty đều đoán già đoán non, đây là một động thái có tính ám chỉ của Từ Tấn Phu, nhằm đào tạo Từ Tử Thanh trở thành người thừa kế công ty.

Ngược lại, Viêm Lương cũng phải trả giá vì hành động nông nổi của cô. Cô bị điều đi phụ trách “Nhã Nhan”, nhãn hiệu bị công ty xếp xó.

Lâu rồi Viêm Lương không về nhà lớn, nhưng cô cũng nghe nói mẹ cô nổi giận khi nghe thông báo sắp xếp nhân sự. Viêm Lương còn tưởng mẹ cô sẽ không ngừng tranh cãi với bố cô. Kể từ lúc Viêm Lương hiểu chuyện, mâu thuẫn và chiến tranh trong gia đình thường xuyên xảy ra, làm cô hết sức chán ghét. Không ngờ lần này, khi gọi điện thoại cho cô, ngữ khí bà Viêm rất bình thản: “Viêm Lương, cô cứ yên tâm tiếp quản ”Nhã Nhan“, tôi sẽ trải đường giúp cô.”

Bà Viêm không cần nhẫn tức giận, làm Viêm Lương vô cùng kinh ngạc.

Vài ngày sau, công ty tổ chức đại hội cổ đông bất thường, Viêm Lương nhận được thông báo tham gia, cô tưởng Từ Tấn Phu gọi cô đi. Lúc vào phòng hội nghị, ngoài một số cổ đông lớn, Từ Tử Thanh cũng có mặt, Viêm Lương càng chắc chắn suy đoán trước đó của mình.

Nhưng đến khi cuộc họp bắt đầu, Từ Tấn Phu cũng không xuất hiện.

Từ Tử Thanh ngồi bên cạnh ghế chủ tịch, cô ta không ngừng nhìn đồng hồ. Nhưng đã quá thời gian bắt đầu cuộc họp năm phút, cô ta đành quay hỏi người thư ký số một của Từ Tấn Phu là thư ký Lưu, cũng là người đứng ra triệu tập đại hội cổ đông lần này: “Bố cháu lúc nào mới đến nơi?”

Về mặt của thư ký Lưu hết sức kỳ lạ. Ông ta vừa định mở miệng, cửa phòng hội nghị đột ngột mở toang. Viêm Lương bất giác quay đầu về phía cửa.

Người đi vào là mẹ cô.

Thư ký Lưu lẩn tránh ánh mắt nghi hoặc của Từ Tử Thanh. Lúc này, bà Viêm đã ngồi vào vị trí chủ tịch. Thấy bà Viêm gật đầu, thư ký Lý tuyên bố: “Mọi người đã tập trung đông đủ, cuộc họp bắt đầu.”

Viêm Lương kinh ngạc không kém Từ Tử Thanh là bao. Cô còn chưa tiêu hóa nổi việc mẹ cô đột nhiên xuất hiện ở đại hội cổ đông, bà Viêm đã mở miệng: “Thành thật xin lỗi quý vị, tôi nhờ thư ký Lưu thay tôi tổ chức đại hội cổ đông lần này, là muốn chính thức nói rõ một số chuyện. Nhiều năm qua tôi không quan tâm đến việc kinh doanh của công ty, bây giờ đột nhiên nhúng tay vào, mong các vị lượng thứ.”

Viêm Lương chưa bao giờ chứng kiến bộ dạng nghiêm nghị của bà Viêm như lúc này.

Một cổ đông lớn luôn đứng về phía bà Viêm là chú Trần lập tức lên tiếng: “Không có gì phải ngại. Tuy từ trước đến nay Từ phu nhân không can thiệp vào việc kinh doanh của công ty, nhưng bà là nữ chủ nhân của công ty, hoàn toàn có quyền phát biểu.”

“Nói cũng đúng”. Bà Viêm mỉm cười: “Dù sao tôi cũng là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Từ thị.”

Nói xong, bà đảo mắt qua Từ Tử Thanh. Từ Tử Thanh cuối cùng cúi đầu né tránh.

Bà Viêm thu lại ánh mắt, tiếp tục hướng về các cổ đông trong phòng hội nghị: “Các vị đừng trách tôi nói những lời khó nghe. Từ Tấn Phu trước kia dựa vào mối quan hệ của Viêm gia chúng tôi mới tạo dựng sự nghiệp như ngày hôm nay, đây là một sự thật không ai có thể phủ nhận. Lúc sinh thời bố tôi có nói: giúp đỡ người khác không phải để trông mong người đó báo đáp, nhưng làm người dù sao cũng nên uống nước nhớ nguồn, các vị nghĩ có đúng không?”

Bà Viêm nói đến mức này, các cổ đông cũng đoán ra ít nhiều.

Thấy các cổ đông trầm ngâm, bà Viêm nói tiếp: “Từ Tấn Phu cho rằng Viêm Lương thích hợp tiếp quản ”Nhã Nhan“. Tôi không phản đối quyết định này. Điều tôi phản đối là, ”Nhã Nhan“ là nhãn hiệu đầu tiên của công ty, giúp công ty tạo dựng giang sơn, vậy mà bây giờ lần lượt bị rút khỏi thị trường, bị chiếm dụng dây chuyền sản xuất. Cũng giống các vị ngồi đây, đều là nguyên lão công thần từng bỏ không ít công sức vào công ty, khi đã lợi dụng hết giá trị rồi bị đá bay. Từ Tấn Phu làm vậy, khác nào qua cầu rút ván?”

Các cổ đông có người gật đầu biểu thị tán thành, có người trao đổi bằng ánh mắt. Sau đó một người đại diện lên tiếng: “Từ phu nhân, có chuyện gì xin bà cứ nói thẳng ra đi. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ trong khả năng của chúng tôi.”

Bà Viêm mỉm cười thay lời cảm ơn, sau đó bà đưa mắt ra hiệu thư ký Lưu.

Thư ký Lưu rút ra một tập tài liệu, bà Viêm giải thích: “Một sản phẩm tốt như vậy nên được coi trọng. Đây là đề án tôi nhờ người đi sâu nghiên cứu ”Nhã Nhan“, bao gồm phân tích thị trường, định vị lại thị phần của Nhã Nhan...Viêm Lương vẫn còn ít tuổi, sau này con bé có vấn đề gì trong việc tiếp quản ”Nhã Nhan“, mong các bậc trưởng bối giúp đỡ.”

Phòng hội nghị rơi vào không khí tĩnh lặng hồi lâu...

Các cổ đông trầm ngâm cân nhắc thiệt hơn. Cuối cùng, bọn họ lần lượt ký tên vào khung ý kiến trên bản đề án.

Bà Viêm hài lòng đứng dậy, vẫy tay ra hiệu Viêm Lương từ đầu đến cuối ngồi im lặng ở một góc đi đến bên bà. Viêm Lương ngẩn ngừ vài giây mới nhúc nhích.

Hai mẹ con kẻ trước người sau rời khỏi phòng hội nghị.

Đến bãi đỗ xe, bà Viêm mới rút điện thoại di động đã được điều chỉnh thành chế độ im lặng.

Mười mấy cuộc điện thoại gọi nhờ.

Bà Viêm vừa rút máy di động là có điện thoại gọi đến ngay, bà liền nói máy trước mặt con gái.

Từ Tấn Phu nghe phong thanh đã đến công ty, ông ta hét lên trong điện thoại: “Một người đàn bà như bà thì hiểu gì chứ? Đúng là điên khùng.”

Bà Viêm vỗ vai Viêm Lương: “Con cứ đi làm đi.”

Từ Tấn Phu nói rất lớn tiếng, Viêm Lương nghe rõ mồn một. Cô hết nhìn chiếc điện thoại trong tay bà Viêm lại nhìn mẹ mình. Cuối cùng, cô không lên tiếng, quay người đi vào thang máy.

Bà Viêm ngồi vào xe ô tô, miệng mỉm cười. Bà dõi theo bóng lưng con gái bằng ánh mắt kiên định: “Ít nhất tôi cũng biết, vì con gái của tôi, tôi có thể làm bất cứ điều gì.”

15. Chương 15

Nhờ sự du thuyết của bà Viêm, các cổ đông lớn đều thông qua nghị quyết ủng hộ “Nhã Nhan”. Chủ tịch hội đồng quản trị Từ thị Từ Tấn Phu cuối cùng đành phải ký tên vào bản đề án. Như vậy, “Nhã Nhan” và Secret đều được phân bổ chi phí đầu tư sản xuất như nhau.

Nhưng do thái độ kiên quyết của Từ Tấn Phu, các cổ đông đều nhất trí, hai nhãn hiệu chỉ được rót vốn sản xuất tương đương, còn những vấn đề liên quan đến dây chuyền sản xuất, mạng lưới tiêu thụ, đầu tư quảng cáo...sẽ không giống nhau mà được quyết định bởi tình hình tiêu thụ. Sản phẩm nào chiếm thị phần cao hơn, sản phẩm đó sẽ nhận nhiều sự ủng hộ hơn.

Hiện tại, “Nhã Nhan” chỉ chiếm một thị phần vô cùng nhỏ bé trên thị trường. Điều đó có nghĩa là, ngoài vốn sản xuất, “Nhã Nhan” không được hưởng bất cứ ưu thế nào của công ty. Viêm Lương buộc phải đích thân tạo dựng một đội ngũ nhân viên. Cô phải dựa vào bản thân và đội ngũ nhân viên của cô trong việc tranh giành thị trường với các sản phẩm khác.

Điều này khiến người mới chính thức đi làm chưa đến một năm như Viêm Lương rất phiền não.

May mà cô không thiếu tiền. Khi không thể sử dụng người của công ty, cô có thể thông qua công ty nhân lực Lạp Đầu, mời nhân tài về làm việc với mức lương cao.

Quá trình định vị lại sản phẩm, thay đổi hình thức mẫu mã...không phải ngày một ngày hai là xong. Nhưng tiền nhiều cũng là một lợi thế, có thể rút ngắn thời gian.

Trước đây, “Nhã Nhan” độc chiếm thị trường kem bôi mặt. Ở thời điểm hiện tại, các loại kem dưỡng da cơ bản và kem bảo vệ ở mức độ sâu có cơ hội phát triển lớn. Chính vì vậy, ngay sau khi tiếp quản nhãn hiệu, việc đầu tiên Viêm Lương tiến hành là ký hợp đồng nghiên cứu các sản phẩm kem dưỡng da cơ bản, kem chống nắng, tinh dầu, kem dưỡng da toàn thân...

Nhưng một yếu tố quan trọng nhất không phải có tiền là xong, đó là mạng lưới tiêu thụ.

Các nhãn hiệu lớn đều có nhà phân phối cố định. Một người mới như Viêm Lương muốn cướp miếng cơm từ miệng người khác, thật không dễ chút nào.

Một tháng sau đó là tháng bận rộn nhất trong cuộc đời Viêm Lương. Cô và nhóm của cô không ngừng họp hành, không ngừng thảo luận phương án, phủ định phương án trước, lập lại phương án mới.

Một nhãn hiệu đã lỗi thời đi tranh đoạt thị trường với các nhãn hiệu đang được ưa chuộng, quả thực khó như hái sao trên trời.

Lại một đêm thức trắng, lại một phương án không có tính khả thi. Viêm Lương cuối cùng không kiềm chế nổi, ném tập tài liệu sang một bên, tựa người vào thành ghế sofa thở dài.

Nhóm của Viêm Lương làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm, khi thấy nỗ lực của bản thân hóa thành bong bóng, ai nấy đều tỏ ra thất vọng. Tuy nhiên, họ cũng thông cảm với tâm trạng của Viêm Lương nên mở miệng an ủi cô: “Giám đốc Viêm, phương án tiêu thụ này không thông, chúng ta có thể tìm cách khác, kiểu gì cũng sẽ có biện pháp.”

Viêm Lương tự biết những người ở đây càng có tư cách than vãn hơn cô, cô liền thu lại vẻ mặt cau có, mỉm cười với các đồng nghiệp: “Các anh các chị đều làm thêm suốt một tuần nay, hôm nay mọi người về nghỉ sớm đi. Tan họp.”

Mọi người thu dọn đồ, lần lượt rời khỏi phòng họp. Thấy Viêm Lương vẫn còn ngồi nguyên vị trí, giờ tay bóp trán, một đồng nghiệp hỏi: “Giám đốc Viêm, cô chưa về sao?”

“Mọi người cứ về trước đi, tôi còn chút việc cần giải quyết nốt.”

Các đồng nghiệp gật đầu, lúc ra ngoài không quên đóng cửa giúp Viêm Lương.

Phòng họp trở nên vô cùng yên tĩnh, Viêm Lương mặt mày ủ rũ. Thật ra cô chẳng có công việc cần giải quyết mà cô cần ở lại một mình để kiểm điểm bản thân.

Biển Từ thị từ một xưởng sản xuất nhỏ trở thành đế quốc trong ngành mỹ phẩm, bỏ cô quả thực là một người tài giỏi. Năng lực của cô không bằng một phần mười Từ Tấn Phu, cô không thể vượt qua thì có tư cách gì coi thường ông?

Khi Viêm Lương đang chìm đắm trong suy nghĩ, cửa phòng họp đột nhiên mở toang. Viêm Lương nghe thấy tiếng động, cô không muốn người khác, đặc biệt là cấp dưới bắt gặp bộ dạng chán nản của cô, vì vậy cô vội ngồi thẳng người, lấy lại tinh thần.

Một ly cà phê nóng được đặt vào tay Viêm Lương, cô mỉm cười ngẩng đầu: “Sao vẫn còn chưa về...”

Viêm Lương lập tức ngây người.

Tướng Úc Nam ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Viêm Lương trước con mắt ngỡ ngàng của cô.

Đến lúc này Viêm Lương mới có phản ứng, cô lại thờ người, trong giây lát bỏ đi tám mặt nạ nguy trang. Cô thở dài một hơi rồi nhấp cà phê.

Tướng Úc Nam tựa người vào thành ghế một cách lười nhác, anh nhìn cô chăm chú: “Dạo này em thường thức đêm phải không?”

“Sao anh biết?”

“Trông em xấu đi không chỉ một chút.”

Viêm Lương trừng mắt với anh, nhưng cô vẫn lo lắng sờ mặt. Có lẽ do thức đêm nhiều nên cô hốc hác tiều tụy. Cử chỉ của cô khiến Tướng Úc Nam lắc đầu cười khê: “Tôi nói đùa đấy, em vẫn xinh như thường.”

Đến lúc này, vẻ mặt Viêm Lương mới dịu đi, cô không lên tiếng, chỉ im lặng thưởng thức cà phê.

Tướng Úc Nam tùy tiện cầm tập tài liệu của cô lên xem.

Bình thường, bộ dạng của Tướng Úc Nam rất tự nhiên tùy ý, nhưng ánh mắt anh có khả năng nhìn thấu vấn đề, Viêm Lương đã sớm lĩnh giáo điều này. Muốn tìm hiểu con người Tướng Úc Nam, tuyệt đối không thể nhìn về bề ngoài của anh, mà cần đọc hiểu ánh mắt của anh. Vào giây phút này, Viêm Lương có thể đọc được tin tức có lợi cho bản thân từ ánh mắt của anh. Cô lập tức bỏ ly cà phê xuống bàn, ngồi thẳng người: “Anh có ý kiến gì hay không?”

Tướng Úc Nam đóng tập tài liệu, khoanh hai tay vắt chân chữ ngũ, giống một đại công tử dạy bảo người hầu: “Việc định vị sản phẩm ”Nhã Nhan” của em không ổn.”

Viêm Lương lập tức sa sầm mặt.

Nếu là trước đây, Viêm tiểu thư nhất định sẽ hất cốc phũ mông bỏ đi. Bây giờ, cô lập tức điều chỉnh tâm trạng, ghé sát Tường Úc Nam, như một học sinh khiêm tốn có tinh thần cầu tiến: “Không ổn ở điểm nào?”

“Mời tôi làm tham mưu rất đắt đấy.”

Thấy Tường Úc Nam hơi nhú mày, Viêm Lương biết cô lại bị con cáo già này bắt thóp. Nhưng đây là tình huống nói chuyện bằng thực lực, mà Viêm Lương hiểu rõ thực lực của Tường Úc Nam hơn ai hết. Cuối cùng, người thỏa hiệp chỉ có thể là cô: “Anh muốn gì?”

“Không nhiều.” Tường Úc Nam cố ý liếc xuống bờ môi Viêm Lương, rồi rất nhanh lại nhìn vào mắt cô: “Một nụ hôn là đủ”.

Tường Úc Nam tưởng Viêm Lương sẽ ngập ngừng do dự hoặc trừng mắt với anh. Nào ngờ, cô lập tức nhào người về phía anh.

Viêm Lương túm cà vạt của Tường Úc Nam, hôn chụt một cái lên môi anh. Sau đó, cô buông cà vạt: “Anh nói đi!”

“Em không nên đặt trọng tâm vào ”làm mới” mà cần ”làm cũ.”

Viêm Lương cau mày: “Đừng vòng vo tam quốc nữa, tổng giám đốc.”

Chọc cô tức giận là một hành động rất thú vị, Tường Úc Nam tất nhiên không bỏ qua cơ hội. Ngừng một lát, anh mới từ tốn mở miệng: “Nhã Nhan có ưu thế ở mảng kem bôi mặt, thì em hãy tập trung vào mảng đó, đừng biến nó trở thành nhãn hiệu thập cẩm như các nhãn hiệu khác của Từ thị. Em muốn biến Nhã Nhan trở thành nhãn hiệu toàn diện, tất nhiên không thể thiếu sản phẩm bảo vệ da cơ bản hay kem dưỡng thể...Có điều, những thứ này chỉ có tác dụng ”thêu hoa trên gấm” mà thôi. Giống như khi người tiêu dùng khi nhắc đến Kose, họ sẽ nghĩ đến sản phẩm nào của nhãn hiệu này đầu tiên? Nhắc đến Estee Lauder, sản phẩm đầu tiên người tiêu dùng nghĩ đến là gì?” (Thành ngữ “Thêu hoa trên gấm” có nghĩa là việc làm thừa thãi) (Kose và Estee Lauder là hai nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Nhật Bản và Mỹ)

Viêm Lương chìm đắm trong lời nói của Tường Úc Nam, sắc mặt cô dần trở nên nặng nề: “Sau đó thì sao?”

Tường Úc Nam chỉ nhìn cô mà không nói tiếp.

Viêm Lương im lặng chờ đợi, nhưng anh đột ngột đứng dậy.

Tường Úc Nam đến trước mặt cô, từ nhìn nghiêng đổi thành nhìn cô từ trên cao. Lần này anh không cần che đậy, trắng trợn giơ tay vuốt ve bờ môi Viêm Lương rồi nâng cằm cô: “Nụ hôn vừa rồi chưa đủ...”

Tường Úc Nam không nói hết câu, bởi vì anh đã phũ xuống môi Viêm Lương.

Viêm Lương ép bản thân không suy nghĩ đến vấn đề, tại sao cô lại rơi vào hoàn cảnh phải bán “sắc”? Cô cố gắng chuyển sự chú ý nghĩ đến chuyện khác. Ví dụ như, tại sao kỹ thuật hôn của anh lại tuyệt vời như vậy...

Sau một nụ hôn nồng nàn kiểu Pháp kéo dài, Tường Úc Nam mới thỏa mãn buông lỏng bàn tay đang đỡ gáy Viêm Lương. Liếc thấy Viêm Lương vẫn còn thở hổn hển, anh cẩn nhẹ vào môi dưới hơi sưng lên của cô và mở miệng: “Em đừng lúc nào cũng muốn ăn một miếng là béo ngay, em cứ làm tốt sản phẩm kem bôi mặt đi đã, rồi tính kế lâu dài sau.”

Viêm Lương không xác định liệu cô có đủ dũng khí đặt cược tất cả vào lọ kem bôi mặt nho nhỏ? Nhưng ánh mắt kiên định của người đàn ông đối diện đã tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Viêm Lương dường như đã bị anh thuyết phục.

Tường Úc Nam phảng phất có thể nhìn thấu Viêm Lương. Cả hai trầm mặc một lúc lâu, Viêm Lương cuối cùng cũng quyết định, cô vừa định mở miệng, anh đột nhiên cướp lời: “Khi nào làm xong đề án, em hãy đi tìm một người.”

“Ai cơ?”

“Lộ Chinh.”

16. Chương 16: Chương 16 (18+)

Lộ Chinh...

Nhắc đến cái tên này, Viêm Lương lại bực mình: “Anh tưởng chúng tôi không đi tìm anh ta chắc? Tôi gọi cho thư ký của anh ta không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, đều không thể hẹn gặp. Lộ đại công tử còn nói rõ bận trăm công nghìn việc, không có thời gian tiếp chúng tôi.”

Là con trai độc nhất của Lộ Minh Đình, người sáng lập tập đoàn Minh Đình, đồng thời là CEO đương nhiệm của tập đoàn Minh Đình, Lộ Chinh quả thực có tư cách kiêu căng. Điểm này, Viêm Lương không hề có bất cứ thắc mắc nào.

Viêm Lương nghĩ, nếu có thể đưa “Nhã Nhan” vào hệ thống bách hóa và trung tâm thương mại của Minh Đình trên toàn quốc, cô sẽ không cần lo đầu ra sản phẩm. Vì vậy, cô đã sớm chuẩn bị tinh thần cúi đầu hạ giọng.

Thế nhưng tính toán hay đến mấy cũng vô dụng. Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa gặp được Lộ Chinh.

Bực dọc tích tụ trong lòng nhiều ngày, hôm nay tìm được đối tượng bộc phát, Viêm Lương đương nhiên không bỏ qua cơ hội than vãn. Cô vừa nói vừa bày ra bộ dạng ầm ức.

Viêm Lương đoán dáng vẻ của cô bây giờ nhất định giống học sinh tiểu học mách lẻo với thầy cô, chắc sẽ bị Tưởng Úc Nam cười nhạo. Nào ngờ, Tưởng Úc Nam tỏ ra ngạc nhiên, ánh mắt anh lóe lên tia tán thưởng: “Không tồi, em có thể nghĩ ra chiêu lợi dụng mạng lưới của Minh Đình, cũng coi như trẻ con dễ dạy bảo.”

Không biết là lời khen hay châm chọc cô nữa? Viêm Lương dẫu môi, thả lỏng toàn thân tựa vào thành ghế.

Tưởng Úc Nam vừa cảm thấy Viêm Lương luyện được một chút bản lĩnh vui giận không thể hiện ra sắc mặt, liền bị cô phá hỏng. Anh lắc đầu bất lực: “Em đừng có cứng nhắc như vậy. Nếu đã không thể hẹn anh ta qua thư ký thì em hãy trực tiếp đi gặp anh ta.”

“Anh bảo tôi sống chết bám lấy anh ta?” Viêm Lương nhăn mặt nhíu mày.

“Chỉ có giả bộ làm cháu trước, sau này em mới có thể làm ông.”

Viêm Lương khinh thường câu nói của anh, cô ngẩng đầu cười nhếch mép với Tưởng Úc Nam: “Thật ngại quá tổng giám đốc. Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng học kỹ năng giả làm cháu, tôi không biết.”

“Rất đơn giản, cho dù đối phương nói gì làm gì, trong lòng em chỉ rửa cả tổ tông của anh ta cũng không sao, nhưng bề ngoài em vẫn phải tỏ ra đúng mực, luôn luôn nhớ đến mục đích của em, cố gắng giữ nụ cười trên môi.”

Lúc này, Tưởng Úc Nam ghé miệng ngồi trên bàn, còn Viêm Lương mặt mũi nhăn nhó ngồi ở ghế. Hai người cách nhau một cánh tay. Vừa nói xong, anh liền giơ hai tay kéo má cô thành mặt cười: “Giống như thế này.”

Theo phản xạ, Viêm Lương định gạt tay anh ra, nhưng nghĩ thế nào cô lại rút tay về, chủ động mỉm cười với Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam hài lòng buông tay.

Cảm thấy không cam tâm nên Viêm Lương giả bộ cười nịnh nọt: “Tôi sẽ học hỏi tổng giám đốc làm thế nào để trở thành người không biết xấu hổ.”

Cuối cùng cũng có thể “chửi đổng” Tưởng Úc Nam, Viêm Lương cảm thấy rất vui.

Ánh mắt của người đàn ông ở bên cạnh không biết từ lúc nào lạnh lẽo hẳn. Viêm Lương vừa định đứng dậy ra về, vô tình đối mắt anh, cô ngây người trong giây lát.

Khi Viêm Lương còn đang thăng thót, Tưởng Úc Nam đột nhiên giơ tay giữ thành ghế của cô.

Bởi vì ghế có bánh xe chuyển động, anh dễ dàng kéo Viêm Lương đến trước mặt anh.

Phòng hội nghị đèn sáng như ban ngày, nhưng đôi mắt Tưởng Úc Nam sâu hun hút như lòng biển. Theo động tác cúi người của anh, tia sáng khúc xạ từ đáy mắt trở nên chột sáng chột tối, khiến người khác không thể nắm bắt suy nghĩ của anh.

Nhìn anh mỉm cười với cô, Viêm Lương bỗng dừng chờ người, để mặc ngón trỏ của anh lướt trên bờ môi rồi di chuyển xuống dưới cằm, cổ, xương đòn, đến chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi của cô.

Tưởng Úc Nam nhẹ nhàng cởi cúc áo.

Đến khi Viêm Lương có phản ứng, anh đã cởi chiếc cúc thứ hai.

Viêm Lương không muốn đánh mất khí thế trước mặt Tưởng Úc Nam, cô vừa tóm tay anh vừa cười cười: “Anh định kiểm nghiệm kết quả dạy dỗ của anh? Bất luận đối phương làm gì, tôi đều phải mỉm cười với anh ta?”

Tưởng Úc Nam không tán thành cũng không phản đối câu nói của cô. Anh hơi nghiêng người ghé sát tai Viêm Lương, thổi hơi nóng vào tai cô: “Giả làm cháu không có nghĩa là không có giới hạn. Nếu hành động của tôi bây giờ vượt quá giới hạn của em, em nên cho tôi một cái bạt tai rồi đóng sập cửa bỏ đi.”

Viêm Lương hé miệng còn chưa kịp đáp lời, anh lại nhàn nhã bổ sung thêm một câu: “Tất nhiên, nếu em cũng rất muốn thì không nói làm gì.”

Tay Viêm Lương vẫn nắm tay Tưởng Úc Nam, nhưng thái độ cự tuyệt không rõ ràng lắm. Anh dễ dàng gạt tay cô, thuận thế kéo cổ áo cô sang hai bên, để lộ xương quai xanh đẹp đẽ.

Tưởng Úc Nam còn nhớ, buổi tối hôm tổ chức tiệc kỷ niệm của công ty, anh đã để lại dấu hôn sâu bên dưới xương đòn của cô. Bây giờ chỗ đó không còn một chút dấu vết, chỉ có làn da láng mượt. Tưởng Úc Nam lập tức cúi đầu mút mạnh, ngực Viêm Lương liền xuất hiện dấu hôn đo đỏ.

Tưởng Úc Nam ngẩng đầu nhìn Viêm Lương, cô hơi cup mi mắt. Dù bị hàng lông mi dài che khuất, nhưng anh vẫn nhận ra cô đang đấu tranh tư tưởng. Anh không cho Viêm Lương thời gian suy nghĩ, cắn nhẹ vào vành tai cô khiến cô run người rồi cất giọng khàn khàn: “Đi chỗ em hay chỗ tôi?”

Nửa đêm, Viêm Lương giật mình tỉnh giấc.

Cô thần thờ nằm nhìn trần nhà một lúc, mới cuộn chăn ngồi dậy.

Căn phòng này rất xa lạ đối với Viêm Lương, thứ quen thuộc duy nhất là người đàn ông đang đứng bên cửa sổ kia.

Tưởng Úc Nam quay lưng về Viêm Lương, lặng lẽ hút thuốc. Anh để trần thân trên, chỉ mặc một chiếc quần dài, đầu tóc anh lộn xộn chứ không chỉnh tề như thường lệ. Nhìn hình bóng nổi bật của anh bên khung cửa sổ và đốm thuốc lập lờ trong đêm tối, Viêm Lương do dự giữa quay về giường nằm tiếp hay đi đến bên anh một lúc lâu. Cuối cùng cô lại nằm xuống giường trùm chăn kín mít.

Phòng ngủ mờ mờ, chỉ có một ngọn đèn duy nhất ở dưới đất. Bóng tối có thể bù đắp sự trống rỗng trong đầu óc Viêm Lương, nhưng không thể bù đắp sai lầm cô vừa mắc phải. Cô đã hai lần phạm sai lầm như nhau với cùng một người đàn ông.

Nguyên nhân khiến Viêm Lương mắc sai lầm là ý chí của cô không kiên định, dễ bị đánh bại trước dục vọng. Đúng vậy, dục vọng là một từ vừa mê hoặc vừa nguy hiểm biết bao.

Viêm Lương còn đang tự kiểm điểm bản thân, chăn trên người cô đột nhiên bị kéo ra.

Viêm Lương nhướng mắt, bắt gặp Tưởng Úc Nam đang đứng trước mặt cô.

Trên người anh có vết cào xước do móng tay cô để lại, gương mặt hơi mệt mỏi sau cơn hoan lạc. Anh chỉ nhìn cô mà không lên tiếng. Sau đó anh nằm ngang giường, gối đầu lên bụng cô.

Tướng Úc Nam dường như chìm vào giấc ngủ. Anh nhắm mắt, gương mặt toát ra vẻ thanh thản hiếm thấy, đến hơi thở cũng đều đều. Tấm mặt nạ lạnh lùng bức người của anh biến mất hoàn toàn. Nhìn bộ dạng của anh lúc này, Viêm Lương càng tỉnh ngủ.

Hiếm có dịp được quan sát anh tỉ mỉ như bây giờ.

Đôi môi anh từng khám phá toàn bộ thân thể cô.

Ngón tay anh từng thâm nhập vào nơi bí ẩn nhạy cảm của cô.

Đôi mắt anh không rời khỏi gương mặt cô khi cô lên đỉnh cao cực lạc.

Bờ vai rộng của anh từng đặt hai chân cô, khiến cô tạo thành tư thế phóng đăng...

“Tướng Úc Nam.”

Viêm Lương khẽ gọi tên anh, không ngờ anh trả lời: “Ừ.”

Tướng Úc Nam vẫn nhắm nghiền hai mắt. Viêm Lương trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Anh cảm thấy giữa chúng ta liệu có tình yêu hay không?”

Tướng Úc Nam bật cười, sau đó anh nghiêng người xoay lại, đè cô xuống dưới thân.

Anh và cô mắt đối mắt, tay anh từ từ kéo tấm chăn mỏng ngăn cách giữa hai người, cho đến khi chỉ còn lại hai thân thể trần truồng đối diện nhau. Anh nói: “Tôi không có khái niệm gì về tình yêu, nhưng hành động thì tôi rất hiểu.”

Vừa nói dứt lời, Tướng Úc Nam lập tức tách hai đùi Viêm Lương. Viêm Lương chống hai tay lên vai anh, ngăn cản hành động tiếp theo của anh.

Tướng Úc Nam chỉ do dự nửa giây, liền phối hợp kéo cô ngồi dậy. Anh tựa vào thành giường phía sau, để mặc Viêm Lương cưỡi lên bụng anh.

Viêm Lương nhướng mắt nhìn Tướng Úc Nam rồi cúi đầu hôn thân thể anh từ trên xuống dưới. Vừa hôn cô vừa cắn nhẹ, cho đến khi cô há miệng ngậm bộ phận đàn ông của anh.

Tướng Úc Nam cảm thấy huyết thái dương của anh giật giật. Theo động tác mút mạnh của cô, máu trong cơ thể anh dường như chảy ngược. Cuối cùng anh không nhịn nổi, kêu một tiếng đầy khoan khoái. Xem ra, thỉnh thoảng giao quyền chủ động cho cô cũng là một việc hết sức thú vị.

Căn cứ vào kiến nghị của Tướng Úc Nam về việc thay đổi định vị sản phẩm, bản đề án mới của “Nhã Nhan” nhanh chóng được hoàn thành.

Về phương diện nhà phân phối cũng cần xem xét lại, việc cần kíp trước mắt vẫn là làm thế nào để giành được “miếng thị trường béo” là tập đoàn Minh Đình.

Viêm Lương đã quyết định giả làm “cháu”, cô cũng bỏ hết sĩ diện thuê một thám tử tư đi điều tra hành tung của Lộ Chính. Thế nhưng, Lộ công tử quả thực là một người vô cùng bận rộn, lịch trình đầy ắp đến mức Viêm Lương không thể chen vào.

Không còn cách nào khác, Viêm Lương đành phải tạm thời liên hệ các nhà phân phối khác. Cô bỏ ra một ngày, mời tất cả đại lý cấp một ăn cơm. Trong bữa cơm, cô và họ về cơ bản đạt được thỏa thuận hợp tác. Sau đó, Viêm Lương còn bảo người trợ lý đưa bọn họ đi hộp đêm giải trí.

Tất cả có trợ lý giúp đỡ nên Viêm Lương không cần ở lại uống rượu đến cùng. Sau khi từ biệt, cô liền đi ra khỏi phòng VIP.

Không khí trong hộp đêm bức bí nên Viêm Lương vội bước nhanh ra ngoài. Đi một đoạn, cô mới nhớ ra điều gì đó, liền rút điện thoại gọi điện cho trợ lý, dặn anh ta chiều đãi khách hàng thật tốt.

“Giám đốc cứ yên tâm đi ạ.” Người trợ lý nói.

Viêm Lương cúp điện thoại. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy một người đàn ông đang đi về phía cô.

Người đàn ông nhanh chóng lướt qua người cô. Viêm Lương ban đầu không chú ý, nhưng đi hai bước cô đột ngột dừng lại và quay lại, đúng lúc thấy người đàn ông biến mất sau cánh cửa một phòng VIP khác.

Viêm Lương không ngờ cô lại gặp Lộ Chính ở đây, tình huống này đúng với câu nói “đi mòn giày sắt cũng chẳng tìm thấy thứ cần tìm, vật tự nhiên đến tay mà chẳng tốn công sức”.

Viêm Lương đứng đợi ở ngoài bờ tường đối diện cửa phòng VIP, cứ cách năm phút cô lại nhìn đồng hồ đeo tay một lần. Cuối cùng cô không kiềm chế nổi, đi về phía cửa phòng.

Khi đặt tay lên tay nắm cửa, Viêm Lương do dự vài giây. Nhưng cô vẫn nghiêng rằng, đẩy cửa bước vào phòng

Phòng VIP này giống hệt gian phòng cô vừa chiêu đãi các đại lý. Vừa vào trong, Viêm Lương liền bị bao vây bởi khói thuốc lá và mùi nước hoa hỗn hợp.

Trong phòng chỉ bật ngọn đèn tường tối mờ mờ, mắt Viêm Lương vẫn còn đang trong quá trình thích ứng, cô đột nhiên bị ai đó kéo mạnh, ngồi sụp xuống ghế sofa.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô: “Em gái mới đến làm phải không? Hình như trước đây anh chưa gặp em bao giờ?”

Viêm Lương quay đầu, liền nhìn thấy một gương mặt say rượu đỏ bừng bừng, cô cau mày hất tay anh ta.

Không ngờ người đàn ông tiếp tục áp sát: “Hôm nay tâm trạng em gái không vui hay sao thế? Lại đây cùng uống với anh một ly nào!”

Một ly rượu nhét vào tay Viêm Lương, gương mặt nóng hổi của người đàn ông say rượu dính vào tai cô.

Viêm Lương đẩy người đàn ông rồi lập tức đứng dậy, bộ dạng cương quyết của cô trong ánh sáng mờ ám này chẳng hề ăn nhập: “Xin lỗi, tôi đến đây...”

Viêm Lương còn chưa nói hết câu, người đàn ông say rượu đứng dậy túm chặt tay cô, cố đổ rượu vào miệng cô: “Tôi bỏ tiền để tìm thú vui, thái độ của cô là cái kiểu gì thế?”

Dường như có người phát hiện ra điều bất thường, âm nhạc được vặn bé, nhân viên phục vụ tiến lại gần bọn họ.

Đáng tiếc Viêm Lương còn chưa kịp giải thích với nhân viên phục vụ, người đàn ông say rượu đã bóp mạnh cằm cô.

May mà người đàn ông không mấy tỉnh táo, Viêm Lương nghiêng đầu né tránh bàn tay đang bóp cằm cô, thuận đà giật ly rượu trong tay anh ta rồi hất vào người anh ta.

Hành động của Viêm Lương không chỉ khiến người đàn ông say rượu sững sờ.

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Âm nhạc ngừng hoàn toàn, một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên: “Bật đèn đi!”

Nhân viên phục vụ không dám chậm trễ, vội chạy đến bên cửa bật ngọn đèn chùm giữa phòng.

Ánh đèn sáng trưng thay thế ánh sáng mờ mờ vừa rồi, Viêm Lương hơi nheo mắt mới thích ứng. Đáp vào mắt cô đầu tiên là người đàn ông say rượu, áo anh ta dính đầy rượu vang.

Có tiếng bước chân tiến lại gần Viêm Lương, tiếng bước chân không nhanh không chậm, vô cùng trầm ổn, Viêm Lương liền đưa mắt về hướng đó.

Chủ nhân của tiếng bước chân nhanh chóng dừng lại trước mặt Viêm Lương, anh ta cất giọng khó chịu: “Chuyện này là thế nào vậy?”

Viêm Lương ngược lên nhìn người đàn ông, trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói của ai đó: luôn luôn ghi nhớ mục đích của em, cố gắng giữ nụ cười trên môi...

Viêm Lương liền mỉm cười và giơ tay: “Xin chào, Lộ tiên sinh.”

Gương mặt người đàn ông đánh lại, ánh mắt của anh ta trở nên sắc bén như lưỡi dao. Thế nhưng, nụ cười của Viêm Lương càng khiêm nhượng: “Tôi là Viêm Lương, người phụ trách nhãn hiệu ”Nhã Nhan”.

17. Chương 17

Lộ Chinh nhanh chóng dò xét Viêm Lương một lượt, vẻ mặt không còn nghiêm nghị như trước đó nhưng cũng không hòa nhã khách khí: “Từ lâu tôi đã nghe nói nhị tiểu thư của Từ gia rất đánh đá, quả nhiên...”

Có thể nhìn ra người phụ nữ trước mặt sẽ không bao giờ nhận lỗi, Lộ Chinh lập tức quay sang người đàn ông ở bên cạnh, lúc này đã phần nào tỉnh rượu: “Xin lỗi Trương đồng sự. Nếu anh không phiền, tôi sẽ bảo trợ lý đưa anh qua Trung tâm thương mại Minh Đình ở phía đối diện. Quần áo anh tôi sẽ cho người mang đi giặt khô, rất nhanh thôi.” (Đồng sự: Thành viên hội đồng quản trị)

Trương đồng sự hình như hoàn toàn tỉnh táo, anh ta trợn trừng mắt, lập tức lao về phía Viêm Lương. Nhưng trước khi động vào người Viêm Lương, anh ta bị vấp ngã.

Lộ Chinh nhanh tay tinh mắt liền đỡ Trương đồng sự. Trên thực tế, anh đứng chặn đường Trương đồng sự, bảo đảm sự an toàn của người phụ nữ ở đằng sau.

“Trương đồng sự độ lượng, tôi thay cô bé này cảm ơn anh.”

Trợ lý của Lộ Chinh bắt gặp ánh mắt ra hiệu của anh, lập tức đi tới cửa ra vào. Lộ Chinh nhanh chóng giao Trương đồng sự cho người trợ lý, đồng thời dặn dò: “Mau đưa Trương đồng sự qua bên đó.”

Lộ Chinh đã giải quyết phiền toái Viêm Lương gây ra một cách nhẹ nhàng.

Sau khi Trương đồng sự rời khỏi phòng, âm nhạc tiếp tục nổi lên, những người còn lại ăn uống vui đùa như không có chuyện gì xảy ra. Lộ Chinh rõ ràng không định mời Viêm Lương gia nhập hội của anh.

“Viêm tiểu thư, nếu tôi không nhớ nhầm, cô không phải là khách của tôi hôm nay.” Vừa nói Lộ Chinh vừa làm động tác mời Viêm Lương ra ngoài.

Viêm Lương không hề có giác ngộ rằng cô là khách không mời mà đến, thái độ vẫn hết sức cứng rắn: “Lộ tổng, xem ra bây giờ anh cũng không bận lắm, anh có thể cho tôi mấy phút không?”

Tuy là một lời đề nghị, nhưng vẻ mặt của Viêm Lương lạnh lùng như cô đang ra lệnh cho người ta.

Lộ Chinh tất nhiên không bận tâm đến lời nói của cô, anh lập tức chối ngay: “Xin lỗi, tôi rất bận”

“Anh rõ ràng rảnh rồi...”

Bắt gặp tia khó chịu trên gương mặt Lộ Chinh, trong đầu Viêm Lương vụt qua lời dạy bảo của Tưởng Úc Nam, cô lập tức im bặt.

Viêm Lương nghiêng rằng cố gắng khống chế tâm trạng, sau đó cô mỉm cười: “Không sao cả, tôi có thể đợi đến khi cuộc vui kết thúc rồi tìm Lộ tổng nói chuyện sau cũng được.”

Lộ Chinh không hề động lòng, nhưng là người có giáo dục, anh lịch sự không từ chối thẳng thừng mà chỉ nói: “Nếu cô có thể đợi.”

Nhân viên phục vụ lặng lẽ mở cửa phòng cho Viêm Lương.

Viêm Lương đưa mắt về phía Lộ Chinh. Cô sắp không thể tiếp tục duy trì nụ cười, nhưng cô vẫn cố giữ bộ mặt giả tạo, buông một câu: “chúc anh chơi vui vẻ” rồi bỏ ra ngoài.

Không ngờ Viêm Lương phải đợi đến tận hai giờ sáng.

Viêm Lương gật gù ngồi đợi ở ghế sofa ngoài đại sảnh. Lúc đám khách hàng của cô uống say khướt được nhân viên phục vụ đưa ra ngoài, có người hơi tỉnh táo nhận ra cô vẫn còn ở đây, liền cất giọng đầy kinh ngạc: “Giám đốc Viêm?”

Viêm Lương im lặng vờ như không nghe thấy.

“Sao cô còn ngồi ở đây?”

Viêm Lương vô cùng ngượng ngùng. Nhưng cô chỉ có thể cắn răng tiếp tục chờ đợi. Mặc dù rất buồn ngủ, Viêm Lương cũng chỉ tựa vào thành ghế sofa khép hờ mi mắt, không dám thiếp đi.

Lộ Chính cùng các đối tác vui chơi đến ba giờ sáng mới kết thúc. Vì là người đứng ra mời nên anh ra về sau cùng. Lúc này, toàn thân anh vô cùng mệt mỏi, anh nói lỏng cà vạt đi qua đại sảnh của hộp đêm.

Xe ô tô của Lộ Chính đã đỗ ở ngoài cửa, nhân viên phục vụ cũng chờ sẵn ở cửa ra vào, chuẩn bị đưa chìa khóa xe cho anh. Đúng lúc đó, Lộ Chính đột ngột dừng bước, vì anh bắt gặp một hình bóng đang cuộn người trên ghế sofa. Lộ Chính nhìn kỹ, quả nhiên là cô tiểu thư họ Viêm có tính cách khó chịu.

Viêm Lương đang ngủ mơ mơ màng màng, bỗng cảm thấy có người đang vỗ vào mặt cô.

Cô hơi hé mắt nhưng tầm nhìn không rõ ràng, chỉ biết có ai đó đứng bên cạnh cô. Cô muốn mở mắt ra nhưng không mở nổi. Bực mình vì bị đánh thức, Viêm Lương giơ ngón tay giữa với người phá giấc ngủ của cô rồi quay người vào trong ngủ tiếp.

Đến khi Viêm Lương quay lưng về phía Lộ Chính, anh mới có phản ứng, vừa rồi rõ ràng cô giơ ngón giữa với anh.

Ánh mắt Lộ Chính hơi ngờ ngàng, anh cười khê.

Lộ Chính lại cúi xuống đánh thức Viêm Lương nhưng cô ngủ rất say, lay thế nào cô cũng không động dậy. Anh đành đứng dậy, quay người đi ra ngoài.

Mới đi vài bước, trong lòng Lộ Chính đột nhiên xuất hiện một ý niệm nào đó, anh lập tức đứng lại, quay người ngồi xuống ghế sofa đơn ở bên cạnh.

Lộ Chính nhìn cô gái đang ngủ không biết trời đất ở gần đó rồi ngửa đầu tựa vào thành ghế sofa, nhắm nghiền hai mắt.

Lộ Chính vẫn còn ở lại hộp đêm, không một ai dám làm phiền bọn họ. Hộp đêm vốn chỉ kinh doanh đến ba giờ rưỡi sáng, giám đốc đành phải để cửa đến tận bảy giờ, lúc Viêm Lương giật mình thức giấc.

Vào giây phút mở mắt, trong đầu Viêm Lương chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Thôi xong rồi!

Viêm Lương không biết cô đã ngủ bao lâu?

Cô không chắc chắn ánh sáng ở xung quanh là ánh sáng của buổi sáng sớm hay là ánh đèn trong hộp đêm, càng không xác định có phải cô đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất có thể gặp gỡ đàm phán với Lộ Chính.

Viêm Lương tức giận vỗ vào trán vài cái. Cô ủ rũ ngồi dậy. Quả nhiên bây giờ đã là buổi sáng.

Bởi vì nằm trên ghế sofa cả đêm, cổ vai Viêm Lương nhức mỏi, đầu óc ong ong. Cô nhắm mắt tựa vào thành ghế phía sau và buột miệng chửi thề: “Holy shit!”

“Mới sáng sớm đã nói những lời thô tục không phải là thói quen tốt.”

Viêm Lương chờ người trong giây lát.

Thanh âm này khá quen thuộc...

Viêm Lương vội mở mắt.

Thì ra Lộ Chính đang ngồi bên cạnh cô.

Do quá bất ngờ, Viêm Lương nhất thời không biết dùng vẻ mặt nào để đối diện với anh.

Hai người trầm mặc một lúc. Lộ Chính giơ đồng hồ, nhắc nhở Viêm Lương: “Cô có...năm phút đồng hồ.”

Một câu nói hiệu quả chẳng kém gì bị “sữa tươi tưới lên đầu”. Ba hồn chín vía của Viêm Lương quay về trong nháy mắt. Cô lập tức ngồi thẳng người, cất giọng nghiêm túc: “Vậy tôi xin nói ngắn gọn, tôi muốn giành quyền đặt quầy mỹ phẩm ”Nhã Nhan” trong hệ thống bách hóa và trung tâm thương mại của tập đoàn Minh Đình.”

(“Sữa tươi tưới lên đầu” nguyên văn Thế hồ quán đỉnh, trong Phật giáo chỉ sự giác ngộ một cách triệt để)

Câu nói của Viêm Lương quả nhiên ngắn gọn nhưng lại quá trực tiếp không một chút uyển chuyển khéo léo. Chỉ một câu nói, cô đã hoàn toàn bộc lộ mình là người mới thiếu kinh nghiệm. Lộ Chính đương nhiên không vòng vo tam quốc: “Xin lỗi, muốn đặt quầy tại Minh Đình, ”Nhã Nhan” còn chưa đủ đẳng cấp.”

Viêm Lương sớm dự liệu anh sẽ nói vậy, cô lập tức rút một tập tài liệu từ túi xách: “Đây là bản đề án của chúng tôi và bản phân tích số liệu dành riêng cho Minh Đình.”

Lộ Chính nhìn tập tài liệu cô đưa đến trước mặt anh. Do dự một hai giây, cuối cùng anh vẫn nhận tập tài liệu.

Vừa đọc tài liệu, anh vừa nghe cô nói tiếp: “Nhã Nhan quả thật là một nhãn hiệu lâu đời, nhưng lần này chúng tôi hoàn toàn coi ”Nhã Nhan” là một nhãn hiệu mới có tiềm năng, nên mới lấy chiêu bài: “hệ thống dưỡng da kinh điển”. Chúng tôi định vị lại nhãn hiệu, cải tiến mẫu mã hoàn toàn mới. Về một số phương diện như vốn đầu tư, nghiên cứu sản phẩm, quảng cáo...” “Nhã Nhan” được đãi ngộ tương đương các nhãn hiệu khác của Từ thị. Đợi đến năm sau, khi Lộ tổng bàn về vấn đề gia hạn hợp đồng với các nhãn hiệu khác của Từ thị, đến lúc đó, “Nhã Nhan” tuyệt đối đủ tư cách đặt quầy tại Minh Đình. Chúng tôi sẽ không hà tiện chi phí gia nhập, hơn nữa...”

Viêm Lương còn muốn nói tiếp. Đúng lúc này, Lộ Chính gạt đầu rồi đóng tập tài liệu. Đây là động tác có hàm ý sâu xa, làm Viêm Lương bất giác ngậm miệng.

Anh đã bị cô thuyết phục?

Viêm Lương ngược lại cảm thấy hy vọng mờ mờ. Quả nhiên, Lộ Chính cười nói: “Cô đang vẽ cho tôi một viễn cảnh tương lai tốt đẹp. Nhưng nếu bây giờ tôi nhận lời cô, đến lúc đó, sự trở lại của ”Nhã Nhan” không được như ý muốn, chẳng phải tôi tự nhiên ném tiền qua cửa sổ hay sao?”

Tuy sớm đoán biết Lộ Chính sẽ từ chối, nhưng tận tai nghe những lời này, Viêm Lương vẫn không thể giữ bình tĩnh: “Quy tắc của Minh Đình các anh đều là bàn xong hợp đồng với một nhãn hiệu mới ở năm đầu tiên, năm năm sau mới được đặt quầy. Nếu sang năm tôi mới tìm anh thảo luận hợp đồng, vậy thì năm năm sau ”Nhã Nhan” mới có thể gia nhập hệ thống của Minh Đình. Tôi không thể đợi được.”

Lộ Chính không hề động lòng trước chiêu tranh thủ sự đồng tình của Viêm Lương: “Nói thật, những lời của cô còn phải chờ chứng thực. Nếu Từ thị thật sự coi trọng ”Nhã Nhan“, tổng giám đốc của các cô tự nhiên sẽ đích thân tìm tôi bàn bạc, làm gì đến phiên cô ra mặt? Tuy tôi rất khâm phục sự nhiệt tình của cô, nhưng xét về tính chuyên nghiệp, cô và CEO của các cô rõ ràng không cùng một đẳng cấp.”

Tuy lời nói không có ác ý nhưng trong lòng Viêm Lương không mấy dễ chịu. Cô trầm mặc một lúc để điều chỉnh tâm trạng. Viêm Lương quyết định lại diễn vai “cúi đầu nói nhỏ”, cô vừa định mở miệng, Lộ Chính đột ngột lên tiếng: “Đã hết năm phút.” Nói xong anh đứng dậy đi ra ngoài.

Người đàn ông này ngồi ở đây với cô cả đêm, nhưng nói đi là đi. Dõi theo bóng lưng Lộ Chính, Viêm Lương lẩm bẩm: “Yên tâm đi Lộ tổng, hạng mục Nhã Nhan có bất cứ tiến triển nào, tôi sẽ báo cáo với anh ngay lập tức.”

Câu nói của cô thể hiện ý định rõ ràng, cô sẽ bám riết Lộ Chính đến cùng.

18. Chương 18

Viêm Lương nói được làm được, dự án “Nhã Nhan” cứ có tiến triển mới, cô lập tức xuất hiện trước mặt Lộ Chinh.

Lộ Chinh vô cùng đau đầu. Người phụ nữ này nắm rõ hành tung của anh. Bất kể anh vừa kết thúc cuộc họp ra khỏi công ty, hay vừa đi công tác về, xuống máy bay là thấy bóng dáng cô ngay. Thậm chí có lúc anh ăn trưa ở một nhà hàng tư nhân, Viêm Lương đột ngột xuất hiện trước mặt anh, mỉm cười đưa tài liệu: “Lộ tổng, mời anh xem qua.”

Viêm Lương tất nhiên giấu nhem chuyện cô tìm thám tử tư điều tra lịch trình của Lộ Chinh. Sau năm lần bảy lượt “tình cờ” gặp mặt, vừa nhìn thấy Viêm Lương, Lộ Chinh liền tỏ thái độ bất lực: “Viêm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi...”

Lần này, Lộ Chinh cùng đối tác đi đánh golf tại một sân golf của tập đoàn. Lúc anh ngồi xe chạy qua quả đồi nhỏ, một chiếc xe khác từ phía xa chạy ngược về phía anh.

Đến khi hai chiếc xe lướt qua nhau, Lộ Chinh mới phát hiện Viêm Lương đang ngồi trên chiếc xe đối diện.

Người phụ nữ bày ra bộ dạng kinh ngạc khi tình cờ gặp anh, cô bảo tài xế dừng xe.

Lộ Chinh cũng lịch sự ra lệnh tài xế: “Dừng xe.”

Hai chiếc xe dừng cách nhau một đoạn. Bất gặp nụ cười ngọt ngào của Viêm Lương, Lộ Chinh nhúc nhích đầu vô cùng.

Khi nói đến từ “lại”, Lộ Chinh cố ý nhấn mạnh ngữ khí, thể hiện tâm trạng không hài lòng. Nhưng Viêm Lương chỉ mỉm cười đáp lại, sau đó cô mở miệng: “Đó là do Lộ tổng và “Nhã Nhan” có duyên phận.”

Lộ Chinh lắc đầu. Rốt cuộc là nghiệt duyên mấy đời, anh mới đi đến đâu cũng đụng phải cô?

Anh đoán động tác tiếp theo của Viêm Lương là lấy tài liệu khỏi túi xách, giống như cô thường làm vậy ở những lần gặp mặt trước đó. Quả nhiên, Viêm Lương cúi đầu rút tập báo cáo tiến độ mới nhất của “Nhã Nhan” đưa đến trước mặt Lộ Chinh: “Lộ tổng, đây là số liệu quảng cáo trên các đài truyền hình lớn của “Nhã Nhan” và tổng giá trị đơn hàng của các đại lý ở các tỉnh. Mời Lộ tổng xem qua.”

Mấy lần trước, Lộ Chinh đều lịch sự nhận tài liệu, giở qua vài trang gọi là tượng trưng. Thế nhưng, người có giáo dục tốt đến mấy, sau năm lần bảy lượt bị quấy rối, chắc cũng không chịu đựng nổi. Lần này, Lộ Chinh không nhìn tài liệu mà đưa thẳng cho người trợ lý ngồi bên cạnh. Sau đó, anh quay sang nói với Viêm Lương bằng một giọng vô cùng trịnh trọng: “Viêm tiểu thư tha cho tôi đi, được không?”

Tuy lời nói có vẻ xuống nước nhưng thái độ và ngữ khí của Lộ Chinh theo kiểu bề trên. Viêm Lương không tỏ thái độ, cô vẫn giữ nụ cười đúng mực trên môi: “Lộ tổng, tôi không làm phiền anh chơi bóng. Chúng ta gặp lại sau.”

Nói xong cô liền bảo tài xế lái xe đi mất, để lại Lộ Chinh ngồi trong xe của mình, lắc đầu bất lực.

Bám riết Lộ Chinh lâu như vậy mà vẫn không đạt được hiệu quả, Viêm Lương sắp mất hết sự nhẫn nại, nhưng cô không nghĩ ra cách khác hay hơn. Khi có báo cáo tiêu thụ tháng đầu tiên của “Nhã Nhan” kể từ khi tiếp quản nhãn hiệu, cô liền gọi điện cho thám tử tư, hỏi về hành tung của Lộ Chinh.

Không rõ tín hiệu điện thoại của đối phương không tốt hay vì nguyên nhân khác, thanh âm của người thám tử hơi kỳ lạ, anh ta lắp bắp: “Lộ tổng...đang ăn trưa tại nhà hàng xoay...nhà hàng xoay trên tầng cao nhất khách sạn Minh Đình...”

Viêm Lương không nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ nói “tôi sẽ tới đó ngay” rồi lập tức cúp điện thoại.

Viêm Lương vội vàng lái xe đến khách sạn Minh Đình. Chỉ mất mười mấy phút là tới nơi, cô đi thang tới thang máy lên nhà hàng xoay ở tầng trên cùng. Vừa vào nhà hàng, Viêm Lương liền nhìn thấy tay thám tử tư ngồi ở vị trí bên cửa sổ, còn Lộ Chinh không thấy bóng dáng.

Viêm Lương nghi hoặc tiến lại gần: “Anh ta đâu rồi?”

Tay thám tử ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt vô cùng căng thẳng. Anh ta há miệng, như muốn nói điều gì đó nhưng không thể cất lời. Viêm Lương đang đợi câu trả lời của tay thám tử, đằng sau đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc: “Viêm tiểu thư, trùng hợp quá.”

Viêm Lương giật mình, ngần ngừ vài ba giây mới quay đầu.

Lộ Chinh quả nhiên đang đứng đằng sau cô.

Lần này, Viêm Lương không cười nổi.

Lộ Chinh nửa cười nửa không nói với Viêm Lương: “Tôi còn cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao vị tiên sinh này vô duyên vô cớ bám theo tôi mấy ngày nay.” Nói đến đây, anh đi vòng qua Viêm Lương, đến bên thám tử từ mặt mũi tái mét và từ tốn đặt điện thoại di động của tay thám tử từ từ lên bàn: “Hóa ra anh ta được Viêm tiểu thư thuê.”

Tay thám tử từ từ cầm điện thoại, không dám ngẩng đầu lạng lẽ chuồn mất. Viêm Lương đoán đây không phải lần đầu tiên anh ta bị bắt tại trận, nhưng nhìn bộ dạng vô cùng căng thẳng, chân tay run cầm cập của anh ta, có thể thấy anh ta rất sợ Lộ Chinh. Đến giờ anh ta biết đụng phải một nhân vật lợi hại, hoặc giả trước khi cô tới đây, Lộ Chinh đã dọa nạt anh ta...

Viêm Lương không nghĩ ngợi nhiều, bây giờ ngay cả bản thân cô rơi vào tình huống khó xử. Cô ngược nhìn Lộ Chinh, đại não bắt đầu tổ chức ngôn từ.

Trong lúc Viêm Lương còn chưa biết giải thích với Lộ Chinh thế nào, anh đột ngột mở miệng: “Lần này cô định cho tôi xem tài liệu gì?”

Viêm Lương ngây người.

Cô ngờ vực quan sát Lộ Chinh vài giây mới ngáp ngừng rút tài liệu. Khác với những lần trước, lần này Lộ Chinh nhận tài liệu, kéo ghế ngồi xuống rồi giở từng trang xem kỹ càng.

Viêm Lương định thần ngay tức thì, cô kéo ghế ngồi xuống cạnh anh, ghé sát giảng giải: “Đây là số liệu kinh doanh của ”Nhã Nhan” trong ba năm trở lại đây. Mấy năm trước quả thật tình hình kinh doanh rất ảm đạm, nhưng vài tháng gần đây đã tăng lên rõ rệt. Tuy lượng tiêu thụ không bằng các nhãn hiệu khác có trong hệ thống của Minh Đình, nhưng có thể thấy sau khi thay đổi mẫu mã bao bì, sức cạnh tranh của ”Nhã Nhan”...”

Viêm Lương còn chưa nói hết câu đã bị Lộ Chinh cắt ngang: “Thím giúp việc ở nhà tôi mười mấy năm hôm qua tình cờ nhìn thấy tập tài liệu của cô khi giúp tôi dọn phòng, thím ấy nói cho tôi biết, thể hệ của thím ấy có rất nhiều người dùng ”Nhã Nhan“. Hình như...”Nhã Nhan” được thể hệ trước ưa chuộng?”

Đây quả thực là ưu thế của ”Nhã Nhan”, Viêm Lương đương nhiên thừa nhận: “Đúng vậy.”

Viêm Lương định đi sâu vào điểm này, nhưng bất gặp một tia khác thường trong đáy mắt Lộ Chinh, cô lập tức chuyển sang hướng khác: “Nhưng chúng tôi đã định vị lại ”Nhã Nhan“. Hiện tại, sản phẩm chủ yếu nhằm vào giới trẻ. Chúng tôi không chỉ cải tiến thành phần và công thức sản phẩm mà còn mời ngôi sao nổi tiếng làm người đại diện phát ngôn. Chúng tôi tạo nên một nhãn hiệu dành cho giới trẻ, vì dù sao bọn họ mới là chủ thể của sức mua.”

Rõ ràng đây mới là câu trả lời khiến Lộ Chinh hài lòng.

Lộ Chinh xem đến trang cuối cùng mới buông tập tài liệu, hành động này là một sự khích lệ to lớn đối với Viêm Lương. Trong lúc Viêm Lương còn đang ngẫm nghĩ về kế hoạch “tình cờ gặp gỡ” tiếp theo, Lộ Chinh đột ngột lên tiếng, cắt đứt ý nghĩ của cô: “Lúc nào cô rảnh? Tôi sẽ sắp xếp để cô gặp và thảo luận cụ thể với giám đốc Minh Đình Square và Bách hóa đại lâu Minh Đình.”

Ra khỏi khách sạn Minh Đình, Viêm Lương ngẩng cao đầu, thở một hơi dài thỏa mãn. Bầu trời hôm nay xám xịt nhưng cô vẫn thấy rất đẹp.

Lâu rồi mới có tâm trạng vui vẻ, tất nhiên nên tìm một người chia sẻ. Sau khi ngồi vào xe ô tô, Viêm Lương không vội nổ máy mà rút điện thoại di động.

Theo thói quen, cô tìm đến số của Châu Trình. Nhưng vừa định gọi đi, ngón tay cô đột nhiên bất động. Ngẫm nghĩ một lúc, Viêm Lương mở lại danh bạ, chọn tên Tưởng Úc Nam.

Tim Viêm Lương bỗng dưng đập nhanh một nhịp, cô vội bấm phím gọi, phảng phất như chậm một giây cô sẽ hối hận.

Sau ba hồi chuông điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “A lô!”

Chỉ một từ đơn giản, nhưng đủ khiến Viêm Lương hồi hộp vô cớ. Trong chốc lát, cô không biết phải mở miệng như thế nào.

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, Tưởng Úc Nam đột nhiên cười khê: “Em đừng nói cho tôi biết, Lộ Chính đã bị em thuyết phục đấy nhé.”

Bị anh nhảy bèn đoán ra tâm tư, Viêm Lương không thể không kinh ngạc.

Lẽ nào anh có thể đoán ra sự việc thông qua hơi thở của cô?

Viêm Lương lắc đầu, nói bằng một giọng nghiêm túc: “Còn một bước nữa, nhưng cũng sắp thành công rồi.”

“Thế thì không được rồi.” Tưởng Úc Nam bỗng nghiêm giọng.

Viêm Lương không hiểu: “Sao cơ?”

“Một nhà doanh nghiệp thành công trên thương trường dễ dàng bị một người phụ nữ thuyết phục như vậy, nguyên nhân chỉ có một...”

Tưởng Úc Nam cố ý dừng lại, Viêm Lương khóc cười không xong: “Anh tưởng ai cũng tinh trùng lên não như anh hay sao? Động một tý là nghĩ đến chuyện bậy bạ.”

Đầu kia điện thoại rõ ràng không có bất cứ hồi ứng nào, nhưng Viêm Lương cảm thấy Tưởng Úc Nam lúc này đang mỉm cười. Thậm chí trong đầu cô còn vụt qua hình ảnh gương mặt anh với nụ cười nhàn nhạt cổ hữu.

Sau đó Tưởng Úc Nam nói: “Tại sao em không lý giải thành, bởi vì sức hút của em quá lớn nên tôi không thể kháng cự.”

Viêm Lương không nhận được bật cười thành tiếng, cô vui vẻ phản pháo anh một câu: “Tổng giám đốc hãy dành những lời đường mật này cho người đàn bà khác đi.”

Nói xong cô liền cúp điện thoại.

Sau khi nổ máy, Viêm Lương ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp gương mặt rạng ngời của cô trong gương chiếu hậu.

Gương mặt đầy ý cười, hạnh phúc như một người đang yêu.

Viêm Lương giật mình kinh hãi bởi ý nghĩ này.

19. Chương 19

Viêm Lương lái xe về công ty. Khi về đến phòng họp nhỏ chuyên dụng của cô, người trợ lý đã gọi cả nhóm làm việc tập trung đông đủ.

Vừa ngồi xuống, Viêm Lương lập tức thông báo tin vui với mọi người. Tất nhiên cô không quên giao nhiệm vụ: “Tôi cần một bản đề án hoàn hảo để thuyết phục các giám đốc của Minh Đình, càng nhanh càng tốt.”

Kể từ hôm đó, nhóm làm việc của “Nhã Nhan” khôi phục lại cuộc sống bận rộn với những ngày làm thêm không có điểm dừng.

Một tuần lễ trôi qua trong chớp mắt.

Trợ lý của Lộ Chinh gọi điện thoại xác nhận, cuộc gặp gỡ các giám đốc của Minh Đình sẽ diễn ra vào sáng ngày hôm sau. Buổi tối hôm đó, Viêm Lương ở lại công ty để kiểm tra lần cuối bản đề án.

Vì việc hợp tác với Minh Đình, thời gian qua Viêm Lương dồn hết tinh lực vào “Nhã Nhan”, cô không có hứng thú cũng không quan tâm đến sự vụ khác của công ty. Nhưng mới yên ổn một thời gian, lại có một người đáng ghét đến quấy nhiễu Viêm Lương.

Viêm Lương đang bận rộn trong văn phòng của mình, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa. Đối phương không gõ cửa cũng không lên tiếng thông báo, cứ trực tiếp đẩy cửa đi vào. Viêm Lương nhướng mắt, ngữ khí rất không hài lòng: “Chuyện gì vậy?”

Khi nhìn rõ người đứng bên cạnh cửa là Từ Tử Thanh, Viêm Lương thật sự không biết nói gì hơn. Cô đã không đếm xỉa đến Từ Tử Thanh một thời gian, nhưng cô ta không buông tha cô như thường lệ. Đây là một loại tâm tư cố chấp hay sao? Viêm Lương không thể hiểu nổi, vì vậy lúc này cô chẳng buồn mở miệng.

Từ Tử Thanh từ trước đến nay thích đến là đến, không cần biết Viêm Lương có hoan nghênh hay không. Cô ta thản nhiên tiến lại gần, đặt một tấm thiệp mời thiết kế rất đẹp lên bàn làm việc của Viêm Lương: “Hai giờ chiều ngày mai, ”Secret” sẽ tổ chức buổi họp báo ra mắt. Tôi ở lại công ty làm thêm đến bây giờ, đi qua chỗ cô thấy cô vẫn chưa về nên cầm thiệp mời cho cô.”

Viêm Lương không thèm liếc tấm thiệp, mắt vẫn dán vào màn hình vi tính: “Tôi không rảnh.”

“Cô không có thời gian hay không có dũng khí dự buổi họp báo?” Viêm Lương không ngẩng đầu cũng biết Từ Tử Thanh dương dương tự đắc đến mức nào khi nói câu này.

Thấy Viêm Lương không tiếp lời, không phản bác, không tức giận, thậm chí không có bất cứ phản ứng nào, Từ Tử Thanh cố ý nhấn mạnh ngữ khí: “Tôi nghe nói gần đây cô đeo bám anh chàng công tử của tập đoàn Minh Đình. Vì nhãn hiệu hết thời ”Nhã Nhan“, đến lòng tự trọng cô cũng không cần? Điều này chẳng phù hợp với tính cách của cô một chút nào.”

Viêm Lương tiếp tục giả câm giả điếc.

Khiêu khích thế nào Viêm Lương cũng tỏ ra thờ ơ, Từ Tử Thanh cuối cùng cũng mất hứng, cô ta quyết định kết thúc cuộc độc thoại vô vị: “Hai giờ chiều mai, hy vọng cô có thể tham dự. Cô hãy đến để xem ”Nhã Nhan” rốt cuộc thua kém ”Secret” ở điểm gì?”

Lần này Viêm Lương tháo kính ngẩng đầu, nhưng về mặt cô như không hề nghe thấy những lời nói vừa rồi của Từ Tử Thanh. Cô lạnh lùng mở miệng: “Đi từ từ, không tiễn.”

Từ Tử Thanh cuối cùng cũng thất bại trước thái độ lạnh nhạt của Viêm Lương, cô ta quay người đi nhanh ra khỏi phòng. Hóa ra, biện pháp không để Từ Tử Thanh chiếm ưu thế chính là không thèm để ý đến cô ta. Viêm Lương không ngờ lại có cách đơn giản như vậy.

Vừa định đeo kính tiếp tục làm việc, điện thoại di động của Viêm Lương đổ chuông. Màn hình hiện số điện thoại riêng của Tưởng Úc Nam.

Cô vừa bắt máy, đầu kia hỏi ngay: “Em đang ở công ty?”

Cô hơi ngỡ người trước câu hỏi không đâu vào đâu của anh: “Đúng vậy, sao thế?”

“Xuống dưới đi, tôi đợi em ở dưới lầu.”

Viêm Lương càng ngạc nhiên hơn: “Chẳng phải anh đi công tác hay sao?”

“Ừ, tôi vừa xuống máy bay không bao lâu.”

Giọng nói anh vẫn nhàn nhạt như thường lệ, thậm chí có phần mệt mỏi. Nhưng Viêm Lương phảng phất có thể nhận ra ý nghĩa sâu xa của anh, ví dụ như, anh vừa xuống máy bay liền đến công ty tìm cô.

Viêm Lương bất giác cất giọng ngờ vực: “Anh tìm tôi...có chuyện gì sao?”

“Ừ.”

“Gì cơ?”

“Tôi muốn gặp em.”

Đứng trong thang máy chạy xuống dưới, Viêm Lương cảm thấy cô rất nực cười. Cô còn công việc chưa xử lý xong, vậy mà cô không thể không chế bản thân lao ngay xuống dưới gặp anh.

Lúc Viêm Lương vẫn đang đấu tranh tư tưởng, thang máy đã dừng ở tầng một. Trong lòng rõ ràng có một tiếng nói ngăn cản, nhưng đôi chân không chịu sự kiểm soát của đại não, sải bước dài đi ra cửa lớn.

Bấy giờ là tối muộn, đại sảnh rộng lớn chỉ có người bảo vệ trực ban đang ngồi ngủ gà ngủ gật, xung quanh tĩnh lặng vô cùng. Gót giày của Viêm Lương nện cồm cộp xuống nền nhà. Cho đến khi gần tới cửa ra vào, cô mới cố ý đi chậm lại. Viêm Lương khôi phục về bình tĩnh, từ tốn đẩy cửa kính ở bên cạnh.

Vào thời khắc Viêm Lương mở cửa, cô như bước vào một thế giới khác. Bởi vì Tưởng Úc Nam đang chờ sẵn ở bên ngoài và mỉm cười với cô.

Viêm Lương vẫn cố ý đi thật chậm đến trước mặt Tưởng Úc Nam. Nào ngờ anh giơ tay nhìn đồng hồ: “Một phút rưỡi.”

Nghe câu này, Viêm Lương có dự cảm chẳng lành, không ngờ bị anh nói trắng ra: “Em cũng nhớ tôi phải không?”

“Anh đừng có tự mình đa tình như vậy. Từ trước đến nay hiệu suất của tôi lúc nào mà chẳng cao.”

Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lương chối bay chối biến. Tưởng Úc Nam cũng không cố chấp đề tài này, anh mở cửa xe giúp cô: “Em muốn đi đâu ăn đêm?”

Viêm Lương lên xe, cô không thể ngờ vụ ăn uống cuối cùng biến thành đi siêu thị mua nguyên liệu, về nhà tự nấu ăn.

Thậm chí cô không nhớ ai là người đầu tiên đề xuất ý kiến vớ vẩn này. Viêm Lương chỉ biết đi theo anh vào siêu thị, mua đồ, mở cửa nhà cô, để Tưởng Úc Nam xách túi lớn túi nhỏ vào trong.

Tất nhiên, Viêm Lương không quên thông báo trước: “Tôi không biết nấu ăn.”

Tưởng Úc Nam thản nhiên đón nhận “tin buồn”: “Tôi biết là được rồi.”

Viêm Lương tuyệt đối không tin anh biết nấu ăn. Thấy anh xắn tay áo, cô còn cho rằng tổng giám đốc Tưởng gọi là làm lấy lệ. Nhưng khi một đĩa mì thơm lừng đầy màu sắc đặt trước mặt cô, cô mới biết thế nào là “sự thật mạnh hơn mọi lời hùng biện”.

“Quả thật nhìn không ra, bàn tay anh ngoài biết kiếm tiền còn biết nấu nướng nữa. Tôi tưởng anh là quý công tử sống trong nhung lụa, không phải làm lụng vất vả cơ đấy.”

“Em quên trước đây em từng nói, tôi chỉ là người làm thuê cao cấp hay sao?” Tưởng Úc Nam vừa nói vừa đưa cái đĩa cho Viêm Lương.

Viêm Lương nếm thử một miếng, quả thực mùi vị rất ngon. Cô cầm đầu ăn một mạch, năm phút sau mới phát hiện ra điều bất thường. Cô ngẩng lên nhìn Tưởng Úc Nam ở phía đối diện: “Anh không ăn à?”

“Tôi không đói.”

“Chính anh đề xuất ra ngoài ăn đêm cơ mà?”

Tưởng Úc Nam mỉm cười, vẻ mặt như cô đã biết rồi còn hỏi: “Chỉ là cái cớ để gặp em mà thôi.”

Viêm Lương ngây người trong giây lát. Tưởng Úc Nam liền đổi sang bộ dạng ngạc nhiên: “Đừng nói với tôi là em không nhận ra đấy nhé.”

Viêm Lương nói không lại anh. Đối mặt với người này, im lặng là cách duy nhất khiến bản thân không chịu thiệt thòi. Thế nhưng Tưởng Úc Nam cố ý dẫn dụ cô, anh rút tờ giấy ăn đưa cho cô, ra hiệu cô lau miệng.

Sau đó, anh nói bằng một giọng tiếc nuối: “Có một thứ tôi rất muốn ăn. Chỉ đáng tiếc là đắt quá, ngàn vàng khó đổi.”

“Gì cơ?”

Tướng Úc Nam hơi híp mắt. Đây là động tác nhỏ quen thuộc của người đàn ông này khi anh muốn biểu đạt một ý đồ mờ ám nào đó.

Đối diện với ánh mắt đầy cảnh giác của Viêm Lương, anh từ tốn trả lời: “Là em.”

Viêm Lương nhanh chóng suy nghĩ, cô nên có phản ứng thế nào. Thế nhưng, ngay cả bản thân cô cũng không ngờ câu trả lời của cô là: “Tôi rất mệt. Hơn nữa ngày mai tôi vô cùng bận rộn.” Nói xong, cô chỉ hận không thể vả vào miệng mình.

Quả nhiên Viêm Lương “vẽ đường cho hươu chạy”, đáy mắt Tướng Úc Nam thoáng qua một tia ngạc nhiên. Sau đó anh nhún vai: “Không sao cả, đợi khi nào thể lực của em dồi dào cũng chưa muộn.”

Chỉ bằng một câu nói, Tướng Úc Nam làm Viêm Lương cứng họng. Tâm trạng cô rối bời, cô nghĩ mãi không ra lời giải thích hợp lý cho lời vừa rồi của cô. Cuối cùng, Viêm Lương chỉ có thể trầm mặc.

Buổi sáng ngày hôm sau, Viêm Lương và nhóm nhân viên của cô đến trụ sở tập đoàn Minh Đình, dự cuộc họp với các giám đốc cùng một số người có liên quan của Minh Đình.

Bên cô chuẩn bị tài liệu chu đáo, thể hiện thái độ rất có thành ý. Về điều khoản phân chia lợi nhuận, Viêm Lương cũng có sự nhượng bộ lớn đối với Minh Đình.

Sau hai tiếng đồng hồ đàm phán căng thẳng, cuối cùng phía Minh Đình gật đầu: “Chúng tôi đồng ý để “Nhã Nhan” đặt quầy tại trung tâm thương mại Minh Đình, nhưng hợp đồng tạm thời chỉ ký một năm. Bốn năm còn lại sẽ được ký kết dưới hình thức hợp đồng dự bị. Nếu trong một năm này, “Nhã Nhan” không đạt thành tích như mong đợi, hợp đồng dự bị sẽ trở thành vô hiệu.”

Đây không phải kết quả đàm phán tốt nhất, nhưng cũng không phải là tệ nhất. Ít nhất, Viêm Lương cũng có thời hạn một năm xây dựng lại nhãn hiệu “Nhã Nhan”. Dù chỉ một năm ngắn ngủi, nhưng đối với “Nhã Nhan” mà nói, có chỗ dựa vững chắc như Minh Đình là cơ hội khó tìm.

Cuộc đàm phán kết thúc, Viêm Lương và giám đốc của Minh Đình lần lượt ký tên vào bản hợp đồng. Tuy trong quá trình thương lượng, hai bên có lúc bất đồng ý kiến dẫn đến tranh cãi, nhưng khi đạt được thỏa thuận, đại diện hai bên đều vui mừng bắt tay nhau.

Giám đốc của Minh Đình gọi điện thoại cho Lộ Chính báo cáo kết quả cuộc đàm phán. Viêm Lương gật đầu với giám đốc thay lời chào tạm biệt rồi cùng nhóm nhân viên của cô thu dọn tài liệu ra về.

Nhưng mới đi đến cửa phòng hội nghị, Viêm Lương bị người giám đốc gọi lại: “Viêm tiểu thư!”

Viêm Lương quay đầu.

Người giám đốc tiến lại gần Viêm Lương, đưa điện thoại của anh ta cho cô: “Lộ tổng muốn nói chuyện với cô.”

Chắc Lộ Chính định nói mấy câu khách sáo như “hợp tác vui vẻ”, Viêm Lương lập tức nhận điện thoại và lên tiếng cảm ơn trước: “Lộ tổng, cảm ơn anh đã cho “Nhã Nhan” một cơ hội.”

“Hả?” Lộ Chính hình như không ngờ cô lại nói câu đó.

Nghe ra ngữ khí nghi hoặc của Lộ Chính, Viêm Lương bất giác im lặng. Ý đồ của người đàn ông này khi bảo cô nghe điện thoại có vẻ không giống suy đoán của cô?

Viêm Lương chưa kịp mở miệng, người ở đầu kia điện thoại thuận theo ý cô, hỏi tiếp một câu: “Vậy Viêm tiểu thư định cảm ơn tôi thế nào?”

Viêm Lương ngớ người.

“Hay là thế này đi, tối nay tôi muốn mời cô cùng ăn tối, không biết cô có nể mặt?” Không đợi phản ứng của Viêm Lương, Lộ Chính lên tiếng.

20. Chương 20

Viêm Lương hơi bất ngờ trước lời mời của Lộ Chính.

Phản ứng đầu tiên của cô là ngẩng đầu nhìn giám đốc của Minh Đình. Tuy biết mấy người giám đốc không nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện giữa cô và Lộ Chính, nhưng không hiểu sao cô chợt dạ như người vừa làm chuyện tối tệ. Viêm Lương cầm điện thoại tránh xa vài bước. Cô đang định từ chối, Lộ Chính ở đầu kia đợi lâu không thấy hồi âm, anh liền tự quyết định: “Sáu giờ tối tôi đến công ty cô đón cô.”

Viêm Lương không biết trả lời thế nào.

“Được không?”

Viêm Lương do dự một giây, cuối cùng cô nhận lời: “Được ạ.”

Buổi chiều, Viêm Lương về công ty dự buổi họp báo ra mắt nhãn hiệu “Secret”. Dù Từ Tử Thanh không mời, Viêm Lương cũng sẽ có mặt. Cô muốn xem, nhãn hiệu được xây dựng bởi một đội ngũ tinh anh của Từ Thị liệu có “bắn một phát” đạt thành công rực rỡ như dự đoán?

Viêm Lương về đến công ty vào lúc một giờ rưỡi. Buổi họp báo được tổ chức tại hội trường lớn trên tầng 24 của tòa nhà Từ thị. Vừa vào hội trường, Viêm Lương nhìn thấy các phóng viên đang lắp đặt máy móc thiết bị tác nghiệp, cả gian phòng dường như không còn chỗ trống.

Các phóng viên nhanh chóng phát hiện ra Viêm Lương và lập tức xông đến bao vây cô. Ánh đèn ma-giê không ngừng lóe lên, Viêm Lương chỉ còn cách giơ cánh tay che mắt, khó khăn lắm mới có thể tiến về phía trước.

“Viêm tiểu thư! Tại sao cô không đi cùng chị gái?”

“Viêm tiểu thư, nghe nói ”Nhã Nhan” vừa triển khai hợp tác chiến lược với Minh Đình, đó có phải là sự thật không?”

“Viêm tiểu thư, tập đoàn Lệ Bạc cũng tổ chức buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới dành riêng cho thị trường châu Âu vào đúng hai giờ chiều hôm nay, cô nghĩ như thế nào về sự trùng hợp này?”

“Trước đây tôi phỏng vấn cô Từ Tử Thanh, cô ấy nói Từ thị và Lệ Bạc từ trước đến nay đều có mối quan hệ tốt đẹp, không cần thiết phải cạnh tranh đến mức sứt đầu mẻ trán như tin đồn. Nhưng khi đồng nghiệp của chúng tôi phỏng vấn chủ tịch Giang Thế Quân, chủ tịch Giang lại nói có lòng tin giành được chiến thắng trong cuộc đua tranh với Từ thị. Viêm tiểu thư, cô có thể tiết lộ một chút, thái độ của bố cô về vấn đề này hay không?”

“Viêm tiểu thư...”

Tiếng nói lao xao vang lên bên tai Viêm Lương. Cô thậm chí còn chưa nghe rõ câu hỏi của phóng viên trước, thanh âm của phóng viên sau đã át đi.

Viêm Lương tốn nhiều sức lực mới có thể thoát khỏi đám nhà báo, cô đi qua cánh cửa bên trái sân khấu vào trong hậu trường.

Từ Tử Thanh đang ở đằng sau hậu đài tiến hành công việc kiểm tra lần cuối trước khi buổi họp báo diễn ra. Thấy Viêm Lương đi về phía mình, cô ta không khỏi kinh ngạc.

Từ Tử Thanh quay sang dặn dò tổng giám sản phẩm ở bên cạnh rồi tiến lại gần Viêm Lương: “Cô vẫn đến à?”

“Tôi rất muốn biết thực lực của chị, nên đến xem thế nào.”

Có lẽ Từ Tử Thanh thật sự bận rộn nên không lưu lại châm chích Viêm Lương như mọi bữa.

Viêm Lương tự tìm một góc ngồi xuống như một người không liên can. Bức tường trước mặt cô treo hai màn hình cỡ lớn, trong đó một màn hình phát toàn cảnh bên ngoài hội trường, màn hình còn lại mở một kênh tivi, phát trực tiếp buổi họp báo của tập đoàn Lệ Bạc. Từ trước đến nay Lệ Bạc luôn là đối thủ lớn nhất của Từ thị. Chủ tịch Lệ Bạc Giang Thế Quân là nhân vật rất khó chịu. Có thể thấy, Từ Tử Thanh rất kiêng dè Lệ Bạc.

Ở đằng sau hậu trường cũng có thể theo dõi buổi họp báo ở bên ngoài, Viêm Lương sợ bị phóng viên quấy rối, cô không muốn xuất đầu lộ diện nên quyết định lưu lại hậu trường.

Sắp đến hai giờ, Từ Tử Thanh và nhóm nhân viên “Secret” của cô ta lần lượt rời khỏi phòng nghỉ. Viêm Lương lịch sự cảm ơn lời mời của bọn họ, cô vẫn ngồi nguyên một chỗ không nhúc nhích.

Viêm Lương nhanh chóng nhìn thấy Từ Tử Thanh trên màn hình.

Từ Tử Thanh và một số lãnh đạo cao cấp của công ty ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Chỉ có phó giám đốc phụ trách dự án “Secret” lên sân khấu theo lời mời của người chủ trì, để thay mặt lãnh đạo công ty chào hỏi giới truyền thông.

Khách mời tham dự buổi họp báo ngày hôm nay, ngoài phóng viên của các tờ báo lớn còn có các chuyên gia trang điểm nổi tiếng, đại diện các nhà phân phối mỹ phẩm trên toàn cầu, người mẫu quảng cáo... Tất nhiên không thể thiếu đối tác khu vực Bắc Mỹ Johnny Weir.

Màn hình phát cảnh Từ Tử Thanh đang cúi đầu trao đổi với Johnny Weir vài giây mới quay lại sân khấu của buổi họp báo.

Người mẫu và chuyên gia trang điểm đã chuẩn bị sẵn sàng. Dưới sự sắp đặt của Từ Tử Thanh, buổi họp báo như một show cao cấp, đầy cảm giác kim loại lạnh lẽo.

Đèn trên sân khấu tắt dần, báo hiệu buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Viêm Lương đọc danh mục buổi họp báo, trình tự gồm tiết mục giới thiệu bộ sản phẩm trang điểm mắt “Tương lai”, sản phẩm trang điểm gương mặt và bộ sản phẩm lót nền “Hoàn mỹ”.

Bởi vì khuyết điểm của làn da người da trắng như tàn nhang, lỗ chân lông nghiêm trọng hơn người châu Á nên sản phẩm lót nền “Hoàn mỹ” được Từ Tử Thanh coi trọng nhất, tập trung giới thiệu ở giai đoạn bốn của buổi họp báo.

Buổi họp báo ra mắt nhãn hiệu “Secret” được tiến hành tuần tự từng bước một theo danh mục có sẵn, Viêm Lương tạm thời chuyển sự chú ý sang buổi họp báo của Lệ Bạc trên màn hình bên cạnh.

Trong khi sản phẩm chủ đạo của “Secret” được giới thiệu ở phần cuối buổi họp báo, Lệ Bạc công bố sản phẩm chủ đạo ở ngay giai đoạn hai buổi họp báo.

Bên này, tổng giám sản phẩm của “Secret” còn đang giằng giãi khái niệm chính thể của bộ sản phẩm mắt “Tương lai”, tổng giám sản phẩm của Lệ Bạc trình trọng giới thiệu: “Tiếp theo, tôi xin giới thiệu bộ sản phẩm lót nền “Cao thanh”...”

Viêm Lương sững sờ trong giây lát.

Cô cúi đầu nhìn tờ danh mục của “Secret”, lại ngẩng lên nhìn bộ lót nền gồm năm sản phẩm của tập đoàn Lệ Bạc đang được chiếu cận cảnh trên màn hình. Đầu óc Viêm Lương vẫn chưa có phản ứng, cô đã lao nhanh ra cửa.

Khi Viêm Lương chạy đến khu vực sân khấu, tổng giám sản phẩm của “Secret” nói: “Tiếp theo, tôi xin giới thiệu nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay: bộ sản phẩm lót nền “Hoàn mỹ”...”

Vào giây phút đó, Viêm Lương hóa đá ngay tại chỗ.

Đưa mắt xuống hội trường, Viêm Lương thấy không ít phóng viên nghe điện thoại. Tuy cô không biết nội dung cuộc điện thoại nhưng bất giác vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ như phát hiện ra lục địa mới, Viêm Lương có một dự cảm không lành.

Lúc này, Viêm Lương cũng chẳng thể làm gì hơn. Cô đứng đó nhìn người trợ lý của Từ Tử Thanh vội vàng đi đến trước mặt cô ta và cúi đầu thì thầm vào tai cô ta điều gì đó, bất chấp ống kính camera ở xung quanh.

Người trợ lý càng nói càng nôn nóng, sắc mặt Từ Tử Thanh dần trở nên trắng bệch. Viêm Lương chưa bao giờ bắt gặp bộ dạng này của người chị gái giỏi ngụy trang của cô. Ngay cả lúc cô vạch trần sai sót của Từ Tử Thanh về vụ sản phẩm “Nhã Nhan” không đạt tiêu chuẩn trước mặt bố cô, Từ Tử Thanh cũng không hề hoảng hốt lo sợ như bây giờ.

Từ Tử Thanh vội vàng rời khỏi hội trường. Sau đó, có người gọi tổng giám sản phẩm đang chủ trì buổi họp báo dừng lại. Hội trường hỗn loạn trong giây lát. Bàn trưng bày bộ lót nền “Hoàn mỹ” gồm năm sản phẩm đang đặt trên sân khấu được đẩy vào bên trong. Một loạt hành động giấu đầu hở đuôi làm đám phóng viên mắt sáng lên như mèo ngửi thấy mùi tanh. Bọn họ xông ra khỏi khu vực báo chí, lao lên sân khấu vây quanh tổng giám sản phẩm.

“Đồng nghiệp của chúng tôi ở chỗ Lệ Bạc vừa gửi tin nhắn...”

“Một bên là lót nền ”Hoàn mỹ“, một bên là lót nền ”Cao Thanh“, liệu có sự trùng hợp như vậy không?”

“Tên sản phẩm giống giống, bộ sản phẩm cũng giống nhau, chuyện này là thế nào?”

“ ... ”

Trong lúc tổng giám sản phẩm không biết ứng phó như thế nào, một đám bảo vệ từ bên ngoài hội trường tràn vào để giữ trật tự. Các phóng viên bị ép quay lại khu vực dành cho giới truyền thông. Sau đó, Từ Tử Thanh cũng trở về vị trí của cô ta. Cô ta lấy micro từ tay tổng giám sản phẩm và lên tiếng: “Xin lỗi quý vị. Vừa rồi, chúng tôi phát hiện trình tự buổi họp báo của chúng tôi xảy ra chút vấn đề, bây giờ chúng ta lại tiếp tục.”

Một câu nói vớ vẩn về tất cả mọi người.

Thế nhưng, trong khi đám phóng viên hồi hộp chờ đợi sự ra mắt của bộ sản phẩm lót nền “Hoàn mỹ”, buổi họp báo bỗng đổi thành tiết mục chuyên gia trang điểm hướng dẫn trang điểm tổng thể.

Có phóng viên đứng dậy kháng nghị: “Hướng dẫn trang điểm là nội dung tiết mục tiếp theo, bây giờ phải là phần giới thiệu sản phẩm lót nền ”Hoàn mỹ“ mới đúng.”

Người phóng viên vừa dứt lời, các phóng viên khác nhao nhao tán đồng. Tất cả mọi ống kính từ các góc đều dồn về Từ Tử Thanh ở hàng ghế đầu tiên.

Đến tổng giám sản phẩm trên sân khấu cũng im bật, đưa mắt xin ý kiến Từ Tử Thanh. Từ Tử Thanh nhìn tổng giám, gạt đầu ra hiệu tổng giám mặc kệ sự khiêu khích của đám phóng viên, tiếp tục chủ trì buổi họp báo.

Đứng bên cạnh theo dõi tình hình một lúc, Viêm Lương quyết định rời khỏi hội trường.

Người trợ lý của Từ Tử Thanh đi ngang qua người cô, vừa gọi điện thoại: “Thư ký Lý nói tổng giám đốc sắp đến nơi rồi...”

Tướng Úc Nam?

Viêm Lương dừng bước, nhưng sau đó cô vẫn nhanh chóng đi ra ngoài hội trường.

Tập đoàn Lệ Bạc đúng là cơn ác mộng của Từ thị.

Cứ như vậy, buổi họp báo tồi tệ kết thúc sớm hơn dự định nửa tiếng đồng hồ. Phần giới thiệu bộ sản phẩm lót nền “Hoàn mỹ” bị cắt bỏ. Mặc dù vậy, sản phẩm chủ đạo của nhãn hiệu “Secret” này đã bị gán tội ăn cắp bản quyền.

Lót nền “Hoàn mỹ” liệu có được tung ra thị trường?

Trước khi làm rõ nguyên nhân tại sao sản phẩm “Cao thanh” của tập đoàn Lệ Bạc giống hệt lót nền “Hoàn mỹ” của Secret, có lẽ Từ Tử Thanh không thể đưa “Hoàn mỹ” ra thị trường.

Thế nhưng, nếu loại bỏ “Hoàn mỹ”, “Secret” sẽ mất đi khâu quan trọng nhất cũng là khâu cơ bản nhất của quá trình trang điểm là kem lót nền, có nghĩa bộ sản phẩm trở nên không hoàn chỉnh, người mua đương nhiên sẽ không hài lòng.

Viêm Lương vừa đi xuống dưới vừa mãi mê suy nghĩ vấn đề này.

Tuy đây là sự cố do nhóm Secret chịu trách nhiệm, không liên quan đến Viêm Lương, cô không cần khẩn trương thay Từ Tử Thanh, nhưng trong lòng cô vẫn hết sức lo lắng.

Viêm Lương quay về văn phòng, bật máy vi tính, theo dõi tin tức về sản phẩm lót nền “Hoàn mỹ” trên trang các trang web lớn. Mãi đến sáu giờ chiều, cô mới chợt nhớ ra, hôm nay cô nhận lời mời ăn tối cùng một người nào đó.

Viêm Lương vội vàng tắt máy vi tính, điện thoại cô đột nhiên đổ chuông.

Đúng sáu giờ, người đó chuẩn xác vô cùng.

Viêm Lương bắt máy, thanh âm từ tốn của Lộ Chính truyền đến: “Tôi đang ở dưới Từ thị.”

Thái độ của Lộ Chính tuy lịch sự nhưng có vẻ “duy ngã độc tôn”, đây là cảm nhận đầu tiên của Viêm Lương khi nghe anh nói câu ngắn gọn của anh.

(“Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn” là thuyết trong Phật giáo có nghĩa “Trên trời dưới đất chỉ một mình ta mà thôi”)

“Tôi sẽ xuống ngay.” Viêm Lương vừa nói vừa xách túi đi ra cửa văn phòng.

Lộ Chính đưa Viêm Lương đến một nhà hàng sang trọng và ấm cúng, là nơi thích hợp để hẹn hò.

Viêm Lương mặc bộ đồ công sở, không thích hợp đi hò hẹn.

Cô thường xuyên phân tâm, càng không thích hợp cho một buổi hò hẹn.

Mấy món ăn đã được dọn đi, Lộ Chính thông thả thưởng thức món gan ngỗng. Ở phía đối diện, Viêm Lương lần thứ năm không tập trung tinh thần.

Cuối cùng, Lộ Chính không thể giữ thái độ lịch sự, anh cau mày buông dao đĩa, ngẩng đầu nhìn Viêm Lương: “Viêm tiểu thư, món ăn ở đây khiến cô thất vọng hay là tôi làm cô thất vọng?”

Đến lúc này Viêm Lương mới định thần. Ở giây tiếp theo, cô lấy lại vẻ bình tĩnh, giả vờ không nghe thấy câu hỏi của anh: “Tôi đang chuyên tâm ăn đồ, anh vừa nói gì vậy?”

Ánh mắt của Lộ Chính cho thấy, anh thật sự chịu thua cô...Nhưng bề ngoài anh vẫn mỉm cười lắc đầu: “Tôi chỉ muốn hỏi món ăn có hợp khẩu vị của cô không?”

Cả hai cùng xuống nước, tránh làm không khí của buổi hẹn hò càng ngượng ngập.

Viêm Lương cảm thấy cô nên tìm đề tài nói chuyện. Ngẫm đi nghĩ lại, cuối cùng cô mở miệng: “Chắc Lộ tổng thường xuyên đến đây, nhân viên phục vụ có vẻ đều quen biết anh?”

Sắc mặt Lộ Chính tốt hơn trước nhiều. Tuy “tốt hơn trước” chỉ là khoe miệng anh hơi cong lên: “Đây là nhà hàng Pháp xếp hạng nhất hạng nhì trong cả nước, các món ăn đều rất chuẩn.”

Lộ Chính thừa dịp nhắc đến một chuyện: “Từ đầu đến giờ cô thường xuyên lơ đãng, có phải do chuyện xảy ra giữa Secret và tập đoàn Lệ Bạc?”

Viêm Lương lập tức thay đổi sắc mặt.

Lộ Chính phân bua: “Cô yên tâm đi, tôi không phải là người thọc mạch, tôi sẽ không hỏi cô điều gì.”

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương bất giác thở phào nhẹ nhõm. Cô đang định chuyển sang đề tài khác, không ngờ Lộ Chính bổ sung thêm một câu: “Điều duy nhất tôi cảm thấy hiếu kỳ là, tôi nghe nói quan hệ giữa cô và chị gái...tôi còn tưởng, cô sẽ không lo lắng cho cô ấy. Không ngờ cô lo đến mức...” Vừa nói anh vừa cầm đĩa chỉ vào đĩa thức ăn vẫn còn nguyên ở trước mặt Viêm Lương: “Cả bữa tối hầu như không động đũa.”

Buổi hò hẹn này có vui vẻ không?

Viêm Lương cho rằng khá tệ hại.

Nhưng Lộ Chinh không nghĩ như vậy, anh nói: “Lần sau chúng ta đi chỗ khác ăn cơm.”

Viêm Lương chỉ cười cười mà không lên tiếng, nhận lời hay từ chối tùy Lộ Chinh tự hiểu.

Thang máy đi xuống chỉ có Lộ Chinh và Viêm Lương. Cả hai đều không lên tiếng, một người trầm mặc không biết đang nghĩ gì, một người lần thứ sáu thất thần...

May mà thang máy xuống nửa chừng, có một người phụ nữ dẫn theo một đứa trẻ đi vào thang máy. Đứa trẻ rất nghịch ngợm, chạy nhảy vòng quanh thang máy.

Người phụ nữ giơ tay túm đứa bé, đứa bé cười khanh khách. Tiếng cười của đứa bé bỗng dưng khiến nội tâm Viêm Lương lắng xuống.

Mặc dù vậy, trong đầu cô vẫn vương vấn chuyện của công ty: Từ Tử Thanh, Secret...

“Cẩn thận!”

Đột nhiên có người nhắc nhở cô.

Viêm Lương định thần, chỉ thấy đứa bé dẫm phải đồ chơi của mình, trượt chân ngã về phía Viêm Lương.

Viêm Lương đứng không vững, suýt nữa ngã dúm về một bên. Đúng lúc đó, một cánh tay rắn chắc ôm vai cô.

Viêm Lương thuận theo cánh tay nhìn lên, bắt gặp gương mặt của Lộ Chinh.

Thần sắc anh không có vẻ đặc biệt, vẫn bình thản như thường lệ. Nhưng cánh tay anh rõ ràng tăng thêm sức lực.

Lúc này, thang máy dừng lại ở một tầng lầu. Thang máy kêu “ding dong” một tiếng rồi mở cửa. Lộ Chinh đồng thời rời tay khỏi vai Viêm Lương.

Viêm Lương vội cúi đầu tránh ánh mắt của anh, vì vậy cô đã bỏ qua gương mặt ngỡ ngàng của một đôi nam nữ đang đứng đợi ngoài thang máy.

Lúc Viêm Lương điều chỉnh tâm trạng và ngẩng đầu, đôi nam nữ ở bên ngoài đã đi vào thang máy.

Đó là...Tướng Úc Nam và Từ Tử Thanh.

Viêm Lương phát hiện ra Tướng Úc Nam, Tướng Úc Nam đã khôi phục vẻ mặt vô cảm. Ánh mắt anh lướt qua Viêm Lương, dừng lại ở Lộ Chinh: “Lộ tổng.”

Lộ Chinh tỏ ra ngạc nhiên: “Trùng hợp quá, hai vị cũng đến đây ăn tối?”

Tướng Úc Nam mỉm cười thay câu trả lời.

Viêm Lương quay về một bên, coi Tướng Úc Nam và Từ Tử Thanh như không tồn tại.

Bốn người đáp thang máy thẳng xuống bãi đỗ xe.

Trong bữa ăn, Viêm Lương đã lên nhắc tin trợ lý của cô, bảo người trợ lý lái ô tô của cô đến nhà hàng. Cô viện cớ còn có việc ở công ty nên ngồi xe cô quay về chứ không để Lộ Chinh tiễn.

Ô tô chậm rãi đi khỏi bãi đỗ xe. Viêm Lương nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong đầu cô bỗng xuất hiện hình ảnh Tướng Úc Nam và Từ Tử Thanh cùng đi vào thang máy.

Đúng lúc này, xe đột ngột phanh kít.

Viêm Lương liền mở mắt.

Trong lúc cô vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đứng trước đầu xe đã đi sang bên cạnh, mở cửa xe chỗ cô ngồi.

Viêm Lương giật mình: “Tướng Úc...”

Không đợi Viêm Lương nói hết câu, người ở bên ngoài ô tô lạnh lùng cắt ngang lời cô: “Tôi bảo em đi làm ăn, chứ không bảo em đi bán thân.”

21. Chương 21: Chương 21 (18+)

Viêm Lương còn chưa mở miệng, người trợ lý của Viêm Lương đang lái xe trợn mắt: “Tổng giám đốc!”

Viêm Lương trừng mắt với người trợ lý, ngầm bảo anh ta đừng làm mất hết khí thế của cô. Sau đó cô từ từ quay đầu, bày ra bộ dạng đến lúc này mới nhìn thấy Tưởng Úc Nam: “Tổng giám đốc?”

Tưởng Úc Nam không đáp lời, sắc mặt anh xuống đến không độ.

“Sao anh đột nhiên xông ra chặn xe của tôi, có việc tìm tôi à?”

Tưởng Úc Nam không bận tâm đến thái độ trên người của Viêm Lương, anh đưa mắt về phía người trợ lý của Viêm Lương: “Cậu xuống xe.”

Người trợ lý không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, nhưng bị khuất phục bởi ánh mắt lạnh lùng của Tưởng Úc Nam. Anh ta ngoan ngoãn xuống xe đi đến trước mặt Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam không nhìn người trợ lý, cúi đầu chui vào vị trí tài xế.

“Tổng giám đốc, sao anh...” Người trợ lý hoảng hốt kéo cánh cửa ở bên tay lái.

“Này! Anh!” Viêm Lương cũng nhào người về phía trước.

Nhưng đáp lời cô và người trợ lý là tiếng đóng sập cửa xe rất mạnh.

Tưởng Úc Nam nổ máy lái xe đi trong giây lát.

Người trợ lý vội nhảy sang một bên để tránh va chạm. Chỉ một loáng chiếc xe đã biến mất khỏi bãi đỗ ô tô.

Trên kính chiếu hậu ngoài cửa xe là gương mặt kinh ngạc của người trợ lý. Còn gương chiếu hậu trong xe xuất hiện gương mặt khốc đở mếu đở của Viêm Lương.

Ngoài trời không biết đổ mưa từ lúc nào, ô tô lao đi mỗi lúc một nhanh, bánh xe bắn nước tung tóe. Thần sắc Tưởng Úc Nam ngày càng lạnh lẽo, bóng gương mặt nghiêng của anh in trên cửa kính bị hạt nước mưa phá vỡ.

Viêm Lương phải nắm chặt tay nắm cửa để giữ thăng bằng, cô cố gắng cất giọng bình ổn: “Tổng giám đốc định đưa tôi đi đâu vậy?”

“....”

“Cuộc hẹn của tổng giám đốc và Từ Tử Thanh đã kết thúc rồi à?”

Xe phanh kít lại.

Dù bám vào tay nắm cửa, Viêm Lương theo quán tính vẫn bị bắn về phía trước. Cô còn chưa kịp ngẩng đầu, bên tai vang lên giọng nói không mặn không nhạt của Tưởng Úc Nam: “Nếu em cho tôi biết, em hỏi câu này là vì em ghen với chị gái em, không biết chừng tôi sẽ thả em xuống xe ngay bây giờ.”

Viêm Lương ghen giọng.

Viêm Lương cho rằng cô ngày càng rất tốt, vẻ mặt và ngữ khí của cô làm gì có mùi dấm chua? Sau khi xác định rõ điều này, Viêm Lương tỏ ra tự nhiên: “Dựa vào đâu mà anh can thiệp vào cuộc sống của tôi?”

Xe đã dừng lại, Viêm Lương nói xong liền mở cửa. Nhưng vừa chạm vào tay nắm, cô liền nghe tiếng “cạch”. Tưởng Úc Nam đã bấm nút điều khiển, khóa trái cửa xe.

Biết Tưởng Úc Nam khóa cửa, Viêm Lương vẫn cố kéo tay nắm. Sau đó cô khoanh hai tay trước ngực, bày ra bộ dạng chống đối: “Rốt cuộc anh có ý gì hả?”

Trái ngược với thái độ của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam bình tĩnh một cách đáng sợ: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Anh nghĩ tôi sẽ ghen sao?” Viêm Lương nói lạnh lùng: “Anh tự đề cao mình quá đấy.”

Lần này, Tưởng Úc Nam mỉm cười. Nhưng đối với Viêm Lương, thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh là một sự hành hạ, cứ như cô lại trở thành một con rối, còn anh đứng trên cao điều khiển. Cô cất cao giọng: “Mau thả tôi xuống xe.”

Tưởng Úc Nam lại nổ máy phóng xe đi mất.

Anh không còn tỏ ra nóng nảy mà lái xe bình ổn. Nhưng điều đó vẫn không đủ xóa bỏ sự bức tức của người phụ nữ ngồi ghế sau.

Hai người đều im lặng, bầu không khí trong xe ngột ngạt vô cùng. Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên.

Tiếng chuông phát ra từ máy di động của Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương vốn đang ngắm cảnh mưa bên ngoài cửa sổ. Nghe tiếng chuông điện thoại, cô hơi nhú mày, nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ như mọi chuyện không liên quan đến cô.

Có điều, cô vẫn dỏng tai nghe cuộc trò chuyện của Tưởng Úc Nam.

Xe đóng cửa kín mít, tiếng mưa rơi bị ngăn cách ở bên ngoài. Viêm Lương thậm chí còn nghe thấy rõ giọng nói ngọt ngào của Từ Tử Thanh ở đầu kia điện thoại: “Cám ơn anh hôm nay đã chỉ bảo tôi nhiều điều...”

“Lời thoại” này...

Viêm Lương từng nghe từ miệng Từ Tử Thanh không dưới một lần.

Bố, cảm ơn bố đã chỉ bảo con nhiều điều. Thật ra con có thể hiểu được tại sao Viêm Lương lại thù ghét con như vậy, nhưng con không để ở trong lòng đâu ạ...

Châu Trình, cảm ơn anh đã chỉ bảo em nhiều điều. Từ nhỏ, em luôn sống trong sự gièm pha của người khác. Mặc dù trước mặt em, bọn họ đều tỏ ra khách sáo, nhưng em biết đằng sau lưng, bọn họ gọi em là “con hoang”. Chỉ có anh luôn đối xử tốt và thật lòng với em...

Viêm Lương không muốn nghe tiếp. Cô nhào người về vị trí lái xe, giơ tay bấm nút điều khiển, mở khóa cửa xe. Tưởng Úc Nam đang mãi nghe điện thoại nên nhất thời không có phản ứng trước hành động Viêm Lương.

Xe vẫn chạy trên đường. Thấy Viêm Lương mở cửa, Tưởng Úc Nam không kịp bấm nút khóa cửa xe mà vội vàng ném điện thoại, túm chặt tay Viêm Lương.

Nhưng cô đã nhanh hơn anh một bước, mở toang cửa xe.

Tưởng Úc Nam vội đánh ô tô vào lề đường và phanh gấp, xe lập tức dừng lại. Viêm Lương không xông ngay xuống xe như anh dự đoán. Cô như có mưu đồ từ trước, nhào người về phía anh.

Viêm Lương giơ tay rút chìa khóa ô tô rồi mới xuống xe.

Mưa không nặng hạt nhưng chỉ một chốc đã làm mờ mắt con người. Viêm Lương ném chìa khóa xe vào thùng rác ở trên vỉa hè rồi lao về đằng trước.

Viêm Lương hôm nay mang giày cao gót nên dù đi nhanh đến mấy, cô làm sao có thể địch nổi một người đàn ông cao hơn mét tám.

Viêm Lương nhanh chóng bị anh đuổi kịp.

“Em nên sửa đổi tính nết đi.” Tưởng Úc Nam nói.

Viêm Lương coi như câm điếc.

“Xe đang chạy mà nhảy xuống đường, em không sợ chết à?”

Viêm Lương định cãi lại nhưng người đàn ông không cho cô cơ hội mở miệng, anh kéo tay cô quay về xe ô tô.

Lần này Viêm Lương không phản kháng, cô chỉ lạnh lùng nhắc nhở: “Tôi đã ném chìa khóa đi rồi, anh còn có thể đưa tôi đi đâu?”

Trong cuộc độ sức vừa rồi, Tưởng Úc Nam tạm thời lép vế. Đây rõ ràng là hành vi thách thức quyền uy của anh. Tưởng Úc Nam đột ngột đổi hướng, kéo Viêm Lương tiếp tục đi bộ trên vỉa hè.

Trên suốt quãng đường, Viêm Lương bị dính nước mưa ướt như chuột lột và hứng chịu ánh mắt ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ của người qua lại...Cuối cùng, cô cũng bị Tưởng Úc Nam lôi vào một khách sạn ở gần đó.

Tưởng Úc Nam kéo Viêm Lương đi thẳng đến quầy tiếp tân. Lúc này, sắc mặt cô tối sầm như không thể khó coi hơn.

Đối diện với đôi nam nữ nhìn nhau như kẻ thù, làm gì có người nhân viên nào dám mở phòng cho bọn họ?

Cô nhân viên lễ tân hết đưa mắt nhìn Viêm Lương lại quay sang Tưởng Úc Nam. Trông bọn họ không giống một đôi tình nhân cãi nhau bình thường, vì vậy cô nhân viên không dám nhận chứng minh thư của Tưởng Úc Nam.

Cô nhân viên lễ tân cẩn thận quan sát bộ dạng ướt rượt thảm hại của bọn họ rồi nhìn xuống bàn tay Tưởng Úc Nam đang túm chặt cánh tay Viêm Lương. Cô cất giọng nghi hoặc: “Vị tiểu thư này, cô...”

Viêm Lương không giãy giụa, cô quét ánh mắt miệt thị về phía Tưởng Úc Nam rồi quay sang nói với cô nhân viên lễ tân: “Tôi bị anh ta lôi vào đây. Tôi không hề quen biết anh ta, xin cô hãy báo công an giúp tôi.”

Tưởng Úc Nam không ngờ Viêm Lương lại giở chiêu này. Tuy nghe Viêm Lương đề nghị báo công an, nhưng thấy người đàn ông trước mặt có diện mạo điển trai, ăn mặc sang trọng, cô nhân viên lễ tân nghi hoặc không biết xử trí thế nào. Đặt tay lên máy điện thoại, cô phân vân hồi lâu mới bấm môi nhắc ống nghe.

Viêm Lương thấy vậy liền đắc ý nhìn Tưởng Úc Nam như một người chiến thắng.

Bất gặp vẻ mặt đó của Viêm Lương, Tưởng Úc Nam chẳng nói chẳng rằng đột ngột giơ hai tay, nâng mặt cô và đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi cô.

Sau khi rời khỏi môi cô, hai tay anh vẫn để nguyên một chỗ. Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô ở cự ly gần làm Viêm Lương rơi vào sự hoảng loạn, mãi vẫn không thể định thần.

Cô nhân viên lễ tân đang chuẩn bị bấm số điện thoại gọi bảo vệ lập tức dừng động tác, nghi hoặc nhìn Tưởng Úc Nam, cho đến khi anh buông tay khỏi mặt Viêm Lương và lại đặt chứng minh thư lên quầy lễ tân.

“Tưởng Úc Nam, anh...”

Viêm Lương còn chưa nói hết câu liền bị Tưởng Úc Nam cắt ngang: “Chẳng phải em vừa nói không quen tôi? Tại sao lại biết tên tôi?”

Lần này dù Viêm Lương giải thích thế nào, cũng không thể ngăn cản cô nhân viên lễ tân làm thủ tục mở phòng cho Tưởng Úc Nam.

22. Chương 22: Chương 22 (18+)

Nếu không e ngại trở thành trò cười cho những người khách đi đi lại lại trong khách sạn, Viêm Lương nhiều khả năng đã ra tay đánh người đàn ông bá đạo này ngay tại đại sảnh khách sạn.

Viêm Lương cố nhẫn nhịn cho đến lúc rời khỏi thang máy, thấy trên hành lang không một bóng người, Viêm Lương lập tức giật khỏi tay Tưởng Úc Nam.

Người đàn ông này trông có vẻ không dùng sức, trên thực tế giữ cô rất chặt. Viêm Lương không thể nào thoát khỏi tay anh. Cô ngấm nghĩ một vài giây rồi quyết định dẫm vào chân anh. Hôm nay Viêm Lương đi giày gót nhọn, đây là một vũ khí lợi hại. Cô ngấm thật chuẩn rồi dẫm mạnh xuống chân Tưởng Úc Nam.

Viêm Lương dự đoán, anh sẽ ngồi sụp xuống vì đau đớn. Đến lúc đó cô có thể thoát khỏi tay anh và chạy ra thang máy.

Tưởng Úc Nam quả nhiên ngồi xuống.

Nhưng tình hình diễn ra sau đó không như Viêm Lương tưởng tượng. Trong lúc cô còn chưa kịp có hành động tiếp theo, Tưởng Úc Nam chỉ hơi ngồi xuống rồi ôm ngang eo cô và vác ngang người cô.

Hành lang không một bóng người, Viêm Lương có thể tha hồ vùng vẫy. Nhưng Tưởng Úc Nam thần nhiên vác cô đi vào phòng một cách nhanh chóng.

Sau đó, Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam ném lên giường như ném đồ vật.

Vừa ngã xuống giường, Viêm Lương lập tức ngồi dậy, thở hồng hộc: “Anh điên à?”

Người vừa vác cô ngược lại hơi thở bình ổn như không hề tổn sức lực, anh khoanh hai tay trước ngực đứng bên cạnh giường lạnh lùng theo dõi nhất cử nhất động của Viêm Lương, không bị ảnh hưởng bởi cơn giận dữ của cô.

Đến khi cô xuống giường đi ra cửa, anh mới có phản ứng, lông mày hơi cau lại, tiến lên hai bước chặn đường đi của cô.

Lúc này, son phấn trên mặt Viêm Lương đã nhòe nhoẹt, cô trừng mắt nhưng chẳng có một chút uy lực nào. Tưởng Úc Nam giơ tay lau vết chì đen trên đuôi mắt cô.

Viêm Lương lập tức nghiêng đầu né tránh.

Ngay sau đó cô bị Tưởng Úc Nam bóp cằm: “Tính nết đừng có khó chịu như vậy có được không?”

Viêm Lương lạnh lùng đáp lời: “Anh muốn tôi bán thân, còn không cho phép tôi tức giận sao?”

Thái độ của Tưởng Úc Nam lập tức dịu hẳn: “Đó là do tôi bức quá.”

“Hả? Tổng giám đốc từ trước đến nay vui buồn đều không thể hiện ra bên ngoài cơ mà? Anh trở thành người không che giấu cảm xúc từ lúc nào vậy? Còn nổi cáu với một người phụ nữ nữa chứ?”

Tưởng Úc Nam giống như bị cô hỏi đúng trọng tâm vấn đề.

Anh thậm chí suy nghĩ nghiêm túc, sau đó mỉm cười bất lực: “Đúng vậy, em chỉ cùng anh ta ăn một bữa cơm mà thôi. Sao tự nhiên tôi phải tức giận?”

Anh nhìn Viêm Lương chăm chú, giống như nghi hoặc, cũng giống như đợi cô giúp anh giải đáp thắc mắc.

Tim Viêm Lương đập nhanh một nhịp. Dưới ánh mắt của anh, từ đầu đến chân cô dường như tê liệt.

Là nhất thời kích động, nhất thời không chịu nổi hay là gì? Viêm Lương nói khẽ: “Tưởng Úc Nam...”

Cô thường gọi thẳng tên anh như vậy. Nhưng vào giây phút này, ngữ khí của cô không giống bất cứ lần nào khác, vừa nhẹ nhàng, vừa dịu dàng, thậm chí có chút khẩn cầu.

“Anh...anh đừng để Từ Tử Thanh cướp đi...”

Trước mặt Tưởng Úc Nam là một người phụ nữ ấu trĩ, buồn cười, giống một đứa trẻ hoảng hốt lo sợ món đồ chơi bị người khác cướp mất. Nhưng cũng là một người cô độc, quật cường, dửng dưng.

Tưởng Úc Nam nhất thời yên lặng.

Bên ngoài cửa sổ, mưa mỗi lúc một nặng hạt.

Trong phòng khách sạn, hai con người mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Thần sắc vốn cứng đờ của Tưởng Úc Nam... dường như ẩn giấu một tia rung động.

Cuối cùng anh giơ tay về phía Viêm Lương, như muốn vuốt ve cô, như muốn phá vỡ không khí trầm mặc kéo dài này.

Nhưng trước khi chạm vào da Viêm Lương, ngón tay anh đột nhiên dừng lại trong không trung.

Như không nỡ chạm vào. Anh mâu thuẫn, do dự, phảng phất cử chỉ thâm tình này mang theo một bí mật tàn nhẫn. Mà dưới ánh mắt chân thành của đối phương, mọi bí mật trong nội tâm anh sẽ bị phơi bày.

Nhưng cuối cùng, Tưởng Úc Nam vẫn tiếp tục hành động bỏ dỡ, ngón tay anh lướt qua khóe miệng Viêm Lương, vuốt ve bờ môi đẹp đẽ của cô. Sau đó tới chiếc cằm thon gọn, anh nâng mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô.

Bởi vì không biết dùng ánh mắt nào đáp trả người đàn ông trước mặt, Viêm Lương nhất thời nín thở.

Không giành được không đáng sợ, giữ không được mới nực cười. Hai mươi mấy năm cuộc đời cô đều có sự tham dự của Từ Tử Thanh đã là một trò cười to lớn. Vậy mà khi gặp người đàn ông này, cô vẫn luôn yếu thế...

Ngay sau khi nói ra câu đó, Viêm Lương lập tức hối hận. Nhưng bây giờ, cô đột nhiên muốn phớt lờ cho số phận.

Vì vậy cô cũng nhìn vào mắt Tưởng Úc Nam, như muốn xuyên thấu trái tim anh.

Trước mặt cô đứng là Tưởng Úc Nam mà cô quen thuộc, nhưng lại có điểm gì đó khác biệt.

Viêm Lương đột nhiên phát hiện, đứng trước mặt cô không phải là người đàn ông tùy ý như thường lệ, trong đáy mắt anh xuất hiện một tia mâu thuẫn và do dự.

Sau đó, Tưởng Úc Nam hơi quay người, gạt hết đồ trên bàn ở bên cạnh xuống đất. Cánh tay còn lại của anh ôm eo Viêm Lương, anh bế cô ngồi lên bàn trong giây lát.

Viêm Lương theo phản xạ định nhảy xuống bàn, nhưng lập tức bị Tưởng Úc Nam giữ chặt hai vai.

“Dừng động đây.” Anh nói.

Là ngữ khí ra lệnh.

Lần này, Viêm Lương quyết định phục tùng.

Cô ngồi im lặng ở đó. Còn anh đứng giữa hai đùi cô. Do chiếc bàn hơi thấp nên anh vẫn có thể nhìn cô từ trên cao. Bàn tay anh dừng lại ở ngực Viêm Lương, anh chậm rãi giúp cô cởi áo ướm.

Lòng bàn tay anh nóng bỏng, nóng lạnh giao thoa khiến Viêm Lương bất giác rung mình. Nhưng tay anh không dừng lâu trên ngực cô mà nhanh chóng dịch chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng cởi quần lót của cô.

Tưởng Úc Nam vẫn không rời mắt khỏi Viêm Lương, anh hôn lên môi cô. Một bàn tay anh thò vào trong váy cô, đùa nghịch giữa hai đùi cô, bàn tay còn lại vuốt ve bầu ngực mẫn cảm của cô. Hai nụ hoa nhanh chóng thắm lại, lay động theo hơi thở phập phồng của cô.

Ngón tay Tưởng Úc Nam từ từ thâm nhập vào cửa động bí ẩn. Viêm Lương có thể cảm nhận thấy chất nhờn âm ẩm tràn ra theo từng động tác của anh. Cuối cùng, cô vô ý thức bật ra tiếng rên khe khẽ.

Tưởng Úc Nam liền giơ tay che miệng Viêm Lương. Trong không khí vô cùng tĩnh mịch, mọi sợi dây thần kinh của Viêm Lương dường như tập trung vào cử động của anh. Khi đầu ngón tay anh lướt động trong âm đạo của cô, cô có thể nghe thấy tiếng động ướt át đáng xấu hổ.

Để chuyển dời sự chú ý, Viêm Lương ôm chặt cổ Tưởng Úc Nam, hôn ngấu nghiến môi anh. Miệng lưỡi dây dưa, hơi thở gấp gáp. Đầu ngón tay anh vốn đang lướt động chậm rãi, bỗng nhiên đâm sâu vào trũng điểm nhạy cảm nhất của Viêm Lương. Vào giây phút đó, sợi dây thần kinh trên người cô giống như bị gãy mạnh, Viêm Lương theo bản năng ngã người về phía sau, bộ ngực vì động tác này ưỡn lên cao. Tưởng Úc Nam lập tức cúi đầu ngâm nụ hoa trên ngực cô.

Nơi bị ngón tay anh tấn công đột nhiên co rút mạnh.

Ánh mắt Tưởng Úc Nam đen sẫm.

Anh rút ngón tay, tách hai đùi Viêm Lương.

Váy cô đã bị tốc lên cao, để lộ mảnh xuân quang mê người. Tưởng Úc Nam giữ chặt hông Viêm Lương. Bộ phận đàn ông đã dựng đứng của anh, cách lớp quần mỏng chà sát cánh hoa mềm mại của cô.

Viêm Lương chống tay lên ngực Tưởng Úc Nam, cô không rõ muốn ngăn cản hay mong chờ động tác tiếp theo của anh. Tưởng Úc Nam nhấc một chân Viêm Lương gấp khúc để sát bên hông anh. Sau đó anh kéo khóa quần, để dục vọng nóng bỏng đâm thẳng vào người cô.

Tưởng Úc Nam vẫn thêm khát mùi vị của miệng lưỡi cô. Anh vừa hôn vừa điên cuồng cắn mút.

Viêm Lương rất nhanh thể nghiệm một sự kích thích chưa từng có. Cô thở hổn hển, chìm đắm trong khoái cảm do anh mang lại.

Tưởng Úc Nam không ngừng ra vào, toàn thân anh lắc lư run rẩy. Thứ duy nhất bất động là ánh mắt kiên nghị của anh. Anh nhìn chăm chú người phụ nữ có gương mặt đỏ ửng, đôi mắt mê man, hai chân giang rộng hút chặt bộ phận đàn ông của anh.

Hơi thở nặng nề và tiếng miệng lưỡi va chạm không ngừng vang lên bên tai hai người. Viêm Lương bị anh hôn đến mức đầu lưỡi tê dại, toàn thân cô như muốn tan chảy.

Trong lúc ý loạn tình mê, Viêm Lương không có cảm giác anh Tưởng Úc Nam đã bế cô, rời khỏi cái bàn cứng lạnh quay về chiếc giường mềm mại.

Khi lưng Viêm Lương vừa đặt xuống giường, anh liền hơi rút ra.

Cô mềm nhũn người nằm trên giường, còn anh đứng ở cạnh giường. Anh nhấc hai chân cô, cúi xuống nhìn cô, rồi nhìn nơi thân thể hai người kết hợp làm một.

Viêm Lương bị hoan lạc nhấn chìm, thần trí đã trôi dạt phương nào. Cô mơ mơ màng màng mở mắt, lập tức nhìn thấy cảnh này. Theo phản xạ, cô gơ tay xuống dưới, định che giấu bản thân.

Tưởng Úc Nam liền kéo tay cô, động tác cũng ngày càng nhanh hơn.

Viêm Lương cố gắng đẩy lùi từng đợt sóng tình dục vào cơ thể cô. Cô định chống tay ngồi dậy, muốn né tránh ánh mắt của anh, ánh mắt khiến cô không chịu đựng nổi.

Thế nhưng cô lập tức bị anh đè xuống. Anh nhấc hai chân cô lên cao, một mặt anh ra vào mạnh mẽ, mặt khác anh cố tình dùng ngón tay khiêu khích cánh hoa của cô.

Viêm Lương bị một sự giày vò ngọt ngào, toàn thân cô nóng như lửa đốt, đầu óc cô trống rỗng.

Đợi đến khi anh ngừng hành hạ cô như vừa rồi, ga trải giường đã ướt đầm. Tưởng Úc Nam ôm cô sang đầu giường bên kia. Viêm Lương cảm thấy anh ra khỏi người cô, nhưng cô chỉ có thể mở mắt theo dõi nhất cử nhất động của anh. Cô không còn một chút sức lực ngồi dậy, hai đùi nhúc nhích vô cùng.

Tưởng Úc Nam đeo bao Durex do khách sạn chuẩn bị sẵn, sau đó anh tiếp tục xâm nhập vào người Viêm Lương.

Ánh mắt của người đàn ông u tối như đêm đen, chỉ có hơi thở và động tác của anh là kịch liệt. Hai chân Viêm Lương cuộn lấy thắt lưng anh. Cô nghe rõ tiếng tim đập thình thịch mà không biết là của ai. Viêm Lương chỉ biết làn da, xương cốt của cô, thậm chí máu trong người cô đều bị anh đốt cháy.

Viêm Lương vô ý thức càng dính chặt vào người anh. Cảm nhận được phản ứng của cô, Tưởng Úc Nam cười khê, cọ cọ vào đầu mũi cô: “Em không chịu nổi rồi à?”

Viêm Lương chỉ có thể trả lời anh bằng một nụ hôn.

Tưởng Úc Nam hồi ứng nụ hôn của cô. Sau đó anh bế cô ngồi dậy. Viêm Lương ngồi trên đùi anh, hai chân cô vẫn quặp chặt thắt lưng anh. Anh ngày càng tiến sâu vào người cô, hai cơ thể như hòa tan làm một.

Viêm Lương cảm thấy bộ phận đàn ông của anh đang đập mạnh ở trong cơ thể cô. Cô không còn một chút sức lực, chỉ có thể tựa vào vai anh, để mặc anh dẫn dắt lên đỉnh cao cực lạc.

Thế nhưng Tưởng Úc Nam không chịu cho cô thỏa mãn. Anh không ngừng chạm vào giới hạn của cô rồi lại rút ra, sau đó lại đâm mạnh vào.

Dưới sự giày vò của anh, Viêm Lương bị từng cơn dục vọng nhấn chìm. Đến lúc Tưởng Úc Nam cảm nhận nơi sâu thẳm trong người cô không ngừng co rút, nghe tiếng rên rỉ mê người của cô, cuối cùng anh cũng đâm vào nơi sâu nhất, giải phóng bản thân, đưa cả hai lên thiên đường.

- 23. Chương 23
- 24. Chương 24
- 25. Chương 25
- 26. Chương 26
- 27. Chương 27: Chương 27 + 28
- 28. Chương 29
- 29. Chương 30
- 30. Chương 31
- 31. Chương 32
- 32. Chương 33
- 33. Chương 34
- 34. Chương 35
- 35. Chương 36
- 36. Chương 37
- 37. Chương 38
- 38. Chương 39
- 39. Chương 40: Chương 40
- 40. Chương 41: Chương 41
- 41. Chương 42: Chương 42
- 42. Chương 43: Chương 43
- 43. Chương 44: Chương 44
- 44. Chương 46: Chương 46
- 45. Chương 47: Chương 47
- 46. Chương 48
- 47. Chương 49
- 48. Chương 50: Chương 50
- 49. Chương 51
- 50. Chương 52: Chương 52

này. Hai đương sự tất nhiên giấu kín như bưng nguyên nhân đổ vỡ, các thành viên hội đồng quản trị mù tịt, giới truyền thông vẫn thêm mắm thêm muối như thường lệ.

Điều này có nghĩa tại cuộc đại hội cổ đông sắp tới, có hai vấn đề quan trọng cần toàn thể cổ đông tiến hành biểu quyết: Giang Thế Quân gia nhập hội đồng quản trị và vấn đề đi ở của Tưởng Úc Nam.

Tưởng Úc Nam dường như sớm dự liệu Viêm Lương sẽ làm như vậy, anh chẳng thèm đến công ty. Tuy không liên lạc nhưng Viêm Lương hàng ngày vẫn biết tin tức về anh thông qua giới báo chí: đi đâu ăn cơm, đi đâu chơi tennis, chơi bài với ai...Người đàn ông này ung dung tự tại như trong kỳ nghỉ phép.

Viêm Lương ngược lại vô cùng bận rộn chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Chỉ cần vượt qua đại hội cổ đông vào tháng sau, kế hoạch gia nhập hội đồng quản trị của Giang Thế Quân bị phá bỏ, Từ thị sẽ tránh được nguy cơ đổ vỡ.

Có một điều Viêm Lương không hiểu nổi, cô bận tới mất tới mũi, trong khi đối phương lại án binh bất động. Cô gần như dốc hết tài sản trong nhà, mua vào không ít cổ phiếu của Từ thị, để đảm bảo dù xảy ra chuyện gì, vị trí cổ đông lớn nhất của Từ gia cũng không bị lung lay.

Cho đến thời điểm còn cách đại hội cổ đông hơn một tuần. Buổi sáng hôm đó, Viêm Lương mới vừa chợp mắt vài phút sau một đêm làm việc vất vả, người trợ lý của cô vội vã đi vào: “Viêm...Viêm tổng...có...có...”

Viêm Lương ấn huyết thái dương, nhìn người trợ lý đứng ở cửa phòng lấp ló ba lấp ló: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người trợ lý hít một hơi sâu, thốt ra lời một cách khó khăn: “Có người gửi đồ đến đây.”

Viêm Lương nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu thái độ của người trợ lý. Người trợ lý nhanh chóng đưa một hộp quà rất lớn thất dãi lụa trắng ở bên ngoài tới bàn làm việc của Viêm Lương.

Viêm Lương lặng lẽ quan sát chiếc hộp, đặc biệt dải lụa trắng thắt thành hình bông hoa ở trên hộp. Cô do dự vài giây rồi kéo sợi dây, mở nắp hộp.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, trong hộp là một bộ váy cưới mới tinh.

Không đợi Viêm Lương mở miệng hỏi, người trợ lý lên tiếng thông báo: “Họ nói là Tưởng tiên sinh gửi tặng.”

Người trợ lý vừa dứt lời, Viêm Lương đã đóng nắp hộp. Cô tiện tay đẩy chiếc hộp sang một bên, cất giọng hết kiên nhẫn: “Giúp tôi đem vứt đi.”

Người trợ lý có vẻ không đành lòng, dù chỉ nhìn qua nhưng cô ta cũng biết bộ váy cưới này là hàng đắt tiền.

Viêm Lương lập tức tăng âm lượng, nhắc lại: “Đem bỏ đi.”

Người trợ lý gật đầu lia lịa, ôm hộp quà nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Ngày thứ hai, ngoài việc nhận được hộp quà đáng ghét, mọi chuyện khác đều diễn ra bình thường. Viêm Lương liên tục họp bàn phương án cắt giảm nhân viên với giám đốc chi nhánh công ty ở châu Âu và châu Mỹ.

Điều lệ mới của công ty cũng được Viêm Lương thẩm duyệt lần cuối. Điều lệ mới này sẽ được công bố ở đại hội cổ đông một tuần sau đó. Một trong những nội dung sửa đổi quan trọng nhất là: cổ đông chỉ có một cơ hội xin gia nhập hội đồng quản trị. Nếu lần đó thất bại, cổ đông sẽ vĩnh viễn mất tư cách gia nhập hội đồng quản trị.

Nếu điều lệ mới này được thực thi, quyền kiểm soát Từ thị của Viêm Lương sẽ càng được bảo đảm.

Khả năng giành thắng lợi của cô lại nhiều hơn một chút.

Thế nhưng ngày thứ ba phẳng phát bắt đầu vén tấm màn tuyệt vọng của Viêm Lương...

Sáng thứ ba, thị trường chứng khoán vừa mở cửa một tiếng đồng hồ, giá cổ phiếu của Từ thị đã xuống đến hết biên độ dao động. Viêm Lương lập tức ngửi ra hiện tượng bất bình thường này, cô dạn dò cấp dưới: “Đi điều tra xem có phải Giang Thế Quân bán tháo cổ phiếu?”

Quả đúng như cô định liệu, là Giang Thế Quân gỡ trò...hoặc nói chính xác hơn, Tưởng Úc Nam đã bắt đầu ra tay.

Viêm Lương không nhịn được cười. Tưởng Úc Nam chắc chắn nắm được số vốn cô dùng vào việc phản thu mua. Có điều, anh đã tính sót khoản tiền 1 tỷ của Lộ Chinh. Anh tưởng chơi trò bán khống này có thể dồn cô vào chỗ chết? Hành động của anh ngược lại có lợi đối với cô.

Viêm Lương lập tức thông báo Châu Trình, người phụ trách vụ thu mua cổ phiếu: “Giúp em theo dõi sát sao. Ngày mai mở cửa thị trường, họ bán tháo ra bao nhiêu, em sẽ mua vào bấy nhiêu.”

Lấy đá chọi đá là hành vi tương đối nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ suất, mọi nỗ lực sẽ biến thành công cốc. Châu Trình cân nhắc thay cô: “Em chắc chắn?”

Câu trả lời tất nhiên là chắc chắn.

Bị dồn đến nước này, Viêm Lương đã không còn đường lùi.

Thứ tư, thứ năm...Viêm Lương đã sớm chuẩn bị tâm lý nên không bất ngờ trước hành động bán tháo liên tục của Giang Thế Quân. Một bên mua một bên bán, giá cổ phiếu của Từ thị giữ ở mức ổn định. Chỉ có điều, mức lỗ của bên Viêm Lương ngày càng lớn, như rơi xuống hố không đáy.

Đến ngày thứ sáu, Giang Thế Quân đã bán hết số cổ phiếu lưu thông của Từ thị. Để đối phó với chiêu “đập nổi chìm thuyền” của ông ta, Viêm Lương đã sử dụng đến nguồn vốn dự trữ cuối cùng.

(“Đập nổi chìm thuyền” có nghĩa “quyết đánh đến cùng”, dựa theo điển tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông, ông ra lệnh chìm hết thuyền, đập vỡ hết nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Viêm Lương cuối cùng cũng giành thắng lợi.

Vào giây phút thị trường chứng khoán đóng cửa, văn phòng của Viêm Lương tràn ngập tiếng hoan hô.

Trạng thái tinh thần căng thẳng của Viêm Lương kéo dài suốt một tuần liền cuối cùng cũng được thả lỏng. Cô quan sát con số lên xuống trên màn hình vi tính, ngả đầu về thành ghế phía sau rồi từ từ nhắm mắt, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Có người đề nghị: “Chúng ta mở champagne chúc mừng đi!”

Những người khác đều gơ tay tán thành.

Trong không khí vui vẻ, duy nhất chỉ có Châu Trình vẫn giữa bộ dạng đầy lo lắng. Anh đặt báo cáo tình hình bị lỗ trong một tuần qua lên bàn làm việc của Viêm Lương.

Viêm Lương mới nhẹ nhõm một lúc đã phải đối mặt với con số thâm hụt và lời nhắc nhở trịnh trọng của Châu Trình: “Nếu thứ hai tuần sau, cổ phiếu giảm giá quá bảy điểm, thì đó không phải là vấn đề có tiền để tiếp tục mua vào hay không, mà là vấn đề em có khuyhnh gia bại sản hay không?”

Viêm Lương còn chưa kịp trả lời, đã có người giúp cô gạt bỏ nỗi lo của Châu Trình: “Giang Thế Quân đầu tư tổng cộng 5 tỷ, phần dùng ở thị trường cổ phiếu lưu động nhiều nhất không vượt quá 40%. Theo tính toán cụ thể, khoản lỗ từ việc bán tháo cổ phiếu trong tuần qua của Giang Thế Quân vượt qua 40%, do đó ông ta đã không còn tiền để tung chiêu khác. Ngoài ngày thứ hai giảm xuống mức sàn, từ thứ ba cho đến hôm nay, chúng ta đều ổn định giá cổ phiếu. Chỉ cần Giang Thế Quân không bày trò, sẽ không xuất hiện tình trạng cổ đông hoảng loạn, cổ phiếu làm sao có thể giảm hơn bảy điểm?”

Châu Trình trầm mặc, bày ra bộ dạng “hy vọng là như vậy”. Viêm Lương đứng dậy nói với mọi người: “Giám đốc Châu nói rất đúng. Hay là như vậy đi, champagne để dành đến thứ hai tuần sau mới mở. À không, đến lúc đó không chỉ đơn giản mở champagne, mà có nên mở tiệc thịnh soạn để chúc mừng hay không?”

Sau một thời gian dài, Viêm Lương cuối cùng cũng nở nụ cười hơi tươi tỉnh, cô quay sang Châu Trình: “Đến lúc đó, giám đốc Châu nhớ chi trả toàn bộ chi phí chúc mừng đây nhé.”

Châu Trình cười gượng gạo: “Không thành vấn đề.”

Ngày thứ hai tuần sau.

Cho đến buổi trưa, giá cổ phiếu vẫn bình ổn, không có biến đổi bất thường.

Động thái kỳ lạ của cổ phiếu Từ thị trong tuần trước đã dẫn đến nhiều ý kiến khác nhau từ các chuyên gia chứng khoán. Không ít chuyên gia dự đoán khối thuốc súng sẽ kéo dài đến tuần này. Việc giá cổ phiếu ổn định hiển nhiên khiến suy đoán của một số chuyên gia “chưa đánh đã bại”. Đến giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người trong văn phòng Viêm Lương đều thở phào nhẹ nhõm. Đặc biệt là Châu Trình, anh thấy may mắn vì dự cảm của anh không chính xác.

Không khí trong văn phòng không còn vẻ căng thẳng đè nén trước đó mà sôi nổi hẳn lên: “Xem ra chúng ta có thể mở champagne chúc mừng rồi.”

“May mà bọn họ không biết chúng ta nhận được 1 tỷ từ tập đoàn Minh Đình, bằng không chúng ta khó có thể đánh bại bọn họ.”

Châu Trình tự nhiên trở thành đối tượng bị “tập kích”: “Giám đốc Châu, dù sao tiệc mừng công tôi nay anh cũng không chạy thoát, hay là...anh mời cả bữa trưa đi!”

Châu Trình mỉm cười hiền lành: “Đi nhà hàng nào?”

Sau khi thương lượng địa điểm, tất cả mọi người đều kéo nhau rời đi. Châu Trình đi đến cửa tình cờ quay đầu, thấy Viêm Lương vẫn đứng bên cửa sổ hút thuốc, anh hỏi: “Em không đi à?”

Viêm Lương cố nở nụ cười miễn cưỡng mới quay đầu: “Em còn chút việc, mọi người cứ đi đi.”

Không hiểu Châu Trình nhìn thấy điều gì trên mặt Viêm Lương, ánh mắt anh lộ vẻ thương hại quen thuộc với Viêm Lương. Vì vậy, Viêm Lương cảm thấy một sự chán ghét không rõ nguyên do, cô vô ý thức né tránh Châu Trình, lại quay về phía cửa sổ tiếp tục hút thuốc.

Trước đây Viêm Lương không nghiện thuốc lá, cô hút cũng được không cũng được. Thời gian gần đây, cô dường như đêm đêm tay không rời khỏi điều thuốc. Chất nicotine giúp cô trấn tĩnh, đặc biệt là vào lúc nửa đêm khi tinh thần yếu đuối nhất.

Vào thời khắc này, chất nicotine lại có tác dụng lấp đầy khoảng trống trong lòng cô. Cô coi như đã thành công? Tại sao trong lòng cô xuất hiện một nỗi trống rỗng chưa từng có. Viêm Lương không thể xác định nguyên nhân, chỉ có thể hít một hơi sâu.

Bên ngoài cửa sổ sương mù dày đặc, Viêm Lương và thế giới bên ngoài chỉ cách một lớp cửa kính, nhưng cô không nhìn thấy bất cứ cảnh vật nào.

Sau khi Châu Trình rời đi, Viêm Lương đứng bên cửa sổ một lúc lâu. Gạt bỏ cảm giác bị thương chất chứa trong tim, cô bắt đầu nghĩ đến một số việc cần giải quyết.

Cô phải đích thân gặp mặt Lộ Chính để bày tỏ lòng biết ơn, dù sao khoản tiền 1 tỷ của anh đã cứu Từ gia.

Viêm Lương tắt điều thuốc, liên lạc với thư ký Lộ Chính. Người thư ký cho biết, Lộ chính đang cùng cha anh họp ở Minh Đình, khoảng một rưỡi chiều mới rảnh rỗi.

Viêm Lương tính toán thời gian, xuất phát lúc một giờ chiều. Cô vừa lái xe khỏi bãi đỗ của công ty, điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Viêm Lương vừa đeo bluetooth vừa đánh tay lái chuẩn bị đi vào đường vòng. Sau khi bấm phím bắt máy, giọng nói căng thẳng của Châu Trình lập tức truyền tới: “Cổ phiếu của Từ thị đột nhiên rớt giá...”

Viêm Lương vội vàng thắng gấp xe ô tô.

Bánh xe ma sát trên mặt đường phát tiếng kêu rín rít. Màng nhĩ của Viêm Lương phảng phất bị thanh âm này xuyên thủng. Cô không thể tin nổi: “Anh nói gì?”

Viêm Lương bỏ cả xe ô tô, chạy một mạch về văn phòng. Khi cô đẩy cửa xông vào, đón cô là Châu Trình với vẻ mặt viết hai chữ: “Xong rồi...”

“Chúng ta sụp đổ rồi.”

Sụp đổ?

Chỉ hai từ đơn giản như sét đánh ngang tai tất cả mọi người. Ai ra chiêu tàn nhẫn như vậy? Độc ác như vậy? Khiến Viêm Lương không kịp trở tay. Viêm Lương ngậy ra ba giây, lập tức chạy đến máy vi tính: “Mỗi cổ phiếu lỗ bao nhiêu?”

Châu Trình còn chưa kịp trả lời, Viêm Lương đã lên tiếng dằn dò: “Tiếp tục mua vào.”

Nhưng sự thật vô cùng tàn khốc: “Chúng ta...không còn vốn...”

“Không thể nào...Giang Thế Quân rõ ràng chỉ có 5 tỷ...” Ánh mắt Viêm Lương chết cứng trên màn hình với những chỉ số lên xuống, cô lắc đầu khó hiểu.

Trong lúc cô lẩm bẩm, đầu óc phảng phất bưng bít.

Có lẽ, Giang Thế Quân không chỉ có một công ty bình phong là MT...

Ông ta còn công ty bình phong khác...

Công ty đó cũng bí mật mua vào cổ phiếu của Từ thị. Đợi đến ngày hôm nay mới bán ra...

Nếu nói ngày hôm nay mới là ngày ông ta thật sự bán khổng cổ phiếu, vậy thì thứ sáu tuần trước chỉ là một hiện tượng giả tạo ông ta dùng để che mắt cô.

Điều đó có nghĩa là, nguồn vốn Giang Thế Quân bỏ ra không chỉ dừng ở con số 5 tỷ...

Không thể nào!

Cũng không phải không có khả năng đó...

Có thể...tin tức tình báo Từ Tử Thanh cung cấp cho cô là giả...

Từ Tử Thanh đã bị con cáo già Giang Thế Quân lừa gạt?

Hay...

Từ Tử Thanh bắt tay Giang Thế Quân cùng lừa gạt cô?

Trong lúc đầu óc hỗn loạn, điện thoại di động của Viêm Lương bỗng đổ chuông.

Cô giật mình, cúi xuống nhìn.

Là...điện thoại của Tưởng Úc Nam.

Cả văn phòng vẫn hỗn loạn. Viêm Lương thần thờ nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình.

Kể từ khi cắt đứt quan hệ, cô đã xóa bỏ tên Tưởng Úc Nam khỏi danh sách điện thoại. Nhưng số điện thoại của anh đã nằm trong não cô từ lâu, không giống như cô tưởng, muốn quên là có thể quên.

Cuối cùng Viêm Lương vẫn nghe điện thoại.

Chuông điện thoại đã tắt hẳn khi cô bắt máy. Nhưng không vì thế, bên tai Viêm Lương trở nên yên tĩnh, ngược lại vẫn có tiếng ù ù khiến cô gần như suy sụp.

Đầu kia truyền đến giọng nói lạnh lùng quen thuộc: “Nếu em bán tháo cổ phiếu, chắc chắn tôi sẽ nhân cơ hội lại mua vào. Như vậy, cổ phần của tôi sẽ vượt quá em, tôi sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của Từ thị.”

Một khi tôi trở thành cổ đông lớn nhất, các cổ đông khác vì sợ áp lực nhất định sẽ đồng ý để tôi gia nhập hội đồng quản trị. Còn nếu em không chịu bán ra, vậy thì đến cuối cùng em sẽ...phá sản.”

Ngoài thanh âm đáng ghét trong điện thoại, văn phòng của Viêm Lương lúc này đồng thời vang lên tiếng nói của đám nhân viên: “Viêm tổng, chúng ta bán ra hay...?”

“Viêm Lương, đừng mua thêm nữa. Làm vậy, em sẽ phá sản đó.”

Viêm Lương nói không ra lời. Gương mặt cô tái nhợt từ lâu. Trong khi đó, người ở đầu kia điện thoại dường như ngửi thấy mùi hiện trường hoảng loạn, anh cất giọng âm trầm: “Thử hỏi một người phụ nữ bị phá sản, liệu các cổ đông còn cho rằng cô ấy có tư cách lãnh đạo công ty?”

Đúng lúc này, Châu Trình phảng phất nhìn ra một tia hy vọng, lập tức nhắc nhở Viêm Lương: “Chúng ta có thể nhờ Lộ Chính tăng thêm...”

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại ra tay một cách chính xác và tàn nhẫn, bóp nát tia hy vọng đó, khiến Viêm Lương rơi vào trạng thái chết sững hoàn toàn: “Tất nhiên, chỉ cần tên Lộ Chính hành xử theo cảm tính, tiếp tục rút tiền cho em, em vẫn có cơ hội chuyển bại thành thắng. Chỉ đáng tiếc...bây giờ Giang Thế Quân đang ngồi uống trà với Lộ Minh Đình.”

“ ... ”

“Có phải em cảm thấy bản thân thất sủng? Bán mình cho cậu con trai để đổi lấy lợi lộc, nhưng không biết, Lộ Minh Đình luôn là đối tác tốt của tôi. Tất nhiên cũng phải cảm ơn em đã giúp Lộ Minh Đình nhìn rõ cậu con trai của ông ta mờ mắt vì một người đàn bà, giúp chúng tôi càng có cơ hội đi sâu hợp tác với Lộ Minh Đình. Nhân đây, tôi cũng xin chân thành cảm ơn em.”

Viêm Lương bị nụ cười khinh miệt của Tưởng Úc Nam đánh về nguyên hình một cách triệt để. Cô bừng tỉnh từ trong nỗi tuyệt vọng, miệng thốt ra một câu yếu ớt: “Tưởng Úc Nam, anh tàn nhẫn thật.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc trong giây lát.

Một lúc sau, thanh âm lạnh lùng không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào vang lên bên tai Viêm Lương: “Nếu hôm nhận được áo cưới do tôi gửi đến, chỉ cần em mở ra, em có thể phát hiện bức thư tôi viết cho em.”

“ ... ”

“Trong thư, tôi kể tường tận kế hoạch đánh đổ Từ gia trong một tuần qua. Nếu em đọc được, em hoàn toàn có cơ hội giành thắng lợi.”

“ ... ”

“Đáng tiếc, em không làm vậy...”

Nói xong, Tưởng Úc Nam lập tức cúp điện thoại, không một chút lưu luyến.

Hết chương 54

53. Chương 55: Chương 55

54. Chương 56: Chương 56

55. Chương 57: Chương 57

Lúc Viêm Lương đến cục cảnh sát, cô nhìn thấy chú Châu sốt ruột đi đi lại lại trên hành lang. Sóng lưng chú hơi lom khom còn ánh mắt không rời khỏi cánh cửa phòng thẩm vấn đóng kín. Bộ dạng của chú khiến Viêm Lương xót xa trong lòng.

Nghe tiếng bước chân của Viêm Lương, chú Châu liền quay đầu. Phảng phất tìm thấy chỗ bầu vú trong lúc nguy nan, ánh mắt chú nhìn Viêm Lương lóe lên một tia hy vọng. Viêm Lương bị chú chiếu tướng đến mức muốn độn thổ cho xong: cô thì có thể giúp gì? Châu Trình rơi vào tình cảnh này, đều do cô và Từ Từ Thanh liên lụy...

Viêm Lương khó nhọc che giấu mọi tâm tình, tiến về phía trước, đỡ chú Châu ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Thời gian từ từ trôi qua, hành lang vô cùng tĩnh mịch. Viêm Lương không dưới một lần khuyên chú Châu : “Hay là chú về nghỉ đi, cháu ở đây đợi anh ấy là được rồi.” Chú Châu xua tay, ra hiệu từ chối.

Trong thời gian cùng chú Châu chờ đợi, Viêm Lương vẫn không được nghỉ ngơi. Về vụ của Johnny Weir, cô đành phải cử người khác đi đàm phán. Nhưng ngoài cô và Châu Trình, công ty không có người nào nắm rõ tình hình hơn bọn họ nên không mấy khả quan. Châu Trình bị đưa về cục thẩm tra suốt đêm, đến giờ vẫn chưa rời khỏi phòng thẩm vấn. Bên ngoài, trời đã tờ mờ sáng. Viêm Lương nhìn đồng hồ trên máy di động, đã hơn bảy giờ sáng. Người cô cử đi vẫn đang trên máy bay đi New York, trong khi hơn hai tiếng đồng hồ nữa là đến giờ mở cửa thị trường chứng khoán.

Chú Châu ngồi bên cạnh, có lẽ do thức thông đêm hoặc quá lo lắng mệt mỏi, đôi mắt chú vằn lên tia máu. Viêm Lương thật sự lo lắng: “Chú cả đêm không về, cô ở nhà không rõ tình hình, chắc sẽ rất lo lắng. Cháu sẽ gọi người đưa chú về.”

Bất chấp sự từ chối của chú Châu, Viêm Lương bấm điện thoại gọi tài xế đến cục cảnh sát đón người.

Tài xế nhanh chóng đến nơi, chú Châu do dự một lát rồi cũng quyết định ra về. Sức khỏe của mẹ Châu Trình không tốt, tâm trạng xúc động dễ phát bệnh. Chuyện xảy ra hồi đêm, chú Châu giấu không cho vợ biết. Hôm nay quay về nhà, chỉ e là không thể che giấu.

Trước khi đi, chú còn không quên dặn Viêm Lương: “Có tình hình gì nhớ gọi điện ngay cho chú.”

Gần 8 giờ sáng, cảnh sát cuối cùng cũng thả người. Viêm Lương đang gọi điện thoại. Nghe tiếng mở cửa phòng, cô lập tức cúp máy, đi tới nghênh đón. Nhưng người đi ra không phải là Châu Trình.

Viêm Lương kinh ngạc, vô ý thức dừng bước. Ở phía trước, một người cảnh sát từ trong phòng đi ra nói với Từ Từ Thanh: “Từ tiểu thư, chúng tôi sẽ mời cô đến hợp tác điều tra bất cứ lúc nào.”

Từ Từ Thanh lộ vẻ mất kiên nhẫn. Cô ta đang định nói điều gì đó, ánh mắt vô tình chạm phải Viêm Lương đứng bên này.

Từ Từ Thanh ngậy ra một giây mới vội đưa mắt đi chỗ khác. Người cảnh sát quay vào phòng, bên ngoài cửa chỉ còn lại hai người phụ nữ. Dưới ánh mắt lạnh lùng của Viêm Lương, Từ Từ Thanh nở nụ cười miễn cưỡng: “Viêm Lương...lâu rồi không gặp.”

Viêm Lương bất giác hừ một tiếng: “Chẳng phải chị đưa mẹ chị ra nước ngoài chữa bệnh hay sao?”

Về mặt Từ Từ Thanh gần như rúm ró. Cuối cùng, cô ta tránh ánh mắt của Viêm Lương, quay sang cánh cửa phòng thẩm vấn đóng kín, đánh trống lảng: “Châu Trình chắc cũng sắp được thả ra...”

Viêm Lương im lặng.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt lạnh lùng và kinh miệt của Viêm Lương không rời khỏi Từ Từ Thanh. Ánh mắt đó như con dao sắc nhọn bóc đi lớp mặt nạ ấy náy của cô ta. Từ Từ Thanh cất giọng ảm ức: “Kể đầu số gây ra mọi chuyện là Giang Thế Quân. Ông ta đã lừa tôi. Nếu tôi tiếp tục dối đầu ông ta, tôi cũng chẳng thể cứu Từ thị, còn khiến bản thân chết càng thảm hơn. Người không vì bản thân thì trời tru đất diệt. Cô không thể trách tôi.”

Người không vì bản thân thì trời tru đất diệt...

Một lý do không dễ phản bác chút nào.

Nếu cô ta có một chút hối hận, cô ta không còn là Từ Từ Thanh, nói chuyện với loại người này chỉ tốn nước bọt. Việc duy nhất Viêm Lương có thể làm bây giờ là giúp Châu Trình tranh thủ lần cuối cùng: “Từ Từ

Thanh, tôi chỉ nói một câu thôi. Châu Trinh đã vì chị làm nhiều chuyện như vậy, nếu lần này chị dám để anh ấy gánh tội thay chị, tôi sẽ không bỏ qua cho chị.”

Dù cảm hận đến mấy cũng không địch nổi sự bất lực của ngày hôm nay. Lời uy hiếp của Viêm Lương lộ rõ vẻ yếu ớt. Từ Tử Thanh hiển nhiên cố ý né tránh đề tài này. Cô ta không nhắc một từ về Châu Trinh, ngược lại khuyên nhủ Viêm Lương: “Tôi định cả đời này không quay về đây, nhưng người đại diện ở trong nước đột nhiên báo cho tôi biết, việc xử lý bất động sản đứng tên tôi xảy ra vấn đề, tôi buộc phải lên lút về nước. Kết quả tôi vừa đặt chân đến khách sạn liền bị cảnh sát gõ cửa. Chắc chắn là do Giang Thế Quân bày trò. Ông ta vô cùng tàn nhẫn và tuyệt tình. Viêm Lương, cô nhất định đừng không lại ông ta. Nhân cơ hội còn chưa đến bước đường cùng, cô mau rút thân đi.”

Từ Tử Thanh chuyển đề tài cứng nhắc như vậy, Viêm Lương cảm thấy cô đã hiểu rõ thái độ của Từ Tử Thanh về vấn đề của Châu Trinh...

Viêm Lương không buồn mở miệng. Dù sao bây giờ cô cũng trắng tay, còn điều gì có thể khiến cô sợ hãi? Nhưng một câu vô tình của Từ Tử Thanh đánh trúng chỗ hiểm của cô: “Tên Tưởng Úc Nam đó, Viêm Lương, tôi khuyên cô một câu, có thể ly hôn thì cô mau ly hôn đi.”

“...”

“Trừ khi cô định sống chết với bọn họ đến cùng, bằng không cô không thể nào thắng cuộc. Nếu tôi là cô, dù phá sản tôi cũng không muốn nửa đời sau, đêm đêm chung chăn chung gối với kẻ thù, đầu óc tính kế để đối phương sống không bằng chết.”

Vết thương trong lòng Viêm Lương bị Từ Tử Thanh vô tình xé toạc.

Đêm đêm chung chăn chung gối với kẻ thù, đầu óc tính kế để đối phương sống không bằng chết...Cuộc sống như vậy, sẽ khổ sở đến mức nào?

Nhưng cô đã bị anh hủy hoại tất cả. Cô làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh, nhìn anh sống thanh thoi sung sướng?

Cô không cam lòng...

“Giang Thế Quân bỏ nửa cuộc đời để trừ bị kế hoạch trả thù, Tưởng Úc Nam từ nhỏ sống trong thù hận. Tôi không rõ bọn họ khổ sở đến mức nào. Nhưng tôi biết bọn họ đã thành công. Rất...thành...công.” Viêm Lương nghiêng răng ken két khi nhắc đến từ “thành công”. Cuối cùng, cô cười nhạt: “Tại sao tôi không làm được?”

Đến lúc Châu Trinh được thả ra về, Từ Tử Thanh đã bỏ đi mất. Khi rời khỏi phòng thẩm vấn, thấy Viêm Lương một mình ngồi trên ghế ở bờ tường đối diện đợi mình, tia sáng cuối cùng trong đáy mắt Châu Trinh tắt ngóm...

Anh tưởng Từ Tử Thanh đợi anh ư?

Viêm Lương trầm nghĩ. Nhưng cuối cùng, cô không nói ra câu gây tổn thương đó, chỉ cất giọng lãnh đạm: “Đi thôi!”

Bấy giờ đã hơn chín giờ sáng. Viêm Lương cùng Châu Trinh đi khỏi cục cảnh sát. Cô đứng dưới bậc thang, ngẩng đầu ngắm mây đen trên bầu trời.

Mùa đông năm nay là một mùa đông dài nhất ở thành phố này.

Điện thoại di động của Viêm Lương đổ chuông. Cô nhìn số điện thoại trên màn hình, bấm phím bắt máy. Tâm trạng của cô không một chút xao động, bình tĩnh vô cùng.

Thanh âm của đối phương cũng không hề gợn sóng: “Thời gian đến rồi.”

“...”

“Câu trả lời của em?”

Viêm Lương không cần có bất cứ động thái nào, chỉ trong một ngày, tin tức về đám cưới của cô đã lan truyền khắp thành phố.

Từ Tấn Phu qua đời chưa đến ba tháng, cô con gái đã định tổ chức đám cưới hoành tráng? Hơn nữa còn tiết lộ tin tức từ trước cho giới truyền thông. Điều này khiến mọi người dự đoán, đây sẽ là đám cưới thế kỷ?

Cuộc hôn nhân như vậy, không gây xôn xao dư luận cũng khó. Rất nhiều người ở đằng sau lưng cười nhạo Viêm Lương, hành động của cô là hành động của kẻ điên rồ. Dùng một câu nói cũ, xương cốt của bố cô vẫn còn chưa lạnh...

Dù biết không thể xoay chuyển tình thế, dì Lương vẫn không nhịn được, khuyên nhủ Viêm Lương: “Cô hai, cô hãy hủy bỏ hôn ước đi. Tên khốn đó không đáng để cô gả cho nó.”

“Gả chứ! Tại sao cháu không gả? Anh ta dùng thủ đoạn ti tiện cướp mất sản nghiệp của cháu, nhưng cháu sắp trở thành Tướng phu nhân rồi. Tài sản của anh ta chẳng phải là của cháu hay sao?”

Viêm Lương nghiêng rằng nói từng từ một, nhưng khóe miệng cô vẫn mỉm cười.

“Dem hôn nhân của bản thân ra làm lá bài, liệu có đáng không? Viêm Lương, cô đừng hy sinh hạnh phúc riêng vì việc gia đình.”

Trước đó, Từ Tử Thanh từng nói với Viêm Lương câu tương tự. Đối diện với dì Lương, người chăm sóc cô từ nhỏ đến lớn, Viêm Lương chỉ nở nụ cười, không lên tiếng.

Mang một vẻ căm hận trong đáy mắt, nụ cười của Viêm Lương rạng rỡ đến mức viền mắt đỏ hoe.

Hết chương 57

56. Chương 58: Chương 58

Một buổi sáng thời tiết thay đổi thất thường.

Đại hội cổ đông vốn bắt đầu từ lúc 10 giờ bị hoãn lại không lý do.

Giang Thế Quân, người sắp chờ đón thắng lợi tại phòng hội nghị tòa nhà Từ thị lúc này đang nổi trận lôi đình ở văn phòng của Lệ Bạc.

Trong tay Giang Thế Quân là tập hợp đồng Tưởng Úc Nam vừa mang đến.

Giang Thế Quân cố gắng đè nén tâm trạng khó tin, xem hết bản hợp đồng. Nhưng cuối cùng, ông ta vẫn không nhịn được, ném mạnh tập hợp đồng xuống bàn.

Tập hợp đồng rơi xuống bàn, Giang Thế Quân chỉ ngón tay run run về chữ ký và con dấu của Tưởng Úc Nam và Viêm Lương ở trang cuối cùng: “Tại sao cháu lại ký tên vào hợp đồng này?”

Sự việc hoang đường đến mức buồn cười, nhưng Giang Thế Quân không cười nổi: “Thảo nào hôm qua cháu đột nhiên dùng sự tấn công trên thị trường chứng khoán, giới truyền thông bỗng loan tin đồn kết hôn. Lúc đó tôi nên nghĩ đến điều này...nghĩ đến điều này...”

Tưởng Úc Nam ngồi một bên bàn làm việc. Anh vẫn khoanh tay trước ngực, hơi ngả người về thành ghế phía sau, không hề có phản ứng trước cơn giận dữ của Giang Thế Quân. Sau đó, anh nhướng mắt nhìn ông ta: “Cháu đến đây là để thông báo với chú về bản hợp đồng, chỉ có vậy mà thôi.”

Tưởng Úc Nam hiển nhiên cho rằng bản thân không cần thiết giải thích với Giang Thế Quân.

Giang Thế Quân lắc đầu: “Kế hoạch ban đầu của chúng ta không phải như vậy.”

Tưởng Úc Nam nhếch mép, thay câu trả lời.

Giang Thế Quân cũng có lúc lâm vào tình cảnh bất lực. Ngoài việc tận tình khuyên bảo ra, ông ta chẳng có cách nào khác: “Trước đây, tôi tung tin giả, với mục đích khiến con bé đó tưởng tôi sẽ chuyển mục tiêu sang các cổ đông vừa và nhỏ, để nó mất khoản tiền lớn khi chạy theo mục tiêu giả này, đồng thời làm suy yếu sức cạnh tranh của nó trong việc mua bán cổ phiếu, cũng tránh để nó gây trở ngại đến quá trình mua chuộc cổ đông lớn của chúng ta. Tôi đã cảm chắc có thể liên kết cổ đông lớn hất nó ra khỏi hội đồng quản trị. Bây giờ thì hay rồi, cháu và nó ký kết hợp đồng kiểu gì vậy?”

“ ... ”

”Đến những nhân vật cốt cán trong hội đồng quản trị, những người con bé đó gọi là chú bác cũng đã ngã về phía tôi. Hôm nay, sau khi đại hội cổ đông kết thúc, Từ gia của nó coi như xong. Cháu làm vậy, chẳng phải tha cho nó hay sao?”

“Đó là kế hoạch của chú.” Ngữ khí của Tưởng Úc Nam rất thoải mái, thể hiện thái độ không muốn tiếp tục đề tài này. Anh đứng dậy, theo thói quen chỉnh lại cổ áo comple. Sau đó, anh ngẩng đầu, nở nụ cười mập mờ: “Kể từ ngày hôm nay trở đi, tiến hành theo kế hoạch của cháu.”

Nói xong anh liền bỏ đi.

“Thế này mà gọi là kế hoạch ư? Cháu muốn dùng một bản hợp đồng đổi lấy cuộc hôn nhân mỹ mãn? Úc Nam, ban đầu tôi giao quyền quyết định sách lược cho cháu, không phải để cháu làm ăn bừa bãi.”

Tưởng Úc Nam hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của ông ta, anh không dừng bước. Giang Thế Quân đứng ở đó nhìn theo bóng lưng anh. Ông ta đột nhiên hiểu ra vấn đề: “Cháu làm như vậy, là vì trách tôi cho cháu biết chuyện xấu xa giữa con bé đó và Lộ Chính?”

Tưởng Úc Nam dừng bước.

Sự do dự của anh khiến Giang Thế Quân bắt được một tia hy vọng: “Hay là cháu cho rằng, cháu bố thí một chút nhân từ cuối cùng với con bé đó, là có thể cứu vãn điều gì? Tuy những chuyện sau này như tôi lợi dụng Từ Tử Thanh tung tin giả, cháu đều không hề hay biết, nó không thể trách cháu, nhưng cháu đừng quên...Người đứng sau thao túng thị trường chứng khoán trong thời gian qua chính là cháu.”

“ ... ”

“Cháu tưởng cháu ép con bé đó gờ cờ trắng đầu hàng cháu, mà không ép chết nó, nó sẽ cảm kích cháu hay sao?”

Tưởng Úc Nam vẫn đứng quay lưng về phía Giang Thế Quân. Sóng lưng thẳng của anh không bộc lộ bất cứ tâm tình nào. Chỉ có hai bàn tay buông thõng bên người cuộn chặt lại.

Giang Thế Quân tung một đòn cuối cùng vào biểu hiện bình tĩnh của người đàn ông trẻ tuổi nhưng tâm tư thâm sâu trước mặt: “Xem ra cháu không hiểu, một khi phụ nữ tàn nhẫn đáng sợ đến mức nào. Chỉ cần cháu yêu bọn họ, bọn họ đều có thể nghĩ ra cách hành hạ cháu.”

Yêu...

Một đòn khiến cả thành trì đổ sụp trong nháy mắt. Vào giây phút đó, Tưởng Úc Nam nghe thấy tiếng đổ vỡ trong lòng. Nhưng lời nói thốt ra từ miệng anh vẫn lạnh lùng, thản nhiên, như trần thuật một sự thật dù đối mình lừa người thế nào cuối cùng cũng bị bại lộ: “Về chuyện của cô ấy và Lộ Chính, cháu không trách chú, ngược lại cháu phải cảm ơn chú. Chú lại một lần nữa nhắc nhở cháu, loại người như cháu...”

“ ... ”

Tưởng Úc Nam dường như cười khê, ánh mắt lưu chuyển, dập tắt tia hy vọng cuối cùng của Giang Thế Quân: “...không xứng đáng có tình yêu.”

Tòa nhà Từ thị.

Vì sự vắng mặt của Viêm Lương và Giang Thế Quân, đến tận 11 giờ đại hội cổ đông vẫn chưa thể bắt đầu. Đại hội cổ đông bị hủy bỏ hay chỉ tạm thời hoãn lại? Chẳng ai có thể cho câu trả lời chính xác.

Các cổ đông mỗi người mang một tâm tư, nhưng không ai không nhìn đồng hồ và thì thầm bàn tán.

Có người không nhịn được, nói lớn tiếng: “Rốt cuộc lúc nào mới bắt đầu...”

Cổ đông chưa kịp dứt lời, cánh cửa phòng hội nghị bị đẩy ra.

Trợ lý của Giang Thế Quân mở cửa phòng hội nghị. Người đi vào đầu tiên là Giang Thế Quân với sắc mặt không mấy vui vẻ. Hai người là thành viên hội đồng quản trị ngồi ở phía đối diện nhìn nhau rồi cùng đưa mắt về phía Giang Thế Quân.

Ánh mắt đầy thâm ý của hai bên bị Viêm Lương vừa đi vào cửa bắt gặp. Giây phút đó, lòng Viêm Lương chùng xuống. Bởi vì một trong hai đại cổ đông là chú Trần, có quan hệ rất tốt với bà Viêm.

Quả nhiên, sự đời đúng như câu châm ngôn: không có bạn bè mãi mãi, cũng không có kẻ địch mãi mãi, mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn...

Hai đối thủ lớn nhất cùng xuất hiện, cả hội trường im lặng trong giây lát. Giang Thế Quân đứng ở vị trí chủ tịch, đảo mắt qua hội trường với tư thế kẻ bề trên. Sau đó, ông ta ngoảnh đầu, làm động tác “mời” Viêm Lương: “Cô nói đi!”

Phong cách lịch thiệp nhưng chứa đựng sự tàn nhẫn và thâm độc biết bao. Giang Thế Quân giao quyền phát ngôn của Viêm Lương, chính là muốn cô tự xé bỏ tôn nghiêm của Từ gia trước mặt tất cả mọi người.

Viêm Lương nhìn mọi người ở xung quanh. Giang Thế Quân lùi lại đằng sau một bước, nhường vị trí cho cô. Lúc này, cô như người cảm quyền chịu nổi nhục mất nước, chân tay lạnh toát.

“Tôi xin đại diện người cha quá cố Từ Tấn Phu, và chủ tịch hội đồng quản trị lâm thời Viêm Nhụy Vân, tức mẹ tôi, tuyên bố... Kể từ ngày hôm nay trở đi, Từ gia từ bỏ vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, đồng thời tiến cử... Giang Thế Quân...” Viêm Lương hít một hơi sâu, nhắm mắt, đè nén tia mâu thuẫn cuối cùng: “Đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị nhiệm kỳ tiếp theo.”

Cả hội trường xôn xao.

“Cô ta còn có thời gian rảnh đi thử áo cưới? Công ty đã bị cô ta hai tay dâng cho người khác...”

“Cô ta đi thăm mộ ông già Từ gia? Gia đạo bị cô ta hủy hoại rồi. Đổi lại là tôi, cả đời này tôi không có mặt mũi dâng hương hoa cho bố ấy chứ...”

“Chị gái cô hại Châu Trình nhà chúng tôi sắp bị ngồi tù, cô còn mặt mũi đến đây đưa thiệp mời?”

Vào một buổi sáng cuối mùa đông, người phụ nữ đang trở thành trung tâm bàn tán của dư luận cùng chồng mình tiến hành chụp ảnh cưới tại một khu nghỉ mát ở ngoại thành.

Tướng Úc Nam trước đó đã thông báo với lãnh đạo khu nghỉ mát, nên cả khu vực đều có bảo vệ canh gác, tránh sự quấy nhiễu của đám phóng viên.

Viêm Lương không xa lạ với khu nghỉ mát này. Cách nơi đây không xa là sân golf hàng đầu của thành phố, trực thuộc tập đoàn Minh Đình.

Sau khi chụp xong hai lô ảnh, Viêm Lương về phòng, thay váy cưới đuôi dài quét đất tới hai mét. Hôm nay, cô diện bốn bộ áo cưới, kiểu dáng khác nhau. Những bộ váy cưới này đều được đặt may ở nước ngoài, mới được chuyển về nước để chuẩn bị cho buổi chụp hình. Sau khi thay xong, Viêm Lương ngắm hình ảnh cô trong gương, đầu óc không có bất cứ cảm nghĩ nào. Trong khi đó, người trợ lý ở bên cạnh hết lời khen ngợi: “Đúng là bộ sau đẹp hơn bộ trước.”

Nhóm chụp hình và địa điểm đều do thư ký Lý toàn quyền phụ trách. Lúc nhân viên hóa trang trang điểm lại cho Viêm Lương, thư ký Lý gõ cửa đi vào: “Tướng phu nhân, sắp đến trưa rồi, cô có muốn ăn chút đồ trước không?”

Viêm Lương coi như không nghe thấy, trang điểm xong liền đứng dậy, nhắc gấu váy đi ra ngoài. Lúc đi qua cửa, cô lướt qua vai thư ký Lý, chẳng hề để ý đến đối phương. Thư ký Lý một mình đứng ở đó, ngưỡng ho khan một tiếng.

Viêm Lương đi hai bước liền nhìn thấy Tưởng Úc Nam ngồi trên chiếc ghế dài kiểu Âu ở phía đối diện.

Anh đã thay bộ lễ phục đàn ông tương ứng, bộ dạng như đang đợi Viêm Lương. Viêm Lương dừng bước, hai nhân viên đi sau giúp cô nâng gấu váy chuẩn bị dừng lại nghỉ ngơi. Ai ngờ Viêm Lương chỉ dừng một giây rồi sải bước dài rời khỏi nơi đó.

“Bữa trưa sắp mang đến rồi. Em hãy ăn chút đồ rồi chụp tiếp.” Tưởng Úc Nam đột nhiên lên tiếng.

Lúc này, Viêm Lương đi ngang qua người Tưởng Úc Nam. Cô chỉ hơi dừng bước, ném ánh mắt khinh miệt về phía anh rồi bỏ đi thẳng thừng.

Thợ chụp ảnh không theo kịp bước chân của cô, quay sang nói với Tưởng Úc Nam: “Tưởng tiên sinh cứ ăn trước đi, tôi đi chụp ảnh ngoại cảnh một mình phu nhân trước.”

Tưởng Úc Nam không mở miệng, thợ chụp ảnh nghĩ anh đã mặc nhận, lập tức rảo bước nhanh. Tưởng Úc Nam đột nhiên gọi lại: “Khoan đã.”

Thợ chụp ảnh quay đầu. Tưởng Úc Nam đứng dậy, đi về phía anh ta: “Bên ngoài tương đối lạnh, khi nào không chụp hình, anh hãy khoác cho cô ấy.”

Nói xong, Tưởng Úc Nam đưa cho anh ta áo khoác comple: “Anh hãy nói là áo của nhân viên, phiền anh.”

Thợ chụp ảnh gật đầu. Lúc nhận áo khoác, anh ta không thể kìm nén ý nghĩ: Đúng là một đôi vợ chồng kỳ quái...

Ngọn gió cuối đông rét cắt da cắt thịt.

Viêm Lương mặc bộ váy cưới hở ngực, gấu váy tung bay, trông giống một lá cờ điêu tàn.

Trước khi chụp hình, nhân viên bận rộn đi đi lại lại chuẩn bị, Viêm Lương đứng một bên xoa bờ vai lạnh giá, phóng tầm mắt ra xa. Thảm cỏ xanh mướt như đang giữa mùa hạ, chỉ có người ở trong mới cảm nhận được cái rét tê tái.

Đúng lúc này, một chiếc áo khoác ấm áp khoác lên vai Viêm Lương. Cô giật mình so vai, vừa quay đầu liền sững sờ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Viêm Lương, Lộ Chính ngập ngừng: “Tôi...nghe nói hôm nay cô đến đây chụp ảnh cưới. Tôi vừa vận chơi golf ở sân bên cạnh, nên...”

“...”

Lộ Chính cuối cùng thở dài: “Thôi, tôi cũng chẳng biết nói gì, chỉ là...đi ngang qua nên muốn vào đây xem thế nào...”

Nói xong, anh lấy một chiếc hộp đóng gói rất đẹp từ tay người trợ lý ở bên cạnh đưa cho Viêm Lương, đồng thời cất giọng dịu dàng: “Tân hôn vui vẻ.”

Tân hôn vui vẻ...

Bốn từ này buồn cười biết bao. Trong mắt người đàn ông trước mặt đầy vẻ thương xót, khiến Viêm Lương đau buốt tim gan.

Chuẩn bị cả quà cưới, vậy mà anh còn nói anh chỉ tình cờ đi ngang qua nên muốn vào đây xem thế nào.

Hai tay Viêm Lương nắm chặt áo khoác, nhìn người đàn ông chỉ mặc chiếc sơ mi mỏng ở trước mặt. Mồm miệng cô cứng đờ, mãi mới nhếch lên thành nụ cười.

Nhưng ai biết, trong lòng cô, máu đang nhỏ từng giọt.

Ngắm nụ cười của Viêm Lương, Lộ Chính đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi...”

“...”

“Cô có đồng xu một đồng không?”

Viêm Lương ngẩn người.

Thợ chụp hình cầm chiếc áo khoác của Tưởng Úc Nam đi tới, thấy Viêm Lương ngây ra ở đó liền hỏi: “Anh cần đồng xu làm gì?”

Không đợi Viêm Lương trả lời, thợ chụp hình nhanh chóng bảo trợ lý đi một đồng xu cho Viêm Lương.

Viêm Lương còn chưa định thần, Lộ Chính đã lấy đồng xu từ tay cô.

Anh giờ giờ đồng xu, mỉm cười với Viêm Lương.

Viêm Lương vẫn không mở miệng, cho đến khi Lộ Chính cất giọng vui vẻ: “Tôi đại diện tập đoàn Minh Đình chính thức thông báo cho cô biết, ngày hôm nay, công ty chúng tôi sẽ xóa bỏ món nợ 1 tỷ của cô.”

Hết chương 58

57. Chương 59

Gió thổi tan nụ cười của ai?

...

May mà ngọn gió mùa đông không ngừng thổi, mới có thể che giấu sự run rẩy trong ngữ điệu của Viêm Lương: “Hội đồng quản trị của Minh Đình sao có thể đồng ý...”

Nói đến đây, gương mặt cô đột nhiên cứng đờ, vẻ cảm động biến mất trong giây lát, thay vào đó là sự lạnh lùng và cảnh giác. Lộ Chính cũng phát hiện ra điều bất thường, quay đầu nhìn theo ánh mắt của Viêm Lương.

Tưởng Úc Nam đang tao nhã tiến lại gần.

Khác với tư thế ung dung tao nhã, ánh mắt của anh lạnh lẽo vô cùng. Cho dù anh đi đến trước mặt Lộ Chính, lịch sự chào hỏi: “Lộ tổng, trùng hợp thật đấy, ở đây cũng có thể gặp anh”, nhưng Lộ Chính không hề cảm nhận thấy một chút hữu hảo.

Viêm Lương diện bộ váy cưới lộng lẫy, còn Tưởng Úc Nam mặc lễ phục tương ứng, điều này nhắc nhở Lộ Chính về mối quan hệ của hai người. Cho dù không thấy thoải mái, nhưng đến nước này cũng bị hiện thực thuyết phục, Lộ Chính nở nụ cười ôn hòa, nói với Tưởng Úc Nam: “Tôi và Tưởng phu nhân là chỗ bạn bè thân quen. Hôm nay vừa vặn có việc ở gần đây nên tiện đường đến xem thế nào.”

“Vây à?” Tưởng Úc Nam nhướng mày, quay sang Viêm Lương, ánh mắt anh có ý cảnh cáo rõ ràng.

Lộ Chính cũng không có ý ở lại lâu hơn. Anh nhìn đồng hồ, chào tạm biệt hai người: “Tôi còn công chuyện, không làm phiền hai vị...” Nói đến đây, anh không thể kiềm chế lại đưa mắt về phía người phụ nữ im lặng từ đầu đến cuối, như muốn nói với cô: “Tạm biệt”.

Lộ Chính cuối cùng cũng không có cơ hội nói ra hai từ này. Bởi vì Tưởng Úc Nam đã tiếp lời bằng ngữ điệu khách sáo: “Tạm biệt.”

Lộ Chính không còn lập trường nhìn Viêm Lương, anh quay sang Tưởng Úc Nam, gật đầu: “Tạm biệt.”

Viêm Lương vẫn khoác áo comple của Lộ Chính. Nhưng cô chỉ có thể túm chặt vạt áo, dõi theo bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông mỗi lúc một xa mà không thể thốt ra câu “Xin dừng bước”.

Lộ Chính rời đi, mang theo “niết bàn” cuối cùng trong lòng Viêm Lương. Tương lai cô có trở nên tàn nhẫn hay bất chấp thủ đoạn đến mức nào, nhưng ít nhất trong mắt người đàn ông vừa khuất dạng, cô cũng từng có một thời tốt đẹp.

Sau khi chụp xong cả bộ ảnh cưới, mặt trời đã xuống núi. Ngày mùa đông trời tối rất nhanh, Viêm Lương ngồi trong phòng nghỉ tẩy trang, thay quần áo. Đám nhân viên bận rộn thu dọn đồ đạc ở xung quanh.

Căn phòng vốn rất ồn ào. Nhưng không hiểu tại sao, mọi tiếng động đều cùng lúc dừng lại trong giây lát. Viêm Lương đang bận chùi mặt nên không để ý. Sau giây phút tĩnh lặng ngắn ngủi, đám nhân viên lần lượt bỏ hết công việc trong tay, rời khỏi căn phòng. Viêm Lương không thể mở mắt xem là chuyện gì, cho đến khi bên tai vang lên tiếng bước chân trầm ổn, không nhanh không chậm của một người nào đó.

Trong đầu Viêm Lương chỉ có hai từ “chán ghét”. Cô giả vờ không nghe thấy, ngồi yên lặng trước bàn trang điểm, tiếp tục công việc tẩy trang.

Tướng Úc Nam lặng lẽ ra hiệu đám nhân viên rời đi, phảng phất chỉ có thời khắc không bị làm phiền, anh mới có dũng khí đi đến bên Viêm Lương.

Trong gương phản chiếu hình bóng Tướng Úc Nam đứng sau lưng cô, nhưng Viêm Lương vẫn không có phản ứng.

Tướng Úc Nam cúi đầu nhìn khóa váy áo mới kéo một nửa, lặng lẽ giúp cô kéo hết lên. Hai tay anh đặt lên hai đầu vai của cô.

Động tác của anh tự nhiên như không, anh hất cằm về phía hộp quà Viêm Lương đặt trên bàn hóa trang: “Sao không mở ra xem?”

Viêm Lương hất tay Tướng Úc Nam khỏi vai cô, bỏ ngoài tai câu nói của anh, cũng chẳng động đến hộp quà. Trước thái độ thờ ơ của Viêm Lương, Tướng Úc Nam ngược lại cầm hộp quà, giúp Viêm Lương mở ra.

Bên trong hộp quà là một đôi giày cao gót.

Món quà của Lộ Chinh.

Viêm Lương vốn định mau chóng tẩy trang rồi bỏ đi, không muốn ở cùng Tướng Úc Nam dù chỉ một giây một phút. Nhưng khi khóe mắt cô liếc thấy đôi giày, động tác của cô lập tức dừng lại. Viêm Lương ngây người nửa giây, cô lập tức đứng dậy, gần như giằng lấy đôi giày từ tay Tướng Úc Nam.

Sao Viêm Lương có thể không nhận ra đôi giày này? Đến tên tiếng Anh Elaine của nhà thiết kế độc lập khắc dưới đế giày, từng đường nét chữ cái đều vô cùng quen thuộc với cô.

Ánh mắt phức tạp của Tướng Úc Nam dừng lại ở tên tiếng Anh đó. Viêm Lương vẫn đang chìm trong sự kinh ngạc tột độ, chợt nghe tiếng anh cười khê: “Hóa ra hai người quen nhau từ lúc ở New York.”

Nghe tiếng cười giấu cợt của Tướng Úc Nam, Viêm Lương mới ngẩng đầu, liền bắt gặp gương mặt vô cùng lạnh lẽo của anh. Nhưng câu nói của anh mới khiến cô càng kinh ngạc hơn: “Ý anh à gì?”

New York...

Lúc cô du học ở đó, cô chưa từng gặp hay có bất cứ mối quan hệ nào với hai người đàn ông này.

New York...

Bây giờ hồi ức lại, Viêm Lương mới cảm thấy may mắn không có Tướng Úc Nam trong quá khứ của cô.

Tướng Úc Nam đã khôi phục vẻ bình tĩnh, phảng phất câu nói vừa rồi chỉ là buột miệng. Anh nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: “Tôi còn tưởng cả đời này em không chịu nói chuyện với tôi.”

Viêm Lương cẩn thận bỏ đôi giày vào hộp, cúi thấp người trước gương, tẩy vết son cuối cùng trên môi: “Anh tưởng tôi nói một hai câu với anh có nghĩa tôi sẽ tha thứ cho anh?”

Viêm Lương cười lạnh một tiếng, lấy áo khoác và túi xách trên ghế sofa bỏ đi. Bước chân gấp gáp của cô lập tức bị một câu nói tàn nhẫn chôn xuống đất: “Tôi chẳng cần em tha thứ cho tôi. Ngược lại, nếu em hận tôi cả đời này là tốt nhất.”

Bất động trong giây lát, Viêm Lương tiếp tục đi ra ngoài, dùng động tác đóng sập cửa thay câu trả lời.

Đám cưới thế kỷ. Nhưng ngoài một mình cô dâu, Từ gia không ai tham dự. Đám doanh nhân nhà giàu trong thành phố về cơ bản đều đến dự trừ Lộ gia.

Yến tiệc linh đình, khách khứa đông như trẩy hội. Ngấm ly rượu đẹp dễ trong tay, Viêm Lương suy nghĩ xem nên uống say khướt hay giữ trạng thái tỉnh táo. Cuối cùng cô chọn về sau.

Cô cần tỉnh táo để xem bản thân diễn màn kịch khôi hài này như thế nào?

Hai MC nổi tiếng của đài truyền hình được mời đến chủ trì hôn lễ. Màn hình lớn đang phát câu chuyện tình yêu của cô dâu chú rể, từ lúc mới quen biết nhau cho đến lúc hạnh phúc tay trong tay. Công ty tổ chức đám cưới tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp, họ đóng gói tất cả thành cuộc gặp gỡ định mệnh, yêu nhau và cuối cùng ước hẹn trọn đời một cách lãng mạn.

Thảo nào có thể đổi lấy tiếng vỗ tay rào rào của khách khứa.

Ánh mắt Viêm Lương dừng lại ở tấm ảnh cưới của hai người. Nhìn không ra thời tiết ngày hôm đó tệ hại đến mức nào. Ngược lại được sửa thành trời quang mây tạnh, ánh nắng chói chang.

Ai có thể nhìn ra nụ cười của người phụ nữ trên ảnh giả tạo đến mức nào?

Sau khi tiễn một quan chức đến chúc mừng, Tưởng Úc Nam quàng tay qua eo Viêm Lương, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai cô, ngữ khí đầy tán thưởng: “Em cười rất đẹp.”

Tất nhiên cô phải cười rồi, hơn nữa cần nở nụ cười rạng rỡ, để tất cả mọi người đều thấy.

Tuy nhiên, dù là diễn viên chuyên nghiệp đến mấy cũng có lúc tắt nụ cười. Ở trong nhà vệ sinh, Viêm Lương cho phép bản thân tháo bỏ tấm mặt nạ, lắng nghe người ngoài đánh giá diễn xuất của cô.

“Nếu là tôi, chắc chắn tôi sẽ chọn Lộ Chính. Từ thị dâng cho người khác, ít nhất cũng nên tranh thủ vị trí nữ chủ nhân tương lai của Minh Đình mới đúng. Tưởng Úc Nam dù lợi hại đến mức nào, cũng là kẻ làm thuê cao cấp mà thôi. Dựa vào anh ta, tuy có thể sống cả đời nhàn nhã nhưng làm sao sánh bằng Minh Đình, chức vụ CEO là gì chứ?”

“Cô cũng thực dụng quá đi. Không biết chừng giữa Tưởng Úc Nam và cô ta có tình yêu thật sự. Xã hội này không phải ai cũng thích tiền bạc, vẫn còn nhiều người coi trọng tình cảm lắm.”

“Nói cũng đúng, vừa rồi cô dâu có vẻ rất hạnh phúc. Bên ngoài đồn cô ta sắp phát điên đến nơi. Hôm nay mọi người đều biết cô ta không đến nỗi thảm như vậy, lời ra tiếng vào chắc sẽ nhanh chóng lắng xuống.”

“Ừ, rơi vào tình cảnh bố mất, sản nghiệp đi tong...Gặp nhiều cú sốc như vậy mà người đàn ông của cô ta vẫn không từ bỏ cô ta...may quá còn gì?”

Lúc Viêm Lương quay lại đại sảnh, nụ cười vẫn đọng trên khóe miệng cô.

Hai người phụ nữ vừa thảo luận trong nhà vệ sinh là khách đi cùng bạn bè trong giới doanh nhân. Lúc cánh đàn ông đến chúc mừng Tưởng Úc Nam, Viêm Lương mỉm cười chào hỏi bọn họ: “Xin chào!”

Sau khi bọn họ ra về, Tưởng Úc Nam thấy tâm trạng của Viêm Lương dường như tốt hơn trước đó. Cô cười giả tạo hay thật lòng đều không qua nổi mắt anh. Anh bất giác mỉm cười với cô: “Hình như em quen biết bọn họ?”

Nói xong, Tưởng Úc Nam giúp cô vén sợi tóc lòa xòa ra sau tai. Viêm Lương nhướng ánh mắt long lanh nhìn anh: “Vừa rồi trong nhà vệ sinh, tôi nghe thấy bọn họ thảo luận một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Tại sao tôi lại chọn anh mà không chọn Lộ Chính?” Nụ cười trên môi Viêm Lương càng rạng rỡ và ngọt ngào.

Ánh mắt Tưởng Úc Nam tối sầm.

Viêm Lương dường như có tâm trạng rất thoải mái, cô chủ động nắm tay Tưởng Úc Nam. Lòng bàn tay anh cứng đờ, phảng phất tiết lộ tâm tình gì đó. Tưởng Úc Nam giật khỏi tay cô: “Em muốn uống gì? Để tôi đi lấy.”

Nói xong, anh định đi về phía nhân viên phục vụ cách chỗ bọn họ không xa.

Viêm Lương liền kéo tay anh.

Cô mỉm cười với Tưởng Úc Nam, ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Tuy nhiên, tôi quên không cho bọn họ biết, tôi không chọn Lộ Chinh, không phải do tôi không nở rời xa anh, mà bởi vì tôi cảm thấy bản thân không xứng với anh ấy.”

“...”

“Anh có hiểu không? Tôi muốn nói...” Nụ cười trên môi Viêm Lương càng tươi tắn, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Cô lặp lại từng từ một: “Không...xứng...với anh ấy.”

Viêm Lương nghe thấy tiếng vỡ vụn ở đâu đó. Cuối cùng, cũng có người biết thế nào là đau lòng?

Đây là nụ cười xuất phát từ nội tâm đầu tiên của Viêm Lương trong buổi tối ngày hôm nay.

Hết chương 58

PS: LBS thông báo ngày Tết không có lịch post truyện cố định. Khi nào có tớ sẽ dịch, bà con đừng giục nhé.

58. Chương 60: Chương 60

59. Chương 61: Chương 61

60. Chương 62: Chương 62

61. Chương 63: Chương 63

62. Chương 64: Chương 64

Trong hơi nước mờ mịt, Tưởng Úc Nam ngẩn người khi nhìn thấy Viêm Lương.

Ánh đèn trong nhà tắm hắt ra từ sau lưng Tưởng Úc Nam. Hai người mặt không còn hột máu, đứng ở hai đầu sáng và tối.

Viêm Lương cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Bởi vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông ở phía đối diện, nhưng ánh mắt u tối của anh khiến cô muốn né tránh theo bản năng. Viêm Lương cố gắng lấy lại tinh thần, miễn cưỡng đi về phía giường ngủ.

Với trạng thái của cô hiện tại, chắc chắn thả mình xuống giường sẽ ngủ ngay. Nhưng Viêm Lương vừa đi đến bên cạnh giường, chân cô dường như đạp phải thứ gì đó. Viêm Lương đang chuẩn bị cúi đầu nhìn, một luồng khí nóng quen thuộc phả vào người cô. Cùng lúc đó, một hình bóng cao lớn từ sau lưng cô chiếu xuống giường, nuốt trọn hình bóng của cô.

Tưởng Úc Nam đứng ngay sau lưng Viêm Lương. Mặc dù anh không lên tiếng nhưng cảm giác tồn tại vẫn rất mãnh liệt. Cuối cùng, Viêm Lương nghiêng rằng, kéo chân chui vào bên trong, nhắm nghiền hai mắt.

Viêm Lương nằm nghiêng người, quay lưng về phía Tưởng Úc Nam. Nếu anh hỏi tại sao sắc mặt cô tệ như vậy, cô cũng không định mở miệng. Chỉ cần cô và anh không đối mặt trò chuyện, cô sẽ không để lộ sơ hở, anh sẽ không phát giác ra điều bất thường.

Nghĩ như vậy, Viêm Lương nhắm mắt chờ đợi sự chất vấn của Tưởng Úc Nam, hoặc là tiếng bước rời đi. Tuy nhiên, Tưởng Úc Nam từ đầu đến cuối giữ thái độ trầm mặc, không bỏ đi cũng không lên tiếng. Anh chỉ đứng ở bên cạnh giường, lặng lẽ ngắm nhìn thân hình mảnh mai của người phụ nữ trước mặt.

Sau đó, Tưởng Úc Nam gơ tay, định kéo tay Viêm Lương bỏ vào trong tấm chăn mỏng. Nhưng gần chạm vào cô, anh đột nhiên dừng động tác, đổi thành ngồi xồm xuống, nhặt hai viên thuốc màu trắng vừa bị Viêm Lương vô ý giấu nát.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, Viêm Lương mới mở mắt. Sắc trời bên ngoài cửa sổ không biết tối đen như mực từ bao giờ. Cho tới lúc thiếp đi, đầu óc Viêm Lương vẫn rối như tơ vò. Lương Thụy Cường...cô có nên đánh cược tất cả vào canh bạc đó?

Viêm Lương bị bóng đèn đến ngạt thở.

Trong cơn ác mộng, Viêm Lương bị chìm ở dưới nước. Trong xe ô tô kín mít, cô hốt hoảng vịn tay nắm cửa, nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Viêm Lương không thể mở mắt, cũng không thở nổi. Nỗi kinh hoàng chết chóc bao trùm cả người cô. Trong nỗi tuyệt vọng, cô cố gắng hết sức gơ tay lần cuối. Đúng lúc này, cửa ô tô đột nhiên mở ra như có kỳ tích. Viêm Lương mừng rỡ nhào người ra khỏi xe ô tô. Lúc cô chuẩn bị bơi lên mặt nước hít thở không khí, đột nhiên xuất hiện một bàn tay nắm chặt gót chân cô, kéo cô xuống nước. Viêm Lương hoảng sợ cúi đầu, bắt gặp gương mặt Tưởng Úc Nam, anh đang ra sức lôi cô cùng vào chỗ chết.

Viêm Lương giật mình tỉnh giấc.

Tiếng ù ù bên tai kéo Viêm Lương từ cơn ác mộng trở về hiện thực. Khoang miệng và khoang mũi của cô như bị tắc nghẽn, cô chỉ còn cách há mồm thở dốc. Viêm Lương mở to mắt nhìn trần nhà, nỗ lực xóa bỏ gương mặt đáng sợ trong giấc mộng ra khỏi đầu óc.

Bên ngoài cửa sổ, mưa bão cuối cùng cũng thu hồi thể tấn công mạnh mẽ, nhưng cơn mưa vẫn dệt thành tấm màn trắng vô cùng vô tận.

Hóa ra tiếng kêu bên tai vừa rồi không phải do Viêm Lương bị ù tai, mà là chấn rung điện thoại di động.

Thời tiết mùa hè vừa ẩm ướt vừa nóng bức. Không biết ai tắt điều hòa, làm Viêm Lương đổ đầy mồ hôi. Việc toát mồ hôi khiến thân thể Viêm Lương dễ chịu hơn nhiều, đầu óc cô không còn choáng váng như trước đó. Điện thoại di động liên tục rung lên, báo hiệu có người gọi tới. Viêm Lương không chịu nổi, xuống giường đi tới cửa nhà tắm, lục tìm máy di động trong áo sơ mi và quần comple vắt ở bên ngoài nhà tắm.

Điện thoại ướt sũng, nhưng vẫn có thể sử dụng. Viêm Lương bắt máy, cô còn chưa kịp mở miệng, đầu bên kia vang lên giọng nói gấp gáp: “Tổng giám đốc, cuối cùng anh cũng nghe máy.”

Thư ký Lý...người này luôn ra vẻ đạo mạo như sếp của anh ta, ngữ khí của Viêm Lương không một chút nhiệt tình: “Là tôi.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc trong giây lát, thư ký Lý nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cất giọng cung kính như thường lệ: “Tổng phu nhân, tôi không có cách nào liên hệ với tổng giám đốc. Hai người đang ở cùng nhau à? Cô có thể bảo tổng giám đốc nghe điện thoại không?”

“Anh tìm anh ta có chuyện gì?”

“Việc này...”

Thư ký Lý im lặng. Viêm Lương cũng không định dò hỏi. Cô cầm điện thoại ra khỏi phòng, ngó nghiêng xuống dưới tầng một nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tưởng Úc Nam. Viêm Lương chuẩn bị xuống cầu thang, vừa vặn bắt gặp người giúp việc đi lên, cô hỏi người giúp việc: “Có thấy tiên sinh đâu không?”

Người giúp việc trợn mắt ngạc nhiên. Ông bà chủ ngôi nhà này cả năm không nói với nhau đến ba câu, tất cả mọi người đều quen với cuộc chiến tranh lạnh kéo dài của bọn họ. Hôm nay bà chủ tự nhiên quan tâm đến hành tung của chồng mình, người giúp việc làm sao không kinh ngạc?

“Tiên sinh hình như đang ở...phòng khách.”

Viêm Lương nghe xong lập tức quay đầu đi về phía phòng khách. Cửa phòng khóa trái, Viêm Lương gõ cửa cũng không có người trả lời, cô đành sai người giúp việc lên tiếng: “Tiên sinh, thư ký Lý gọi điện thoại đến tìm tiên sinh.”

Trong phòng vẫn không một tiếng động. Viêm Lương ngẫm nghĩ rồi nói với người giúp việc: “Hãy đi lấy chìa khóa dự phòng lên đây.”

Người giúp việc nhanh chóng đi lấy chìa khóa, Viêm Lương mở cửa phòng. Vừa đi vào bên trong, cô lập tức hóa đá trong giây lát.

Tướng Úc Nam đang nằm bất động dưới sàn nhà ở phía đối diện cô.

Viêm Lương choáng váng đầu óc. Sau khi có phản ứng, cô lập tức xông đến, quỳ chân xuống nền nhà đỡ vai Tướng Úc Nam: “Tướng Úc Nam!”

Tay Viêm Lương chạm vào bờ trán nóng ran của Tướng Úc Nam. Dù cô gọi tên anh thế nào, người đàn ông đã bất tỉnh cũng không một chút phản ứng.

Lúc này, người giúp việc xông vào phòng. Viêm Lương lên tiếng chỉ đạo: “Mau kéo tay của tiên sinh, giúp tôi đỡ tiên sinh đứng dậy.”

Người giúp việc gật đầu, đi sang một bên thân Tướng Úc Nam. Hai người phụ nữ gắng sức đỡ anh dậy. Nhưng người anh nặng như chì, Viêm Lương vẫn chưa hồi phục sức lực. Cô không thể đỡ Tướng Úc Nam, ngược lại mất đà ngồi phịch xuống đất.

Sau một hồi lắc lư, lông mi của Tướng Úc Nam động nhẹ, đôi mắt sâu thẳm từ từ mở ra.

Người giúp việc có phản ứng trước tiên, mừng rỡ nhắc Viêm Lương: “Phu nhân, tiên sinh tỉnh rồi kìa!”

Viêm Lương ngoảnh đầu theo phản xạ có điều kiện. Trong một khoảnh khắc, cô phảng phất rơi vào động không đáy tối đen như bầu trời ngoài cửa sổ.

Hai người mất đối mắt, ánh mắt vẫn còn yếu ớt của Tướng Úc Nam như chìm trong hồi ức nào đó. Anh nhìn Viêm Lương chăm chú, rồi từ từ giơ tay vuốt ve khuôn mặt cô, khéo miệng anh hơi cong lên.

Động tác của anh rất dịu dàng, tựa hồ chỉ cần mạnh tay một chút, giấc mộng sẽ tan vỡ. Nụ cười của anh bao hàm rất nhiều điều. Nhưng ánh mắt của anh quá nặng nề, do đó việc trầm mặc đối mắt khiến Viêm Lương không chịu nổi, vô ý thức muốn né tránh.

Viêm Lương theo bản năng rút tay về, đứng dậy lùi lại phía sau một bước.

Hành động trốn tránh của cô trong con mắt Tướng Úc Nam phảng phất bám vào nút tiến lùi. Anh cứ mở mắt nhìn Viêm Lương từ từ lùi lại phía sau, cuối cùng quay đầu bỏ đi.

Tướng Úc Nam bất động chứng kiến cả quá trình đó, anh như rơi vào sự giằng vò kéo dài một thế kỷ.

Viêm Lương quay về phòng lấy điện thoại di động của cô gọi cho bác sỹ gia đình, mời bác sỹ đến nhà một chuyến. Khi cô trở lại phòng khách, Tướng Úc Nam đã được người giúp việc đỡ lên giường, anh nhắm nghiền hai mắt. Nhìn gương mặt trắng bệch của anh, Viêm Lương thầm nghĩ, tại sao anh lại cười với cô như vậy? Nụ cười của anh khiến tim cô đập nhanh một nhịp.

Bác sỹ mà Viêm Lương mời đến là bác sỹ gia đình của Từ gia trước kia, từng chăm lo bệnh tình của Từ Tấn Phu trước khi ông qua đời. Đến nay, bác sỹ này vẫn giữ mối quan hệ tốt với người của Từ gia. Chính vì vậy, Viêm Lương không hề bất ngờ khi tin tức Tướng Úc Nam bị ốm truyền đến tai Châu Trình.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên với Lương Thụy Cường tuy không đạt kết quả như mong đợi nhưng cũng tương đối vui vẻ thuận lợi. Từ trước đến nay, Lương Thụy Cường không bao giờ đích thân nhúng tay vào các dự án đầu tư, vậy mà lần này, ông ta tỏ ra hứng thú với đề xuất của Viêm Lương, khiến cô tràn trề hy vọng. Thư ký của Lương Thụy Cường tiễn Viêm Lương và Châu Trình ra về. Lúc lên xe, Châu Trình dường như muốn nói điều gì đó. Khi anh lần thứ ba liếc Viêm Lương qua kính chiếu hậu, Viêm Lương không nhận được hồi đáp: “Anh muốn nói gì?”

“Anh nghe nói mấy ngày trước Tưởng Úc Nam bị ốm?”

“Chỉ bị sốt mà thôi, không chết được đâu.”

Ngữ khí của cô hơi lạnh lùng, Châu Trình gật đầu không truy vấn tiếp. Anh lại dõi mắt về con đường ở phía trước. Trầm mặc một lúc, Châu Trình lại mở miệng: “Xem ra, em vẫn còn lo lắng cho anh ta.”

“Tất nhiên rồi, nếu anh ta chết đi, kế hoạch của em sẽ đổ sông đổ biển. Em không chỉ không thể đoạt lại Từ thị, Giang Thế Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em.”

“Em thật sự nghĩ như vậy, hay chỉ cứng miệng mà thôi?”

“Anh nghĩ sao?” Viêm Lương trề môi, như mỉm cười. Nhưng ánh mắt sắc bén của cô đã trả lời câu hỏi của Châu Trình.

Châu Trình lặng lẽ quan sát Viêm Lương, tựa hồ muốn nhìn thấu ý nghĩ chân thực của cô. Nhưng cuối cùng anh đành bỏ cuộc, thật sự đoán không ra tâm tư của cô.

“Nếu chúng ta và Lương Thụy Cường hợp tác thành công, em và Tưởng Úc Nam cả đời này không đội trời chung. Em nên suy nghĩ cho kỹ.”

“Anh cho rằng em kiên quyết không ly hôn với anh ta là vì điều gì?” Viêm Lương hơi tức giận, ngữ khí của cô càng trở nên lạnh lẽo: “Em không phải là anh, sẽ không làm theo cảm tính như anh.”

“...”

“Anh yên tâm, em đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Không ai có thể ngờ, trận ốm của Tưởng Úc Nam khiến mối quan hệ của vợ chồng anh có sự thay đổi lớn, nhưng không phải thay đổi theo chiều hướng tích cực mà ngày càng tệ hại.

Sau hai năm, Viêm Lương lại một lần nữa trở thành đề tài bàn tán trong giới thượng lưu. Cô thường qua đêm ở bên ngoài, bị báo lá cải chụp được hình ảnh vui vẻ uống rượu với những người đàn ông xa lạ. Nhiều người suy đoán, Tưởng phu nhân đột nhiên trở nên bất thường, nhằm mục đích trả thù Tưởng Úc Nam vì scandal hẹn hò âm ỉ của anh trước đó.

Thái độ của Tưởng Úc Nam cũng thu hút sự quan tâm của dư luận. Không rõ trong lòng hổ thẹn hay quan hệ vợ chồng thật sự đứng bên bờ vực thẳm, Tưởng Úc Nam không hề bận tâm đến hành vi phóng túng của bà xã mình.

Đây là lần thứ ba trong tuần, Viêm Lương qua đêm ở bên ngoài. Cô trở về nhà vào lúc chạng vạng tối. Tưởng Úc Nam không ở nhà, chỉ có những người giúp việc mở to mắt nhìn cô ăn mặc diêm dúa, chân nam đá chân xiêu đi lên gác. Viêm Lương biết, tin tức cô cả đêm không về sẽ nhanh chóng truyền đến tai Tưởng Úc Nam.

Giới hạn lòng bao dung của người đàn ông này đối với cô là ở mức độ nào? Cô cần đáp đố giới hạn chịu đựng của anh.

Sau khi tẩy trang, Viêm Lương đi tắm rửa. Chất còn đã chảy xuống cống theo dòng nước, Viêm Lương chỉ còn lại đầu óc trống rỗng và cơ thể mệt mỏi.

Cô ngẩng cao đầu, để mặt nước lạnh phun vào người. Đúng lúc này, tiếng mở cửa cực lớn truyền tới.

Viêm Lương giật mình, lập tức quay đầu. Cô thấy cánh cửa nhà tắm bị đẩy mạnh, đập vào tường đánh rầm. Trong lòng Viêm Lương lập tức lấy lại bình tĩnh. Cô thần nhiên nhìn Tưởng Úc Nam đứng ngoài cửa.

Thân hình anh thẳng tắp, gương mặt đầy tức giận.

Viêm Lương thu lại ánh mắt, coi như anh không tồn tại. Cô lại ngẩng đầu nhắm mắt, để nước chảy xuống mặt. Tưởng Úc Nam không thèm thay dép, Viêm Lương nghe thấy tiếng giày da tiến lại gần, cô im lặng chờ đợi.

Chỉ một giây sau, Viêm Lương bị Tưởng Úc Nam lôi xềnh xệch ra ngoài.

“Anh giở trò điên gì vậy?” Cô cố tình hỏi.

Tướng Úc Nam lặng thinh.

Viêm Lương vẫn trong trạng thái trần truồng, tóc cô ướt rượt, nước chảy tong tong xuống nền nhà. Viêm Lương bị Tướng Úc Nam lôi vào phòng thay đồ. Anh vung tay, cả người Viêm Lương ngã ngồi xuống ghế sofa. Ghế sofa màu đỏ thẫm dính nước, biến thành màu đen. Người đàn ông trước mặt Viêm Lương có đôi mắt đỏ ngầu giận dữ. Viêm Lương giơ tay rút áo trong tủ che chắn trước ngực. Sau đó, cô ngẩng đầu đối mắt Tướng Úc Nam.

Tướng Úc Nam không lên tiếng, anh lục tủ tìm quần áo, động tác dường như hết kiên nhẫn. Anh nhanh chóng lấy bộ quần áo lót lẫn váy ngoài ném xuống ghế sofa: “Mặc vào!”

“Đi đâu?” Viêm Lương hỏi.

Tướng Úc Nam nghiêng răng rít lên: “Mặc vào!”

Ngày hôm nay, thời điểm này, Tướng Úc Nam bắt cô mặc bộ váy dạ hội gợi cảm màu da... Viêm Lương biết sự kết hợp này có ý nghĩa như thế nào. Nhưng cô cố ý ngồi ở đó không nhúc nhích.

Trước thái độ không tình nguyện của Viêm Lương, thần sắc của Tướng Úc Nam ngày càng u ám. Anh trầm mặc nhìn cô, sau đó đột nhiên cúi người nâng mặt cô, gan bàn tay anh siết mạnh cằm cô.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng nghe thấy câu nói mà cô chờ đợi từ lâu: “Em đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta. Em ngoan ngoãn nghe lời, còn tôi bỏ qua chứng cứ phạm tội của Châu Trình, không bán các nhân hiệu trực thuộc Từ thị.”

Nói xong, Tướng Úc Nam buông tay khỏi mặt Viêm Lương. Viêm Lương vẫn không lên tiếng, tựa hồ đã chịu khuất phục. Tướng Úc Nam rời khỏi phòng thay đồ. Viêm Lương nghe thấy tiếng anh dặn dò người giúp việc ở bên ngoài: “Mau đi lấy khăn tắm và máy sấy tóc lại đây.”

Tướng Úc Nam vẫn nhớ số đo thân hình Viêm Lương, bộ váy dạ hội màu da anh chọn cho cô rất vừa vặn. Váy ngắn trên đầu gối, bó sát thân, giúp Viêm Lương phô bày đường cong hoàn hảo.

Tướng Úc Nam và Viêm Lương ngồi ở hai đầu hàng ghế sau xe ô tô. Tướng Úc Nam nhắm mắt, còn Viêm Lương nhìn ra ngoài cửa sổ. Lại là một ngày mưa gió, người đi bộ trên vỉa hè cầm ô hối hả qua lại. Không một ai nói cho cô biết xe ô tô đang đi đâu. Khi xe dừng lại trước cánh cửa xoay của khách sạn Minh Đình, Viêm Lương không hề cảm thấy bất ngờ.

Công tử của chủ tịch tập đoàn Minh Đình tổ chức lễ đính hôn tại đây, vào buổi tối hôm nay.

Nhà trai gia cảnh hiển hách, nhà gái là quan chức cao cấp, Viêm Lương đã nghe tin đính hôn của bọn họ từ lâu. Tin tức Lộ Minh Đình bỏ một khoản tiền lớn, sáng lập một quỹ cho con cháu tương lai lan truyền khắp đầu đường cuối ngõ, Viêm Lương không muốn biết cũng khó.

Bảo vệ mở cửa xe ô tô cho Viêm Lương. Sau khi xuống xe, Tướng Úc Nam đi đến trước mặt cô, hơi đưa cánh tay về phía cô. Trước động tác có tính ám chỉ của anh, Viêm Lương không có ý định phối hợp, cô đi thẳng về phía cửa khách sạn. Nhưng cô bị Tướng Úc Nam kéo lại trong nháy mắt. Anh cầm tay cô khoác vào tay anh. Viêm Lương định rút tay về nhưng bị anh giữ chặt. Hai người đi vào khách sạn Minh Đình trong cuộc độ sức âm thầm. Nhưng dưới con mắt của người ngoài, vợ chồng họ sánh bước bên nhau, tay trong tay rất tình cảm.

Tiệc đính hôn có quy mô hơn một trăm bàn, hoành tráng vô cùng. Đi vào bên trong, Viêm Lương bắt gặp vô số nhân viên phục vụ mặt mày hớn hởi.

Trong thang máy chỉ có hai người, Tướng Úc Nam thôi không ép buộc Viêm Lương. Giây phút cửa thang máy khép lại, Viêm Lương lập tức thu tay, ôm hai vai lùi về một góc.

Tướng Úc Nam đứng thẳng người, anh không quay đầu nhìn Viêm Lương mà dõi mắt về phía trước, đồng thời cất giọng ngạo mạn: “Em có cảm giác gì khi người tình cũ kết hôn?”

Viêm Lương không hề nghĩ ngợi, trả lời ngay lập tức: “Đau khổ tột cùng.”

Viêm Lương vừa dứt lời, sống lưng Tưởng Úc Nam cứng đờ. Phát hiện ra điều đó, khoe miệng Viêm Lương cong lên. Đúng lúc này, cửa thang máy “ding” một tiếng, báo hiệu đến đích.

Lần này, Viêm Lương hết sức phối hợp, cô thân mật khoác tay Tưởng Úc Nam rời khỏi thang máy.

Sau khi ký tên vào danh sách khách mời, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào hội trường.

Tưởng Úc Nam đứng ở cửa đảo mắt một lượt, tìm ra những nhân vật quan trọng trong buổi tiệc ngày hôm nay.

Nhìn thấy Lộ Minh Đình đang vui vẻ trò chuyện với nhà thông gia, Tưởng Úc Nam ghé sát tai Viêm Lương nói nhỏ: “Chúng ta đi chào hỏi.”

Viêm Lương bất giác đưa mắt về phía Lộ Minh Đình. Dáng vẻ và cách ăn mặc của ông ta thể hiện rõ là một nhà tư bản kỳ cựu. Thì ra đây là bố của Lộ Chính, cũng là một trong những người bắt tay với Giang Thế Quân đánh đổ Từ thị.

Tưởng Úc Nam đưa Viêm Lương đi sâu vào hội trường. Trên đường đi, không ít khách mời nhiệt tình chào hỏi anh, Tưởng Úc Nam gật đầu đáp lại. Khi vợ chồng Tưởng Úc Nam đi qua, đám khách mời bắt đầu thì thầm bàn tán, nghi vấn lớn nhất chính là: “Tưởng phu nhân...chẳng phải là bạn gái cũ của Lộ thiếu gia hay sao?”

“Cô ta trang điểm nổi bật như vậy, không biết có ý đồ gì?”

Viêm Lương đã sớm luyện được bản lĩnh bỏ ngoài tai những lời bàn tán không hay về mình từ lâu. Cô bình thần đi theo Tưởng Úc Nam đến bên Lộ Minh Đình.

Nhìn thấy Tưởng Úc Nam, Lộ Minh Đình nở nụ cười thân thiết: “Úc Nam đến rồi à?”

“Lộ tiên sinh.”

“Khí sắc của cậu có vẻ không được tốt lắm.”

“Tôi bị ốm vặt mà thôi, không có gì đáng lo ngại.” Tưởng Úc Nam quay sang Viêm Lương: “Đây là phu nhân của tôi.”

“Tưởng phu nhân?” Lộ Minh Đình lập tức đưa mắt nhìn Viêm Lương, nụ cười của ông ta ẩn chứa vẻ lạnh lẽo: “Quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy.”

Ở một góc hội trường, Lộ Chính đang trò chuyện cùng bạn bè. Được người trợ lý nhắc nhở, anh lập tức quay đầu về phía Lộ Minh Đình.

Thời gian đột nhiên ngừng lại.

Như thể bắt chợt bừng tỉnh từ trong cơn u mê, Viêm Lương ngáp ngừng ngẩng đầu. Cô đứng ở bên này, Lộ Chính đứng ở bên kia. Dù cách cả hội trường rộng lớn, hai người đều tìm thấy đối phương ngay lập tức.

Họ trầm mặc đối mắt.

Tiếng nhạc du dương vang vọng khắp hội trường. Lộ Chính mỉm cười gật đầu với Viêm Lương. Điều duy nhất Viêm Lương có thể làm lúc này là cúi thấp đầu.

Người đàn ông ở phía đối diện trao cho cô tình yêu mà cô khao khát từ nhỏ. Nhưng đáng tiếc, số phận đã định anh chỉ có thể là khách qua đường.

Còn người đàn ông ở bên cạnh cô...là người mượn danh nghĩa tình yêu khiến cô mình đầy thương tích. Có điều, người đàn ông này là sự lựa chọn của cô, nên cô phải gánh chịu mọi hậu quả.

Tưởng Úc Nam vui vẻ trò chuyện với Lộ Minh Đình, Viêm Lương mỉm cười cắt ngang bọn họ: “Thật ngại quá, tôi đi nhà vệ sinh một lúc.”

Sau đó, Viêm Lương ngồi một mình ở khu vực hút thuốc lá làm một điều thuốc. Khi hút đến nửa điều thuốc, Viêm Lương chợt nghe thấy tiếng mở cửa.

Có tiếng bước chân lại gần, rồi dừng lại trước cái ghế ở bên cạnh Viêm Lương.

Người đó lặng lẽ ngồi xuống. Viêm Lương vẫn cúi đầu, cho đến khi thanh âm quen thuộc vang lên bên tai: “Có thể cho tôi xin ít lửa?”

Ngón tay kẹp điều thuốc của Viêm Lương cứng đờ trong giây lát.

Người đàn ông lại nói: “Lâu rồi không gặp.”

Lúc này, Viêm Lương mới ngẩng đầu nhìn Lộ Chính: “Lâu rồi không gặp.”

Cô nở nụ cười xã giao giả tạo. Nhìn cô như vậy, Lộ Chính cũng mỉm cười: “Bộ váy của cô rất đẹp.”

“Chồng tôi giúp tôi chọn.”

Nụ cười trên môi Lộ Chính cứng đờ.

Đây mới là biểu hiện Viêm Lương muốn thấy. Cô không xứng với người đàn ông này, nên không thể độc chiếm tình cảm quyến luyến của anh. Tình cảm đó nên thuộc về người vợ tương lai của anh.

Lộ Chính rút bật lửa từ túi quần châm một điều thuốc. Viêm Lương bất giác cười cười: “Anh cũng có bật lửa, sao còn xin lửa của tôi?”

Cô chỉ muốn tìm đề tài nói chuyện cho tự nhiên hơn, ai ngờ đạt hiệu quả ngược lại: “Nếu không viện cớ, tôi làm sao có dũng khí đi tìm cô?”

Viêm Lương không kiềm chế nổi, ngẩng đầu nhìn Lộ Chính.

Ánh mắt anh trầm tĩnh như hồ nước, nhưng có một sức mạnh cuốn người đối diện vào trong đó.

Thuốc lá đã cháy hết, đốt nóng đầu ngón tay Viêm Lương, khiến cô định thần.

Viêm Lương vội vàng thả tay, mẫu thuốc lá rơi xuống đất, đốm lửa lóe lên lần cuối rồi tắt ngóm.

Viêm Lương đứng dậy: “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài trước đây.”

Lộ Chính không nín kén. Anh biết không thể nín kén, cũng không có tư cách giữ cô ở lại. Anh chỉ có thể lặng lẽ dõi theo hình bóng Viêm Lương.

Viêm Lương bỏ mặc ánh mắt của người đàn ông sau lưng cô, mở ra đi nhanh ra ngoài. Vẫn chưa đi đến góc rẽ, Viêm Lương đột ngột dừng bước.

Tướng Úc Nam đang đứng bên bờ tường cách đó không xa.

Viêm Lương định thần, rồi lạnh lùng đi lướt qua Tướng Úc Nam. Trong lòng Viêm Lương biết rõ, Tướng Úc Nam đời nào dễ dàng bỏ qua cho cô. Lúc cổ tay Viêm Lương bị anh giữ chặt, cô đã chuẩn bị tâm lý. Viêm Lương chỉ không ngờ Tướng Úc Nam nói câu: “Tình yêu ban đầu của em dành cho Châu Trình, tình yêu cuối trao cho Lộ Chính. Tôi thì sao? Tôi đạt được điều gì ở em?”

Đã từ lâu Tướng Úc Nam không nhìn thấy Viêm Lương hốt hoảng bối rối như vừa rồi...Nhưng vì một người đàn ông khác.

Mặc dù trong lòng anh đã biết trước, có lúc ép bản thân vui vẻ chấp nhận sự thật, thế nhưng...

Thanh âm của Tướng Úc Nam toát ra vẻ bất lực. Đây là sự nguy trạng rất quen thuộc với Viêm Lương. Cô nhướng mắt nhìn Tướng Úc Nam, khóe miệng nhếch lên, đồng thời giơ tay vỗ nhẹ mặt anh, nói rành rọt từng từ một: “Anh giành được mọi nỗi hận của tôi.”

Viêm Lương định giật tay khỏi sự khống chế của Tướng Úc Nam, nhưng ngược lại bị anh giữ chặt cả hai tay.

Tướng Úc Nam dùng sức đẩy Viêm Lương vào bờ tường: “Em đã hận đến mức muốn tôi chết đi, thế thì tại sao việc tôi chỉ bị ốm qua loa lại khiến em căng thẳng như vậy?”

Viêm Lương xì mũi giễu cợt: “Tướng tiên sinh, anh học được thói tự mình đa tình ở đâu thế?”

“...”

“Anh lạ thật đấy? Chẳng phải anh mong tôi căm thù anh hay sao? Bây giờ anh cứ như một người sắp chết, bắt đầu khao khát được người khác tha thứ?”

Tướng Úc Nam phảng phất nhìn xuyên thấu sự thật. Anh trầm mặc một giây rồi bật cười: “Đúng vậy, là tôi nhất thời hồ đồ...”

Tướng Úc Nam cúi đầu nhìn sâu vào mắt Viêm Lương: “Tôi đúng là nên tận dụng thời gian, hưởng thụ thật tốt nỗi căm hận của em.”

Nói dứt lời, Tướng Úc Nam tiếp tục nhìn Viêm Lương chăm chú. Viêm Lương chau mày ngoảnh đầu đi chỗ khác. Tướng Úc Nam bất thành lỉnh lỉnh giữ mặt cô, phủ xuống môi cô.

Một nụ hôn đến bất ngờ, mang theo hơi thở đã trở nên xa lạ với Viêm Lương từ lâu...

Viêm Lương không kịp cắn răng, đầu lưỡi của anh đã tiến sâu vào bên trong.

Toàn bộ sợi dây thần kinh của Viêm Lương đều tập trung cảm nhận sự giày vò mạnh mẽ của Tướng Úc Nam trong giây lát. Hai năm qua anh không động đến cô. Ngày hôm nay, anh như con dã thú đói khát từ lâu, đầu lưỡi cô bị anh mút đến đau rát, sự phản kháng của cô bị anh làm tan rã, đến hơi thở cũng bị anh cướp đoạt.

Cho tới khi Tướng Úc Nam hài lòng buông người Viêm Lương, cuối cùng cô mới thoát khỏi sự khống chế của anh. Viêm Lương lập tức vung tay tát Tướng Úc Nam, nhưng bị anh dễ dàng tóm được.

Lòng ngực Viêm Lương phập phồng, môi cô sưng đỏ. Tướng Úc Nam nắm cổ tay cô, bình tĩnh quan sát cô.

Đám nhân viên phục vụ đi ngang qua đều ngoảnh đầu về bên này. Viêm Lương nghiêng răng, rút tay bỏ đi mất. Dõi theo bóng lưng Viêm Lương cho đến khi cô khuất dạng, Tướng Úc Nam mới quay đầu.

Lộ Chinh vừa rồi vẫn đứng bên ngoài cửa khu vực hút thuốc, bây giờ đã không thấy bóng dáng.

Lộ Chinh đi về căn phòng nghỉ của khách sạn. Cô dâu tương lai vẫn đang chải đầu hóa trang ở bên trong. Lộ Chinh vừa định gõ cửa, đầu óc anh chợt vụt qua hình ảnh: đôi nam nữ hôn nhau nồng nàn, cô rất không tình nguyện...

Lộ Chinh lập tức thu tay về. Còn chưa kịp quay người bỏ đi, có người chạy đến tìm anh: “Lộ thiếu, chủ tịch đang tìm anh.”

Lộ Chinh ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Cứ nói không tìm thấy tôi.”

Nói xong anh lập tức bỏ đi. Nhưng mới đi hai bước, cánh cửa phòng nghỉ sau lưng đột nhiên mở ra.

Lộ Minh Đình từ phòng nghỉ đi ra: “Anh định đi đâu vậy?”

Lộ Chinh thở dài, trong lòng không muốn nhưng cũng chỉ còn cách quay đầu: “Ba!”

“Hôm nay Tử Nam rất xinh đẹp, anh không vào ngắm con bé sao?”

“Hả? Vậy à?” Lộ Chinh cau mày, nhưng không hề có ý định đi vào bên trong phòng nghỉ.

Thấy con trai tỏ ra lơ đãng, Lộ Minh Đình nhíu chặt lông mày: “Tôi thay anh mời vợ chồng họ đến đây, là vì muốn anh chết tâm một cách triệt để.”

Lộ Chinh ngẩn người.

Lộ Minh Đình thất vọng lắc đầu: “Đàn bà trên thế giới nhiều vô số, tôi thấy con bé Viêm Lương đó cũng chỉ có hai mắt một mũi như bất cứ người nào. Dù nó đặc biệt trong mắt anh, cũng là vợ của người khác, có gì đáng để anh quyến luyến đến tận bây giờ?”

Đến bố anh cũng nhận ra tâm trạng quyến luyến của anh? Mới thấy sự nguy trang của anh trong hai năm qua thất bại đến mức nào...

Lộ Chinh nở nụ cười thê lương.

Lộ Minh Đình trầm mặc trong giây lát, sau đó ông ta mở miệng, ngữ khí ôn hòa hẳn: “Con trai, từ nhỏ đến lớn anh đều biết rõ bản thân muốn gì, cũng biết làm thế nào để đạt được mục tiêu của mình. Anh nên biết điều gì mới là tốt nhất đối với anh. Anh đừng vì một người đàn bà đánh mất lý trí anh đã rèn luyện suốt mười mấy năm.”

Lời nói của Lộ Minh Đình hoàn toàn có lý, Lộ Chính nhún vai bất lực: “Có lẽ con chỉ muốn trải nghiệm một lần cảm giác hoàn toàn mất khống chế, hoặc là...”

Hoặc là...anh bất chấp tất cả một lần, quên mình phấn đấu vì thứ anh thật sự mong muốn, chứ không phải liên quan đến trách nhiệm và thể diện của anh.

Thư ký của Lộ Minh Đình đi vào. Thấy Lộ Chính mặt vô cảm đứng ở đó, anh ta nhất thời không biết có nên quấy rầy. Do dự một lát, anh ta mới nhắc nhở Lộ Minh Đình: “Chủ tịch, bộ trưởng Lý đến rồi.”

Lộ Minh Đình gật đầu, nói với Lộ Chính: “Tôi đi chào hỏi khách khứa, anh hãy vào trong xem Tử Nam thế nào.” Nói xong, ông ta không lập tức rời đi, mà đưa mắt ra hiệu người thư ký mở cửa phòng nghỉ. Nhìn theo bóng Lộ Chính cho đến khi anh đi vào, Lộ Minh Đình mới cùng người thư ký đi ra hội trường.

Trong phòng nghỉ rộng lớn, nhân viên trang điểm đang thu dọn đồ. Đám bạn thân của cô dâu đang vây quanh bàn trang điểm. Một người tình cờ ngẩng đầu, lập tức mỉm cười nói với cô gái trẻ tuổi đang ngồi trước bàn trang điểm: “Trang Tử Nam, người đàn ông của cậu đến rồi kìa.”

Tất cả mọi người đồng thời quay về phía cửa ra vào, nhân viên trang điểm cúi đầu chào hỏi: “Lộ tiên sinh.”

Lộ Chính mỉm cười với bọn họ, sau đó tiến lại gần bàn trang điểm.

Người phụ nữ tên Trang Tử Nam lập tức nở nụ cười với Lộ Chính, nhưng thần sắc cô vẫn lạnh nhạt. Ở một góc độ nào đó, trông cô rất giống một người.

Lộ Chính cuối cùng cũng quyết định đối mặt với hành động lừa mình dối người buồn cười này.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với cô ấy một lúc?”

Lộ Chính vừa dứt lời, mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi quay sang Trang Tử Nam. Sau đó, cả đám người lần lượt rời đi, để lại không gian riêng cho đôi tình nhân.

Anh và cô cũng có thể gọi là đôi tình nhân? Mỗi tuần đi xem phim vào thứ bảy, ngày chủ nhật cùng cô đi viện dưỡng lão hoặc trại trẻ mồ côi tham gia hoạt động công ích, mỗi tuần cùng ăn tối hai bữa, nếu có việc đột xuất sẽ gọi điện thông báo cho đối phương...Trong một năm hẹn hò, khoảng thời gian hai người ở bên nhau rất có trật tự nhưng thiếu đi cảm xúc.

Anh tán thưởng tham vọng kinh doanh của cô. Còn cô khao khát có chỗ dựa vững chắc như Minh Đình để phát triển sự nghiệp của mình. Cuộc hôn nhân kiểu này, vốn dĩ ai nấy đều đạt mục đích của mình mà thôi.

Trầm mặc một lúc, Lộ Chính đột nhiên nói: “Em có còn nhớ, em từng hỏi anh, tại sao anh lại sưu tầm nhiều giày cao gót như vậy?”

“Sao bỗng dưng anh nhắc tới chuyện đó?”

Lộ Chính cười cười: “Đó là tác phẩm của một nhà thiết kế độc lập ở New York. Mỗi đôi giày đều khắc tên của nhà thiết kế. Tên tiếng Trung của cô ấy là Viêm Lương.”

Sắc mặt Trang Tử Nam hơi thay đổi.

Viêm Lương...

Đây là bạn gái tin đồn duy nhất của người đàn ông này.

“New York ư?” Trang Tử Nam hỏi lại.

“Sau này anh mới biết, lúc bấy giờ cô ấy bị người nhà đưa ra nước ngoài học ngành tài chính tiền tệ. Nhưng cô ấy không thích ngành đó, nên đổi sang học ngành thiết kế.”

“...”

“Chắc em cũng biết, khoảng thời gian đó, mẹ anh định cư ở New York.”

Trang Tử Nam gật đầu, sắc mặt tương đối khó coi.

“Vì nguyên nhân này, anh thường bay đi bay về giữa hai nơi. Lúc đó, cô ấy chắc mới học thiết kế khoảng một năm. Cô ấy cùng bạn mở một cửa hàng bán giày nhưng gặp nguy cơ đóng cửa. Anh tình cờ gặp cô ấy, khi cô ấy đang thương lượng với người chủ cho thuê nhà ở bên ngoài cửa hàng. Cô ấy vừa dùng tiếng Anh khẩn cầu người ta, vừa dùng tiếng Trung chửi rủa, trông rất thú vị. Đáng tiếc là lúc đó, anh không dừng lại thưởng thức. Sau khi về nước, anh ngẫu nhiên nhớ đến cô ấy. Thế là anh nhờ người giúp việc của mẹ anh đến cửa hàng đó mua giày, rồi anh tặng đôi giày cho mẹ anh.”

“...”

Rốt cuộc là ký ức thú vị đến mức nào mà khoe mắt anh tràn ngập ý cười?

Trang Tử Nam cụp mi mắt. Cô không biết nên làm gì để đối diện với người đàn ông có bộ dạng ảm áp chưa từng thấy trước mặt.

“Đáng tiếc, mẹ anh chưa từng xỏ chân vào đôi giày đó. Có thể thấy trình độ thiết kế của cô ấy không cao.”

“Kể từ lần đó, mỗi tháng anh đều nhờ người giúp việc của mẹ anh đến cửa hàng cô ấy mua giày. Mỗi đôi giày đều tặng kèm thư viết tay của cô ấy. Ngoài lời cảm ơn thông thường, cô ấy thỉnh thoảng kể về tình hình và ước mơ của mình. Tuy chỉ gặp cô ấy một lần, nhưng trên thực tế, anh đã biết rõ cô ấy từ lâu.”

“Mặc dù không phải là người trong ngành nhưng anh cũng có thể nhận ra, thiết kế của cô ấy ngày càng tiến bộ. Nhưng một năm sau, trong lá thư cảm ơn, cô ấy nói cho anh biết, cô ấy và người bạn định bán cửa hàng.”

“Cho đến khi cô ấy đi tìm anh vì chuyện đặt quầy Nhà Nhan ở Minh Đình Square, anh mới biết, cô ấy cũng giống anh, buộc phải từ bỏ lý tưởng vì sự nghiệp của gia đình.”

Trang Tiểu Nam vẫn im lặng lắng nghe.

“Nhiều khi, thương hại và thương yêu chỉ cách nhau một đường thẳng.”

Trang Tử Nam muốn nở nụ cười, nhưng khoe miệng cô cứng đờ.

Lộ Chinh cười tươi, như vừa gạt bỏ gánh nặng: “Trang Tử Nam, anh cảm thấy em nên suy nghĩ kỹ. Người đàn ông như vậy có đáng để em gửi gắm cả cuộc đời hay không?”

Buổi tiệc đính hôn bắt đầu, Lộ Chinh mặc comple chính tề đi lên sân khấu theo lời mời của người chủ trì.

Tiếng người chủ trì lại vang lên: “Xin mời Trang tiểu thư!”

Khi người chủ trì lần thứ ba lên tiếng, nhân viên phục vụ trong cả hội trường đưa mắt nhìn nhau, khách dự tiệc thì thầm to nhỏ, Lộ Minh Đình lập tức đứng dậy.

Cô dâu đã bỏ trốn...

Tin tức vừa lan ra, cả hội trường xôn xao.

Tướng Úc Nam ngồi yên một chỗ. Hội trường ồn ào náo động đến mức nào cũng không ảnh hưởng đến ánh mắt lạnh lẽo của anh. Chỗ ngồi bên cạnh anh trống không. Cho đến khi Lộ Minh Đình và bố mẹ cô dâu vội vàng rời khỏi hội trường, Tướng Úc Nam mới rời mắt khỏi vị trí bên cạnh, nhìn lên người đàn ông trên sân khấu.

Chú rể trên sân khấu không hề tỏ ra ngạc nhiên trước sự vắng mặt của cô dâu. Ánh mắt anh ngược lại khóa chặt vào chỗ ngồi trống không bên cạnh Tướng Úc Nam.

Viêm Lương rời khỏi khách sạn Minh Đình trước khi buổi tiệc đính hôn bắt đầu, cô lại một lần nữa qua đêm ở bên ngoài.

Nửa đêm, Viêm Lương tắm xong, cuộn khăn tắm đi ra ngoài. Do cô ở trong nhà tắm quá lâu, người đàn ông ở phòng ngoài đã ngủ say.

Viêm Lương ngồi xuống cạnh giường, không khách sáo gơ tay vỗ lên mặt người đàn ông, nhưng anh ta vẫn không tỉnh lại.

Người đàn ông có thân hình màu đồng rắn chắc, là DJ tại một quán bar, ngón tay anh ta rất đẹp, nụ cười vô cùng cuốn hút. Viêm Lương cho rằng cô có chút cảm tình với anh ta. Nhưng bây giờ ngấm kỹ anh ta trong giấc ngủ say, Viêm Lương chỉ cảm thấy, gương mặt này xa lạ vô cùng.

Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Đây là phòng khách sạn xa hoa, giường hình bầu dục cỡ lớn, quần áo vắt bừa bộn dưới đất. Viêm Lương đứng dậy, tìm quần áo của cô mặc vào người. Sau đó cô lục túi xách lấy ví tiền, rút tập tiền đặt lên tủ đầu giường.

Mua hàng trả tiền, sau đêm hôm nay, họ trở thành người xa lạ.

Trong lúc đi ra cửa phòng khách sạn, Viêm Lương vô tình bắt gặp bóng dáng cô trong chiếc gương cỡ lớn ở bức tường đối diện, cô bất giác dừng bước.

Người phụ nữ trong gương xinh đẹp nhưng không có linh hồn.

Đôi mắt cô trống rỗng vô cảm.

Viêm Lương về đến nhà vào lúc nửa đêm.

Vừa lái ô tô vào nhà để xe, một người giúp việc xông đến trước đầu xe của Viêm Lương: “Phu nhân, tiên sinh đang đợi phu nhân ở phòng khách.”

“Tôi biết rồi.”

Miệng nói vậy nhưng trên thực tế, Viêm Lương chẳng hề bận tâm. Cô xuống xe, đi cầu thang ở nhà để xe lên thẳng tầng trên, về phòng ngủ liền đặt mình xuống giường.

Trong lúc ngủ lơ mơ, điện thoại di động của Viêm Lương rung lên, cô cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn từ một số lạ.

“Tôi là đàn ông, dù thế nào cũng không thể nhận tiền của đàn bà, hơn nữa chúng ta vẫn chưa làm gì cả.”

Viêm Lương cố nhớ xem cô đưa số điện thoại cho đối phương từ lúc nào nhưng nghĩ mãi không ra. Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng tay nắm cửa phòng chuyển động. Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lương ném điện thoại lên tủ đầu giường, nhắm nghiền hai mắt.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Tấm chăn mỏng bị kéo ra, một bên giường hơi lún xuống, Viêm Lương rất phiền não, cô quay người sang một bên giả vờ ngủ say.

Người đàn ông vừa ngồi xuống giường đưa mắt nhìn chỗ lõm trên đệm, nơi Viêm Lương vừa nằm ngủ. Anh gơ tay chạm vào, vẫn có thể cảm nhận thấy hơi ấm thân thể cô để lại.

Người đàn ông ngoảnh đầu về phía chiếc đồng hồ cổ ở góc phòng, bây giờ là hai giờ sáng. Cách bữa tiệc đính hôn lộn xộn gần mười tiếng đồng hồ.

Tướng Úc Nam cúi xuống, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Viêm Lương. Đúng lúc này, anh nhìn thấy những dấu hôn còn rõ nét trên cổ trắng ngần của cô.

Viêm Lương bị người đàn ông nổi giận kéo tóc giật ngược về đằng sau.

Cô đau đến mức giật mình tỉnh giấc, túm chặt tay người đàn ông nhưng bị anh gạt ra. Cả người cô không thể khống chế đổ về đằng sau, đè vào chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường, căn phòng đột nhiên tối hẳn.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Viêm Lương nhìn thấy người đàn ông giơ tay định tát cô, nhưng bàn tay anh dừng lại trong không trung, phảng phất anh đã khôi phục lý trí vào giây phút đó. Vài giây sau, người đàn ông nhắc cầm Viêm Lương: “Hôm nay em lại chơi bời ở đâu? Cũng không biết tắm rửa sạch sẽ rồi mới về nhà.”

Động tác của anh khá nhẹ nhàng, ngữ khí kiềm chế. Sự thay đổi thái độ nhanh như tia chớp của anh khiến Viêm Lương ngây người, sau đó cô nở nụ cười thách thức: “Tôi rất mệt, mời anh ra ngoài.”

“Ra ngoài?” Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng. Trong lúc nhìn cô chăm chăm từ trên cao, bàn tay anh lần đến trước ngực cô.

Tiếng loạt xoạt vang lên, cổ áo của Viêm Lương bị kéo ra.

Viêm Lương cố hết sức giật tay anh nhưng tổn công vô ích. Người đàn ông dễ dàng túm cô về giường nằm.

Người đàn ông làm động tác như sắp bóp cổ cô, khiến cô ngoái đầu sang một bên, để lộ cằm cổ trắng nõn. Anh không hề do dự cúi xuống cắn mạnh vào cổ Viêm Lương.

Hành động hoang dã này đã hoàn toàn phủ lấp những dấu hôn trên đó.

Viêm Lương giơ tay định đánh người đàn ông, nhưng bị anh giữ chặt, cô chỉ có thể hét lên: “Tưởng Úc Nam! Có giỏi anh hãy giết tôi đi!”

Tưởng Úc Nam nhả miệng khỏi cổ Viêm Lương, hơi thở nóng hổi của anh phả trên làn da lạnh giá của cô, thanh âm của anh trầm thấp đến mức đáng sợ, nhưng vẫn lộ vẻ tao nhã từ cốt tủy. Anh nói chậm rãi từng từ một: “Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, làm gì có gan lấy mạng em? Cùng lắm tôi chỉ nộp bằng chứng phạm tội thương mại của Châu Trình cho cảnh sát, rồi tiễn cậu ta vào tù mà thôi.”

Nghe đến hai từ Châu Trình, ánh mắt Viêm Lương bỗng trở nên dờ dẫn.

Đây không phải kết quả cô mong muốn. Hủy bỏ cam kết, nhận lời Giang Thế Quân xé lẻ sản nghiệp của Từ thị đem rao bán mới là điều anh nên thoát ra miệng.

Vừa nói dứt lời, Tưởng Úc Nam lập tức kéo váy Viêm Lương...

Hết chương 64

63. Chương 65: Chương 65

64. Chương 66: Chương 66

65. Chương 67: Chương 67

66. Chương 68

67. Chương 69 - 75

Nửa đêm, trên trời không một vì sao.

Một chiếc xe con chạy rất nhanh trên đường, hàng đèn đường chiếu sáng bị chiếc xe nhanh chóng bỏ lại phía sau.

Kim đồng hồ chỉ tốc độ run rẩy một cách nguy hiểm, hiển thị xe ô tô đã vượt quá tốc độ cho phép. Từ Tử Thanh không hề có cảm giác, cô ta không biết có thể lái đi đâu, cũng như cô ta không biết lối thoát của mình nằm ở đâu.

Trong xe ô tô vang lên tiếng nhạc đinh tai nhức óc, theo tiếng động cơ ù ù. Đúng lúc này, điện thoại di động của Từ Tử Thanh đổ chuông. Tiếng chuông điện thoại bị tiếng nhạc lấn át, Từ Tử Thanh liếc qua màn

hình điện thoại nhấp nháy. Cô ta không có ý định bắt máy nhưng cuộc gọi đến không ngừng nghỉ. Cuối cùng, Từ Tử Thanh cũng mất kiên nhẫn, tắt nhạc và nghe điện thoại.

Đầu kia truyền đến giọng nói sốt ruột của Châu Trình: “Em chạy đi đâu vậy? Sao không ở khách sạn?”

“Em ra ngoài cho khuây khỏa.”

“Mau quay về đi, anh đang chờ ở cửa phòng của em.” Từ trước đến nay, Châu Trình luôn nhẹ nhàng với Từ Tử Thanh. Lúc này, thanh âm của anh đặc biệt nghiêm túc: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chẳng cần đoán cũng có thể biết anh định nói gì. Em chỉ là đi mắng con bé đó một trận, anh đau lòng rồi à?”

Châu Trình trầm mặc.

Từ Tử Thanh lập tức hiểu ra, cô ta đã đoán đúng. Cô ta lạnh nhạt hừ một tiếng: “Em đã bị nó hại không được xuất cảnh, em còn chưa đủ thảm thương hay sao? Lẽ nào anh còn muốn thay nó giáo huấn em?”

Châu Trình cuối cùng thở dài bất lực: “Dù sao em cũng không xác định chứng cứ trong tay cảnh sát có phải do Viêm Lương cung cấp hay không? Anh tin Viêm Lương, cô ấy không làm như vậy đâu.”

Một câu bênh vực đơn giản khiến Từ Tử Thanh nổi giận ngay tức thì. Cô ta lập tức tắt động cơ ô tô, nghiêng răng mắng một câu. Sau đó, cô ta không nổ máy mà cầm điện thoại hét lớn vào ống nghe: “Bây giờ nói gì cũng vô dụng, em đã cho nó biết sự thật, nó là đứa lai lịch không rõ ràng...”

Từ Tử Thanh chưa kịp nói hết câu, một tiếng động lớn cắt ngang lời cô ta.

“Ầm...”

Một chiếc xe ô tô từ phương hướng tay lái phụ đột nhiên đâm ngang vào xe của Từ Tử Thanh. Quán tính cực lớn khiến một bên thân Từ Tử Thanh va vào cửa xe ô tô, điện thoại di động trong tay cô ta rơi xuống sàn xe.

Hai ô tô va vào nhau phát tiếng kêu như óc. Từ Tử Thanh lịm đi trong một giây. Cô ta sờ trán, mới phát hiện đầu đập vào cửa sổ xe, bị chảy một ít máu.

Điện thoại di động vẫn đang kết nối. Nghe thấy động tĩnh ở bên này, Châu Trình lo lắng hét lên: “Tử Thanh! Tử Thanh! Xảy ra chuyện gì vậy? Em mau lên tiếng đi!”

Từ Tử Thanh ôm trán, không quan tâm đến điện thoại. Dù đầu rất đau nhưng thần trí của cô ta vẫn tỉnh táo. Cô ta tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe xem người gây tai nạn liều lĩnh là ai.

Vừa đặt chân xuống đất, một hình bóng nhanh như tia chớp áp sát Từ Tử Thanh. Từ Tử Thanh chưa kịp có bất cứ phản ứng, đối phương đã siết chặt cổ cô ta, đẩy người cô ta vào cửa xe.

Đằng sau hai người là ánh đèn đường mờ mờ. Cuối cùng Từ Tử Thanh cũng thích ứng với tai họa va chạm này. Khi nhìn rõ gương mặt của người đối diện, cô ta lập tức trợn mắt kinh ngạc, miệng lắp bắp: “Tưởng...Tưởng Úc Nam.”

Tưởng Úc Nam đứng ngược sáng, trong mắt anh phản phát có ngọn lửa lạnh lẽo đang lay động. Anh trầm mặc dùng sức siết cổ Từ Tử Thanh. Nỗi kinh hoàng khi bị thiếu dưỡng khí khiến Từ Tử Thanh hoảng loạn kéo cổ tay anh nhưng vô ích.

Dần dần, gương mặt Từ Tử Thanh đỏ bừng, đôi môi cô ta trở nên tím tái, sức lực phản kháng thất bại dưới đôi tay như gọng kìm sắt của đối phương. Khi Từ Tử Thanh gần rơi vào ranh giới sống chết, Tưởng Úc Nam đột nhiên buông tay.

Cả người Từ Tử Thanh bị đẩy xuống đất. Đầu gối đập xuống mặt đường xước da chảy máu. Nhưng cô ta không bận tâm đến điều đó, chỉ ho khù khụ và ra sức hít không khí.

Một đôi giày da từ từ đi vào tầm mắt của Từ Tử Thanh.

Bóng đen của người đàn ông trên mặt đất phủ kín toàn thân Từ Tử Thanh. Thanh âm của anh vô cùng lạnh lẽo: “Bây giờ cô nên cầu nguyện Viêm Lương là người của Từ gia các cô. Bằng không, mục tiêu sau này của tôi sẽ là Từ tiểu thư, người mang dòng máu Từ gia thật sự.”

Tướng Úc Nam ngồi xổm xuống, nâng cằm Từ Tử Thanh: “Đến lúc đó, thủ đoạn của tôi sẽ càng tàn nhẫn hơn. Tôi là người nói được làm được.”

Dứt lời, Tướng Úc Nam lạnh lùng quăng mặt Từ Tử Thanh về một bên.

Tướng Úc Nam đứng dậy rời đi. Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân mới biến mất ở nơi xa, để lại người phụ nữ hồn bay phách lạc ngồi bệt dưới ngọn đèn đường, và hai chiếc xe con sang trọng bẹp rúm rỏ.

Viêm Lương tỉnh lại từ cơn đau đầu như búa bổ vào trưa ngày hôm sau.

Cô đang nằm trên chiếc giường mềm mại, dưới ánh sáng ấm áp. Viêm Lương giơ tay che mắt để thích ứng với ánh sáng đột ngột. Một lúc lâu sau, cô mới ngồi dậy, cúi đầu quan sát bản thân. Mặc dù đã thay bộ đồ ngủ, nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi rượu còn lưu lại trên người.

Tựa hồ đoán chuẩn xác thời gian cô thức giấc, người giúp việc đẩy cửa đi vào, mang theo khay thức ăn. Viêm Lương không có khẩu vị, chỉ cầm cốc uống nước. Cô xua tay ra hiệu người giúp việc mang đồ ăn ra ngoài.

Người giúp việc vâng dạ một tiếng rồi bê đồ ăn rời khỏi phòng. Viêm Lương uống nước không cũng buồn nôn, cô ngừng hai giây, cố đè nén cảm giác khó chịu. Đúng lúc này, Viêm Lương chợt nhớ ra một vấn đề, cô vội vàng gọi người giúp việc: “Đúng rồi...”

Người giúp việc đứng lại, quay đầu.

“Đêm qua ai đưa tôi về?”

Người giúp việc nhìn Viêm Lương, có vẻ khó mở miệng, ấp úng một hồi mới nói: “Là Lộ Chính, Lộ tiên sinh...”

Viêm Lương ngẩn người, dường như nghĩ không thông điều gì đó. Cô chạm tay lên môi. Người giúp việc đứng ở đó, khó khăn lắm mới hạ quyết tâm hứa với Viêm Lương: “Phu nhân yên tâm đi, chúng tôi sẽ không nói chuyện này với tiên sinh.”

Viêm Lương mỉm cười, giơ tay ra hiệu người giúp việc có thể đi xuống nhà.

Sau khi cửa phòng khép lại, Viêm Lương bóp trán xuống giường. Cô ngẫm nghĩ, tìm điện thoại di động bấm một dãy số.

Đối phương bắt máy chỉ sau một hồi chuông, nhưng Viêm Lương đột nhiên không biết nói gì. Đối phương đợi cô mở miệng, nhưng trước sự trầm mặc của Viêm Lương, đối phương đành từ bỏ ý định: “Em tỉnh rồi à?” Là thanh âm dịu dàng của Lộ Chính.

Xem ra đúng là Lộ Chính đưa cô về...Viêm Lương không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay càng lo lắng hơn. Phân vân một lúc, cuối cùng cô cũng mở miệng: “Tối qua tôi uống say quá, thật ra tôi...” Viêm Lương đột nhiên ý thức cô càng nói nhiều càng sai nhiều, thế là cô cắn răng, thẳng thừng đề nghị: “Hy vọng anh quên đi chuyện xảy ra tối qua.”

“Hả?” Lộ Chính kéo dài giọng, hỏi lại Viêm Lương: “Em có thể nói rõ, rốt cuộc tôi nên quên đi chuyện gì xảy ra tối hôm qua?” Tâm trạng của anh có vẻ không tồi.

Tư duy hỗn loạn của Viêm Lương bất giác quay về không gian kín mít trong buổi tối ngày hôm qua. Nhưng ngoài nụ hôn mãnh liệt đó, cô không có một chút ấn tượng về chuyện khác. Đầu cô lại bắt đầu ong ong...

Viêm Lương trầm mặc hồi lâu, cuối cùng đành mở miệng: “Bất kể tôi nói với anh chuyện gì, làm điều gì...anh hãy quên hết đi!”

Ở đầu kia điện thoại, Lộ Chính mỉm cười: “Muốn tôi quên cũng được, nhưng tối nay em phải mời tôi ăn cơm, coi như bù đắp, deal?”

“Tôi...”

Viêm Lương còn đang do dự, Lộ Chinh đã tự quyết định: “Hết giờ làm tôi sẽ đến đón em.”

Sự trầm mặc của Viêm Lương bị Lộ Chinh coi như nhận lời, anh tiếp tục mở miệng: “Lát nữa tôi còn một cuộc họp. Em hãy ngủ thêm một lúc, tôi gặp lại em sau.”

Viêm Lương ngẫm nghĩ, cô không từ chối mà cúp điện thoại.

Ở đầu bên kia, Lộ Chinh ngồi trong văn phòng của anh ở tòa nhà Minh Đình. Người trợ lý gõ cửa đi vào, nhìn thấy Lộ Chinh đang cầm điện thoại trầm tư.

Người trợ lý gõ tay xuống mặt bàn, Lộ Chinh mới ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Lộ tổng, cuộc họp sắp bắt đầu rồi...”

Lộ Chinh một mặt nghe người trợ lý nhắc nhở, một mặt nghe tiếng tút tút truyền ra từ điện thoại di động. Người trợ lý buộc phải nhắc một lần nữa: “Lộ tổng...”

Lúc này, Lộ Chinh mới định thần, anh giơ tay ra hiệu người trợ lý im lặng. Còn anh tắt cuộc điện thoại, bấm một số di động khác.

Tiếng chuông điện thoại tựa hồ hành hạ màng nhĩ của Lộ Chinh, may mà đối phương nhanh chóng bắt máy.

Nhưng đối phương không lên tiếng.

Lộ Chinh không vòng vo tam quốc, hỏi thẳng vào vấn đề: “Nửa đêm hôm qua anh gọi tôi ra ngoài, bảo tôi đưa vợ anh về nhà. Coi như tôi giúp anh, nên anh hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đang tính toán điều gì?”

“Nếu anh muốn giành được thứ anh cần nhất, vậy thì anh đừng hỏi gì cả, cũng đừng lật tẩy chuyện này.”

Lộ Chinh đợi một lúc lâu cũng chỉ nhận được câu nói này của đối phương. Đối phương dứt lời liền cúp máy ngay lập tức. Lộ Chinh ngăn người nghe tiếng tút tút điện thoại, trong lòng thầm suy tính.

Từ Tử Thanh thường xuyên bị cảnh sát gọi đi điều tra, muốn tìm cô ta không không phải là việc khó khăn. Trực tiếp đi cục cảnh sát “cắm sào chờ nước” là được.

Khi Viêm Lương lê tấm thân mệt mỏi đến cục cảnh sát, cô nhận được tin, Từ Tử Thanh đang nằm viện.

“Nằm viện? Chị ta bị thương à?”

Trước câu hỏi của Viêm Lương, người phụ trách vụ án nói thẳng: “Cô tin à? Tôi cảm thấy cô ta đang viện cớ trốn tránh chúng tôi.”

Viêm Lương mang suy đoán giống người cảnh sát đi bệnh viện, ai ngờ Từ Tử Thanh bị thương thật sự. Vết thương không nặng lắm.

Lúc Viêm Lương tới phòng bệnh, Từ Tử Thanh đang nằm ngủ, cũng không rõ cô ta ngủ thật hay ngủ giả. Viêm Lương đành lặng lẽ rời phòng bệnh. Châu Trình đang ngồi bên giường bệnh, nhìn thấy Viêm Lương, anh liền đứng dậy theo cô ra ngoài.

“Sao chị ta bị thương?”

Châu Trình cũng không rõ: “Cô ấy nói cô ấy bị ngã.”

Nghe Châu Trình nói vậy, Viêm Lương bất giác ngoảnh đầu nhìn qua ô kính trên cửa phòng bệnh, thấy Từ Tử Thanh vẫn nằm quay lưng về phía cửa ra vào. Chỉ là vết thương nhỏ, nhưng cô ta vẫn được người đàn ông này đến chăm sóc ngay, Từ Tử Thanh mãi mãi may mắn như vậy. Viêm Lương đã sớm quen với điều đó. Châu Trình tiếp tục lên tiếng: “Nghe nói hôm qua cô ấy xông vào văn phòng cãi nhau với em? Anh thay cô ấy xin lỗi em.” Viêm Lương không nhịn được, cười nhạt một tiếng. Châu Trình ngượng ngập ho khan, chuyển sang đề tài khác: “Em có tìm cô ấy có việc gấp à? Để anh đánh thức cô ấy, cho em nói chuyện.”

Lúc này, Viêm Lương mới rời ánh mắt khỏi ô kính. Cô đảo mắt qua Châu Trình, cuối cùng mở miệng: “Không cần đâu, ngày mai em lại đến đây, anh hãy chăm sóc chị ta tử tế.”

Tuy là câu dặn dò nhưng ngữ khí vô cùng lạnh nhạt, Viêm Lương nói xong quay người đi mất. Ra khỏi cửa bệnh viện, cô đứng ở bậc cầu thang lên xuống. Lúc này, ngoài trời ánh nắng chói chang, xung quanh không hề có bóng râm, Viêm Lương đứng ở đó hồi lâu mới rút điện thoại di động.

Không biết nắng ở New Zealand có rực rỡ như ở đây? Viêm Lương đang nghĩ tới điều này, điện thoại đã kết nối. Đầu kia vọng đến giọng nói đầy xúc động: “Cô hai!”

Đúng là khá lâu rồi Viêm Lương không liên lạc với mẹ. Bây giờ nghe thấy giọng nói thân thiết của dì Lương, cô cảm thấy rất xa lạ. Dưới ánh mặt trời chói lọi, đáng lẽ cô nên thấy ấm áp mới đúng, nhưng cô đột nhiên rét run, bởi vì bên tai lặp đi lặp lại âm thanh đầy chế nhạo của Từ Tử Thanh: “Cô không cảm thấy nực cười sao? Người mang dòng máu chính thống của Từ gia là tôi còn không muốn trả thù, chỉ muốn sống yên ổn qua ngày. Vậy mà cô...cô đánh cược cả hạnh phúc đời mình, báo thù cho Từ gia...”

Viêm Lương gượng cười, cô cố giữ giọng bình tĩnh: “Cô chú Châu ở bên đó chơi có vui không ạ?”

“Không tồi, tuần trước mọi người bay đi Sydney xem ca kịch, bây giờ bọn họ và phu nhân đi uống trà buổi chiều.”

“Thế thì tốt.”

“Cô hai đừng chỉ lo hỏi thăm ông bà Châu. Cô hai thì sao? Bao nhiêu lâu mới thấy cô hai gọi điện thoại, có phải công việc bận rộn lắm không?”

“Dì Lương...” Viêm Lương cắn răng, cuối cùng vẫn không thể nói ra thắc mắc của cô.

Dì Lương nhận ra điều khác thường: “Sao thế, cô hai muốn hỏi gì?”

Viêm Lương cố gắng điều hòa hơi thở, để giọng nói của cô trở nên vui vẻ: “Không có gì ạ, dì Lương, dì đừng lo cho cháu. Cháu ở bên này sống rất tốt. Dì ở bên đó cũng nhớ chăm sóc bản thân tử tế.”

“Con bé này, sao chỉ quan tâm đến dì, cô cũng nên quan tâm cả phu nhân nữa chứ. Lần trước đi xem triển lãm giày, phu nhân còn nhắc đến cô, nói chắc cô sẽ rất thích.”

Viêm Lương sốt ruột muốn cúp điện thoại: “Lần sau cháu lại gọi cho dì, bây giờ cháu hơi bận, không thể nói chuyện nhiều.”

Sau khi cúp điện thoại, Viêm Lương đi xuống cầu thang, nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Đang sau một ô cửa sổ phòng bệnh, Từ Tử Thanh đứng bất động, quan sát người phụ nữ bên dưới, từ lúc cô gọi điện thoại, cho tới khi cô vội vã bỏ đi.

Từ Tử Thanh còn chưa kịp buông rèm cửa sổ, đằng sau vang lên tiếng Châu Trình: “Hôm qua hai chị em em cãi lộn chuyện gì mà hôm nay đều bất bình thường như vậy?”

Từ Tử Thanh quay đầu nhìn Châu Trình nhưng không lên tiếng. Cô ta lặng lẽ quay về giường nằm, Châu Trình đứng ở cửa ra vào dõi theo nhất cử nhất động của cô ta, anh lắc đầu bất lực.

Viêm Lương cố tình chọn lúc không có Châu Trình mới đến bệnh viện. Rõ ràng cô cũng giống Từ Tử Thanh, không muốn lôi Châu Trình vào vụ này.

Vừa vào cửa phòng bệnh, Viêm Lương thấy Từ Tử Thanh đã thay bộ đồ bệnh nhân, cô ta đang đứng bên cạnh giường thu dọn túi xách của mình.

Viêm Lương không gõ cửa, cứ thế đi thẳng vào trong. Khi cô tới sau lưng Từ Tử Thanh, cô ta mới phát giác. Nhìn thấy Viêm Lương, cô ta lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

“Sao thế? Nghe Châu Trình nói hôm nay tôi lại đến nên chị định xuất viện luôn à?”

Bị nói trúng tâm tư nhưng Từ Tử Thanh vẫn giả bộ không nghe thấy, cô ta cúi đầu lặng lẽ thu dọn đồ.

Viêm Lương đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn xem bức thư bố để lại cho chị.”

Từ Tử Thanh dừng động tác. Viêm Lương chờ đợi câu trả lời của Từ Tử Thanh, nhưng không ngờ cô ta đột nhiên phủ nhận điều cô ta tiết lộ trước đó: “Khôi hài thật, tôi nói gì cô cũng tin à? Đó chỉ là lời nói trong lúc tôi tức giận, bố có để lại cho tôi thư từ gì đâu?”

Người phụ nữ này nói dối mà không hề biến sắc mặt. Từ Tử Thanh nói xong liền kéo khóa túi xách, xách túi đi ra ngoài. Viêm Lương định xông lên ngăn cô ta nhưng bỗng dưng nhìn thấy thứ gì đó trên tủ đầu giường, cô lập tức dừng bước.

Từ Tử Thanh trong chớp mắt đã biến mất bên ngoài cửa phòng bệnh. Viêm Lương đi đến tủ đầu giường, cầm cái lược Từ Tử Thanh bỏ quên...

Viêm Lương đem sợi tóc của cô và Từ Tử Thanh đưa đi giám định DNA.

Trong thời gian đợi kết quả giám định, cô cũng đồng thời chờ đón buổi tiệc kỷ niệm hai năm kết hôn của mình và lễ ký kết giữa Lệ Bạch và Unique.

Không biết là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay do Tưởng Úc Nam cố ý sắp đặt, bữa tiệc kỷ niệm kết hôn được tổ chức vào lúc bảy giờ tối, trong khi lễ ký kết giữa Lệ Bạch và Unique diễn ra lúc mười một giờ buổi sáng cùng ngày.

Buổi lễ ký kết được tổ chức tại tập đoàn Lệ Bạch. Tập đoàn Lệ Bạch đồng ý bán hơn mười nhãn hiệu sản phẩm thuộc Từ thị trước kia, gồm Nhã Nhan, Secret, Cửa khóa của làn da...với giá hai tỷ đô la cho Unique.

Một đế quốc mỹ phẩm hoàn toàn mới sắp ra đời.

Bên ngoài có tin đồn, sở dĩ Lương Thụy Cường đột nhiên nhảy vào ngành mỹ phẩm, ngành nghề từ trước đến nay ông ta chưa bao giờ động tới là bởi vì chiều theo ý thích của người vợ thứ ba. Unique chính là tài sản nhà triệu phú họ Lương tặng cho cho người vợ kém ông ta gần 30 tuổi.

Buổi sáng hôm đó, Viêm Lương nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới khi cô đang ở văn phòng của mình: “Viêm tiểu thư, đã có kết quả giám định, xin cô hãy mau chóng đến lấy kết quả.”

Viêm Lương cúp điện thoại, định đi bệnh viện một chuyến. Nhưng cô vừa cầm túi xách, người thư ký gõ cửa đi vào: “Giang tổng mời chị lát nữa cùng tham dự buổi lễ ký kết.”

Ông ta muốn cô đi chứng kiến buổi lễ có thể nói sỉ nhục Từ gia?

Viêm Lương vừa đi vừa lên tiếng: “Cô hãy nói tôi có việc gấp cần ra ngoài. Nếu về kịp, tôi sẽ đi thẳng tới phòng hội nghị.”

Không đầy nửa tiếng sau, Viêm Lương đã lái xe đến bệnh viện. Sau khi nhận kết quả giám định, cô vội vàng rời đi, nhanh chóng quay về bãi đỗ xe. Vừa chui vào ô tô, Viêm Lương lập tức đóng sập cửa. Ngồi trong không gian kín mít, cô nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của mình. Trước đó, đầu óc cô không có bất cứ suy nghĩ gì, còn bây giờ, cuối cùng cô cũng cảm thấy một nỗi hoảng sợ bao trùm toàn thân.

Viêm Lương nắm chặt vô lăng, đến mức các khớp ngón tay trắng bệch. Một lúc lâu sau, cô vẫn không nổ máy, mà chậm rãi cầm túi tài liệu đặt ở ghế lái phụ. Lúc mở túi tài liệu, bàn tay cô run run.

Viêm Lương rút tờ kết quả giám định, lướt qua những con số phức tạp, ánh mắt cô di chuyển tới ô cuối cùng. Kết quả hiển thị: không có quan hệ huyết thống...

Viêm Lương thần thờ quay về văn phòng của mình. Bất gặp bộ dạng hồn bay phách lạc của cô, người thư ký không khỏi lo lắng: “Viêm tổng...”

Viêm Lương dừng bước, nhìn người thư ký. Vào giây phút đó, cô phảng phất nghĩ thông suốt tất cả, ba hồn chín vía trở lại vị trí cũ. Viêm Lương bình thần hỏi thư ký: “Lễ ký kết đã kết thúc chưa?”

“Chắc vẫn chưa ạ.”

Viêm Lương gật đầu, lại quay ra thang máy. Không bao lâu sau, cô đã tới phòng hội nghị. Cô không hề nghỉ ngơi, lập tức gõ cửa rồi đi vào. Mọi người ở trong phòng đều ngẩng đầu nhìn Viêm Lương. Giang Thế Quân cất giọng mỉa mai: “Cô đến đúng lúc thật đấy.”

Viêm Lương lặng lẽ đảo mắt một lượt quanh phòng hội nghị. Tưởng Úc Nam ngồi bên cạnh Giang Thế Quân là người duy nhất không nhìn cô. Trong khi đó, người cùng Giang Thế Quân ngồi ở vị trí trang trọng nhất là Lương Thụy Cường hơi gật đầu với cô. Viêm Lương phóng tầm mắt qua đỉnh đầu Tưởng Úc Nam, dừng lại ở vị trí còn trống cách đó không xa. Cô liền đi về chiếc ghế trống đó.

Câu “đến đúng lúc” của Giang Thế Quân có nghĩa, bây giờ là thời khắc then chốt nhất trong quá trình ký kết hợp đồng giữa hai bên. Viêm Lương ngồi chưa ấm chỗ, Lương Thụy Cường và Giang Thế Quân bắt đầu ký hợp đồng, đứng dậy, bắt tay. Cả phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Lễ ký kết nhanh chóng kết thúc. Những người không liên quan rời đi trước, Lương Thụy Cường và Giang Thế Quân vẫn ở lại hàn huyên. Viêm Lương cũng đứng dậy, chuẩn bị bỏ đi như những người không liên quan. Giang Thế Quân liếc cô một cái rồi tiếp tục mỉm cười trò chuyện với Lương Thụy Cường.

Ai ngờ Viêm Lương không bỏ ra ngoài mà đi thẳng về phía Lương Thụy Cường. Giang Thế Quân đang uống trà, ông ta ngăn người khi chứng kiến hành động này của Viêm Lương. Viêm Lương chào Lương Thụy Cường một câu, sau đó cúi sát tai ông ta thì thầm điều gì đó.

Lương Thụy Cường đột nhiên bật cười thành tiếng: “Tốt! Tốt!” Sau đó, ông ta quay sang Giang Thế Quân: “Giang tổng! Vị này là...” Lương Thụy Cường đưa mắt qua Viêm Lương: “Bà chủ của Unique.”

Tách trà trong tay Giang Thế Quân rơi xuống đất, vỡ tan. Nước trà bắn tung tóe.

Viêm Lương bình tĩnh mỉm cười với Giang Thế Quân. Tựa hồ đây là lần đầu tiên gặp ông ta, cô lịch sự giới thiệu: “Chào Giang tổng!”

Tưởng Úc Nam vẫn ngồi yên một chỗ. Lúc này, anh mới nhướng mắt nhìn người phụ nữ nở nụ cười chiến thắng ở trước mặt. Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Chỉ trong một ngày, nội bộ Lệ Bạc “long trời lở đất”, dư luận xôn xao. Người phụ nữ ở trung tâm “cơn bão” là Viêm Lương chính thức đề đơn từ chức lên hội đồng quản trị. Cô từ bỏ mọi chức vụ, rời khỏi tập đoàn Lệ Bạc với hai bàn tay trắng.

Bên ngoài tòa cao ốc Lệ Bạc tụ tập rất đông phóng viên. Viêm Lương đi ra ngoài bằng cổng sau, cô lái xe tới con đường trước tòa văn phòng Lệ Bạc, nhìn đám phóng viên đang vây kín cổng ra vào của tòa nhà. Viêm Lương chỉ giảm tốc độ liếc qua rồi lại tăng tốc rời đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến bảy giờ tối. Bây giờ vốn là lúc tổ chức tiệc kỷ niệm hai năm kết hôn, nhưng do sự “tạo phản” của cô, buổi tiệc quy mô lớn đương nhiên bị hủy bỏ.

Tám giờ...

Chín giờ...

Viêm Lương lặng lẽ ngồi trong thư phòng của ngôi nhà lớn Từ gia chờ đợi một người. Trên bàn làm việc xuất hiện một tờ giấy và một cây bút. Nhưng cho đến mười giờ tối, ngoài trời đã tối đen như mực từ lâu, nhưng Tưởng Úc Nam vẫn không thấy bóng dáng.

Viêm Lương suy tư một lúc, cô đột nhiên nghĩ tới một khả năng. Thế là cô rời khỏi nhà, lái xe thẳng đến khách sạn theo kế hoạch tổ chức tiệc kỷ niệm vào buổi tối hôm nay.

Hội trường ở tầng trên cùng trống không, chẳng có bóng dáng của khách khứa. Đây cũng là điều nằm trong định liệu của Viêm Lương. Nhưng khi đi vào hội trường, cô bất chợt nghe thấy tiếng nhạc du dương, một cô gái đang biểu diễn violon cello ngay tại chỗ.

Trên mấy chục chiếc bàn ăn đều bày ly thủy tinh lóng lánh và bộ bát đĩa bằng sứ trắng ngần. Tuy nhiên, cả hội trường rộng lớn không có lấy một người khách, trừ hình bóng cô độc ngồi ở cái bàn chính giữa.

Luồng sáng trong hội trường không chiếu vào người đàn ông đó, nhưng ngay từ cửa ra vào, Viêm Lương đã phảng phất nhìn thấy vẻ hiu quạnh trên gương mặt người đàn ông đó.

Viêm Lương lặng lẽ tiến lại gần. Nghe tiếng bước chân, Tưởng Úc Nam lập tức ngẩng đầu. Viêm Lương ở trước mặt anh không trang điểm đẹp đẽ, không diện váy áo lộng lẫy, mà chỉ có vẻ mặt lạnh lùng vô cảm: “Đây là đơn xin ly hôn. Tôi đã ký tên rồi, chỉ thiếu chữ ký của anh.”

Tưởng Úc Nam mỉm cười, cúi đầu nhìn tờ đơn ly hôn vừa đưa đến trước mặt anh. Đây là món quà cô tặng anh nhân dịp kỷ niệm hai năm kết hôn...

Tiếng đàn violon cello bỗng im bật.

“Sau khi mượn tay Lương Thụy Cường giành lại Từ thị, cuộc hôn nhân của chúng ta không còn giá trị lợi dụng đối với em phải không?” Tưởng Úc Nam thông thả lắc ly rượu, mỉm cười hỏi.

“Tôi đã ghi rõ không cần tài sản sau khi kết hôn của anh, anh có thể yên tâm.” Viêm Lương cố ý không trả lời câu hỏi mà nói sang vấn đề khác, đồng thời đẩy tờ đơn về phía Tưởng Úc Nam.

“Sau khi tôi ký tên thì sẽ thế nào?” Tưởng Úc Nam hỏi đến đây, anh đột nhiên tỉnh ngộ: “Ân oán kết thúc, sống chết cũng không qua lại?”

Đúng vậy...Sau đó thì sao? Viêm Lương tự hỏi bản thân.

Cô từng yêu, cũng từng hận đến khắc cốt ghi tâm người đàn ông này. Nhưng bản báo cáo giám định DNA nằm trong túi xách của cô, và tiếng khóc vì không có gì để nói của dì Lương khi cô gọi điện đi New Zealand luôn luôn nhắc nhở cô, mọi sự nỗ lực của cô trước đó chỉ là một trò cười to lớn mà thôi.

Dì Lương hứa với Viêm Lương sẽ không tiết lộ với mẹ cô chuyện này. Một người phụ nữ nuôi dưỡng cô nhiều năm như vậy, tình cảm đã vượt qua quan hệ dòng máu, cô không thể nào cắt bỏ.

Thế nhưng về người đàn ông đang ngồi trước mặt cô...

Bây giờ là lúc cô nên buông tay, tha cho bản thân cô, cũng để cho anh một con đường sống...

Trong lúc cả hai trầm mặc, Tưởng Úc Nam đột ngột đứng dậy. Viêm Lương lùi lại phía sau nửa bước theo phản xạ, cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy cảnh giác. Tưởng Úc Nam thấy vậy nhếch miệng cười tự giễu, một tay anh cầm ly rượu của mình, bàn tay còn lại đổ champagne vào chiếc ly không ở trên bàn rồi đưa cho Viêm Lương: “Lễ kỷ niệm vui vẻ.”

Viêm Lương chỉ nhìn ly rượu mà không có ý nhận lấy. Tưởng Úc Nam không ép buộc, anh hơi nghiêng ly rượu trong tay, để chất lỏng chảy xuống tờ đơn xin ly hôn trên mặt bàn. Anh dùng hành động bày tỏ lập trường của mình.

Viêm Lương chợt phát hiện, mặc dù rơi vào tình huống này nhưng bản thân cô vô cùng bình tĩnh. Có lẽ cô đã hoàn toàn hết hy vọng. Cô rút tấm danh thiếp đặt lên mặt bàn: “Lúc nào muốn ký, anh hãy gọi điện liên hệ với luật sư của tôi.”

Nói xong cô liền quay người bỏ đi.

Tưởng Úc Nam đứng yên một chỗ, anh không dõi theo bóng hình người phụ nữ mà cúi đầu nhìn tấm danh thiếp. Cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Viêm Lương, anh mới từ tốn ngồi xuống.

Nữ nghệ sỹ chơi violon cello trên sân khấu luống cuống, không biết nên ở lại hay ra về. Nhưng khi cảm nhận thấy một nỗi tuyệt vọng mãnh liệt bao trùm người đàn ông ngồi giữa hội trường, cô ta không nhẫn tâm bỏ lại người đàn ông cô độc một mình.

“Xin hãy diễn tấu một bản nhạc...” Người đàn ông đột nhiên mở miệng.

Anh không nói hết câu, bởi vì cổ họng anh tắc nghẹn? Nhưng vẻ mặt của anh vẫn rất bình tĩnh, dưới tấm mặt nạ vô cảm đó che giấu điều gì? Nữ nghệ sỹ ngẫm nghĩ, lại ngồi xuống. Ở giây tiếp theo, cả hội trường vang lên tiếng nhạc réo rắt.

Goodbye, my almost lover

Goodbye, my hopeless dream

I'm trying not to think about you

Can't you just let me be?
Goodbye, my almost lover
Goodbye, my hopeless dream
I'm trying not to think about you
Can't you just let me be?

.....

Viêm Lương dọn khỏi ngôi nhà lớn Từ gia ngay trong buổi tối hôm đó. Lúc lái xe ô tô ra cổng, Viêm Lương nhìn “cái lồng sắt” cô sống suốt hai năm qua lần cuối.

Tạm biệt...Không bao giờ gặp lại...

Một ngày mới bắt đầu, Viêm Lương tỉnh dậy ở phòng khách sạn. Nhìn lên trần nhà xa lạ, cô cũng không rõ bản thân rốt cuộc hồi sinh hay để hết tình cảm ở đằng sau cánh cửa ngôi nhà lớn, chỉ mang đi cái vỏ trống rỗng.

Tướng Úc Nam không hề liên lạc với cô, tựa hồ anh đã cắt đứt mọi quan hệ chỉ sau một đêm.

Là một nhãn hiệu hoàn toàn mới, Unique bắt đầu cuộc hành trình của mình. Đúng như Viêm Lương và những người thông thạo tình hình dự liệu, Lệ Bạc không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Giang Thế Quân sử dụng mọi biện pháp phong tỏa Unique, khiến Unique không thể đăng quảng cáo trên những tờ báo hay tạp chí có mối quan hệ hợp tác lâu dài với Lệ Bạc. Ngoài ra, dưới sự “chọc ngoáy” của Lệ Bạc, trên thị trường liên tục xuất hiện tin tức không có lợi cho Unique. Đây chẳng qua là thủ đoạn quen thuộc của Giang Thế Quân, ông ta giữ lại sự kiện dị ứng da gây âm ỉ dư luận của Từ thị mấy năm trước.

Trước hành động của Lệ Bạc, công tác đối phó nguy cơ của Unique tiến hành đầu vào đấy. Tận dụng ưu thế của tập đoàn Minh Đình ở trong nước, Unique xây dựng lại mạng lưới tiêu thụ, liên kết với các đại lý ở các tỉnh thành tiến hành hoạt động quảng bá sản phẩm rầm rộ, mời nhân vật có tên tuổi dùng thử sản phẩm, mượn hiệu ứng dư luận liên tục tuyên truyền rộng rãi.

Ba tháng trôi qua rất nhanh. Sau khi Từ thị bị thu mua, rất nhiều công nhân viên có cống hiến cho công ty buộc phải thôi việc. Lần này, Viêm Lương đích thân ra mặt, đi thăm hỏi mọi người. Đám “công thần” lại được trọng dụng, tự nhiên sẽ cho Viêm Lương sử dụng nguồn tài nguyên và mối quan hệ trong tay bọn họ.

Để xóa bỏ ảnh hưởng tiêu cực từ những tin tức bất lợi, Viêm Lương quyết định đi một nước cờ mạo hiểm, đó là công bố công thức sản phẩm.

Kể từ giây phút công bố công thức sản phẩm, Lộ Chính toát mồ hôi lạnh thay cô: “Em to gan thật đấy. Ở đất nước này có doanh nghiệp nào làm theo cách của em?”

Thực tế chứng minh, chiêu này của Viêm Lương vô cùng hữu hiệu. Lộ Chính thường xuyên hện cô ăn cơm. Trong bữa ăn, anh luôn có vẻ mặt lo lắng. Một tháng sau, Viêm Lương cuối cùng cũng có thể tươi cười rút bằng báo cáo tiêu thụ đưa cho Lộ Chính, thành tích kinh doanh không bao giờ biết lừa dối. Viêm Lương đắc ý nói với Lộ Chính: “Anh xem đi, thế giới là vậy. To gan thì sống, nhát gan thì chết.”

Lộ Chính bắt lực mỉm cười, vừa xem báo cáo vừa phụ họa theo cô: “Phải rồi.”

Trong cuộc chiến không khói lửa giữa Lệ Bạc và Unique, tuy Minh Đình đứng ở vị trí trung lập, nhưng Lộ Chính lặng lẽ giúp cô bao nhiêu, trong lòng Viêm Lương đều biết rõ. Chỉ có điều...hình như cô đã thật sự thay đổi. Người xung quanh đối xử tốt với cô, cô có thể thản nhiên chấp nhận, nhưng không nghĩ đến việc báo đáp. Tình ý trong mắt Lộ Chính ngày càng nồng đậm, vậy mà Viêm Lương vẫn tỏ ra thờ ơ như không hề hay biết.

Cô đúng là thay đổi nhiều so với trước, thậm chí ngay cả Châu Trình cũng phát giác. Gần đây, Châu Trình rất ít khi gọi điện cho cô. Hiếm hoi lắm anh mới gọi một lần thì cũng nhắc tới Từ Tử Thanh: “Ngày kia, vụ án của Tử Thanh mở phiên tòa xét xử.”

“Thế à?”

Châu Trình vẫn là thái độ muốn nói nhưng lại ngập ngừng, Viêm Lương thật sự không muốn an ủi anh: “Lẽ nào anh định bảo em cùng anh đi dự phiên tòa? Nếu em đi, em không dám bảo đảm vào giây phút chị ta bị tuyên án, em sẽ không nhảy lên vỗ tay tán thưởng.”

Một lúc sau, Châu Trình thở dài: “Viêm Lương, em đã hoàn toàn thay đổi.”

“Vậy sao?” Viêm Lương nhếch khóe miệng: “Cuối cùng anh cũng cảm thấy thất vọng về em? Nhưng em rất yêu con người em bây giờ.”

Yêu con người hiện tại chỉ sống vì bản thân, yêu con người ngoài sự nghiệp không bận tâm đến bất cứ điều gì khác...

Ba tháng quay như chong chóng, Viêm Lương chưa từng nghỉ ngơi một ngày, nếu không phải Lương Thụy Cường mời cô đi New York tham dự tiệc cưới của thiên kim Lương gia, lịch trình công việc của Viêm Lương chắc sẽ kín mít đến tận quý sau.

Lương Thụy Cường là ân nhân lớn nhất của Viêm Lương nên cô đương nhiên gác mọi công việc đi dự tiệc cưới.

Lộ Chinh và Viêm Lương cùng bay đi New York. Gặp Lương Thụy Cường ở khách sạn nơi trú ngụ, Lộ Chinh mở miệng nói: “Tôi thật lòng cảm ơn Lương tiên sinh. Nếu không phải là tiên sinh, chắc cô gái này cả đời không định nghỉ ngơi.”

Viêm Lương không ngờ anh nói vậy, lập tức ngăn người. Lương Thụy Cường nhìn cô và Lộ Chinh bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Ông cười cười, phảng phất đã xác định mối quan hệ của hai người trẻ tuổi.

Trước thái độ của Lương Thụy Cường, Viêm Lương chỉ có thể ngượng ngùng ho khan vài tiếng.

Tiệc cưới của thiên kim Lương gia liên tục kéo dài trong ba ngày ở New York và Long Island. Bữa tiệc vào buổi tối ngày cuối cùng được tổ chức ở biệt thự của Lương gia nằm trên Long Island, khách mời đều là nhân vật quyền quý trong và ngoài nước. Viêm Lương có nghe nói, chồng của Lương tiểu thư từng là trợ lý riêng của một tỷ phú trong ngành tài chính tiền tệ, hiện anh ta làm giám đốc chi nhánh của Lương thị ở New York. So với danh tiếng của Lương gia, cuộc hôn nhân của Lương tiểu thư không phải môn đăng hộ đối, nhưng bất cứ ai từng gặp đôi vợ chồng này cũng đều cảm thấy hai người vô cùng ân ái, là một cặp trời sinh.

Vợ của Lương Thụy Cường cũng xuất hiện tại bữa tiệc. Cô ta quả nhiên là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp.

Tuy đây là lần đầu tiên gặp vị Lương phu nhân nhưng Viêm Lương có cảm giác đã từng gặp cô ta ở đâu đó, bởi vì trông cô ra rất quen mắt. Viêm Lương thậm chí chau mày quan sát người phụ nữ từ phía xa, cho đến khi bên tai cô bất chợt vang lên giọng nói quen thuộc: “Sao em lại lén lút nhìn phu nhân nhà người ta như vậy?”

Viêm Lương giật mình, thu hồi tầm mắt. Lộ Chinh không biết quay về từ lúc nào, đang đứng trước mặt cô. Anh lịch sự đưa cho cô ly rượu.

Viêm Lương cụp mi mắt, nhận ly rượu. Nhưng cô chỉ uống một ngụm rồi lại ngẩng đầu, một lần nữa đưa mắt về phía Lương Thụy Cường và người vợ xinh đẹp của ông ta.

Không ngờ lần này, cô chạm phải ánh mắt của Lương phu nhân. Khi ánh mắt giao nhau, Lương phu nhân mỉm cười gật đầu với cô.

Để che giấu sự ngượng ngùng, cô định mỉm cười với người phụ nữ đó. Nhưng đúng lúc này, ký ức trong bộ não Viêm Lương như được mở nắp van, khiến nụ cười cứng đờ trên khóe miệng cô.

Viêm Lương lập tức đặt ly rượu, rút điện thoại khỏi túi xách. Bộ dạng cấp thiết của cô thu hút sự chú ý của Lộ Chinh: “Em sao thế?”

Viêm Lương chỉ lặng lẽ lắc đầu, tiếp tục mở điện thoại di động. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy tin tức lá cải liên quan đến Tưởng Úc Nam gần một năm trước.

Lúc bấy giờ có một chuyên mục giải trí đáng tiêu đề rất lớn: Tưởng Úc Nam và một người phụ nữ thần bí cùng đi vào câu lạc bộ tư nhân.

Cuối bài báo, người viết còn thêm một câu mang hàm ý sâu xa: “Cho đến khi phóng viên gửi bài, hai người vẫn chưa rời khỏi câu lạc bộ.”

Tấm ảnh trên bài báo không mấy rõ ràng, nhưng lúc đó Viêm Lương liếc qua vẫn có thể nhận ra người đàn ông trong ảnh là ai. Còn cô gái yêu kiều ở bên cạnh anh...

Vào giây phút này, bộ não Viêm Lương tựa hồ vụt qua một tia sáng, ép cô ngẩng đầu dõi mắt về Lương phu nhân ở phía xa xa. Cô ta chính là người phụ nữ đi cùng Tưởng Úc Nam vào câu lạc bộ tư nhân, bị phóng viên chụp được hình.

Viêm Lương hốt hoảng lùi lại phía sau một bước. May mà có Lộ Chinh đỡ cô.

Bắt gặp vẻ dờ dẩn trong mắt cô, Lộ Chinh hỏi: “Em sao thế?”

“...”

“Trong người không khỏe à?”

Lúc này Viêm Lương mới nhìn anh, cô miễn cưỡng lắc đầu.

Tầng một của ngôi biệt thự và vườn hoa, bể bơi ở bên ngoài được bố trí thành phòng tiệc, khách khứa rất đông đúc. Nửa tiếng sau, Lương Thụy Cường mới đưa phu nhân tới chúc rượu. Viêm Lương và Lương phu nhân cùng độ tuổi, trò chuyện khá thoải mái. Lộ Chinh vốn hơi lo lắng, nhưng thấy sắc mặt Viêm Lương hoàn toàn bình thường, anh mới yên tâm đi gặp bạn bè của anh.

Lương phu nhân quả nhiên có hứng thú với ngành mỹ phẩm như tin đồn. Cô ta nói không bao lâu nữa cũng có ý định tham gia cổ phần của Unique. Lương Thụy Cường rất sủng ái người vợ này. Hai người phụ nữ trò chuyện, nhân vật hô phong hoán vũ như Lương Thụy Cường đứng bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười với vợ ông ta. Đến khi người giúp việc của Lương gia đi tới, nói với Lương Thụy Cường: “Tiểu thư mời tiên sinh lên phòng”, ông ta mới ôm vợ: “Anh đi một lát.”

Cuối cùng chỉ còn lại Viêm Lương và Lương phu nhân. Khi nhân viên phục vụ bưng khay đi qua bọn họ, Lương phu nhân lấy hai ly rượu, đưa cho Viêm Lương một ly: “Chúng ta vừa nói đến đâu rồi?”

Viêm Lương mỉm cười nhận ly rượu, cô đột nhiên chuyển đề tài: “Lương phu nhân có quen biết Tưởng Úc Nam không?”

Lương phu nhân ngẩn người. Im lặng vài giây, cô ta uống một ngụm rượu, ho khan một tiếng mới trả lời: “Tôi có nghe nói đến người này nhưng chưa từng gặp mặt. Tại sao cô đột nhiên hỏi tôi điều đó?”

“À, không có gì.” Viêm Lương cũng uống một hớp rượu, cất giọng thản nhiên: “Vừa rồi phu nhân nói trước khi quen biết tiên sinh, phu nhân làm việc ở một công ty mỹ phẩm. Phu nhân còn nhắc đến mô hình tiêu thụ có tính toàn thắng. Theo tôi được biết, mô hình này là do công ty CGCM đưa ra, tôi không nhớ nhầm đấy chứ?”

“Không sai.” Lương phu nhân vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng thần sắc không mấy tự nhiên.

Viêm Lương gật đầu: “Tại tôi đột nhiên nhớ ra, năm đó Tưởng Úc Nam đang làm giám đốc điều hành của CGCM, được công ty ‘săn đầu người’ kéo về Từ thị. Sở dĩ Tưởng Úc Nam thăng chức nhanh như vậy, thậm chí cuối cùng trở thành giám đốc điều hành người Hoa duy nhất của CGCM kể từ khi thành lập, chính là vì anh ta đề xuất ra mô hình tiêu thụ có tính toàn thắng, giúp công ty hái ra tiền.”

“Vậy sao? Đúng là người có năng lực...Đáng tiếc, tôi chỉ làm việc ở CGCM có mấy tháng. Khoảng thời gian đó, hình như không phải là nhiệm kỳ của vị Tưởng tiên sinh mà cô nhắc tới.”

Lúc người phụ nữ trước mặt sắp bị Viêm Lương tóm được sơ hở, cô ta đột nhiên chủ động chạm cốc với Viêm Lương: “Bên kia có người bạn gọi tôi, tôi đi một lát, chúng ta nói chuyện sau.”

Viêm Lương quay đầu, đằng sau quả nhiên có một người da trắng đang vẫy tay về bên này. Viêm Lương chỉ còn cách lặng lẽ uống cạn ly rượu.

Bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, Viêm Lương bỏ về khách sạn trước. Cô không kịp cởi váy dạ hội, chỉ tháo giày cao gót rồi đi đi lại lại trong phòng.

Cô nghĩ mãi không thông, cũng không dám nghĩ ngợi nhiều, đầu óc cô hỗn loạn vô cùng. Do dự gần nửa tiếng đồng hồ, Viêm Lương cuối cùng hạ quyết tâm bấm một dãy số điện thoại di động.

Tại sao luật sư của tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời của anh? Ngẫm nghĩ nửa tiếng đồng hồ mới ra câu này. Nhưng dù sao cũng có cơ để mở miệng, cô không cần sốt ruột như con kiến trong chảo nóng.

Điện thoại hình như kết nối, Viêm Lương lập tức lên tiếng: “Tưởng...”

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã ngừng hoạt động.”

Đáp lại Viêm Lương là một câu lạnh lùng và máy móc. Viêm Lương chết sững ngay tại chỗ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Đến khi điện thoại báo lần thứ ba, cô mới định thần. Vừa chuẩn bị tắt điện thoại, Viêm Lương đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa phòng “ding dong”.

Âm thanh giòn giã khiến tim Viêm Lương đập chậm nửa nhịp. Tiếng chuông thứ hai lại vang lên trong nháy mắt, Viêm Lương hết nhìn điện thoại di động lại đưa mắt về phía cửa phòng.

Không thể nào...

Lúc Viêm Lương lao đi mở cửa, cô không hề hay biết đầu óc cô đang nghĩ gì. Cho tới khi cô mở cửa phòng, nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài là Lộ Chính chứ không phải ai đó, bộ não cô cuối cùng cũng vang lên âm thanh: cô đã mất tin tức của anh một cách triệt để.

Lộ Chính quan sát người phụ nữ đang ngây ra ở cửa: “Sao em bỏ về trước? Quần áo cũng chưa thay.”

Viêm Lương đứng như trời trồng ở giữa cửa, tựa hồ không muốn cho Lộ Chính vào phòng. Lộ Chính chỉ có thể nở nụ cười ngượng ngùng: “Em không khỏe sao?”

Viêm Lương không trả lời. Im lặng một lúc, cô đột nhiên gọi tên anh: “Lộ Chính.”

Mặc dù chỉ là cách gọi bình thường nhưng Lộ Chính phảng phất thấy một tín hiệu nguy hiểm. Quả nhiên câu tiếp theo của Viêm Lương là: “Tôi đặt vé máy bay về nước vào ngày mai.”

“Sao em không ở lại chơi thêm một hai ngày?”

Viêm Lương không trả lời. Lộ Chính vô ý thức thu lại nụ cười. Nhưng anh là Lộ Chính, là người đàn ông lịch thiệp, vì vậy anh nhanh chóng mỉm cười: “Được thôi, em đặt vé chuyến bay nào? Ngày mai tôi về cùng em.”

“Không cần, thật sự không cần đâu.” Đây là lần đầu tiên kể từ bao lâu nay, Viêm Lương từ chối người đàn ông này một cách dứt khoát.

“Chỗ này từng chứa một người.” Viêm Lương chỉ vào ngực cô, đúng vị trí trái tim.

“Em đừng nói nữa...”

Đáng tiếc sự phảng kháng của Lộ Chính vô hiệu, Viêm Lương tiếp tục lảm bảm: “Tôi đã đích thân cắt bỏ người đó khỏi trái tim tôi. Cả quá trình này đau đớn đến mức nào, ngay bản thân tôi cũng không dám hồi tưởng. Anh nghĩ trái tim tôi còn có thể chứa đựng người khác?”

Cuối cùng, Lộ Chính hoàn toàn tắt nụ cười.

“Anh đi đi.” Viêm Lương nói xong liền đóng cửa.

Vào thời khắc này, hoàn cảnh này, tất cả đang tuyên án tử hình cho anh...Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, về mặt của người phụ nữ ở đằng sau cánh cửa vốn lạnh lùng dần chuyển sang áy náy, Lộ Chính đột nhiên giờ tay chặn cửa.

Anh chưa bao giờ nổi nóng với cô. Lần này, Lộ Chính đột ngột bộc phát, anh đẩy mạnh cửa, mạnh đến nỗi cánh cửa đập mạnh vào bờ tường đánh “sầm”.

Viêm Lương đã sớm đoán ra phản ứng của Lộ Chính, cô thậm chí chờ đón hành động tiếp theo của anh, bất kể quát mắng hay đánh cô, anh muốn làm thế nào cũng được. Tuy nhiên...Viêm Lương không hy vọng nhất là chứng kiến anh như vậy.

Lộ Chinh mỉm cười nhìn cô, nổi tức giận phảng phất tan biến trong giấy lát. Đáy mắt anh chỉ còn lại sự mất mát và bất lực: “Em có biết không? Nếu anh vẫn còn là anh trước khi quen biết em, có lẽ anh sẽ cười nhạt một tiếng rồi bình thản bỏ đi. Không có một cái cây, anh vẫn còn cả khu rừng. Thế nhưng...”

Anh không biết diễn đạt như thế nào. Đây là lần đầu tiên trong đời bày tỏ tình cảm, vậy mà anh bí từ và khản trương, giống một đứa trẻ.

Ngừng vài giây, Lộ Chinh tiếp tục mở miệng: “Anh có nghe nói đến câu chuyện của Châu Trình và chị gái em. Châu Trình vì chị gái em làm vô số việc, chắc em coi thường anh ta lắm đúng không?”

Viêm Lương lắc đầu, nhưng vẻ mặt của cô đã khẳng định nhận xét của Lộ Chinh.

“Anh...” Lộ Chinh sốt ruột muốn nói điều gì đó nhưng tựa hồ rất khó mở miệng: “Anh không biết nói thế nào, nhưng bây giờ anh có thể cho em biết, anh chính là Châu Trình của em. Anh yêu em, yêu đến mức không lý do, yêu đến mức không có nguyên tắc, thậm chí từ bỏ cả tôn nghiêm của mình.”

Viêm Lương im lặng. Cô thà không nghe thấy gì cả. Như vậy, cô sẽ không cảm thấy đau lòng như bây giờ. Lộ Chinh tiến lên một bước đến trước mặt cô. Mặc dù hai người chỉ cách nhau nửa bước chân nhưng khoảng cách vô hình giữa bọn họ, anh làm thế nào mới có thể vượt qua?

Lộ Chinh nâng mặt Viêm Lương. Anh quan sát hình ảnh hèn mọn của bản thân phản chiếu trong đôi mắt của người phụ nữ.

Cuối cùng, anh cúi xuống hôn lên trán cô. Một nụ hôn dè dặt và khiêm nhường: “Chúc em ngủ ngon.”

Dưới sự đàn áp của Lệ Bạc, Unique dựa vào sức của mình sinh tồn trong kẽ hở. Chuyển đi New York năm ngày là kỳ nghỉ cuối cùng của Viêm Lương. Sau khi về nước, Viêm Lương lại bắt đầu cuộc sống vô cùng bận rộn.

Viêm Lương rất hiếm khi ở nhà quá ba ngày. Nhưng bất kể cô bận đến mức nào, bất kể cô bay đến thành phố nào, luôn có một người đàn ông mỗi ngày đều nói với cô câu: “Chúc em ngủ ngon.”

Anh yêu em, yêu đến mức không lý do, yêu đến mức không có nguyên tắc, thậm chí...Lời nói của anh hiện rõ mồn một bên tai, mỗi câu “chúc em ngủ ngon” của anh đều giống một nhát dao cứa vào tim Viêm Lương.

Liệu có phải dùng từng nhát dao xéo đi vết thương trong trái tim, trái tim cô mới có khả năng chấp nhận người đàn ông khác? Viêm Lương thà chết mệt trên bàn làm việc cũng không muốn suy nghĩ vấn đề này.

Unique khai trương cửa hàng flagship đầu tiên, Viêm Lương đang ở tỉnh khác nên không định về tham gia. Cô đã thông báo cho trợ lý, phó giám đốc thay cô cắt băng khai trương. Nhưng hôm đó, Viêm Lương hoàn thành việc ký kết hợp đồng trước thời hạn. Cuối cùng vẫn còn thừa thời gian, cô không kịp thông báo với người trợ lý nên tự mua vé máy bay quay về.

Khi Viêm Lương đến cửa hàng, người chủ trì ở bên ngoài đang tuyên bố danh sách khách quý cắt băng khai trương. Phó giám đốc vừa chuẩn bị từ phòng nghỉ đi ra ngoài, liền nhìn thấy Viêm Lương đẩy cửa đi vào. Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc: “Viêm tổng!”

Những người khác đều tỏ ra mừng rỡ, chỉ có trợ lý hơi hoảng hốt, nhưng cô ta nhanh chóng mỉm cười: “Chị về đây từ lúc nào vậy?”

Viêm Lương cười cười thay câu trả lời. Sau đó, cô cùng lãnh đạo công ty và người đại diện phát ngôn của sản phẩm xuống tầng dưới. Người đại diện phát ngôn là một ngôi sao hạng A, bên ngoài cửa hàng đầy phóng viên và fans hâm mộ của cô ta, không khí vô cùng náo nhiệt. Người chủ trì tuyên bố cắt băng khai trương, Viêm Lương nhận cái kéo trong khay của nhân viên phục vụ ở bên cạnh, cắt một nhát kéo có ý nghĩa lịch sử đối với sự phát triển của Unique.

Đám phóng viên điên cuồng giơ máy ảnh ghi lại hình ảnh này. Viêm Lương phối hợp ngẩng đầu tươi cười trước ống kính. Trong tiếng “tách tách” không ngừng, Viêm Lương đảo mắt qua đám phóng viên. Ánh đèn chớp nháy khiến cô lóa mắt.

Trong một giây phút, Viêm Lương hồi phục tầm nhìn. Đối diện với biển người ở trước mặt...cô đột nhiên sững sờ.

Ở một góc nào đó giữa đám đông...

Viêm Lương không ngờ, cô gặp lại Tưởng Úc Nam trong hoàn cảnh này...Nhưng ánh đèn chớp nháy không cho Viêm Lương thời gian phân biệt. Vài giây sau, tầm mắt cô lại sáng lóa.

Cuối cùng, việc chụp ảnh cũng dừng lại. Khi đôi mắt đã thích ứng với ánh sáng, Viêm Lương vội vàng quan sát đám đông, nhưng đâu thấy hình bóng của anh.

Viêm Lương đảo mắt qua từng gương mặt xa lạ, trong lòng hơi thất vọng. Lẽ nào vừa rồi chỉ là ảo giác của cô?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau khi thấy Viêm Lương vẫn đứng yên một chỗ bất động. Cuối cùng, người trợ lý tiến lại gần, ghé sát tai Viêm Lương nói nhỏ: “Viêm tổng.”

Lúc này Viêm Lương mới bừng tỉnh, cô quay người đi vào trong cửa hàng. Nhưng khi bước tới cửa ra vào, Viêm Lương như bị ma xui quỷ khiến, đột nhiên dừng bước. Cô quay đầu, liền nhìn thấy một hình bóng đàn ông tách khỏi đám đông ở phía xa xa, đang đi về phía chiếc xe hơi màu đen đỗ bên lề đường.

Người đó mặc áo sơ mi và quần âu đơn giản, nhưng chiều cao và dáng vẻ của anh rất nổi bật, khiến Viêm Lương chỉ liếc qua cũng nhận ra anh.

Có người xuống xe, chạy ra đằng sau, mở cửa xe cho anh. Thấy anh sắp chui vào ghế sau ô tô, Viêm Lương không hề nghĩ ngợi, lao ra khỏi cửa hàng, xuyên qua đám phóng viên vây quanh, cứ thế chạy về chiếc xe ô tô đó.

“Tưởng Úc Nam!”

Tiếng ồn ào ở ngoài đường nhấn chìm tiếng gọi của Viêm Lương. Tuy nhiên, thân hình của người đàn ông đó cứng đờ trong giây lát. Nhưng anh nhanh chóng ngồi vào trong xe, đồng thời đóng sập cửa xe. Ô tô lập tức chuyển bánh rời đi.

Đám phóng viên kinh ngạc nhìn Viêm Lương chạy đuổi theo xe ô tô một đoạn mới dừng lại. Viêm Lương thần thờ đứng bên lề đường, dõi mắt theo chiếc xe, trông cô như lạc mất linh hồn.

Ô tô nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường. Gương chiếu hậu bên ngoài xe vẫn còn xuất hiện hình bóng cô quạnh của người phụ nữ. Người tài xế hết nhìn vào gương chiếu hậu lại nhìn Tưởng Úc Nam ngồi ở hàng ghế sau. Anh chỉ yên lặng ngồi ở đó, nhưng tài xế dường như thấy anh đang cố gắng đè nén nỗi đau.

Do dự hồi lâu, người tài xế cuối cùng không nhịn được, hỏi một câu có tính chất thăm dò: “Tưởng tiên sinh, có cần tôi dừng lại?”

Tưởng Úc Nam nhướng mắt, nhìn người tài xế qua gương chiếu hậu gắn trong xe, đồng thời quan sát gương mặt ốm yếu xanh xao của anh. Với bộ dạng này, anh làm sao có thể đi gặp cô?

Cuối cùng, Tưởng Úc Nam chỉ nở nụ cười nhàn nhạt và lắc đầu. Sau đó, anh lại cúi xuống xem tấm thiệp nhỏ trong tay. Đây là tấm thiệp đơn vị tổ chức phát cho người qua đường trước khi diễn ra lễ khai trương, là một chiêu thu hút sự chú ý của dư luận. Mọi người viết lời chúc vào tấm thiệp rồi nộp lại cho đơn vị tổ chức, sau đó có cơ hội rút thăm trúng thưởng sản phẩm dùng thử.

Tấm thiệp của Tưởng Úc Nam chỉ có bốn từ: Chúc em thành công.

Cửa hàng flagship khai trương là bước đầu tiên trên con đường tiến tới thành công của cô, Tưởng Úc Nam quyết định đích thân chứng kiến. Nhưng ngay cả lời chúc đơn giản này, anh cũng không có dũng khí, không có lập trường và tư cách tặng cô...

Xe ô tô đi mỗi lúc một xa trong sự trầm mặc của Tưởng Úc Nam. Hình bóng trong gương chiếu hậu ngày càng nhỏ dần, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Tưởng Úc Nam đã tiêm thuốc có công hiệu mạnh, thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng. Về đến nhà, Tưởng Úc Nam thay quần áo. Anh quan sát bản thân qua chiếc gương lớn trong phòng thay đồ. Anh vẫn là Tưởng Úc Nam ăn mặc chỉnh tề, thần sắc lạnh lùng không thay đổi.

Nhưng ngôi nhà này...

Tưởng Úc Nam không biết nơi này còn có thể gọi là “nhà”? Anh lâu lắm không về đây, nhưng người giúp việc vẫn dọn dẹp phòng ốc, cắt tỉa và tưới nước vườn hoa mỗi ngày, phòng thay đồ vẫn thoang thoảng mùi thơm dịu dịu, phẳng phất tất cả vẫn như cũ. Chỉ là ngôi nhà này không còn sự tồn tại của cô.

Tưởng Úc Nam vừa đeo đồng hồ vừa đi xuống tầng dưới, thư ký Lý đã đợi anh ở phòng khách. Nhìn thấy Tưởng Úc Nam, thư ký Lý cất giọng lo lắng: “Sao anh lại xuất viện?”

Tưởng Úc Nam chỉ trả lời lãnh đạm: “Về Lệ Bạc.” Nói xong, anh liền đi ra ngoài. Thư ký Lý dõi theo hình bóng Tưởng Úc Nam. Biết bản thân can ngăn thế nào cũng vô ích, anh ta đành nghiêng răng đi theo.

Xe ô tô chuyển bánh, thư ký Lý báo cáo với Tưởng Úc Nam tình hình gần đây: “Doanh số của Lệ Bạc trong một tháng trở lại đây giảm 30%. Giang Thế Quân vốn định bán các nhãn hiệu của Từ thị để giảm bớt áp lực về nguồn vốn tạo thành từ vụ Lệ Bạc thu mua Từ thị, đồng thời giúp ông ta mở rộng ra thị trường nước ngoài. Nhưng bây giờ...”

“Ông ta định quay đầu, đối phó Unique trước?” Tưởng Úc Nam tiếp tục cúi xuống xem tài liệu thư ký Lý vừa đưa, đồng thời cất giọng trầm trầm.

“Đúng vậy. Giang Thế Quân có ý thay đổi chiến lược, đặt trọng tâm vào thị trường trong nước. Trước đây, Lệ Bạc luôn là “anh cả” của ngành mỹ phẩm quốc nội. Nếu bây giờ Lệ Bạc dồn hết tinh lực vào thị trường trong nước, Unique chắc chắn sẽ gặp khó khăn. Chỉ có điều, Giang Thế Quân đang gặp phiền phức không nhỏ. Dù sao lúc đó ông ta chủ trương bán Từ thị cho Lương Thụy Cường để mở rộng ra nước ngoài, kết quả lại thay đổi chiến lược, chắc hội đồng quản trị sẽ đề nghị ông ta suy nghĩ thận trọng. Vì vậy, việc Giang Thế Quân đầu đầu nhất bây giờ là làm thế nào giành được sự chấp thuận của hội đồng quản trị.”

Tưởng Úc Nam không phát biểu ý kiến về vấn đề này. Thư ký Lý ngồi ở ghế lái phụ quay đầu nhìn anh, hỏi thăm dò: “Anh định bảo vệ và giúp đỡ Unique à?”

Tưởng Úc Nam vẫn im lặng, coi như mặc nhận? Thư ký Lý nói tiếp: “Vậy chỉ cần chúng ta khiến hội đồng quản trị phủ quyết đề nghị của Giang Thế Quân...”

Tưởng Úc Nam đột nhiên cất ngang lời anh ta: “Không vội.”

Thư ký Lý toát mồ hôi hột. Tưởng Úc Nam giải thích: “Phải nghĩ cách thúc đẩy hội đồng quản trị đồng ý để Lệ Bạc chuyển trọng tâm vào thị trường trong nước. Như vậy, Lệ Bạc sẽ mất trắng khoản tiền đầu tư ra thị trường hải ngoại ở giai đoạn đầu. Khi Giang Thế Quân tưởng Lệ Bạc có thể lấy lại thị phần đã mất ở thị trường quốc nội, chúng ta sẽ khiến ông ta thất bại thảm hại. Nguồn vốn bị đứt đoạn, hội đồng quản trị chắc chắn sẽ trở mặt với ông ta. Đến lúc đó, ông ta coi như tiêu đời.”

Thư ký Lý ngẩn người trong giây lát, đầu óc anh ta nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng cũng lĩnh hội lời nói của Tưởng Úc Nam.

“Hãy làm một bản báo cáo cụ thể gửi cho mỗi thành viên hội đồng quản trị, thuyết phục bọn họ ủng hộ Giang Thế Quân.”

Thư ký Lý gật đầu: “Vâng, tôi sẽ làm ngay.”

Thư ký Lý lập tức gọi điện thoại cho các phòng ban ra lệnh. Vừa nói chuyện điện thoại, anh ta vừa quay đầu nhìn Tưởng Úc Nam. Lúc này, Tưởng Úc Nam đã nhắm mắt nghỉ ngơi, trông anh có vẻ rất mệt mỏi. Ai có thể ngờ, doanh nhân tâm tư cẩn mật có một không hai này bị mắc bệnh nguy kịch...Thư ký Lý lắc đầu, lại giành toàn bộ sự chú ý vào cuộc điện thoại.

Xe ô tô nhanh chóng đến trụ sở tập đoàn Lệ Bạc. Tưởng Úc Nam về văn phòng tổng giám đốc. Ngồi chưa tới mười phút, Giang Thế Quân nghe tin vội đến tìm. Vừa đẩy cửa, ông ta lập tức mở miệng: “Chú còn tưởng cháu bị một người đàn bà đả kích quá nặng nề, nên định trốn tránh cả cuộc đời này?”

Trên bàn làm việc có một tập văn kiện chờ anh ký tên, Tưởng Úc Nam nhanh chóng ký tên, đầu không ngẩng lên: “Cháu cho mình một kỳ nghỉ phép dài, bây giờ điều chỉnh xong rồi cháu quay về tiếp tục làm việc.”

Giang Thế Quân gật đầu, thở một hơi dài. Sau đó, ông ta kéo chiếc ghế đối diện Tưởng Úc Nam ngồi xuống: “Trước đây, chú đã nhắc nhở cháu không biết bao nhiêu lần. Cháu để con bé đó ở bên cạnh chẳng khác nào nuôi sư tử. Đàn bà một khi tàn nhẫn giống hệt loài dã thú, sớm muộn cũng quay lại cắn cháu.”

Tưởng Úc Nam dừng bút, ngẩng đầu nhìn Giang Thế Quân, đồng thời mỉm cười với ông ta.

Không biết Giang Thế Quân đọc được bao nhiêu nỗi đau từ nụ cười đơn giản của anh, ông ta lên tiếng an ủi anh, ngữ khí tương đối ôn hòa: “Không sao đâu, sau này cháu giúp chú quản lý Lê Bạc. Unique của con bé đó định dùng mấy miếng sắt gỉ của Từ thị để xây dựng lại một chiếc mẫu hạm? Nó còn non nớt lắm.”

Tưởng Úc Nam coi như không nghe thấy, hỏi lại ông ta bằng giọng điệu không mặn không nhạt: “Nghe nói chú định đặt trọng tâm về thị trường trong nước? Chắc khó qua ”cửa ải” hội đồng quản trị phải không?”

Con cáo già lập tức chau mày: “Không phải cháu lại có ý định tha cho con bé đó như hai năm trước đây chứ?”

Tưởng Úc Nam nở nụ cười mập mờ. Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Giang Thế Quân mà đưa ra phương án giải quyết khiến ông ta hài lòng: “Cháu đã bảo người thảo bản đề án, chắc có thể thuyết phục các cổ đông.”

Giang Thế Quân thở phào nhẹ nhõm, ông ta nói đùa: “Lâu rồi mới thấy bộ dạng không có tình người của cháu, khiến chú rất hoài niệm. Cháu nên như vậy mới đúng, cháu lo không có đàn bà hay sao?”

Ông ta xem đồng hồ đứng dậy: “Chú có hẹn với La đồng sự vào nửa tiếng sau, chú đi trước đây. Tối nay, chú sẽ chiêu đãi mấy thành viên hội đồng quản trị, cháu nhớ có mặt. Tới lúc đó, chú sẽ bảo trợ lý thông báo với cháu địa chỉ quán bar.” (Đồng sự: thành viên hội đồng quản trị)

Tưởng Úc Nam mỉm cười gật đầu. Khi Giang Thế Quân khuất dạng ở đằng sau cánh cửa văn phòng, nụ cười trên môi anh cũng biến mất hoàn toàn.

Lúc cần đóng kịch thì đóng kịch, không có người nào thông thạo trò này hơn anh.

Chín giờ tối, trợ lý của Giang Thế Quân gọi điện từ một quán bar nổi tiếng trong thành phố vào máy điện thoại của thư ký Lý: “Tổng giám đốc Tưởng đâu rồi? Chẳng phải nửa tiếng trước anh nói xe của tổng giám đốc đang trên đường đến đây hay sao?”

Thư ký Lý lặng lẽ thở dài, cố gắng để giọng nói không có gì lạ thường: “Thành thực xin lỗi, tổng giám đốc bỗng dưng có việc gấp nên không thể đến đó.”

“Sao đột ngột thế?”

Thư ký Lý ứng phó hai câu, cuối cùng cúp điện thoại. Lúc này, một cơn gió lùa thổi qua hành lang, thổi tan tấm mặt nạ nguy trang của thư ký Lý. Thư ký Lý cầm điện thoại ngồi ở chiếc ghế dài, gương mặt vô cùng lo lắng. Thình thoảng, anh ta lại ngẩng đầu, đưa mắt về phía phòng cấp cứu ở phía đối diện.

Cửa phòng cấp cứu đóng chặt, đèn đỏ trên cửa bật sáng...

Bên tai thư ký Lý vẫn văng vẳng câu nói của Tưởng Úc Nam trước khi được đưa vào phòng cấp cứu: “Tôi không nên phát bệnh vào lúc này...”

“Nếu tôi không còn sống khi rời khỏi bàn mổ, cậu hãy giao cái đĩa quang trong két bảo hiểm của tôi cho cảnh sát...”

“Tôi chỉ có thể làm bấy nhiêu việc...cho cô ấy...”

Ca mổ kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ. Khi Tưởng Úc Nam được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Bác sỹ mổ chính là bác sỹ chủ trị do Tưởng Úc Nam đích thân mời từ nước ngoài. Thư ký Lý vội vàng đi đến hỏi thăm tình hình, bác sỹ mệt đến mức không nói ra lời, chỉ gật đầu với thư ký Lý.

Tưởng Úc Nam được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Không bao lâu sau, bác sỹ chủ trị cũng đến phòng chăm sóc đặc biệt. Nhìn người đàn ông vẫn hôn mê bất tỉnh dù được máy móc hỗ trợ, ông ta bất giác cảm thán: “Đáng thương thật đấy, bệnh nhân không có người nhà ký tên vào cam kết phẫu thuật của cậu ấy.”

“Chắc Tưởng tiên sinh đã lường trước tình trạng phát bệnh đột ngột nên mới sớm thông báo phía bệnh viện, lúc anh ấy mất đi ý thức, mọi thủ tục liên quan đến ca mổ đều do tôi ký thay.”

“Bệnh nhân đã vượt qua một lần phẫu thuật, còn hai lần nữa, thượng đế sẽ phù hộ cho cậu ấy.”

Tỷ lệ thành công của mỗi ca mổ chỉ có 10%. Tỷ lệ sống sót sau ba ca phẫu thuật là bao nhiêu? Thư ký Lý lắc đầu, không dám tính tiếp.

Bác sỹ chủ trị nhanh chóng cáo từ. Thư ký Lý cũng rời khỏi bệnh viện, lái xe ô tô của Tưởng Úc Nam về Lệ Bạc. Không ngờ khi anh ta đi thang máy từ bãi đỗ xe lên đến tầng một, anh ta tình cờ đụng phải Giang Thế Quân và trợ lý của ông ta cũng đi vào thang máy.

Thư ký Lý cúi đầu chào theo phản xạ có điều kiện, thừa dịp né tránh ánh mắt Giang Thế Quân: “Chào Giang tổng!”

Giang Thế Quân đảo mắt một lượt. Không thấy Tưởng Úc Nam, ông ta hỏi: “Tổng giám đốc của các anh đâu rồi?”

“Tổng giám đốc đi...đi thị sát một nhà máy mới. Tôi về lấy tài liệu cho anh ấy.” Thư ký Lý trả lời đầu vào đấy, Giang Thế Quân gật đầu.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng 61, thư ký Lý cung kính chào tạm biệt Giang Thế Quân, lập tức đi thẳng đến văn phòng của Tưởng Úc Nam, thuận tay khóa trái cửa.

Kết bảo hiểm mà Tưởng Úc Nam nhắc tới trước khi tiến hành ca mổ giấu ở đằng sau bức tranh sơn dầu treo trong văn phòng. Thư ký Lý nhập mật mã, mở kết bảo hiểm, lấy đĩa quang ra ngoài.

Vừa bỏ đĩa quang vào máy tính, điện thoại của thư ký Lý đổ chuông. Đó là cuộc điện thoại từ New York. Lúc này, đĩa quang bắt đầu phát hình ảnh. Đây hình như là một đoạn băng do camera giám sát ghi lại, góc quay là nóc một tòa kiến trúc nào đó.

Đoạn băng không có âm thanh, thư ký Lý vừa xem vừa nghe điện thoại. Đầu kia truyền đến giọng nói một người phụ nữ: “Cô ấy có tìm các anh không?”

“Cô muốn nói đến Viêm Lương?” Ngờ ngẩn của thư ký Lý đầy vẻ chế giễu: “Không.”

“Không thể nào!” Đối phương cảm thấy khó tin: “Như tôi đã kể với anh, tại buổi tiệc kết hôn của con riêng chồng tôi, cô ta hỏi tôi một đồng vấn đề chẳng đâu vào đâu. Rõ ràng cô ta đã nghi ngờ việc cô ta có thể móc nối với Lương thị có liên quan đến các anh. Cô ta nên mau chóng tìm các anh để chứng thực mới đúng, sao lại không có động tĩnh gì?”

Thư ký Lý dán mắt vào màn hình vi tính, không dám bỏ qua một hình ảnh nào. Đáng tiếc, trên màn hình vẫn là hình ảnh nóc tòa nhà không người, ống kính camera vẫn không di chuyển.

“Tôi đã nhận lời tổng giám đốc không cho Viêm Lương biết sự thật, tôi nhất định sẽ làm được. Nhưng tôi không nói sẽ ngăn cản Viêm Lương điều tra ngọn nguồn. Về chuyện Viêm Lương gặp cô ở New York mà cô kể với tôi, tôi không hề báo cáo với tổng giám đốc. Nếu cô ta nghi ngờ Lương thị có liên quan đến chúng tôi, đây cũng là một khởi đầu tốt lành. Tôi luôn chờ đợi cô ta tự động đến tìm chúng tôi, nhưng hình như cô ta chỉ tập trung lo cho việc kinh doanh của công ty mới, mà không tiếp tục điều tra vụ đó.”

“Đúng là một người đàn bà đáng sợ. Cô ta đang lo lắng điều gì chứ? Lo một khi biết tổng giám đốc Tưởng ở đằng sau lót đường cho cô ta, cuộc sống của cô ta lại một lần nữa bị xáo trộn?”

Thư ký Lý im lặng. Một bên là bệnh nhân đang giãy giụa giữa ranh giới sống chết, một bên là “nữ cường nhân” tươi cười cắt băng khai trương cửa hàng trước ống kính phóng viên. Hai hình ảnh đồng thời xuất hiện trong đầu óc thư ký Lý, tạo thành sự tương phản và trào phúng vô hạn. Điều duy nhất thư ký Lý có

thể làm là thở dài bất lực: “Chuyện này tính sau, bây giờ điều quan trọng nhất là khống chế bệnh tình của tổng giám đốc, để tránh...”

Lời nói của thư ký Lý nghen lại ở cổ họng. Bởi vì trên màn ảnh đột nhiên xuất hiện hai bóng hình, chứ không còn là nóc nhà cô độc. Hai người đàn ông dường như đang nói chuyện, bọn họ đều đứng ở mép nóc nhà, quay lưng về phía ống kính nên không rõ diện mạo.

Sự im lặng đột ngột của thư ký Lý khiến người phụ nữ ở đầu kia điện thoại nghi hoặc: “Anh làm sao thế?”

“Không có gì.” Hình ảnh trên máy tính không có âm thanh, thư ký Lý không rõ nội dung cuộc trò chuyện của hai người trên nóc tòa nhà. Anh ta đành dành một phần chú ý vào máy điện thoại: “Tôi đang xử lý một số công việc tổng giám đốc giao cho tôi.”

Đúng lúc này, hai người đàn ông trên màn hình đột nhiên ra tay đánh nhau. Thư ký Lý bất giác dán mắt vào màn hình. Anh ta thấy một người bị trượt chân mất, thăng bằng rơi xuống, toàn thân lơ lửng trong không trung.

Người đó ra sức nắm chặt thanh lan can, người đứng trên sân thượng cuối cùng cũng giơ tay cứu người ở bên dưới. Thư ký Lý toát mồ hôi lạnh thay người đang gặp nguy hiểm. Anh ta thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế. Nhưng đúng lúc này, hình ảnh chao đảo, thư ký Lý kêu lên một tiếng, đứng bật dậy.

Trên màn hình vi tính, người đàn ông vốn đã được cứu, bỗng dưng rơi xuống dưới đất trong nháy mắt.

Tất cả xảy ra quá nhanh, thư ký Lý đã bỏ qua chi tiết quan trọng nhất, anh ta đành phải tua lại đoạn băng. Lần này, thư ký Lý có thể nhìn thấy rõ ràng người đàn ông đứng trên nóc tòa nhà rút bàn tay bị đối phương túm chặt. Sau đó, hần bẻ từng ngón tay đang nắm vào lan can của đối phương...

Sau khi đối phương rơi xuống dưới, hung thủ dùng cổ tay áo lau sạch lan can. Lúc quay đầu bỏ đi, bộ dạng của hần vụt qua ống kính camera. Hình ảnh này không lọt khỏi mắt thư ký Lý, anh ta nhận ra người đó chính là Giang Thế Quân.

Trong văn phòng tổng giám đốc rộng lớn, thư ký Lý ngồi chờ ra trước máy tính hơn một tiếng đồng hồ. Bức tường kính ở bên cạnh phản chiếu bộ dạng chấn động mãi vẫn không thể trở lại bình thường của anh ta.

Phía đối diện tòa cao ốc Lệ Bạc có một chiếc xe con đỗ hơn một tiếng đồng hồ. Viêm Lương ngồi ở ghế lái xe, ngược nhìn tòa nhà Lệ Bạc. Cô thấy xe ô tô của Tưởng Úc Nam lái vào bãi đỗ ở tầng hầm của tòa nhà. Bây giờ nhìn lên ô cửa sổ ở tầng 61, cô có thể hình dung ra bộ dạng nghiêm túc của anh trong lúc làm việc. Nhưng cô không có dũng khí tiến bước, bất kể là bước vào tòa nhà Lệ Bạc hay bước vào trái tim người đàn ông đó.

Viêm Lương gõ nhẹ đầu ngón tay lên vô lăng. Thời gian trôi qua chậm chạp, cô không dưới một lần khởi động ô tô rồi lại tắt máy, tiếp tục chờ đợi một cách vô ích.

Đến tầm chạng vạng tối, khi xe của Tưởng Úc Nam mới rời khỏi tòa nhà, Viêm Lương hơi do dự. Cô có nên đuổi theo? Đuổi theo rồi nói điều gì? Nếu anh thật sự có liên quan đến Lương Thụy Cường, liệu anh có nói thật cho cô biết? Hay đây là cái bẫy lớn hơn anh giăng cho cô?

Cô đã nếm mùi vị quả đắng của việc tự huỷ hoại bản thân. Mùi vị này đắng đến mức nào, tuyệt vọng đến mức nào, cô rõ hơn ai hết. Nhưng khi nhìn thấy ô tô chuẩn bị hòa vào dòng xe cộ trên đường, gần như xuất phát từ bản năng, Viêm Lương lập tức nổ máy, nhấn ga đuổi theo.

Bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, tắc đường rất nghiêm trọng. Xe của Tưởng Úc Nam có vẻ vội đi đâu đó nên bấm còi lia lịa. Viêm Lương bám theo sau, cô nắm chặt vô lăng không một chút lơ là trên cả đoạn đường, phảng phất chỉ làm vậy, cô mới loại bỏ mọi nỗi căng thẳng. Cuối cùng, cô đi theo chiếc xe đó đến bệnh viện.

Xe của Tưởng Úc Nam đi vào cổng bệnh viện. Cách mười mấy mét, Viêm Lương vội phanh gấp, dừng lại ở bên ngoài cổng bệnh viện. Cô chau mày nhìn tấm biển hiệu nền trắng chữ đen của bệnh viện. Sau đó, Viêm Lương lắc đầu, lái xe vào cổng lớn. Còn chưa tới bãi đỗ xe, Viêm Lương bất chợt nhìn thấy xe của Tưởng Úc Nam dừng lại, đỗ ở một nơi không xa. Anh đến bệnh viện làm gì? Đi khám bệnh hay thăm người ốm?

Viêm Lương còn đang mãi suy đoán, thư ký Lý một mình xuống xe, đi nhanh vào tòa nhà bệnh viện, Tưởng Úc Nam không thấy bóng dáng.

Thư ký Lý biến mất khỏi tầm nhìn của Viêm Lương trong nháy mắt. Viêm Lương lập tức xuống xe, chạy đuổi theo nhưng vẫn bị mất dấu anh ta.

Đại sảnh bệnh viện rộng lớn, người đi lại tấp nập, Viêm Lương ngó xung quanh, hoàn toàn mất phương hướng. Đúng lúc này, đầu óc cô đột nhiên vụt qua một ý nghĩ đáng sợ. Cô chợt nhớ đến hôm cắt băng khánh thành. Tuy lúc đó ánh đèn máy ảnh chớp nháy khiến cô không nhìn rõ, nhưng bây giờ hồi tưởng lại mới thấy, hình như bộ dạng của Tưởng Úc Nam lúc đó rất suy nhược và ốm yếu...

Viêm Lương lắc đầu, cố gắng gạt bỏ ý nghĩ đáng sợ khỏi đầu óc. Nhưng đôi chân cô không chịu sự khống chế của lý trí, nhanh chóng chạy đến khu vực nằm viện. Cô chạy một mạch đến chỗ y tá trực ban, vừa thở hổn hển vừa hỏi: “Ở đây có bệnh nhân tên là Tưởng Úc Nam không?”

Cô y tá trả lời: “Xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ tin tức của bệnh nhân.”

Không có manh mối, Viêm Lương chỉ còn cách tìm kiếm từng phòng bệnh.

Trong hai tiếng đồng hồ, Viêm Lương đi qua vô số cửa phòng bệnh, nhìn vô số thẻ đề tên bệnh nhân treo ngoài cửa phòng bệnh. Trong lòng cô không ngừng cầu nguyện: không phải là anh ấy...

Khi mọi phòng bệnh thường đều không có tên “Tưởng Úc Nam” như lời cầu nguyện của Viêm Lương, trái tim cô ngược lại phảng phất bị bóp nghẹt trong giây lát, đến mức cô không thở nổi. Phòng bệnh thường không có, phòng bệnh nặng thì sao?

Đầu óc Viêm Lương trống rỗng, cô lao đến khu chăm sóc đặc biệt. Nhưng vào thời khắc đẩy cánh cửa vào khu bệnh nặng, cô mất sạch dũng khí. Cuối cùng, Viêm Lương chỉ đứng ở ngoài cửa dôi mắt vào bên trong.

Viêm Lương nhanh chóng nhìn thấy thư ký Lý đang đi đi lại lại ở ngoài hành lang. Thỉnh thoảng, anh ta ngoảnh đầu về phía phòng bệnh ở trong cùng.

Viêm Lương hoảng hốt cúi thấp đầu. Trong lòng có một âm thanh nào đó kháng nghị, không cho cô ngẩng đầu. Nhưng cuối cùng, cô vẫn từ từ ngẩng đầu, nín thở nhìn phòng bệnh ở trong cùng...

Ba ngày sau, Tưởng Úc Nam mới tỉnh lại từ cơn hôn mê. Bắt gặp thần sắc phức tạp của thư ký Lý, Tưởng Úc Nam liền đoán ra: “Cậu đã xem nội dung đĩa quang?”

Thư ký Lý gạt đầu. Phòng bệnh lại rơi vào không khí trầm mặc, chỉ có âm thanh đơn điệu của máy móc y tế vận hành, giống tiếng sinh mệnh của người đàn ông nằm trên giường đang dần trôi đi.

“Từ lúc nào anh biết bố anh không phải nhảy lầu tự tử vì căn bệnh trầm cảm, mà bị...” Thư ký Lý cảm thấy khó mở lời.

“Sau đám tang của Từ Tấn Phu không lâu.”

Thư ký Lý kinh ngạc trợn mắt. Sau đám tang của Từ Tấn Phu không lâu?

Lẽ nào Tưởng Úc Nam bắt đầu sắp đặt từ lúc bấy giờ...

Trái ngược với sự chấn động của thư ký Lý, Tưởng Úc Nam chỉ nhếch mép: “Đây là lần đầu tiên tôi quay về nơi đó kể từ khi bố tôi qua đời. Tôi vốn định nói cho bố tôi biết, Từ gia đã bị sụp đổ, tôi không vì tình cảm cá nhân mà buông tay. Nhưng có một điều nực cười là, hôm đó tôi không hề vui vẻ như tôi mong muốn, bởi vì tôi phát hiện ra chiếc đĩa quang này.”

Số phận đùa giỡn anh bằng phương thức khôi hài nhất, đồng thời dùng phương thức tàn khốc nhất kết thúc cuộc đời anh? Thư ký Lý không nỡ nhìn Tưởng Úc Nam, anh ta vô ý thức cúi đầu: “Tổng giám đốc, anh hãy nghỉ ngơi đi, đừng nói gì nữa.”

Tưởng Úc Nam tựa hồ không nghe thấy, anh tiếp tục xé toạc vết thương phong kín đã lâu, muốn dùng nỗi đau để nhắc nhở bản thân, anh vẫn còn sống: “Kết quả kiểm tra trước đó cho thấy, tôi ít nhất có thể sống đến năm sau, nhưng bây giờ...có lẽ tôi sẽ chết trước thời hạn. Mỗi bước đi tôi đều tính toán kỹ càng, cũng

sắp xếp đâu vào đấy. Một điều duy nhất tôi không thể tính, là liệu tôi có thể sống đến ngày Giang Thế Quân bị phá sản và ngồi tù hay không?”

Thư ký Lý nghiêng rằng, cuối cùng buột miệng: “Tổng giám đốc, tôi...”

Tướng Úc Nam lập tức đoán ra anh ta định nói gì. Anh bình tĩnh cắt ngang lời anh ta: “Bây giờ tôi chỉ hy vọng trước khi qua đời, tôi sẽ trả lại cô ấy tất cả, giữ lại duy nhất nỗi căm hận của cô ấy dành cho tôi. Bởi vì chỉ có vậy, dù tôi chết đi, cô ấy cũng có thể sống hạnh phúc.”

Cuối cùng, Tướng Úc Nam lạnh lùng cảnh cáo thư ký Lý: “Nếu cậu tự ý nói với cô ấy những điều cô ấy không nên biết, thì đó chính là việc làm tàn nhẫn nhất đối với tôi.”

Mười giờ sáng, Unique tổ chức cuộc họp thường kỳ mỗi tuần một lần.

Sau khi tổng giám sát kinh doanh và tổng giám sát tài vụ phát biểu ý kiến, phòng quảng cáo công bố tin vui: “Chúng ta đã giành được quảng cáo mười lăm giây phát vào giờ vàng đài vệ tinh.” Người phụ trách phòng quảng cáo vừa nói, vừa bảo trợ lý phát tài liệu có liên quan cho mọi người.

Đây là lần đầu tiên Unique đột phá sự vây hãm của Lệ Bạc, giành được giờ phát sóng quảng cáo có lợi.

Nhưng cũng là lần thứ tư Viêm Lương phân tâm kể từ đầu cuộc họp. Người trợ lý nhắc nhở: “Viêm tổng! Viêm tổng!”, Viêm Lương mới định thần, nhìn mọi người ở xung quanh. Lúc này, cô mới nhận ra đến lượt cô phát biểu.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Lương quay về văn phòng. Trên máy tính và bàn làm việc đều là văn bản chờ cô xử lý. Dự án sản phẩm mới của Nhà Nhan bị bỏ xó hai năm, bắt đầu khởi động lại, đủ để cô bận rộn một thời gian. Nghĩ đến việc chiều nay phải đi thị sát trung tâm nghiên cứu sản phẩm mới, buổi tối ăn cơm cùng một số nhân vật có liên quan do Lộ Chính móc nối, Viêm Lương lại thấy đau đầu.

Cả đêm qua cô không ngủ, bây giờ đọc tài liệu, hai mí mắt dính vào nhau, đầu óc lại bắt đầu không tập trung. Đến khi định thần, nhìn hàng chữ vừa viết trên giấy, Viêm Lương lập tức toát mồ hôi lạnh.

“Anh không thể xảy ra chuyện...Nhất định không xảy ra chuyện...”

Không đúng, đây là báo ứng. Báo ứng...

Viêm Lương phiền muộn vo viên tờ giấy ném vào thùng rác. Cô nhúu chặt lông mày, vừa mở tài liệu vừa gọi điện thoại cho thư ký: “Giúp tôi pha một tách cà phê đậm đặc.”

“Vâng ạ.”

Rất nhanh có người gõ cửa phòng đi vào, mùi cà phê thơm lừng. Viêm Lương tưởng cô thư ký mang cà phê, khéo mắt thấy tách cà phê đặt bên tay, cô bận ký văn bản nên không ngẩng đầu.

Cho đến khi không thấy cô thư ký đi ra ngoài, Viêm Lương mới bỏ bút, ngẩng đầu. Lộ Chính đang khoanh tay đứng bên cạnh bàn, tựa hồ đợi xem lúc nào Viêm Lương mới phát hiện ra sự xuất hiện của anh. Bộ dạng ngạc nhiên của Viêm Lương khiến anh phì cười.

“Sao anh lại đến đây?”

“Anh đi ngang qua nên vào xem em thế nào.”

Viêm Lương mỉm cười, cầm điện thoại nội bộ gọi cho thư ký: “Pha cho Lộ tiên sinh một tách cà phê.”

Sau khi cúp điện thoại, cô nở nụ cười áy náy với Lộ Chính: “Em đang bận nên không thể tiếp đãi anh.”

Lộ Chính đảo mắt qua bàn làm việc chất đầy tài liệu, anh không khỏi lo lắng cho cô: “Anh nghe thư ký của em nói, mấy ngày gần đây lúc nào em cũng đầy tâm sự. Bận rộn kiểu gì em cũng cần chú ý nghỉ ngơi.”

“Còn nữa...” Lộ Chính từ từ tiến lại gần, đột nhiên anh cúi thấp người, chạm vào nơi nhạy cảm nhất là cổ của cô. Viêm Lương lập tức đẩy ghế lùi lại phía sau. Hành động đầy cảnh giác của cô khiến ánh mắt Lộ Chính tối sầm, nhưng anh nhanh chóng che giấu, tiếp tục lên tiếng: “Sao trên người em có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện?”

Viêm Lương không thể nói cho Lộ Chinh biết, thời gian gần đây, tối nào cô cũng đi bệnh viện nhưng chẳng làm gì cả, chỉ ngồi bên ngoài hành lang hết đêm này đến đêm khác. Vì vậy, cô chỉ cười cười mà không trả lời. Cô biết anh rất phong độ, sẽ không truy vấn cô.

Bữa cơm tối có mặt cả người dặt mối là Lộ Chinh và giám đốc phòng thị trường của Unique. Là “chủ xị”, Viêm Lương không tránh khỏi uống đến mức đầu óc quay cuồng.

Những người có mặt trong bữa cơm tối nay đều là đại lý cỡ lớn. Thị trường ở những thành phố cấp hai ba mà hiện tại Unique chưa thể với tới đều nằm trong tay những người này. Bọn họ tuy đều là bạn bè lâu năm của tập đoàn Minh Đình, nhưng cũng có quan hệ lợi ích với Lệ Bạc. Viêm Lương có việc muốn nhờ người ta nên hôm nay phải dặt thân ra mặt, tiếp bọn họ đến nơi đến chốn.

Cuối cùng, cô cũng nhận được câu nói từ miệng bọn họ: “Được, không thành vấn đề. Ngày mai sẽ đi công ty các cô ký hợp đồng. Có Lộ tổng ở đây, việc hợp tác giữa chúng ta chỉ cần một câu nói là xong.”

Sau buổi tiệc rượu, Viêm Lương còn bố trí hoạt động tiếp theo. Cô cùng mọi người đứng bên ngoài hóng gió đêm, đồng thời chờ xe ô tô tới đón. Tài xế của Viêm Lương nhanh chóng lái xe đến trước cửa nhà hàng. Cô lên xe, đang chuẩn bị nói với người tài xế địa chỉ hộp đêm, Lộ Chinh đột nhiên đi đến bên cạnh xe ô tô của cô, cúi xuống dặn dò tài xế: “Đưa Viêm tổng về nhà.”

Viêm Lương ngoảnh đầu nhìn anh.

“Anh đã nói với bọn họ rồi, cho em về nhà trước. Anh sẽ cùng bọn họ đi uống tiếp.” Lộ Chinh gạt sợi tóc lòa xòa trước trán Viêm Lương rồi đóng cửa xe. Bỗng dưng nhớ ra chuyện gì đó, anh lại cúi người nói với Viêm Lương: “Trước khi đi ngủ em nhớ uống cốc nước mật ong để giải rượu.”

Viêm Lương ngẫm nghĩ, gật đầu.

Tài xế nhanh chóng nổ máy, Viêm Lương gác tay lên khung cửa, gối đầu lên cánh tay. Người tài xế nghĩ cô đã ngủ say, không ngờ cô đột nhiên mở miệng: “Đi bệnh viện.”

Người tài xế tưởng anh ta nghe nhầm, nhưng khi quay đầu, anh ta nhìn thấy Viêm Lương ngồi thẳng người, cô nhắc lại một lần: “Đưa tôi đi bệnh viện.” Nói xong, cô liền hạ cửa kính, để ngọn gió đêm thổi vào.

Lúc xe ô tô đến cổng bệnh viện, Viêm Lương đã tỉnh rượu không ít. Cô xuống xe, ngược đầu ngắm bầu trời đầy sao sáng. Tối nào cô cũng đến đây nên đã thông thuộc đường đi nước bước. Viêm Lương nhanh chóng đến bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, ngồi xuống chiếc ghế dài trên hành lang.

Cho đến nay, Viêm Lương vẫn không có dũng khí đẩy cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt. Chỉ là mỗi tối ngồi ngoài cửa, chứng kiến các bác sỹ vội vàng đi đến cấp cứu cho bệnh nhân, khi trời sáng, cô có thể yên tâm rời khỏi bệnh viện, về công ty làm việc.

Viêm Lương căn giờ đến và giờ đi rất chuẩn, cô không lo chạm mặt thư ký Lý.

Tuy nhiên, vẫn có một số y tá trực đêm hỏi cô: “Chị là người nhà của bệnh nhân nào?”

Những lúc như vậy, Viêm Lương không trả lời, đứng dậy đi sang khu vực được phép hút thuốc làm một điếu thuốc lá. Khi cô quay về, cô y tá đã bỏ đi từ lâu. Hôm nay cũng có y tá đi qua chỗ cô ngồi như thường lệ, có lẽ do người Viêm Lương toàn mùi rượu nên cô y tá nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi. Viêm Lương lập tức đứng dậy đi hút thuốc.

Khi quay về bên ngoài cửa phòng bệnh, cô bất chợt nghe thấy cuộc trò chuyện của hai cô y tá đang chờ giao ca: “Nghe nói bệnh nhân đó trước kia chữa trị ở bệnh viện tư, lần này anh ta đột nhiên phát bệnh nên mới được đưa tới bệnh viện chúng ta.”

“Thảo nào...Anh ta rõ ràng có cả một đội ngũ y tế, về lý mà nói không cần dùng đến máy móc thiết bị của bệnh viện chúng ta mới đúng.”

“Em có hỏi chủ nhiệm Lâm, chủ nhiệm Lâm nói chỉ e bây giờ chuyển viện, tính mạng của anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Có lẽ phải đợi đến khi bệnh tình ổn định, anh ta mới chuyển về bệnh viện tư.”

“Ừ, cũng không biết liệu anh ta có sống nổi đến ngày bệnh tình ổn định hay không...”

Nghe đến đây, toàn thân Viêm Lương như bị rút sạch sức lực. Cô tựa người vào cánh cửa an toàn, từ từ trượt xuống đất.

Chỉ e bây giờ chuyển viện, tính mạng của anh ta sẽ gặp nguy hiểm...

Không biết liệu anh ta có sống nổi đến ngày bệnh tình ổn định...

Lời nói văng vẳng bên tai, trước mắt Viêm Lương tối sầm.

Phảng phất bị ngắt đi một lúc, nhưng cũng tựa hồ ngủ một giấc mấy năm liền, khi Viêm Lương tỉnh lại, trước mặt cô tối om, đầu óc cô mơ hồ hỗn loạn.

Mũi vẫn ngửi thấy mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, Viêm Lương thử động dậy ngón tay, cô phát hiện bản thân không phải ngồi trên nền đất giá lạnh bên cạnh cửa an toàn, mà nằm trên chiếc giường mềm mại.

Viêm Lương lại thử động dậy ngón tay. Lúc này, cô mới nhận ra có một bàn tay đang nắm chặt tay cô. Viêm Lương đưa mắt, thấy người đó đang ngồi bên cạnh giường, úp mặt xuống giường ngủ say.

Cánh tay bị nắm hơi tê tê, Viêm Lương rút tay về, khiến Lộ Chính giật mình tỉnh giấc. Khi đôi mắt ngái ngủ của anh chạm vào mắt Viêm Lương, Lộ Chính vui mừng đứng dậy ôm vai cô: “Cuối cùng em cũng tỉnh rồi...”

Vòng tay anh siết chặt khiến đầu óc Viêm Lương choáng váng: “Anh...”

“Anh gọi điện thoại cho em, để xác định xem em đã về đến nhà an toàn hay chưa? Kết quả điện thoại không kết nối, mãi sau mới có cô y tá nghe máy, nói em bị ngắt xỉu trên hành lang bệnh viện.”

Viêm Lương đẩy người anh. Lúc này Lộ Chính mới có phản ứng, anh buông tay, thận trọng đỡ Viêm Lương ngồi tựa vào đầu giường.

“Em đã ngủ suốt hai ngày nay.” Nghĩ đến tình trạng của cô, trong lòng anh vẫn còn thấy sợ hãi.

Viêm Lương im lặng, đầu óc cô vẫn quay cuồng.

“Bác sỹ nói em thiếu ngủ trầm trọng, thần kinh suy nhược. Thời gian qua em sống kiểu gì vậy? Hơn nữa, tại sao em lại bị ngắt ở bệnh viện?”

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều sự quan tâm, quá nhiều nỗi lo lắng, đến mức người luôn tỉnh táo như Lộ Chính cũng nói năng lộn xộn. Cuối cùng, nhìn thấy vẻ mặt không chút sắc hồng của Viêm Lương, Lộ Chính mới dừng lại.

Sau đó, Lộ Chính vuốt ve trán cô theo thói quen: “Em nghỉ ngơi đi, anh đi gọi bác sỹ.”

Tiếng bước chân gấp gáp của Lộ Chính biến mất bên ngoài cửa phòng bệnh, để lại một mình Viêm Lương trong bóng tối. Cô lẩm bẩm: “Hai ngày...”

Đã hai ngày trôi qua...Vậy anh...

68. Chương 76 - 82

Lộ Chính nhanh chóng dẫn bác sỹ về phòng bệnh. Sau khi kiểm tra sức khỏe của Viêm Lương, bác sỹ nói với Lộ Chính: “Chắc không có vấn đề gì, cô ấy chỉ là mệt mỏi quá độ, tốt nhất nên nằm viện thêm vài ngày để theo dõi.”

Lộ Chính không yên tâm, hỏi đi hỏi lại bác sỹ cần chú ý điều gì. Bác cất giọng bất lực với Viêm Lương: “Ông xã của cô rất lo lắng cho cô. Hai ngày cô bị ngắt, cậu ấy không hề chớp mắt, luôn ở bên cạnh giường bệnh của cô.”

Ông xã cô?

Viêm Lương định mở miệng đính chính, bác sỹ đã quay sang Lộ Chính: “Lát nữa tôi phải đưa sinh viên thực tập đi một lượt quanh phòng bệnh. Tôi đi trước đây, xảy ra chuyện gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Lộ Chính tiễn bác sỹ ra cửa. Vừa quay đầu, anh thấy Viêm Lương nhìn anh chăm chú. Đoán ra nghi vấn của Viêm Lương, anh vừa đi đến cửa sổ vừa giải thích: “Anh không nói rõ với bác sỹ về quan hệ của chúng ta, không ngờ ông ta lại hiểu nhầm.”

Nói xong, Lộ Chính kéo rèm cửa sổ. Hóa ra bây giờ không phải là nửa đêm mà mới chỉ tầm chạng vạng tối, sắc trời ở bên ngoài vẫn còn tia nắng cuối cùng. Viêm Lương ngắm bầu trời, trái tim cô đã trôi tận phương nào.

Đường đường là tổng giám đốc một công ty lớn, nhưng công việc của Lộ Chính bây giờ chỉ là chăm lo bữa tối cho Viêm Lương. Anh gọi điện về Lộ gia kêu đầu bếp chuẩn bị. Có bốn món ăn và một món canh đơn giản, nhưng Viêm Lương nghe thấy anh dặn dò đầu bếp: không được bỏ ớt, không được quá mặn, không được bỏ hành hoa, gạo phải nấu mềm...

Khi tài xế Lộ gia mang cơm đến, Lộ Chính chỉ nhìn Viêm Lương ăn, còn anh không động đũa. Tay Viêm Lương vẫn đang truyền nước nên hơi nhức mỏi. Động tác chau mày của cô đã bị Lộ Chính phát giác, anh không nói một lời, ngồi xuống ghế cầm thìa múc canh cho cô. Viêm Lương càng cảm thấy khó nuốt trôi.

Nhìn thìa canh đưa lên miệng, Viêm Lương đột nhiên cầm đũa ăn cơm ngấu nghiến. Đây là thái độ biểu đạt sự cự tuyệt của cô, Lộ Chính đã quen từ lâu, anh cũng không quen không lên tiếng, chỉ lặng lẽ đặt thìa canh xuống.

Viêm Lương nhanh chóng ăn cơm xong, cô buông đũa, nói với Lộ Chính: “Một mình em ở đây là được, anh về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lộ Chính cười cười: “Em không muốn gặp anh đến thế sao?”

Tuy ngữ khí có phần trêu chọc nhưng ánh mắt của anh buồn bã. Đối diện người đàn ông như vậy, dù không có trái tim, Viêm Lương cũng không thể thốt ra câu tàn nhẫn: “Bây giờ em đều dựa dẫm vào anh, em không thể tưởng tượng nếu anh gục ngã vì mệt mỏi quá độ, em sẽ ra sao?”

Lộ Chính quan sát Viêm Lương tỉ mỉ, cuối cùng anh mỉm cười đứng dậy: “Ngày mai anh lại đến thăm em.”

Khi Lộ Chính sắp khuất dạng ngoài cửa phòng bệnh, Viêm Lương không rõ bản thân thở phào nhẹ nhõm hay áy náy. Đúng lúc này, Lộ Chính đột ngột dừng lại, quay đầu nói với cô: “Em từng nói, trái tim em không thể chứa người khác. Nhưng chỉ cần là việc anh đã quyết định, trong từ điển của anh không có từ ”bỏ cuộc“. Anh sẽ dùng cả cuộc đời để chứng minh, suy nghĩ của em là sai lầm.”

Giọng nói của anh dịu dàng đến mức phẳng phất có thể hóa giải mọi vết thương trong quá khứ. Vào giây phút đó, Viêm Lương gần như tin rằng cô có thể.

Nhưng vài tiếng đồng hồ sau, khi Viêm Lương tỉnh dậy từ cơn ác mộng vào lúc nửa đêm, nhắm mắt lại mừng tượng ra thân hình của người nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, một vết thương vô hình nào đó lại bắt đầu nhói đau.

Nỗi đau âm ỉ và kéo dài bao trùm toàn thân khiến Viêm Lương không chịu nổi, cô rút kim truyền, đi dép lê ra khỏi phòng bệnh. Từ chỗ cô nằm đến khu chăm sóc đặc biệt chỉ mất ba phút đi bộ, nhưng Viêm Lương đi mất mười mấy phút. Cửa phòng chăm sóc đặc biệt ngay trước mặt, nhưng Viêm Lương mệt đến mức không thể nhúc nhích. Cô chỉ còn cách chống tay vào bờ tường nghỉ ngơi, để đầu óc đỡ choáng váng.

Đúng lúc này, bên tai Viêm Lương vang lên giọng nói xa lạ: “Chào chị...”

Viêm Lương ngẩng đầu, thấy một cô y tá đang quan sát cô, cô ta nói tiếp: “Chị có phải là người mấy hôm trước bị ngã ở đây?”

Viêm Lương nhìn kỹ, nhưng không nhớ ra từng gặp cô ta ở đâu. Cô y tá tiếp tục lên tiếng: “Tôi chỉ muốn nói cho chị biết, bệnh nhân ở phòng chăm sóc đặc biệt đã chuyển viện rồi.”

“Chuyển viện ư?”

Điều đó có nghĩa anh đã yên ổn trải qua một kiếp nạn? Viêm Lương không thể phân biệt tâm trạng của cô lúc này là mừng rỡ hay không cam lòng.

“Lần nào trực đêm tôi cũng nhìn thấy chị ngồi ở kia.” Cô y tá chỉ tay về phía chiếc ghế dài: “Chắc chị muốn vào thăm anh ta đúng không?”

Muôn vòn lời muốn nói nghẹn lại ở cổ họng, Viêm Lương chỉ có thể nói với cô y tá: “Cám ơn cô.”

Tướng Úc Nam chuyển về bệnh viện tư, có nghĩa là cô lại một lần nữa mất liên lạc với anh. Lúc này, Viêm Lương mới chợt nhớ ra có đợt anh biến mất nửa tháng liền. Nhiều khả năng anh bị bệnh nặng từ lúc đó.

Viêm Lương không thể kể với bất cứ người nào chuyện này. Cô chỉ có thể tìm đến ngôi mộ để tâm sự: “Bây giờ con đã bắt đầu tin vào nhân quả báo ứng. Năm đó bố đối xử tệ bạc với Tổng Cẩm Bằng, cuối cùng khiến Từ gia rơi vào thảm cảnh. Tướng Úc Nam hãm hại Từ gia, bây giờ anh ấy cũng mắc căn bệnh hiểm nghèo. Từ Tử Thanh còn ở trong giai đoạn chờ xét xử, con tin lần này chị ta cũng không thể thoát tội. Giang Thế Quân thì sao? Ông trời sẽ trừng phạt ông ta như thế nào?” Trả lời Viêm Lương, chỉ có ánh mắt lạnh nhạt của Từ Tấn Phu trong tấm ảnh đen trắng trên bia mộ.

Hình như ông trời vẫn bỏ sót Giang Thế Quân, để ông ta từ đầu đến cuối làm xằng làm bậy.

Hôm nay, Viêm Lương đang bận họp, người trợ lý nhận điện thoại thay cô. Mới nói hai ba câu, người trợ lý biến sắc mặt, lập tức đi vào phòng hội nghị cắt ngang lời phát biểu của Viêm Lương: “Viêm tổng.”

Viêm Lương ngẩng đầu, người trợ lý ghé sát tai cô nói nhỏ: “Giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm gọi đến, có việc gấp.”

Viêm Lương nhận điện thoại, đi ra cửa sổ lắng nghe.

Giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm cất giọng lo lắng: “Viêm tổng, chúng tôi vừa nhận được tin, Lệ Bạc đang nghiên cứu một loại sản phẩm mới rất giống được mỹ phẩm của Nhã Nhan.”

“Gì hả?” Viêm Lương cất cao giọng.

“Hơn nữa bọn họ còn định công bố sản phẩm mới trước chúng ta.”

Viêm Lương lập tức hỏi: “Anh nhận được tin này từ đâu ra?” Giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm không trả lời mà nói tiếp: “Chúng tôi đã lấy được hàng mẫu của bọn họ, vừa đưa đi phòng thí nghiệm đối chiếu.”

Lúc này, Viêm Lương không còn để ý đến cuộc họp, cô vừa cầm điện thoại vừa đi ra ngoài: “Sau khi có kết quả đối chiếu, các anh hãy lập tức đưa về tổng công ty cho tôi.”

Chưa đầy nửa ngày, báo cáo kết quả đối chiếu đã nằm trên bàn làm việc của Viêm Lương. Sau khi xem xong, Viêm Lương hồi tưởng lại việc Từ Tử Thanh bị Giang Thế Quân dùng chiêu tương tự mấy năm trước đây. Lúc bấy giờ, hậu quả không chỉ Secret gặp trở ngại khi tiến vào thị trường Bắc Mỹ, Từ thị bị tổn thất một khoản đầu tư lớn, mà còn ly gián cô, Từ Tử Thanh và Từ Tấn Phu một cách triệt để.

Nội bộ Từ thị mâu thuẫn khiến Giang Thế Quân “ngư ông đắc lợi”.

Nghĩ đến đây, Viêm Lương không thể kiềm chế cơn giận dữ, cô ném mạnh tập tài liệu xuống bàn: “Ông ta lại dùng chiêu cũ.”

Viêm Lương rất hiếm khi nổi giận trước mặt cấp dưới, giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm đứng đối diện không dám ho he.

Cuối cùng, Viêm Lương cũng lấy lại bình tĩnh: “May mà chúng ta phát hiện sớm. Hai sản phẩm có thành phần giống nhau như vậy, không thể nào là sự trùng hợp, chắc chắn bộ phận của các anh có nội gián.”

Người giám đốc gật đầu tán thành: “Việc cần kíp nhất bây giờ là mau chóng tìm ra kẻ nội gián đó.”

Để tránh tình trạng bị Giang Thế Quân công bố sản phẩm trước, phòng nghiên cứu càng phải đẩy nhanh tiến độ. Nhưng nếu ngày nào chưa tìm ra nội gián, công ty sẽ không yên ổn ngày đó.

Viêm Lương ngẫm nghĩ, cuối cùng mở miệng: “Mấy năm trước, khi Giang Thế Quân đối phó với kem lót Hoàn mỹ của Secret, ông ta không chỉ sao chép công thức sản phẩm, mà còn sao chép cả việc định vị sản phẩm và mẫu mã bao bì. Lần này, Lệ Bạc chắc cũng không chỉ ăn cắp công thức sản phẩm, nhiều khả năng nội gián không chỉ có một người. Tôi cho các anh mười ngày để tìm ra kẻ đó.”

Viêm Lương ngồi xuống ghế, vừa nhắc ông nghe điện thoại vừa nói: “Bây giờ tôi gọi điện cho tổng giám sát dự án và tổng giám sát sản phẩm. Các anh hãy họp bàn, xem nhân viên nào trực thuộc sự quản lý của các anh có khả năng liên quan đến vụ này?”

Mười ngày? Tuy thời gian gấp gáp nhưng dù sao đây cũng là sự việc khẩn cấp, giám đốc bộ phận nghiên cứu sản phẩm không nghĩ ngợi nhiều, thấy Viêm Lương cúp điện thoại, anh ta nói ngay: “Tôi sẽ tạm ngừng tiến trình nghiên cứu, đợi khi nào tìm ra nội gián mới khôi phục...”

“Không!” Viêm Lương phủ quyết ngay: “Trước khi tìm ra nội gián, các anh vẫn phải tiến hành công việc bình thường.”

Người giám đốc không hiểu ý Viêm Lương, đành hỏi thẳng: “Ý của cô là?”

“Nếu bây giờ các anh dừng lại, Giang Thế Quân sẽ nhanh chóng nhận được tin. Ông ta hoặc là quyết định ngừng việc sao chép, hoặc là đẩy nhanh tiến độ, để sản phẩm có mặt trên thị trường trước chúng ta. Bất kể là quyết định nào cũng không có lợi cho chúng ta.”

Bất gặp ý cười ẩn hiện trên khóe miệng Viêm Lương, người giám đốc lập tức tỉnh ngộ. Lúc này, Viêm Lương đã thu lại nụ cười, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: “Một khi ông ta thích ăn cắp như vậy, tôi sẽ khiến ông ta sao chép ra sản phẩm có vấn đề.”

Nội gián ẩn náu rất kỹ, sợ bị Giang Thế Quân phát hiện, giám đốc bộ phận nghiên cứu không dám công khai điều tra, vì vậy mãi vẫn không tìm ra kẻ phản bội. Không thể khoan tay chờ chết, Viêm Lương quyết định chủ động ra đòn.

Nhờ khoảng thời gian hai năm làm việc ở Lệ Bạc, Viêm Lương biết nội bộ Lệ Bạc cũng tương đối lục đục. Mục tiêu cô nhắm đến là phó giám sát Chu Thành Chí của trung tâm nghiên cứu sản phẩm Lệ Bạc.

Chu Thành Chí là người trung thực, ông ta không chịu khom lưng uốn gối làm theo triết lý “không giở trò gian thì không thể làm giàu” của Giang Thế Quân. Vì vậy ông ta không được Giang Thế Quân trọng dụng. Nhưng ông ta là nhân tài thật sự, Giang Thế Quân không dùng ông ta, cũng không cho phép ông ta đi công ty khác.

Trói chặt nhưng không trọng dụng, điều này trở thành nguyên nhân khiến Chu Thành Chí hết sức bất mãn.

Viêm Lương nhanh chóng điều tra ra mấy nơi Chu Thành Chí thường đi vào lúc rảnh rỗi, đặc biệt là nhà hàng Hồ Sạn ở gần tập đoàn Lệ Bạc.

Viêm Lương lôi Châu Trình đi ăn cơm mấy lần. Châu Trình không phải kẻ ngốc, nhanh chóng ngửi ra mùi bất thường. Viêm Lương không định giấu giếm anh. Nhưng sau khi nghe kế hoạch của cô, Châu Trình tỏ ra phản cảm: “Viêm Lương, em bây giờ...quả là đáng sợ.”

Viêm Lương đã hạ quyết tâm, cô chỉ cười cười với Châu Trình.

“Em làm vậy có khác nào Giang Thế Quân?”

Viêm Lương bị anh chọc cười: “Từ Từ Thanh làm bao nhiêu chuyện xấu xa, nhưng anh vẫn yêu chị ta sống đi chết lại như thường lệ. Bây giờ em chỉ dùng một chút thủ đoạn đối phó với kẻ thù của em, anh đã cảm thấy thất vọng về em.”

Từ Từ Thanh luôn là tử huyệt của Châu Trình, sắc mặt anh lập tức tái nhợt.

“Nếu anh không tán thành việc em làm, anh không cần phải cùng em đi ăn cơm, em sẽ không trách anh.” Viêm Lương đã nói đến mức này, lẽ nào anh khoan tay đứng nhìn, để mặc cô một mình chiến đấu? Châu Trình không làm được điều đó, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, tiếp tục phối hợp với cô.

Buổi trưa hôm nay, khi Chu Thành Chí đi vào nhà hàng, bất gặp Viêm Lương và Châu Trình ngồi ở vị trí khá nổi bật, ông ta cũng không cảm thấy bất ngờ.

Viêm Lương để ý, Chu Thành Chí do dự trong giây lát rồi đi về phía bàn ăn của cô. Viêm Lương giả bộ ngạc nhiên: “Phó giám sát Chu?”

“Viêm tổng, lại gặp cô ở đây. Lần này là lần thứ ba phải không?”

“Vậy sao? Mấy lần trước từ bao giờ, tôi chẳng chú ý gì cả.”

Chu Thành Chí nở nụ cười mập mờ.

Viêm Lương vừa âm thầm phán đoán thâm ý từ vẻ mặt của ông ta, vừa lên tiếng: “Đúng rồi, phó giám sát Chu đừng gọi tôi là Viêm tổng, tôi không còn làm việc ở Lệ Bạc, chú hãy gọi tôi là Viêm Lương đi.” Bất gặp nụ cười của cô, thần sắc Chu Thành Chí hơi thay đổi.

Sau đó, ông ta ghé sát, nói nhỏ bên tai Viêm Lương: “Viêm tiểu thư, hôm nay tôi không phải một mình đến đây ăn cơm. Giang tổng cũng sẽ đến ngay.”

Về mặt Viêm Lương cứng đờ trong giây lát, cô nhìn Chu Thành Chí ở phía đối diện bằng ánh mắt phức tạp.

“Chắc cô không muốn để Giang tổng biết cô và tôi ”tình cờ gặp nhau” nhiều lần như vậy đúng không?” Chu Thành Chí nhắc nhở, lời nói mang hàm ý rõ ràng.

Sau vài lần tình cờ gặp gỡ, Chu Thành Chí đã biết rõ ý đồ của cô. Bây giờ ông ta nhắc nhở cô, tức là ông ta biểu lộ ý tốt. Viêm Lương ngẫm nghĩ, nhanh chóng đứng dậy nói với Chu Thành Chí: “Cám ơn chú.”

Không đợi cô lên tiếng, Châu Trình đã biết ý cầm túi xách của cô. Hai người nhanh chóng rời đi. Đến gần cửa nhà hàng, Viêm Lương đột nhiên dừng bước. Châu Trình nghi hoặc nhìn cô, thấy cô đang cân nhắc điều gì đó: “Sao thế? Em đánh rơi đồ à?”

Viêm Lương nhượng mắt nhìn Châu Trình, ánh mắt rực sáng: “Em muốn đánh cược một lần.” Nói xong, cô liền quay đầu đi vào trong nhà hàng.

Chu Thành Chí vẫn đứng nguyên một chỗ dõi theo Viêm Lương đi rồi quay lại. Ông ta còn chưa kịp mở miệng, tay đã bị nhét một tấm danh thiếp.

Viêm Lương nói rất nhanh nhưng rõ ràng từng chữ một: “Phó giám sát Chu, tôi biết chú có hoài bão của mình, muốn tự nghiên cứu sáng chế ra sản phẩm. Nhưng Giang Thế Quân ép các chú sao chép được mỹ phẩm của Nhã Nhan. Hơn nữa, tổng giám sát Kim, cấp trên của chú chẳng qua chỉ là con chó săn của Giang Thế Quân. Chú làm việc dưới trướng bọn họ, cả đời này chú cũng không có cơ hội phát huy tài năng.”

Chu Thành Chí nhìn tấm danh thiếp trong tay, ông ta từ từ mím môi.

“Đây là danh thiếp của tôi. Hy vọng chú suy nghĩ kỹ, sau đó có thể gọi điện cho tôi.” Viêm Lương cười với ông ta: “Chào chú.”

Châu Trình đứng ở cửa nhà hàng chứng kiến toàn bộ sự việc. Thấy Viêm Lương đi nhanh về bên này, Châu Trình ngoài thở dài, không biết làm thế nào để biểu đạt sự bất lực của anh. Cho đến khi vào thang máy, Châu Trình mới lên tiếng: “Nếu ông ta không bị em thuyết phục, còn nói kể chuyện này với Giang Thế Quân, nỗ lực trước đó của em sẽ đổ sông đổ biển hết.”

Viêm Lương chỉ cười cười, phảng phất trả lời Châu Trình: một khi đã dám đánh cược, em không bao giờ sợ thua.

Trước nụ cười đầy sức truyền cảm của Viêm Lương, Châu Trình cũng bất giác mỉm cười: “Không sai, ông trời sẽ không bỏ qua cho loại người xấu xa như Giang Thế Quân, lần này ông trời nhất định đứng về phía chúng ta.”

Khi thang máy gần khép lại, Viêm Lương lập tức tắt nụ cười trên môi. Bởi cô nhìn thấy Giang Thế Quân đi ra từ thang máy bên cạnh. Tuy Viêm Lương chỉ bắt gặp gương mặt nghiêng của ông ta nhưng cô tuyệt đối không nhận nhầm người. Viêm Lương cắn răng, cảm thấy may mắn là cô rời đi đúng lúc.

Nhưng một giây trước khi thang máy khép lại, đằng sau Giang Thế Quân xuất hiện một hình bóng. Hình bóng đó...có sức mạnh vô hình cướp đi hô hấp của Viêm Lương. Cô còn chưa có phản ứng, cửa thang máy lặng lẽ đóng sập trước mặt cô.

Thang máy từ từ đi xuống dưới. Châu Trình chau mày, cất giọng không mấy chắc chắn: “Hai người vừa rồi là Giang Thế Quân và...Tướng Úc Nam?”

Viêm Lương tựa hồ không nghe thấy, đôi mắt cô vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, cho dù cô chỉ thấy cánh cửa thang máy giá lạnh.

Thang máy nhanh chóng xuống tầng một. Châu Trình đi ra ngoài, Viêm Lương vẫn đứng bất động trong thang máy, trông cô như lạc mất linh hồn.

“Viêm Lương?” Tiếng gọi của anh lập tức đánh thức cô.

Viêm Lương nhìn Châu Trình, ánh mắt dần khôi phục vẻ bình tĩnh: “Anh về trước đi. Em đột nhiên nhớ ra cần đi một nơi.”

“Để anh đưa em đi.”

“Không cần, không thuận đường.” Viêm Lương dứt khoát từ chối.

Châu Trình nghi hoặc quan sát cô một lúc, vẫn không phát hiện ra nguyên nhân dẫn đến thái độ bất thường của cô. Anh chỉ còn cách một mình ra về.

Viêm Lương gọi một chiếc taxi, ngồi đợi ở bãi đỗ xe ngoài trời cách đó không xa. Bên ngoài trời nắng chói chang, trong xe ô tô, điều hòa kêu ù ù. Người tài xế gõ tay lên vô lăng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau qua gương chiếu hậu.

Gần một tiếng đồng hồ sau, ba người đàn ông mới đi xuống. Chu Thành Chí, Giang Thế Quân và Tướng Úc Nam nhanh chóng mỗi người một ngã, tự lái xe rời đi. Viêm Lương dặn dò tài xế bám theo chiếc xe đi ngược lại hướng tòa cao ốc Lệ Bạc.

Chiếc xe Bentley đó nổi bật dưới ánh nắng gắt. Trong chiếc taxi cách một đoạn không xa, Viêm Lương cuộn chặt hai bàn tay, nhìn chăm chăm về phía trước. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, cô thậm chí quên mất tìm lý do hợp lý cho hành động hiện tại của mình.

Cuối cùng, chiếc Bentley đi vào bãi đỗ xe tầng hầm của một khách sạn, Viêm Lương thở phào nhẹ nhõm, hai bàn tay cô rịn đầy mồ hôi. Cô rút một tập tiền trong ví đưa cho người tài xế rồi lập tức xuống xe bỏ đi.

Người tài xế thò đầu ra khỏi cửa sổ xe gọi cô: “Này! Tôi vẫn chưa thổi lại tiền...”

Lúc này, bên tai Viêm Lương chỉ có một câu nói duy nhất: không thể để mất dấu anh ấy, không thể...

Từ bãi đỗ xe đến thang máy, Viêm Lương đều núp sau lưng người khác. Cuối cùng, cô cũng lên đến hành lang bên ngoài phòng khách sạn. Nền nhà trải thảm nên giày cao gót của cô không phát ra tiếng động. Nhưng Viêm Lương nghe thấy tiếng tim đập như tiếng sấm ở trong lồng ngực cô.

Chỉ cần nhìn anh an toàn đi vào phòng, là cô có thể yên tâm xóa bỏ người đàn ông tên Tướng Úc Nam khỏi cuộc đời cô một cách triệt để. Hai người chỉ cách nhau mười mấy bước chân nhưng cũng là khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua. Nhận thức này có một sức mạnh vô hình đè xuống người Viêm Lương trong nháy mắt, khiến cô buộc phải dừng bước. Chỉ vài giây phân tâm, Tướng Úc Nam đã không thấy bóng dáng.

Trên hành lang trống không chỉ còn lại một mình Viêm Lương. Cô hốt hoảng tiến về phía trước, trong lòng không tin nổi cô lại mất dấu anh ở thời khắc cuối cùng.

Đúng lúc này, một cánh cửa đang khép hờ chéch trước mặt Viêm Lương đột nhiên mở ra, một sức mạnh kéo cô vào bên trong ngay tức thì.

Khi cánh cửa khép lại, một mùi quen thuộc bao vây Viêm Lương. Viêm Lương luống cuống ngẩng đầu.

“Tại sao theo dõi tôi?” Tướng Úc Nam nhìn cô, sắc mặt vô cảm. Tay anh còn túm cánh tay của người phụ nữ.

Vào giây phút Tướng Úc Nam đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, Viêm Lương đỡ ra theo bản năng. Anh quan sát cô bằng ánh mắt dò xét từ trên cao, như chờ đợi câu trả lời của cô. Viêm Lương chỉ mở to mắt nhìn anh, đến mức Tướng Úc Nam hơi ngẩn người.

Đã bao lâu rồi cô không nhìn anh bằng ánh mắt như vậy? Phảng phất chất chứa tình cảm nhớ nhung nào đó, nỗi hoảng sợ nào đó... như thể anh sẽ biến mất trong nháy mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Úc Nam từ từ cúi xuống hôn cô. Vẫn là trình tự như trong ký ức. Đầu tiên, anh mút môi dưới của cô, sau đó, anh từ từ hôn sâu hơn. Cho đến khi đầu lưỡi của anh chạm vào răng Viêm Lương, cô mới bừng tỉnh. Ở giây tiếp theo, Tưởng Úc Nam không kịp đề phòng, bị cô đẩy mạnh. Tưởng Úc Nam lùi về phía sau nửa bước, anh nhếch miệng cười lạnh lùng. Anh đã sớm dùng phương thức này để che giấu bản thân. Không ai có thể nhìn ra, kỳ thực trong lòng anh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Úc Nam đã phát hiện ra Viêm Lương từ lúc ở nhà hàng. Có lẽ đây chính là số phận, dù cô đứng trong thang máy, dù anh chỉ nhìn qua khe hở rất nhỏ ở cửa thang máy, nhưng anh vẫn nhận ra cô ngay lập tức. Tưởng Úc Nam quá hiểu Viêm Lương, anh sai người tiết lộ thông tin Lệ Bạc sao chép cho cô biết. Hành động ứng phó khẩn cấp của cô y hệt định liệu của anh, không uổng công anh tác động Chu Thành Chí trước đó. Viêm Lương quả thật là người có tài năng kinh doanh bẩm sinh, chỉ cần cô đi theo con đường anh dọn sẵn cho cô, cuối cùng nhất định cô sẽ chiến thắng Giang Thế Quân.

“Em đừng nói cho tôi biết, em đi theo tôi nhằm mục đích quyến rũ tôi rồi lại đẩy tôi ra đấy nhé?”

Viêm Lương chỉ lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt cô vụt qua một tia khác thường. Cô đột ngột tiến lên phía trước một bước, hôn lên môi Tưởng Úc Nam.

Nụ cười lạnh lùng trên môi Tưởng Úc Nam tan biến trong sự kinh ngạc tột độ.

Viêm Lương chưa bao giờ điên cuồng hôn một người đàn ông như lúc này, phảng phất tất cả những điều muốn nói được giải tỏa qua hai bờ môi mỏng. Không biết bức tường thành trong trái tim ai sụp đổ trước tiên?

Cúi không được châm lửa, không ai có thể ngờ ngọn lửa cháy ngùn ngụt trong chớp mắt, mang theo dự vọng không thể kiềm chế. Hai người hôn nhau từ cửa ra vào tới ghế sofa, tủ trang trí, cho đến khi cánh cửa phòng ngủ đóng sập. Nỗi nhớ nhung không thể thốt ra lời, chỉ bằng hãy giao cho thân thể giải quyết...

Sau khi kết thúc nụ hôn triền miên, Tưởng Úc Nam nhượng mắt quan sát Viêm Lương, cô không dám nhìn thẳng vào anh. Về mặt cô rõ ràng có lời muốn nói, Tưởng Úc Nam dường như đoán ra cô muốn nói điều gì, nhưng anh không có dũng khí lắng nghe.

Anh đã rơi vào tình trạng tuyệt vọng đến mức tê liệt từ lâu. Nếu bây giờ anh cho cô một tia hy vọng, tia hy vọng đó sẽ như lưỡi dao sắc nhọn, khiến cô bị tổn thương nặng nề.

“Tưởng Úc Nam...”

Viêm Lương hơi hé miệng, nhưng mới chỉ gọi tên anh, cô đã bị anh bịt miệng. Tưởng Úc Nam lật người cô, để cô quay lưng về phía anh. Một tay anh bịt chặt miệng cô, bàn tay còn lại vuốt ve tấm lưng trần của cô, từ trên xuống dưới, cho đến khi anh cởi bỏ vật cản cuối cùng trên người cô.

Trong lúc tâm trí hỗn loạn, Viêm Lương phảng phất nghe thấy tiếng thân thể gào thét đòi được giải phóng. Nhưng cùng lúc đó, cô còn nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc.

Viêm Lương giật mình mở mắt, bàn tay đang bịt miệng cô cũng cứng đờ. Tiếng gõ cửa nhanh chóng biến mất, nhưng bên ngoài vang lên tiếng mở cửa. Tưởng Úc Nam lập tức gượng tay khóa trái cửa phòng ngủ.

Kích tình vẫn chưa chính thức bắt đầu đã kết thúc. Khi Tưởng Úc Nam thu hai tay về, Viêm Lương gần như cùng lúc ngồi xuống nhặt váy của cô.

Tiếng gõ cửa phòng ngủ lại vang lên, giọng nói lo lắng của thư ký Lý truyền vào bên trong: “Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!”

Viêm Lương ôm váy áo chạy vào phòng tắm. Cánh cửa phòng tắm vừa khép lại, Tưởng Úc Nam lập tức mở cửa phòng ngủ. Nhìn thấy anh, thư ký Lý ngẩn ra mất ba giây mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm đưa thẻ mở cửa phòng khách sạn cho thư ký Lý, Tưởng Úc Nam từng nói đùa: “Nếu một ngày nào đó tôi chết ở trong phòng, có tấm thẻ này, ít nhất cậu cũng có thể vào nhặt xác tôi.” Vừa rồi ở bên ngoài gọi mãi không thấy Tưởng Úc Nam trả lời, trong đầu thư ký Lý vang lên câu nói này...

“Cảm tạ trời đất, tôi rất sợ anh lại phát...”

Tướng Úc Nam cắt ngang lời anh ta: “Cuộc gặp luật sư Hường lùi lại nửa tiếng sau, cậu hãy đi văn phòng luật sư trước, lát nữa tôi đi sau.”

Thư ký Lý luôn là người chấp hành mệnh lệnh một cách triệt để: “Vâng ạ.”

Tướng Úc Nam đóng cửa phòng, không hiểu anh nghĩ gì, sắc mặt hơi nặng nề. Lúc này, Viêm Lương ăn mặc chỉnh tề từ phòng tắm đi ra ngoài. Hai người chỉ cách nhau từ bốn đến năm bước chân, nhưng không ai muốn tiến lên trước, dù chỉ một bước. Tướng Úc Nam nhìn Viêm Lương bằng ánh mắt sâu thẳm: “Em không bao giờ vô duyên vô cớ chạy đi tìm tôi. Em nói đi, em muốn thế nào?”

Em muốn thế nào?

Viêm Lương chưa chát nghĩ thâm, đúng vậy, rốt cuộc cô muốn thế nào? Nói cho anh biết, cô không phải là người mang họ Từ thật sự, những chuyện anh làm với cô trước đây hoàn toàn tổn công vô ích? Hay là nói cho anh biết, cô không muốn anh chết, không muốn một chút nào? Nhưng nói thì sao chứ? Cô và anh liệu có thể quay về thời điểm mới quen biết nhau, hay quay về thời điểm mới yêu nhau? Hơn nữa, người đàn ông này liệu đã từng thật lòng yêu cô?

“Hãy nói cho tôi biết, gian tế Giang Thế Quân cài bên cạnh tôi là ai?” Viêm Lương cất giọng lạnh nhạt.

Tướng Úc Nam tựa hồ rất ngạc nhiên khi cô đưa ra đề nghị này, anh nhú mày: “Dựa vào cái gì mà em cho rằng tôi biết gian tế là ai? Dù tôi biết đi chẳng nữa, dựa vào cái gì em cho rằng tôi sẽ nói với em sự thật, mà không báo cáo những lời của em với Giang Thế Quân?”

Người đàn ông trước mặt lại trở thành Tướng Úc Nam mà cô luôn căm hận. Điều này khiến Viêm Lương cảm thấy lạnh buốt, đồng thời cũng thấy may mắn. May mắn là cô không ngu xuẩn đến mức thốt ra câu “chúng ta xóa bỏ oán thù”.

“Tôi không cần trả lời giả thiết của anh. Số điện thoại của tôi vẫn không thay đổi, tôi sẽ đợi điện thoại của anh. Tất nhiên, anh có thể lập tức gọi điện báo cáo với Giang Thế Quân, tôi cũng không lấy làm lạ.” Viêm Lương nói xong liền đi qua người Tướng Úc Nam, cầm túi xách của cô ở sau cánh cửa, đi thẳng ra ngoài mà không hề nhìn anh một lần.

Tuy nhiên, tấm mặt nạ đó lập tức biến mất khi Viêm Lương ra đến hành lang bên ngoài căn phòng. Cô đứng tựa vào bờ tường một lúc, trong lòng không nở rời xa nhưng cuối cùng cô vẫn rời đi, mang theo lòng tự tôn của mình.

Viêm Lương không gọi taxi mà đi bộ dưới trời nắng gắt. Cô muốn ánh mặt trời đốt cháy những suy nghĩ không thực tế liên tục xuất hiện trong đầu óc cô. Viêm Lương bước đi mà không có đích đến, toàn thân đổ mồ hôi, nhưng cô thấy, dù sao cũng tốt hơn rơi lệ.

Không biết bao lâu sau, điện thoại di động của Viêm Lương đổ chuông. Vừa bắt máy, cô nghe thấy tiếng Lộ Chính hỏi: “Em đang ở trên đường à?”

Lúc này, Viêm Lương mới chợt nhớ ra, chiều nay cô có cuộc hẹn gặp Chung tổng của Cao Thắng. Cao Thắng là hệ thống cửa hàng miễn thuế lớn nhất toàn quốc hiện nay. Lộ Chính đã giúp cô móc nối với một khách hàng cực lớn.

Viêm Lương lập tức xem đồng hồ. May mà một lúc nữa mới đến giờ hẹn, Viêm Lương ngó xung quanh: “Em đang ở trên khu phố tài chính, bây giờ em bắt taxi qua bên đó.”

“Xe của anh đang đi tới khu phố tài chính, em hãy đợi anh dưới tòa cao ốc tài chính, anh đến đón em.”

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc tài chính cách đó không xa. Cô cúp điện thoại, lập tức đi về nơi đó. Chưa tới mười phút, xe của Lộ Chính đã xuất hiện trước mặt cô.

Viêm Lương ngồi vào ghế sau, cạnh Lộ Chính. Lộ Chính không nhìn được, hỏi cô: “Em một mình đến nơi này làm gì vậy?”

Viêm Lương vờ như không nghe thấy. Trong xe bật điều hòa mát lạnh, nhưng Viêm Lương vẫn nóng đến mức dùng tay để quạt: “Anh có nước uống không?”

Lộ Chinh nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nhanh chóng đưa cho cô chai nước khoáng. Viêm Lương ngửa đầu uống nước, cô tự hỏi bản thân: đúng vậy, cô một mình chạy đến nơi này làm gì? Cuối cùng cũng chỉ chuốc lấy sỉ nhục mà thôi.

Cách đó không xa có một chiếc xe từ từ chuyển bánh. Hơn chục phút trước, chiếc xe chậm chậm đi theo người phụ nữ. Khi người phụ nữ đứng ở bên ngoài tòa cao ốc tài chính, chiếc xe đó cũng dừng lại. Cho đến khi cô chui vào hàng ghế sau ô tô đến đón cô, chiếc xe mới tăng tốc rời đi.

Nửa tiếng sau, chiếc xe này dừng lại ở văn phòng luật sư. Thư ký Lý đã sớm có mặt, luật sư Hường cũng chờ đợi Tưởng Úc Nam từ lâu. Hàn huyền một hai câu, Tưởng Úc Nam đi thẳng vào vấn đề chính: “Thư ký Lý đã cho anh xem giấy tờ rồi chứ?”

“Vâng.”

“Như tôi đã nói trước với anh, sau khi tôi qua đời, toàn bộ tài sản của tôi sẽ chuyển vào quỹ từ thiện mang tên tôi. Còn văn bản này...”

Tưởng Úc Nam đưa mắt về tập giấy tờ trên bàn luật sư Hường. Phát hiện thiếu một văn bản, anh ngừng đầu ra hiệu thư ký Lý đứng bên cạnh. Mặc dù không tình nguyện nhưng cuối cùng thư ký Lý cũng đưa ra văn bản đó.

Tưởng Úc Nam giao cho luật sư Hường: “Tôi đã ký tên rồi.” Luật sư Hường mở ra xem, là một tờ đơn xin ly hôn.

Sắc mặt Tưởng Úc Nam từ đầu đến cuối không một chút biểu cảm, anh không hề tỏ ra luyến tiếc. Có lẽ con người đạt đến đỉnh điểm tuyệt vọng ngược lại trở nên bình tĩnh, vì vậy đây mới không phải là một chút xao động.

Tưởng Úc Nam nói tiếp: “Tôi vẫn chưa đến ngày tháng. Nếu tôi qua đời, hãy giúp tôi điền ngày tháng hôm đó rồi gửi tới văn phòng luật sư Vạn Khang Niên.”

Luật sư Hường đóng văn bản, cất giọng nghiêm túc: “Anh đừng quá bi quan về bệnh tình của anh như vậy, anh hãy lạc quan một chút. Nếu...”

Cuối cùng, vẻ mặt Tưởng Úc Nam cũng để lộ cảm xúc. “Nếu anh biết ngày nào tôi cũng phải tiêm thuốc công hiệu mạnh mới có thể ngồi ở đây, có thể nói chuyện như người khỏe mạnh, anh sẽ biết tại sao tôi không lạc quan.” Đây mới là thực tế, nhưng gương mặt vẫn chỉ ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt: “Tôi không phải là người trông chờ vào may mắn. Bài học tôi nhận được từ lần duy nhất tôi mong gặp may đã đủ để tôi tiêu hóa cả đời.”

Luật sư Hường không biết an ủi thế nào. Tưởng Úc Nam khôi phục về bình tĩnh, anh đứng dậy: “Chắc anh cũng sắp đến giờ tan sở, cùng ăn cơm đi.”

Luật sư Hường cố gắng mỉm cười: “Gần đây có nhà hàng không tồi, tôi mời các anh.”

Luật sư Hường dặn dò thư ký thu tài liệu, ba người rời khỏi văn phòng. Xe của luật sư Hường đi trước dẫn đường, Tưởng Úc Nam ngồi trong xe sau, thư ký Lý phụ trách lái xe.

Có vấn đề thắc mắc từ nãy đến giờ, thư ký Lý cuối cùng không nhịn nổi, mở miệng hỏi: “Lần duy nhất mong gặp may mà anh nhắc tới, có phải chỉ hai năm trước, dù anh hại Từ gia khuyh gia bại sản, nhưng anh vẫn giữ cô ấy ở bên mình, với ước mong hai người vẫn còn khả năng?”

Tưởng Úc Nam ngồi ở hàng ghế sau chỉ cười cười, không lên tiếng.

Viêm Lương không chú tâm đợi điện thoại của Tưởng Úc Nam. Thương trường như chiến trường, dễ dàng để người khác nhìn thấu tâm tư không phải là điều tốt lành. Viêm Lương cảm thấy may mắn khi Tưởng Úc Nam không nói với Giang Thế Quân, chuyện cô đã biết nội gián của ông ta.

Hiện tại, Giang Thế Quân ở ngoài ánh sáng, còn cô ở trong bóng tối. Cô không đặt cược hoàn toàn vào lương tri ít đến mức đáng thương của Tưởng Úc Nam. Anh không giúp cô, văn phòng thám tử tư vẫn có thể thay cô điều tra như thường.

Hôm nay, Viêm Lương bàn chuyện hợp tác với chuỗi cửa hàng miễn thuế lớn nhất cả nước. Trên đường về công ty, cô nhận được điện thoại của thư ký: “Người phụ trách văn phòng thám tử tư đang chờ chị ở công ty.”

Lát nữa Viêm Lương còn một cuộc họp. Cô lái xe như bay về công ty, tranh thủ mười lăm phút rảnh rồi gặp gỡ người phụ trách văn phòng thám tử tư.

Người phụ trách đặt máy ghi âm lên bàn làm việc của Viêm Lương. Cô bỏ ra một số tiền lớn, cuối cùng cũng mua được đáp án mà cô muốn biết. Khi Viêm Lương bấm vào nút play của máy ghi âm, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Giang tổng, tôi thật sự không thể tiếp tục...”

Viêm Lương lập tức ấn nút tạm dừng. Giọng nói này...

Người phụ trách văn phòng thám tử tư liền đưa tài liệu đến trước mặt Viêm Lương: “Điều Lập Vĩ, 51 tuổi, làm việc ở Từ thị từ lúc công ty mới thành lập. Xuất phát từ người học việc, sau này ông ta trở thành thợ điều chế hàng đầu của công ty. Vợ ông ta hình như có quan hệ họ hàng với dì Lương, người nuôi cô lớn khôn.”

Viêm Lương nhìn tấm ảnh quen thuộc trên tài liệu. Đây là thầy Diêu, người làm việc cho Từ gia mấy chục năm, là nhân vật không thể bị nghi ngờ nhất.

Dì Lương cả đời không lấy chồng, em gái ruột của dì trở thành người vợ và người mẹ từ lâu, chồng bà chính là thầy Diêu. Mấy năm trước, em gái dì Lương còn dẫn đưa cháu nội chưa đầy một tuổi về nhà lớn thăm dì.

Dù sự thật khó “tiêu hóa” đến mức nào, Viêm Lương cũng buộc phải nhanh chóng chấp nhận. Cô khôi phục về mặt bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe.

Tâm trạng của thầy Diêu có vẻ kích động: “Ngộ nhờ...nhờ tôi bị phát hiện, tôi sẽ xong đời. Tôi còn mấy năm nữa là về hưu, tôi thật sự không muốn tuổi già bị ảnh hưởng...”

Tiếp theo là âm thanh xảo trá của Giang Thế Quân: “Mấy năm trước, con trai ông ôm món nợ khổng lồ, ông cũng quỳ trước mặt tôi như bây giờ, cầu xin tôi giúp con trai ông trả nợ. Lúc bấy giờ ông làm rất tốt, khiến Từ thị đến cuối cùng cũng không thể tiến vào thị trường Bắc Mỹ, tôi rất hài lòng. Vì thế lần này tôi mới tiếp tục dùng ông.” Giang Thế Quân nói rất từ tốn, nhưng cũng đủ khiến người nghe hận đến mức nghiêng răng kèn kẹt.

“Giang tổng, Giang tổng, xin hãy cho tôi một con đường sống. Tôi có thể trả lại tiền cho ông, lập tức từ chức về quê, tuyệt đối không...”

Giang Thế Quân cười nhạt một tiếng, ông ta nói với người thứ ba: “Úc Nam, cháu thấy sao?”

Tướng Úc Nam? Anh cũng có mặt ở hiện trường? Viêm Lương bắt giác nắm chặt tai nghe.

“Là cháu đề nghị chú dùng cách cũ, chính cháu cũng đề nghị chú tiếp tục dùng thầy Diêu, cháu có quyền phát biểu nhất.”

Là cháu đề nghị chú dùng cách cũ...

Lời nói của Giang Thế Quân như sợi dây thép nhỏ, từ từ quấn quanh trái tim Viêm Lương và siết chặt cho đến khi máu thịt lẫn lộn.

Có đau không? Viêm Lương phát hiện bản thân bình tĩnh một cách kỳ lạ. Đột nhiên nhớ đến chuyện cách đây không lâu cô còn lo cho sức khỏe của anh đến mất ăn mất ngủ, Viêm Lương nở nụ cười tự giễu.

“Tôi cần khoản tiền năm triệu ông trả cho tôi, hay là càng không chịu nổi sự phản bội của người khác, nhất thời kích động nói hết những chuyện ông từng làm với vợ ông?” Tuy hỏi ý Tướng Úc Nam nhưng trên thực tế, Giang Thế Quân trực tiếp uy hiếp Điều Lập Vĩ.

“Thầy Diêu...” Tướng Úc Nam lên tiếng, sợi dây thần kinh của Viêm Lương căng lên như dây đàn: “Ông là người thông minh, chắc ông cũng biết, có những chuyện một khi đã nhúng tay vào, chúng tôi không cho phép ông rút lui giữa chừng. Bằng không...”

Đoạn băng ghi âm kết thúc ở đây.

Viêm Lương tự hỏi bản thân rồi rút ra kết luận, sai lầm lớn nhất của cô không phải chưa từng nghi ngờ thầy Diêu, mà là thái độ của cô đối với vị Trưởng tiên sinh. Dù cô muốn xóa bỏ ân oán trước kia, hay muốn từ nay về sau trở thành người xa lạ, không ai nợ ai, cô đều vô cùng sai lầm.

Đấu với loại người như Tưởng Úc Nam, cần phải xem ai càng tàn nhẫn hơn, ai càng có thủ đoạn hơn.

Viêm Lương tháo tai nghe, nói với người phụ trách văn phòng thám tử tư: “Nội gián chắc chắn không chỉ có một mình Diêu Lập Vĩ, anh hãy tiếp tục điều tra. Có thông tin mới nhớ báo cho tôi ngay.”

Nửa tháng tiếp theo, lần lượt từng nội gián bị phát hiện. Cuối cùng, Viêm Lương cũng nhìn rõ âm mưu của Giang Thế Quân. Không chỉ là công thức sản phẩm, mà từ định vị đến đóng gói, từ hoạt động tuyên truyền giai đoạn đầu đến tung hàng ở giai đoạn sau...Giang Thế Quân định chặn mọi đường đi của Unique.

Hiện tại, muốn chiến thắng Lệ Bạc, Chu Thành Chí là niềm hy vọng duy nhất của Viêm Lương và Unique. Đáng tiếc kể từ lần gặp mặt ở nhà hàng Hồ Sán, đối phương không hề liên lạc với cô.

Lại kết thúc một ngày bận rộn nhưng vẫn không nhận được điện thoại của Chu Thành Chí, Viêm Lương xách túi rời công ty với tâm trạng thất vọng. Vừa chuẩn bị mở cửa xe ô tô của mình, cô liền nghe thấy tiếng còi xe ở phía đối diện. Viêm Lương ngẩng đầu, bắt gặp xe ô tô của Lộ Chinh. Anh đang thò nửa đầu ra ngoài cửa sổ vị trí tài xế, vẫy tay với cô.

Viêm Lương nghi hoặc tiến lại gần: “Sao anh lại đến đây?”

“Tuần trước anh hẹn em tối nay ăn cơm còn gì?”

Sắc mặt cô viết rõ câu: Em quên mất.

Lộ Chinh nở nụ cười bất lực: “Lên xe đi, anh đã đặt nhà hàng rồi.”

Viêm Lương còn đang phân vân, Lộ Chinh đã giật chìa khóa trong tay cô. Anh gơ chìa khóa về phía xe ô tô của Viêm Lương cách đó không xa bấm một phát. Xe ô tô kêu tí một tiếng, lại bị khóa chặt.

Viêm Lương ngồi vào xe Lộ Chinh, quay sang quan sát anh. Người đàn ông này dường như có tâm trạng rất tốt, đuôi mắt anh cũng để lộ ý cười.

“Có chuyện vui hay sao?”

“Em đi rồi sẽ biết.”

Nghe anh nói vậy, Viêm Lương hơi hiếu kỳ. Lộ Chinh vẫn đưa cô đến nhà hàng mà anh đặc biệt ưa thích. Viêm Lương đi theo anh lên thang máy tới cửa nhà hàng, cũng không phát hiện xung quanh có gì bất thường.

Vừa đến cửa nhà hàng, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Viêm Lương rút máy di động khỏi túi xách, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Nhưng khi nhìn thấy dãy số xa lạ trên màn hình, cô lập tức dừng bước.

Thật ra số điện thoại này không hẳn xa lạ, đó là số của Chu Thành Chí. Tuy Viêm Lương chưa từng nói chuyện điện thoại với ông ta, nhưng khi văn phòng thám tử tư đưa cho cô số điện thoại này, cô đã thuộc lòng.

Viêm Lương vội vàng bắt máy.

“Viêm tiểu thư.” Đúng là giọng Chu Thành Chí: “Bây giờ cô có bận không?”

“Tôi không bận.” Ông trời mới biết cô xúc động đến nhường nào, phải cố đè nén đến nhường nào mới giữ giọng bình tĩnh: “Chú nói đi ạ.”

“Về đề nghị của cô lần trước, tôi đã suy nghĩ suốt thời gian qua. Bây giờ, tôi muốn gặp cô thảo luận cụ thể.”

“Vâng ạ, chú đang ở đâu, tôi sẽ lập tức đến đó.”

Lộ Chinh đứng bên cạnh đợi Viêm Lương. Thấy cô cúp điện thoại, khóe miệng cong cong, anh hỏi ngay: “Có chuyện gì vậy?”

Viêm Lương ngẩng đầu nhìn anh, cô không nghĩ ngợi giang rộng hai tay ôm chặt lấy anh. Hành động bất thường của cô khiến Lộ Chinh ngây người: “Sao đột nhiên em lại nhiệt tình với anh?”

Không thể che giấu nổi xúc động, Viêm Lương ngoác miệng cười: “Bây giờ em có việc phải đi gấp. Lần sau em mời anh ăn cơm nhận lỗi.” Nói xong, không đợi phản ứng của Lộ Chính, cô đã quay người chạy đi mất.

Cho đến khi hình bóng của Viêm Lương biến mất sau cửa thang máy khép chặt, Lộ Chính mới quay người đi vào nhà hàng. Nhìn thấy Lộ Chính, giám đốc nhà hàng đứng ở cửa ra hiệu cho người chơi violon, tiếng đàn du dương vang lên.

Lộ Chính nở nụ cười nhàn nhạt, anh xua tay ra hiệu người chơi đàn violon dừng lại. Giám đốc nhà hàng tiến lại gần: “Lộ tiên sinh, sao chỉ có một mình anh?”

Lộ Chính đảo mắt qua nhà hàng đã được bao trọn gói nên không một bóng người. Anh ngồi vào chiếc bàn ở chính giữa, bên cạnh anh là một xe đẩy chất đầy hoa tươi. Bó hoa tinh xảo đặt trên bàn kẹp một tấm thiệp sinh nhật.

Người đàn ông cô độc này thẫn thờ nhìn tấm thiệp hồi lâu. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh do dự một lúc, cuối cùng mím môi hỏi: “Lộ tiên sinh, đây là chai Lafleur năm 82 mà anh đặt, có mở ra không ạ?”

Lộ Chính nhìn người phục vụ, thở dài, chỉ tay vào ly rượu trên bàn, ra hiệu người phục vụ rót rượu cho anh. Sau đó, anh lắc ly rượu, đưa lên mũi ngửi rồi uống cạn, trong miệng toàn là vị đắng chát.

Cuộc gặp gỡ giữa Viêm Lương và Chu Thành Chí vô cùng thuận lợi, cứ như có ông trời phù trợ.

Sau khi quay về khách sạn thuê dài hạn, Viêm Lương cuối cùng cũng tắm rửa thoải mái trước khi đánh một giấc. Nhưng vừa gọi đầu xong, còn chưa kịp tìm máy sấy tóc, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

“Ai vậy?”

“Chào chị, tôi là phục vụ phòng.”

Viêm Lương đành mở cửa. Người phụ đẩy xe đồ ăn ở bên ngoài: “Viêm tiểu thư phải không ạ?”

Viêm Lương nhìn bánh ga tô trên xe đẩy, hôm nay là...Viêm Lương bỗng nhiên bừng tỉnh, cô vỗ vào đầu mình, cô quả thực bận quá nên quên mất. Tuy nhiên, Viêm Lương vẫn chau mày: “Xin lỗi, tôi không đặt những thứ này.”

“Là một vị tiên sinh đặt giúp cô.”

Viêm Lương nhìn chai rượu tây bên cạnh bánh ga tô, người đàn ông nào hào phóng như vậy? Viêm Lương còn đang suy tư, bên tai cô đột nhiên vang lên câu Lộ Chính nói với cô lúc chạng vạng tối: “Em đi rồi biết...”

Không phải đấy chứ? Viêm Lương lắc đầu.

Sau khi đóng cửa, Viêm Lương quan sát xe đẩy, trên đó bày một chiếc bánh ga tô, một bó hoa, một chai rượu vang...Viêm Lương không để ý đến chuyện sấy tóc, cô kéo khăn tắm buộc đầu, đi tới đầu giường lấy máy di động.

Lộ Chính lập tức bắt máy sau hai hồi chuông.

Viêm Lương còn chưa mở miệng, Lộ Chính đã thốt một câu chẳng đâu vào đâu: “Anh có thể nói chúng ta tâm linh tương thông hay không?”

“Gì cơ?”

Đáp lại cô là tiếng chuông gọi cửa giòn giã: “Ding dong...”

Không phải đấy chứ? Đây là lần thứ hai đầu óc cô xuất hiện câu nói này trong buổi tối hôm nay. Viêm Lương đi mở cửa, quả nhiên Lộ Chính đang đứng bên ngoài.

Viêm Lương dò xét Lộ Chính, ánh mắt cô dừng lại ở thứ trên tay anh, cô đột nhiên phì cười: “Không phải đấy chứ? Đã có chai Palmer rồi, anh còn mang Lafleur đến đây?”

“Hả?” Lần này đến lượt Lộ Chính ngẩn người.

Lộ Chính vừa vào phòng, Viêm Lương nói ngay: “Cám ơn anh.”

Lộ Chinh nhú mày quan sát xe chở đồ ăn đúng ba giây. Sau đó, anh không phát biểu ý kiến, chỉ ngẩng đầu cười cười với Viêm Lương.

Ở một đầu hành lang ngoài phòng khách sạn, Tưởng Úc Nam tắt điều thuốc trong tay, lặng lẽ rời đi. Điện thoại di động của anh rung lên, anh cũng không dừng bước.

“Tổng giám đốc, đã thỏa thuận xong rồi.”

“Cám ơn anh.”

“Tôi có thể hỏi một vấn đề không?”

“Xin anh cứ nói.”

“Tại sao anh lại đi nhiều đường vòng như vậy để giúp một người đàn bà, hơn nữa còn là vợ cũ của anh?”

Tưởng Úc Nam ngoảnh đầu, thật không may, bên cạnh anh chính là căn phòng của cô. Cửa ra vào khép chặt, anh cup mi mắt, muốn đè nén tâm tình nào đó, nhưng rõ ràng chẳng ăn thua.

“Chỉ cần tôi còn sống một ngày, cô ấy vẫn là vợ tôi, là người thân duy nhất của tôi.”

Đúng vậy, nói “tình yêu” là quá nhẹ, cô là người thân của anh...

Người ở bên ngoài hành lang lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi. Ánh đèn trên bờ tường chiếu xuống thân hình cô độc của người đó, cho đến khi anh khuất dạng.

Ở trong phòng khách sạn. Hai chai rượu vang cũng không đủ chuốc say Viêm Lương. Sau tiếng chạm cốc leng keng, Viêm Lương ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch. Lộ Chinh ngồi dưới sàn nhà cùng cô chỉ nghịch ly rượu trong tay, nhìn Viêm Lương chăm chú: “Hôm nay có chuyện gì mà em vui thế?”

Viêm Lương lắc lắc ngón trỏ: “Bí mật.”

Lộ Chinh không truy vấn, lại đổ cho cô nửa ly rượu. Điều hòa để nhiệt độ hơi thấp, Viêm Lương lạnh đến mức xoa cánh tay, nhưng cô vẫn mặc kệ. Lộ Chinh thấy vậy lập tức đứng dậy: “Anh đi lấy áo khoác cho em.”

Khi Lộ Chinh cầm áo khoác quay lại, Viêm Lương dường như đã say khướt. Cô gục đầu xuống bàn trà, miệng lẩm nhẩm điều gì đó. Tầm thâm trải sàn nhà trắng muốt càng tôn đôi mắt đen sáng rực của cô, nhưng anh không thể đọc ra tâm tình từ trong đôi mắt đó.

Lộ Chinh ngồi xuống tầm thâm, ghé sát tai mới phát hiện Viêm Lương đang hát. Đây là lần đầu tiên anh nghe cô hát, nếu tiếng ngâm nga như muỗi kêu này cũng được coi là tiếng hát. Lộ Chinh bất giác phì cười. Anh đang định vỗ vai để cô hát to hơn, nụ cười dần cứng đờ trên môi anh.

...

Muốn thoát khỏi cái bẫy do anh đặt

Nhưng lại lâm vào cảnh khôn cùng khác

Em không có dũng khí quyết định thắng thua

Cũng không có may mắn trốn thoát.

Em như một quân cờ

Tiến lùi do anh quyết định

Em không phải là tướng lĩnh duy nhất trong mắt anh

Mà chỉ là một tiểu tốt xoàng xĩnh.

...

Tiếng hát nhỏ dần, Viêm Lương từ từ khép mi mắt.

Lộ Chinh tiếp tục uống chỗ rượu còn lại, nhưng anh uống thế nào cũng không say, ngược lại ngày càng tỉnh táo. Lộ Chinh cúi đầu nhìn Viêm Lương, cô đã ngủ say.

Lộ Chinh xem đồng hồ đeo tay, anh nhẹ nhàng đứng dậy, bế cô vào phòng ngủ. Sau khi đặt cô xuống giường, do dự một lát, anh không bỏ đi mà ngắm cô một lúc lâu. Cuối cùng, Lộ Chinh cúi thấp người, tựa hồ định hôn lên mi tâm của Viêm Lương, nhưng anh dừng lại, rồi đặt một nụ hôn lên khóe miệng cô.

Có lẽ đây không coi là nụ hôn, mà chỉ là con dấu thành kính. Tuy nụ hôn rất nhẹ nhưng Lộ Chinh phát hiện lông mi của cô đột nhiên động đậy. Biết cô đã tỉnh, Lộ Chinh ngồi bên cạnh giường, đợi cô không thể tiếp tục giả vờ, tự động mở mắt.

“Hãy cho anh một cơ hội, cũng là cho bản thân em một cơ hội.” Lộ Chinh cất giọng vô cùng dịu dàng.

“Em...”

“Đừng vội trả lời anh.” Lộ Chinh đứng dậy trước khi cô kháng cự đẩy người anh: “Mỗi năm cả gia đình anh đều đi nghỉ vào dịp lễ giáng sinh. Năm nay nhà anh quyết định đi Zurich. Anh đã hỏi qua trợ lý của em, lễ giáng sinh chắc em không bận. Nếu...đến lúc đó em đồng ý đi cùng anh, anh sẽ coi là câu trả lời của em.”

“...”

“Chúc em ngủ ngon.”

Lễ giáng sinh ngày càng đến gần. Cứ nghĩ đến đề nghị của Lộ Chinh, ngay cả bản thân Viêm Lương cũng không thể cho cô câu trả lời.

Ngày cô “thu lưới” cũng mỗi lúc một gần...

Càng là âm mưu dồn người khác vào chỗ chết, ẩn giấu càng sâu, bề ngoài càng tỉnh bơ như không. Về điểm này, Viêm Lương làm rất tốt.

Giang Thế Quân chọn ngày 1 tháng 11 làm ngày công bố sản phẩm mới. Phải là một người kiêu ngạo đến mức nào mới chọn ngày tháng có khí thế “số một”? Tất nhiên, ngoài thời gian tổ chức họp báo, Giang Thế Quân giấu nhem mọi thông tin khác, khiến sản phẩm mới của Lệ Bạc được che phủ bởi tấm màn thần bí.

Unique tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm mới vào ngày 3 tháng 11. Viêm Lương cũng giữ bí mật về sản phẩm mới như Lệ Bạc. Hai công ty rõ ràng đang ngầm độ sức. Cuộc đua này đương nhiên không thể thiếu giới truyền thông thích đổ thêm dầu vào lửa. Đám phóng viên cả ngày tụ tập bên ngoài công ty của Viêm Lương, hồng tím được cô.

Viêm Lương cố ý để bị tóm nên cô ngang nhiên đi từ cổng chính ra ngoài. Đám phóng viên lập tức vây quanh: “Viêm tiểu thư, Unique họp báo vào ngày 3 tháng 11, Lệ Bạc trước các cô hai ngày, đây rõ ràng là hành động khiêu khích. Liệu cô có nghĩ đến chuyện rời buổi họp báo sớm hơn bọn họ?”

“Ngày 3 tháng 11 là ngày tháng có ý nghĩa quan trọng với Từ gia chúng tôi. Nhiều năm trước, Từ thị cũng chính thức được thành lập vào ngày này. Tôi tin vận may sẽ tiếp nối...”

“Lần này, cô hoàn toàn giữ bí mật về sản phẩm mới, liệu có phải để đề phòng...”

Viêm Lương không trả lời, chỉ mỉm cười với phóng viên. Lúc này, bảo vệ đã mở đường, đưa Viêm Lương ngồi vào xe ô tô chờ sẵn ở bên ngoài.

Tài xế nổ máy, ô tô nhanh chóng chuyển bánh, Viêm Lương quay sát đám phóng viên qua gương chiếu hậu. Cô xem thời gian trên máy di động, hôm nay là 21 tháng 10. Cô và Chu Thành Chí đạt thỏa thuận chung từ cách đây một tháng. Còn mười hôm nữa là tới ngày cô giành thắng lợi triệt để. Cô đã mong ngóng được chứng kiến bộ dạng thất bại thảm hại của Giang Thế Quân.

Từ Tử Thanh nhận sự trừng phạt sớm hơn Giang Thế Quân một bước. Phiên tòa chung thẩm xét xử vụ án của Từ Tử Thanh sẽ được mở vào ngày 26 tháng này như đã định.

Trước khi phiên tòa diễn ra, Châu Trình kinh ngạc khi nhìn thấy Viêm Lương ở bên ngoài tòa án. Anh lập tức dừng cuộc trò chuyện với luật sư, đi nhanh về phía cô: “Sao em lại đến đây?”

“Đến xem kết cục của kẻ xấu xa.”

Ngữ khí của Viêm Lương đầy vẻ mỉa mai, Châu Trình bị cô chọc giận, lập tức nhú chặt lông mày. Người đàn ông này luôn bảo vệ Từ Tử Thanh bằng mọi giá, Viêm Lương đã quen với điều đó từ lâu, nên cô chẳng bận tâm đến nộ khí của anh. Châu Trình thở dài, đưa mắt về cửa ra vào số hai rồi quay sang Viêm Lương: “Em đừng vào trong đó thì hơn. Anh sợ nhìn thấy em, tâm trạng của cô ấy sẽ không ổn định.”

Viêm Lương cười cười, đi thẳng vào tòa nhà.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Từ Tử Thanh đi vào phòng xét xử. Thật ra không như Châu Trình lo lắng, Từ Tử Thanh luôn cúi thấp đầu, không hề phát hiện Viêm Lương ngồi bên dưới, lấy đầu ra tâm trạng không ổn định?

Viêm Lương cũng suýt không nhận ra Từ Tử Thanh ở vị trí bị cáo. Dung mạo của cô ta không thay đổi, nhưng vẻ sinh động và kiêu ngạo thường lệ đã biến mất hoàn toàn. Tâm trạng của Từ Tử Thanh tương đối ổn định, dù thần sắc của cô ta vô cùng tuyệt vọng.

Cho đến thời khắc tuyên án cuối cùng, Từ Tử Thanh mới ngẩng đầu. Lần này, cô ta bật khóc nức nở.

Viêm Lương vẫn ngồi yên một chỗ. Chứng kiến chị gái khóc rất thương tâm khi bị xử ngồi tù, lần đầu tiên trong đời cô thấy chị gái bất lực như vậy. Nhưng Viêm Lương không hề vui vẻ. Có điều, cô cũng không buồn bã.

Luật sư Cao ngồi ở vị trí luật sư biện hộ, sắc mặt ông ta rất ủ rũ. Một lúc lâu sau, ông ta mới đi tới chỗ người dự phiên tòa, nói với Châu Trình: “Tôi xin lỗi.”

Châu Trình cắn môi đến mức gần bật máu, mới có thể rời ánh mắt khỏi Từ Tử Thanh đang bị đưa đi. Anh nói với luật sư Cao: “Ông đừng nói vậy, ông đã tranh thủ giảm án xuống mức thấp nhất.”

“Chúng ta thua trong vụ tố tụng này, bây giờ đành phải nghĩ cách khác, cố gắng để Từ tiểu thư được phép chữa bệnh ở bên ngoài.”

“Cũng chỉ còn cách đó.”

Lúc Châu Trình nói câu này, một hình bóng đi qua người anh. Châu Trình dờ ra trong giây lát, anh quay đầu, thấy Viêm Lương đi thẳng ra cửa mà không thèm chào hỏi anh một tiếng.

Người phụ nữ này đã trở thành kẻ bàng quan thật sự. Cô lạnh lùng chứng kiến Từ Tử Thanh bị xét xử, dùng bóng lưng tuyệt tình để thông báo với mọi người, cô sẽ từ biệt tất cả, bắt đầu cuộc sống thật sự thuộc về cô.

Viêm Lương chờ đợi buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của Lệ Bạc như chờ đợi cuộc đời mới.

Là hoạt động lớn nhất của Lệ Bạc trong hai năm trở lại đây, buổi họp báo thu hút sự chú ý đặc biệt của dư luận. Viêm Lương cầm tấm thiệp mời, đi cùng Lộ Chính vào đại sảnh, liền bắt gặp CEO Tưởng Úc Nam của Lệ Bạc đang bị đám phóng viên vây quanh phỏng vấn.

Cảm nhận bước chân của cô chậm lại, Lộ Chính bắt giác quay đầu nhìn. Trong không gian dường như có sóng điện lan tỏa, Tưởng Úc Nam đột nhiên nhắm mắt, vượt qua đám phóng viên hướng ra bên ngoài.

Tưởng Úc Nam chưa kịp thu hồi ánh mắt, các phóng viên có tính nhạy bén nghề nghiệp cao đã lập tức phát hiện mục tiêu mới. Phóng viên tất nhiên không bỏ qua cho cả hai bên. Dưới sự xô đẩy của vô số micro và ống kính camera, Viêm Lương và Lộ Chính bị đưa đến chỗ Tưởng Úc Nam đang trả lời phỏng vấn.

Có người gọi cô là Tưởng phu nhân, có người gọi Viêm tiểu thư, Viêm Lương chỉ lúng túng nửa giây rồi lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Vấn đề phóng viên tỏ ra hứng thú nhất lại không liên quan đến buổi họp báo: “Viêm tiểu thư, trong danh sách khách mời của Lệ Bạc không có tên cô? Đây là cô...” Nói xong, người phóng viên nhìn Lộ Chính bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Tất cả mọi người đều đoán ra bảy tám phần, Viêm tiểu thư tham dự bằng thiệp mời Lệ Bạc gửi cho tập đoàn Minh Đình?

Nụ cười trên môi Viêm Lương vẫn không thay đổi, cô từ tốn rời ánh mắt khỏi đám phóng viên, chuyển sang người đàn ông đứng bên cạnh: “Tuy chúng tôi đang làm thủ tục ly hôn nhưng vẫn là bạn bè. Tổng giám đốc Tưởng, anh không đến nổi không hoan nghênh tôi đấy chứ?”

Nhân viên PR của Lệ Bạc thấy tình hình căng thẳng vội đi đến xoa dịu, Tưởng Úc Nam đi thẳng vào bên trong dưới sự hộ tống của bảo vệ. Viêm Lương dõi theo bóng lưng anh, cô nhếch miệng cười lạnh lùng.

Dường như đọc ra điều gì đó từ ánh mắt của Viêm Lương, Lộ Chính nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai cô bằng âm lượng chỉ đủ cô nghe thấy: “Thản nhiên như không mới là sự trả thù tàn nhẫn nhất. Em càng thách thức, ngược lại càng cho thấy em vẫn quan tâm đến anh ta.”

Viêm Lương ngoảnh đầu nhìn Lộ Chính. Bất giác vẻ chột dạ của cô, anh cất giọng kiên định, nhắc nhở cô đồng thời nhắc nhở bản thân: “Anh sẽ đợi đến ngày em hoàn toàn từ bỏ.”

Đám nhà báo lượn được tin tức chấn động, liền đuổi theo Viêm Lương hỏi về vụ ly hôn. Nhưng đường sự nhanh chóng thoát khỏi sự bao vây của phóng viên, đi vào hội trường buổi họp báo.

Minh Đình là công ty duy nhất giúp đỡ Unique mà Lệ Bạc không dám trở mặt. Tại buổi họp báo, Lệ Bạc sắp xếp cho người của Minh Đình vị trí tốt nhất. Tuy nhiên không ai ngờ, Lộ Chính lại đưa Viêm Lương đi cùng, đây rõ ràng là hành động thách thức trắng trợn. Những người khách có mặt tuy nể mặt Minh Đình, gặp Lộ Chính và Viêm Lương vẫn tươi cười chào hỏi, nhưng trong mắt bọn họ ít nhiều bộc lộ tia kinh ngạc.

Viêm Lương chẳng hề bận tâm, cô thản nhiên ngồi vào vị trí, chờ đợi buổi họp báo bắt đầu.

Giang Thế Quân đi vào hội trường trong lời phát biểu của một lãnh đạo cao cấp, toàn hội trường vỗ tay nhiệt liệt. Sản phẩm mới của Lệ Bạc cuối cùng cũng vén tấm màn thần bí.

“Tiếp theo, xin giới thiệu với các vị khách quý, nhãn hiệu được mỹ phẩm mới của tập đoàn Lệ Bạc ”Sinh Cơ”.

Cùng với lời giới thiệu của người dẫn chương trình, CEO Lệ Bạc Tưởng Úc Nam và chủ tịch hội đồng quản trị Giang Thế Quân đi lên sân khấu công bố sản phẩm mới.

Đây là đế quốc thuộc về Lệ Bạc, Tưởng Úc Nam như một vị hoàng đế, đảo mắt một lượt quanh hội trường theo thói quen. Ánh mắt anh lướt qua người Viêm Lương, phảng phất không nhìn thấy cô.

“Sản phẩm này do phòng thí nghiệm được phẩm hàng đầu Nhật Bản và tập đoàn Lệ Bạc cùng nghiên cứu sáng chế.”

Câu nói của người dẫn chương trình khiến Viêm Lương muốn bật cười. Nhìn hai người đàn ông nghiêm trang trên sân khấu, Viêm Lương thầm nghĩ, bên ngoài chỉ thấy thành tựu mà họ đạt được, ngưỡng mộ quyền lực của bọn họ, chứ không ai để ý đến việc họ giẫm lên xương cốt của bao người mới có thể leo tới đỉnh kim tự tháp.

Buổi họp báo nhanh chóng tới tiết mục tổng giám sát sản phẩm giới thiệu triết lý sản phẩm. Viêm Lương đều có thể đọc thuộc lòng mỗi câu nói của tổng giám sát sản phẩm. Đây đâu phải là triết lý, mà chỉ là sự sao chép mà thôi: “Toàn bộ sản phẩm ”Sinh Cơ” đều sử dụng bao bì bảo vệ môi trường, trong triết lý thiết kế “trời tròn đất vuông”...”

Theo tiết lộ của Chu Thành Chí, quy mô đầu tư sản xuất của Lệ Bạc vào sản phẩm mới lần này lớn chưa từng có. Có thể thấy tham vọng của Giang Thế Quân lớn đến mức nào. Lúc này, tổng giám sát thị trường ở trên sân khấu cũng chứng thực nhận xét của Chu Thành Chí: “Trong lúc buổi họp báo đang diễn ra, ”Sinh Cơ” đã được chuyển đến các trung tâm thương mại, nhà thuốc, cửa hàng độc quyền của Lệ Bạc, sân bay, cửa hàng miễn thuế ở các thành phố lớn. Tám giờ tối ngày hôm nay, sáu kênh truyền hình thuộc đài trung ương và đài truyền hình của năm tỉnh lớn sẽ cùng một lúc phát sóng quảng cáo “Sinh Cơ” đầu tiên. Các vị có mặt ở đây ngày hôm nay có thể xem trước đoạn quảng cáo này.”

Màn ảnh lớn lập tức thay đổi hình ảnh. Chỉ mười giây ngắn ngủi nhưng quảng cáo được chế tác hoàn hảo, khiến cả hội trường xuyết xoa khen ngợi.

Ngoài thiên hậu của làng nhạc Quý Khả Vi, người đại diện phát ngôn riêng của dòng sản phẩm hồi phục làn da chủ đạo của “Sinh cơ”, Lệ Bạc còn mời rất nhiều người đại diện phát ngôn các sản phẩm thuộc độ

tuổi khác nhau. Hôm nay, những người đại diện phát ngôn này đều xuất hiện ở chỗ trưng bày sản phẩm, có thể nói sao sáng chói mắt. Giờ nghỉ giữa buổi họp báo trở thành thời khắc các ngôi sao, giới truyền thông và doanh nhân tụ hội.

Giang Thế Quân không trò chuyện cùng bạn bè, mà lượn lờ đến trước mặt “kẻ thù không đội trời chung”: “Viêm tiểu thư, không ngờ cô vẫn tiếp tục ở lại nơi này, tôi vô cùng khâm phục cô.”

“Tất cả đã ngã ngũ, cho dù bây giờ tôi bỏ về cũng chẳng thay đổi điều gì.” Viêm Lương trả lời mập mờ nước đôi. Giang Thế Quân cười cười, ông ta ngó nghiêng rồi đột nhiên thu lại ý cười, ghé sát tai Viêm Lương nói nhỏ: “Cũng phải, ngày kia là buổi họp báo công bố sản phẩm của công ty cô. Tôi tin hàng của cô đã được rải khắp cả nước. Tôi rất muốn biết, tới lúc đó cô định thu dọn tàn cục thế nào?”

Viêm Lương đoán, có lẽ vẻ mặt của cô bây giờ được Giang Thế Quân lý giải thành thâm hiểm. Cô không bận tâm, thản nhiên dõi theo Giang Thế Quân cho đến khi ông ta khuất bóng.

Lộ Chinh vốn đang trò chuyện với một đối tác tình cờ gặp gỡ ở buổi họp báo, thấy Giang Thế Quân đi về phía Viêm Lương, sắc mặt anh lập tức thay đổi. Anh nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện. Lúc về bên Viêm Lương, Giang Thế Quân đã đi mất. Lộ Chinh có thể đoán ra, Giang Thế Quân nói gì với Viêm Lương. Nhưng người phụ nữ ở bên cạnh anh không tỏ ra tức giận, mà giống như đang chờ đợi điều gì đó. Lộ Chinh nheo mắt nghi hoặc. Lúc này, Viêm Lương mới phát hiện ra Lộ Chinh, cô lập tức mỉm cười với anh. Lộ Chinh càng thấy khó hiểu: “Anh rất tò mò muốn biết đầu óc em đang suy tính điều gì?”

“Đến lúc đó anh sẽ biết ngay ấy mà.”

Giờ nghỉ kết thúc, buổi họp báo lại tiếp tục. Tiếp theo là tiết mục các chuyên gia trang điểm dùng thử sản phẩm trên gương mặt người đại diện phát ngôn Quý Khả Vi và các người mẫu.

Người dẫn chương trình giải thích: “Tất cả sản phẩm ”Sinh Cơ” được chất lọc từ thảo dược và cây cỏ, có tác dụng đánh thức sức sống của làn da, mà không tăng thêm gánh nặng cho làn da. Chúng ta có thể thấy, sau khi sử dụng sản phẩm “Sinh Cơ”, máy móc đo được làn da của Quý tiểu thư tăng thêm 30% hàm lượng nước. Tiếp theo, chúng ta sẽ chứng kiến hiệu quả của nó...”

Ở bên dưới sân khấu, Viêm Lương vẫn không hề tỏ ra lo lắng, Lộ Chinh bất giác mỉm cười: “Buổi họp báo của đối thủ thành công như vậy mà em vẫn hoàn toàn bình thản. Điều đó có nghĩa, anh có thể chờ đợi sự bất ngờ từ buổi họp báo của công ty em vào ngày kia?”

Viêm Lương nở nụ cười khiêm nhường: “Buổi họp báo của công ty em chắc chắn không hấp dẫn như Lệ Bạc.”

Giới truyền thông tập trung mọi sự chú ý vào Quý Khả Vi, ánh đèn chớp nháy không ngừng. Đúng lúc này, một người mẫu ở góc trong cùng dường như xảy ra vấn đề. Chuyên gia trang điểm phụ trách bôi thử sản phẩm cho người mẫu đó biến sắc mặt, nói nhỏ vào máy bộ đàm. Nhận được chỉ thị, có người nhân lúc không ai để ý đưa người mẫu đó rời khỏi sân khấu.

Hành động này đã thu hút sự chú ý của các phóng viên. Không biết nhà báo nào đó đột nhiên nói to: “Gương mặt của người mẫu kia hình như bị mẩn đỏ?”

“Có phải dùng sản phẩm mới của các anh nên...”

Người dẫn chương trình trên sân khấu bảo đảm: “Tuyệt đối không phải, mọi người đừng...”

Anh ta chưa dứt lời, một phóng viên bất chợt chỉ tay lên sân khấu hét lớn: “Trên mặt Quý Khả Vi cũng xuất hiện nốt mẩn đỏ kia kìa.”

Cả hội trường náo loạn.

Trên mặt tất cả những người mẫu dùng thử sản phẩm, bao gồm cả Quý Khả Vi đều xuất hiện các nốt mẩn đỏ nặng nhẹ khác nhau. Xung quanh khu vực báo chí có bảo vệ giữ trật tự, nhưng vào lúc này, bảo vệ cũng không thể ngăn cản đám phóng viên như ong vỡ tổ. Bọn họ tràn lên sân khấu trong nháy mắt.

Lãnh đạo cao cấp của Lệ Bạc được bảo vệ mở đường, nhanh chóng rút về hậu trường. Ngôi sao và người mẫu trên sân khấu không may mắn như vậy, đều bị phóng viên bao vây.

Lúc này, hội trường vô cùng hỗn loạn, đến mức Viêm Lương đang bận xem trò vui không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Do túi xách của cô chạm vào tay Lộ Chính nên anh cảm nhận được chấn rung, anh nhắc nhở cô: “Hình như em có điện thoại.”

Viêm Lương nghe máy, đối phương báo cáo: “Viêm tổng, đoạn băng ghi âm đã được gửi cho các tờ báo lớn.”

Viêm Lương cúp điện thoại mà không nói một lời. Cô cũng không còn hứng thú thưởng thức cảnh tượng hỗn loạn này nên ghé sát tai Lộ Chính: “Chúng ta đi thôi!”. Nói xong, Viêm Lương sải bước dài đi ra ngoài, bỏ lại sau lưng cảnh tượng hỗn độn.

Đến khi các phóng viên nhận được điện thoại từ tòa soạn: “Chẳng phải Viêm Lương cũng ở đó hay sao, mau chặn cô ta lại. Chúng tôi vừa nhận được cuộn băng ghi âm nặc danh, cho thấy sản phẩm mới của Lệ Bạc bị nghi ngờ sao chép Unique.” Khi các phóng viên quay ra tìm kiếm, Viêm Lương đã biến mất từ bao giờ, để lại hai chiếc ghế trống mà Lệ Bạc dành cho Minh Đình.

Lúc này, Viêm Lương đã đi đến thang máy.

Ngoài cô và Lộ Chính, còn có hai ba người khách cũng rời khỏi hiện trường. Khi Viêm Lương chuẩn bị vào thang máy, đằng sau bất chợt vang lên tiếng bước chân gấp gáp và giọng nói đầy tức giận của Quý Khả Vi: “Nhất định phải bắt Lệ Bạc bồi thường đến cùng.”

Viêm Lương quay đầu, thấy Quý Khả Vi cùng người quản lý và trợ lý chạy trốn khỏi sự đeo bám của phóng viên.

“Bồi thường là lẽ đương nhiên, bây giờ chúng ta mau đi bệnh viện kiểm tra.” Người quản lý vừa nói vừa che chắn để Quý Khả Vi vào trong thang máy. Quý Khả Vi nhận ra Viêm Lương và Lộ Chính, cô ta miễn cưỡng mỉm cười gật đầu với bọn họ. Cửa thang máy từ từ khép lại, phần lớn người ở trong thang máy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên thò vào khe cửa, thang máy lại mở ra. Tuy nhiên, người xuất hiện trước mặt bọn họ không phải là phóng viên mà là Tưởng Úc Nam.

Anh đứng ở đó, ánh mắt dừng lại ở Viêm Lương. Viêm Lương chỉ hơi ngậy ra rồi mỉm cười: “Tưởng tiên sinh, hàng của Lệ Bạc đã được rải khắp cả nước. Tôi rất muốn biết, tới lúc đó anh định thu dọn tàn cục thế nào?”

Viêm Lương nhắc lại y hệt câu Giang Thế Quân nói với cô trước đó. Sai lầm duy nhất của người đàn ông này là không báo cho Giang Thế Quân vụ cô nắm được nội gián của ông ta. Anh đã đánh giá thấp đối thủ nên bây giờ chỉ có thể nhận lấy kết cục thảm hại.

Những người ở trong thang máy đều kinh ngạc. Tuy nhiên, Tưởng Úc Nam không hề để ý đến một ai khác. Nếu có thể, anh nguyện cả đời này lặng lẽ nhìn cô như hiện tại, để ghi nhớ từng chi tiết trên gương mặt cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn phải kết thúc ở đây: “Tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ không gặp lại, chúng ta chào từ biệt đi.”

Tưởng Úc Nam thu lại cánh tay đang chặn ở cửa thang máy, cánh cửa từ từ đóng lại. Ở giây tiếp theo, anh đột nhiên giơ tay kéo Viêm Lương ra ngoài. Trong lúc mọi người không kịp phản ứng, cửa thang máy âm thầm khép chặt, Tưởng Úc Nam ép Viêm Lương vào bờ tường và cúi xuống hôn cô.

Không khí tràn ngập nỗi tuyệt vọng bao trùm Viêm Lương, khiến cô không thở nổi. Cô phảng phất quay về buổi tối say rượu ở quán bar, một người đàn ông hôn cô một cách tuyệt vọng như bây giờ.

Người đàn ông của buổi tối hôm đó...là anh?

Viêm Lương hoàn toàn đờ đẫn. Đây là một nụ hôn không có độ ẩm, hoặc không được coi là nụ hôn. Mặc dù hai bờ ngực ép sát đến mức đau nhức, nhưng Viêm Lương lại cảm thấy có thứ gì đó rời bỏ cô mà đi.

Nước mắt của ai trào dâng từ dưới đáy lòng, nhưng không thể rơi khỏi viên mắt?

Sau đó, Tưởng Úc Nam buông người cô.

“Tạm biệt.” Đây là câu cuối cùng Tưởng Úc Nam nói với Viêm Lương.

Hiện trường buổi họp báo chỉ còn lại một đồng hoang tàn sau cơn giông bão, và một vài phóng viên cố “há miệng chờ sung”. Giang Thế Quân nổi trận lôi đình ở hậu trường, tất cả nhân viên có liên quan đều cúi đầu nghe quở trách.

Tổng giám sát trung tâm nghiên cứu cất giọng run run: “Hình như có người động vào...sản phẩm dùng trong buổi họp báo.”

“Đi lấy băng ghi hình về đây cho tôi, xem ai vào nhà kho ở hậu trường trước buổi họp báo!”

Giang Thế Quân nổi cơn điên, tất cả mọi người không dám chậm trễ. Chưa đầy năm phút sau, phó giám sát Chu Thành Chí cùng tổ trưởng tổ bảo vệ cầm cuộn băng ghi hình đi tới.

Cuộn băng mở ra trước mặt mọi người. Giang Thế Quân ngồi quay lưng vào màn hình lớn, ông ta cất cao giọng cảnh cáo mọi người: “Để tôi phát hiện ra ai giả trò, hôm nay người đó đừng nghĩ đến việc còn sống rời khỏi Lệ Bạc.”

Đoạn băng ghi hình không có âm thanh, Giang Thế Quân không quay đầu theo dõi màn hình lớn, mà trầm mặc đảo mắt qua đám nhân viên, xem ai có biểu hiện bất thường...

Đột nhiên có người phát tiếng kêu kinh hãi, khiến Giang Thế Quân nhú mày. Ngay sau đó, vẻ mặt của tất cả mọi người vô cùng quái dị, thậm chí có người nhìn Giang Thế Quân bằng ánh mắt hoảng sợ. Lúc này, Giang Thế Quân mới đứng dậy, quay đầu về phía màn hình lớn.

Hình ảnh đang phát trên màn hình lớn không phải từ camera giám sát của nhà kho, mà là một sân thượng rất quen thuộc với Giang Thế Quân. Trên màn hình, một người đàn ông đột nhiên mất thăng bằng rơi xuống dưới, cả người lơ lửng trong không trung.

Xem đến đây, Giang Thế Quân gầm lên với trợ lý: “Tắt đi!”

Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị bị đẩy ra. Một đội cảnh sát sắc mặt nghiêm túc đứng ở ngoài cửa. Người dẫn đầu ngẩng đứng Giang Thế Quân và đi về phía ông ta: “Giang Thế Quân tiên sinh, ông bị tình nghi dính đến một vụ án mưu sát. Bây giờ, chúng tôi chính thức...”

Lúc này, màn hình phát đến cảnh người đàn ông trên sân thượng bẻ từng ngón tay của đối phương khỏi lan can, khiến đối phương rơi thẳng xuống dưới đất...

Giang Thế Quân bị bắt giữ vì tội cố ý giết người. Tin tức này nhanh chóng lan truyền, đế quốc Lệ Bạc của Giang Thế Quân đứng bên bờ sụp đổ.

Sự kiện Lệ Bạc sao chép sản phẩm ngược lại không được dư luận chú ý. Tuy nhiên, vẫn có tờ báo muốn phỏng vấn Viêm Lương. Gọi điện đến công ty, người phát ngôn trả lời thay Viêm Lương: “Tại buổi họp báo vào ngày kia, chúng tôi sẽ trả lời cụ thể nghi vấn của mọi người. Điều duy nhất tôi có thể tiết lộ bây giờ là, trong quá trình thí nghiệm, chúng tôi phát hiện công thức sản phẩm trước đó có vấn đề. Sản phẩm được công bố vào ngày kia là sản phẩm sau khi được cải tiến. Lần này Lệ Bạc xảy ra vấn đề, có khả năng gián điệp thương mại của bên đó đã ăn cắp đúng công thức mà chúng tôi vất bỏ.”

Hai ngày sau.

Buổi họp báo của Unique gây xôn xao dư luận hơn dự kiến. Một số cơ quan truyền thông vì mối quan hệ với Lệ Bạc nên trước đây không qua lại với Unique, nhân cơ hội này tiến hành đăng tin về buổi họp báo một cách toàn diện.

Đọc tin tức có liên quan, Viêm Lương như trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Viêm Lương vẫn bận rộn đến nửa đêm. Lê tấm thân mệt mỏi về nhà, vừa mở tivi, cô liền thấy tin tức về Giang Thế Quân. Màn hình vô tuyến phát hình ảnh phóng viên truyền trực tiếp từ hiện trường. Giang Thế Quân vừa được bảo lãnh ra khỏi cục công an, ông ta bị các phóng viên vây quanh. Bên ngoài cục công an, ánh đèn chớp nháy rực sáng cả trời đêm.

Giang Thế Quân không trả lời bất cứ câu hỏi phỏng vấn nào. Dưới sự hộ tống của vệ sĩ, ông ta nhanh chóng chui vào xe ô tô ra về.

Viêm Lương vừa xem vừa ngẫm nghĩ, một người không khác gì cha nuôi, lại chính là hung thủ giết chết cha ruột của mình, anh làm thế nào mới có thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn như vậy?

Ý nghĩ này vừa vụt qua đầu óc Viêm Lương, đã bị cô lập tức xua tan. Viêm Lương ép bản thân nhìn lên màn hình vô tuyến, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Cũng vào giây phút đó, Giang Thế Quân và luật sư đang ngồi ở ghế sau ô tô. Trợ lý của Giang Thế Quân ngồi ở ghế lái phụ liên tục gọi điện thoại. Cuối cùng, anh ta vui mừng quay đầu nói với Giang Thế Quân: “Giang tổng, điện thoại kết nối rồi ạ.”

Giang Thế Quân nhanh chóng ngồi thẳng người, nhận máy di động từ tay trợ lý. Đối phương mãi vẫn không chịu lên tiếng.

Giang Thế Quân nghiêng răng: “Không hổ danh là người Giang Thế Quân nuôi dạy lớn khôn, làm việc kín kẽ vô cùng. Đúng là hậu sinh khả úy.”

“ ... ”

“ ... ”

“Sao chú có thể xác định là do tôi làm?” Đầu kia điện thoại cuối cùng phá vỡ sự trầm mặc, nhưng ngữ khí điềm nhiên như không.

Giang Thế Quân thở dài. Một người tự nhận trong từ điển không có hai chữ “thất bại” như ông ta, cũng có lúc cảm thấy bất lực: “Úc Nam, chú luôn coi cháu như con trai ruột của chú, không ngờ người phản bội chú lại là người duy nhất chú tin tưởng. Cháu cũng biết chú yêu mẹ cháu đến mức nào. Vậy mà Nhã Nhan qua đời chưa bao lâu, Tổng Cẩm Bằng đã muốn cưới người phụ nữ khác, còn vờ vĩnh đề nghị chú thông cảm. Thà chú tự tay kết liễu đời ông ta, cũng không cho phép ông ta phản bội mẹ cháu. Chú tin cháu nhất định hiểu chú.”

Nụ cười của Tưởng Úc Nam đầy vẻ khinh bỉ: “Bây giờ chú vờ vĩnh cầu xin sự tha thứ của tôi, chẳng qua chỉ vì chú lo sau khi các cổ đông hất khỏi Lệ Bạc, Lệ Bạc sẽ rơi vào tay tôi?”

Một câu nói trúng tim đen. Giang Thế Quân nhất thời “á khẩu”.

Tưởng Úc Nam lập tức cúp điện thoại.

Giang Thế Quân là linh hồn của Lệ Bạc, mọi người dự đoán ông ta khó tránh khỏi kiếp tù đầy, Lệ Bạc sẽ rơi vào cảnh khốn cùng.

Unique ngược lại phát triển ổn định. Đặc biệt bước vào tháng mười hai, nhãn hiệu được mỹ phẩm mới đưa ra thị trường một tháng nhưng đơn đặt hàng không ngừng, lượng tiêu thụ tăng cao.

Unique nhờ sản phẩm mới này nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, trong đó các quầy mỹ phẩm thuộc hàng top ten đều nằm ở các trung tâm thương mại nổi tiếng cả nước. Trước đây, việc hợp tác giữa Viêm Lương và Minh Đình bị chế nhạo là “leo càn cao”. Hiện tại, giới truyền thông thay đổi hoàn toàn thái độ, ca ngợi là “sự liên kết đầy sức mạnh”.

Sau chuyến thị sát mười quầy mỹ phẩm bán chạy nhất nằm ở các trung tâm thương mại của Minh Đình, Viêm Lương nhân tiện đi trụ sở tập đoàn Minh Đình ở gần đó. Cô thư ký ngồi ở bên ngoài văn phòng Lộ Chính nhìn thấy Viêm Lương liền đứng dậy chào hỏi.

“Lộ tổng đang bận việc à?”

“Không bận, chị vào đi ạ.”

Viêm Lương gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng Lộ Chính: “Mời vào”. Viêm Lương đẩy cửa mới phát hiện Lộ Chính đang họp, cô giật mình, vội vàng khép cửa, ngồi ở bên ngoài chờ đợi. Một lúc sau, cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi, Lộ Chính đích thân đón Viêm Lương vào phòng.

“Thư ký không nói anh đang họp, em không làm phiền anh đấy chứ?”

“Là anh dặn cô ta nói vậy. Dù anh đang bận việc gì, cô ta cũng phải nói không bận. Bằng không chẳng biết bao giờ em mới đến tìm anh lần nữa.”

Lộ công tử hạ thấp thân phận như vậy, Viêm Lương bất giác cắn môi. Lộ Chính quyết tâm trêu cô đến cùng: “Đúng rồi, em tìm anh vì việc công hay việc tư? Cá nhân anh nghiêng về về sau hơn.”

Thật ra trước khi đến đây, Viêm Lương đã quyết định. Nhưng bây giờ cô lại hơi do dự. Lộ Chính vừa đợi câu trả lời của cô, vừa bấm điện thoại nội bộ kêu người mang nước vào. Đúng lúc này, Viêm Lương đột nhiên mở miệng: “Giúp em đặt vé đi Zurich!”

Ổng nghe trong tay Lộ Chính rơi xuống bàn. Anh chờ vài giây rồi từ từ quay người, nhìn chằm chằm người phụ nữ đang ngồi ở ghế sofa phía đối diện. Lộ Chính nín thở, cố gắng đè nén niềm vui dâng trào, anh chỉ nói: “Được.”

Viêm Lương dường như thở phào nhẹ nhõm sau khi thốt ra quyết định này. Cô đứng dậy: “Anh cứ bận việc đi, em về trước đây.”

Vé máy bay đi Zurich đặt vào ngày hai mươi. Lúc này, cả thành phố chìm trong giá rét.

Buổi tối trước hôm xuất phát, Lộ Chính gọi điện thoại dặn dò: “Em nhớ chuẩn bị hành lý đầy đủ, đến lúc đó anh đi đón em.”

Lúc này, Viêm Lương đang lái xe trong đêm tối: “Không cần đâu, em có chút việc cần xử lý. Sau khi kết thúc em sẽ tự lái xe đi sân bay.”

“Em đúng là người bận rộn.” Lộ Chính trêu cô: “Có khi chơi ở Zurich một nửa thời gian, em lại vội quay về với công việc cũng không biết chừng.”

“Anh yên tâm đi, sẽ không có chuyện đó.”

Đúng vậy, sẽ không xảy ra chuyện đó. Buổi tối hôm nay đủ để cô từ biệt quá khứ một cách triệt để. Xe ô tô của Viêm Lương dừng lại ở bệnh viện Từ Tẩn Phu điều trị mấy năm trước. Cô xuống xe, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trên không trung hình như có đèn tín hiệu nhỏ như con kiến nhấp nháy ở phía xa xa. Đó có phải là chuyến bay đi New York? Cô lần đầu tiên gặp Tưởng Úc Nam trên chuyến bay đó.

Cũng chính ở bệnh viện này, cô lần đầu tiên bị người đàn ông xa lạ giáo huấn.

Tiếp theo cô nên đi đâu?

Xe ô tô của Viêm Lương dừng lại dưới tòa cao ốc Từ thị, đây là đích đến thứ hai của cô.

Tòa nhà Từ thị đã bị Lệ Bạc đem bán từ lâu, bây giờ chỉ là một tòa văn phòng hỗn hợp, cảnh vật vẫn còn đó nhưng người không còn như xưa. Phòng hội nghị ở tầng 43 bây giờ đã đổi thành văn phòng tổng hợp, có người đang làm ca đêm, Viêm Lương không tìm thấy ô cửa sổ của phòng hội nghị năm nào...

Ở nơi đó, Từ Tẩn Phu từng hắt cốc nước nóng khiến cô mất hết thể diện. Nhưng có một người đã cởi áo comple khoác lên vai cô, giúp cô che giấu sự thất vọng.

Viêm Lương cứ thế đi đến tờ mờ sáng. Ngay bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc, hóa ra cô có nhiều nơi để đi như vậy. Cuối cùng, cô dừng lại ở cửa hàng đồ trang sức.

Đây là cửa hàng đồ trang sức nổi tiếng về mặt hàng nhẫn cưới. Lúc này, cửa hàng vẫn chưa mở cửa. Viêm Lương xuống xe, xung quanh sương mù dày đặc, vô cùng giá lạnh. Cô kéo vạt áo khoác, dúi mắt vào bên trong cửa hàng qua lớp kính.

Thật ra Viêm Lương không còn nhớ rõ, người đàn ông đó đứng bên tủ quần áo nào, đưa chiếc nhẫn cưới đến trước mặt cô, đồng thời nói với cô: “Chúng ta đính hôn đi.”

Gần buổi trưa, ô tô của Viêm Lương mới trên đường cao tốc ra sân bay, để lại tất cả quá khứ ở phía sau.

Chương trình phát thanh trong xe ô tô đưa tin: “Cảnh sát đã đi sâu điều tra vụ án Giang Thế Quân, ông vua của ngành mỹ phẩm một thời chắc chắn không thoát khỏi kiếp tù đầy. Các cổ đông của tập đoàn Lệ Bạc nhất trí đưa ra quyết định, Giang Thế Quân chính thức bị cách chức. Theo tiết lộ của một nhân viên Lệ Bạc, giám đốc điều hành Tưởng Úc Nam, người có mối quan hệ thân thiết với Giang Thế Quân đã đệ đơn từ chức với hội đồng quản trị vào mấy ngày trước. Rốt cuộc đây là hành động thỏa hiệp của Tưởng Úc Nam sau khi bị hội đồng quản trị gây sức ép hay bản thân Tưởng Úc Nam không hy vọng vào tương lai của Lệ Bạc? Xin hãy theo dõi chương trình phát sóng lúc chín giờ tối nay để biết thêm chi tiết...”

Tất cả cuối cùng cũng kết thúc triệt để.

Viêm Lương tắt máy thu thanh. Đúng lúc này, điện thoại của Viêm Lương đổ chuông. Lộ Chinh hỏi cô: “Em đến đâu rồi?”

“Có lẽ còn mười mấy phút nữa, anh đến rồi à?”

“Mọi người đang đợi em.” Tâm trạng của Lộ Chinh rất tốt: “Khi nào đến nơi gọi điện cho anh, anh sẽ ra ngoài đón em.”

Viêm Lương cúp điện thoại, tăng tốc độ. Khi biển báo hiệu sân bay xuất hiện ở phía xa xa, máy di động của cô lại có người gọi đến, lần này là số điện thoại xa lạ.

Viêm Lương bấm nút bắt máy: “A lô!”

“Viêm tiểu thư!” Đối phương cất giọng lãnh đạm.

Viêm Lương nhanh chóng nhận ra giọng nói này, cô bắt giác ngẩn người: “Thư ký Lý?”

“Cô đang ở đâu? Tổng giám đốc có một văn bản muốn giao cho cô.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi và tổng giám đốc của các anh không còn bất cứ dính líu gì.” Viêm Lương sốt ruột định cúp điện thoại. Nhưng một giây trước khi cô bấm nút tắt, thư ký Lý lên tiếng: “Là đơn xin ly hôn, tổng giám đốc đã ký tên rồi.”

Viêm Lương phanh gấp xe ô tô.

Cùng với tiếng phanh xe chói tai là giọng nói mỉa mai của thư ký Lý: “Bây giờ cô biết nội dung văn bản, chắc chắn muốn nhận ngay lập tức?”

Viêm Lương nhắm mắt, lại khởi động ô tô. Bên ngoài thời tiết lạnh bao nhiêu thì ngữ khí của cô lạnh bấy nhiêu: “Tôi đợi anh ở sân bay, nhưng anh chỉ có bốn mươi phút. Nếu không đến kịp, anh hãy gửi thẳng đơn ly hôn cho luật sư của tôi.”

Thật ra Viêm Lương biết đi từ nội thành tới sân bay, bốn mươi phút là không đủ. Đến sân bay, Viêm Lương gửi ô tô, cô vừa xách hành lý đi vào đại sảnh vừa gọi điện cho Lộ Chinh.

“Em đến rồi à? Em đang ở cửa nào, anh sẽ ra đón.”

“Không cần đâu, anh đang ở phòng VIP số hai phải không, em lên thẳng đó là được.”

Bởi vì là máy bay tư nhân, Viêm Lương đi qua lối kiểm tra đặc biệt, nhân viên sân bay dẫn cô đi tới phòng VIP số hai, phía đối diện là bức tường kính, có thể thấy rõ đại sảnh sân bay và đường băng ở bên ngoài.

Từ phía xa, Viêm Lương đã nhìn thấy Lộ Chinh. Anh đang nói chuyện với một người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc sang trọng. Viêm Lương tiến lại gần, nghe thấy người phụ nữ trách mắng Lộ Chinh: “Con trai của anh họ cháu đã biết làm việc nhà, em họ cháu đã tái giá. Còn cháu thì sao, bao giờ mới giải quyết việc chung thân đại sự?”

Linh cảm có người tiến lại gần, Lộ Chinh ngoảnh đầu, lập tức mỉm cười với cô ruột của anh: “Phải xem ý cô ấy thế nào.”

Bà cô rất hiếm khi gặp bộ dạng đặc biệt vui vẻ này của Lộ Chinh, nên hiếu kỳ quay đầu, liền thấy một cô gái trẻ cao ráo kéo va ly đi tới. Viêm Lương tiến lại gần, đụng phải ánh mắt bức thiết của bà cô Lộ Chinh: “Viêm tiểu thư, nghe danh lâu rồi.”

Lộ Chinh cười cười: “Cô đừng nhìn chăm chăm cô ấy có được không?”

Viêm Lương đảo mắt xung quanh, phát hiện đúng là đại gia đình cùng đi du lịch. Lộ Chinh sợ cô ngượng ngùng, liền kéo cô vào một góc. Viêm Lương hơi khó xử: “Em không biết đông người như vậy. Cả nhà anh đi du lịch, chỉ có em là người ngoài.”

Lộ Chinh hất cằm về quyển hộ chiếu trong tay cô: “Bây giờ em hối hận cũng đã muộn rồi.”

Viêm Lương hết nói nổi. Một bên phòng đợi tụ tập khá đông người, già có trẻ có rất náo nhiệt, nhưng không thấy bóng dáng Lộ Minh Đình, Viêm Lương bất giác hỏi: “Bố anh đâu rồi?”

“Bố anh đang ở New York. Ông ấy mà không đích thân đi mời mẹ anh, mẹ anh tuyệt đối không xuất hiện ở Zurich.”

Lộ Chinh giới thiệu qua người nhà của anh. Sau đó anh nói: “Đợt tới ở Paris có triển lãm giày cao gót. Nếu thời gian cho phép, chúng ta sẽ đi Paris một chuyến trước khi về nước.”

Viêm Lương chỉ mỉm cười. Biết cô không muốn nhắc đến đề tài này, Lộ Chinh đứng dậy hỏi cô: “Em muốn uống chút gì không?”

“Cà phê.”

Lộ Chinh ở quầy bar đợi cà phê. Viêm Lương buồn chán đưa mắt quan sát xung quanh. Đúng lúc này, cửa phòng chờ mở ra, thư ký Lý xuất hiện ở ngoài cửa. Viêm Lương sững sờ, ngẫm nghĩ một hai giây, cô đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Thư ký Lý và Viêm Lương cùng tới khu vực hút thuốc yên tĩnh.

“Sao anh biết tôi ở phòng chờ nào? Sao anh có thể vào đây?” Thư ký Lý không những có thể tới sân bay trong vòng 40 phút, mà còn qua cửa kiểm tra, thậm chí tìm đúng phòng chờ, Viêm Lương không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Thư ký Lý không trả lời, mà đưa cho cô một túi tài liệu.

Đơn xin ly hôn chỉ là một tờ giấy mỏng, trong khi thư ký Lý đưa cho Viêm Lương cả tập tài liệu dày.

“Ngoài đơn ly hôn, bên trong còn có thứ gì vậy?”

Thư ký Lý cất giọng lạnh lùng: “Viêm tiểu thư tự mở ra xem đi.”

“Vậy anh có thể đi rồi.”

Thư ký Lý vẫn đứng yên một chỗ bất động. Viêm Lương liếc anh ta rồi quay người bước đi. Sắp đến thời gian lên máy bay, cô không thể lãng phí thì giờ ở đây. Vừa đi, Viêm Lương vừa mở túi tài liệu, cô chỉ muốn xác nhận, trên đơn ly hôn thật sự có chữ ký của Tưởng Úc Nam?

Đơn ly hôn quả thật đã ký tên, là nét chữ cứng cáp mà cô quen thuộc. Nhưng bên dưới hình như không đề ngày tháng.

Viêm Lương đang định xem kỹ, điện thoại trong túi xách bỗng nhiên đổ chuông. Cô rút điện thoại, là Lộ Chinh gọi đến. Đúng lúc Viêm Lương chuẩn bị bắt máy, tập văn bản trong tay cô bất chợt rơi xuống đất. Cúi đầu nhìn giấy tờ nằm rải rác, Viêm Lương phiền muộn đến mức muốn thổ dài. Thư ký Lý vẫn còn ở đây, chắc anh ta đang dõi theo cô, cô chỉ có thể cúi xuống nhặt giấy tờ.

Vừa cúi xuống, Viêm Lương lập tức cứng đờ người. Bởi cô nhìn thấy chữ ký của Lương Thụy Cường trên một văn bản.

Chuông điện thoại ngừng rồi lại vang lên. Có tiếng bước chân tiến lại gần, thư ký Lý đi đến bên Viêm Lương, ngồi xổm xuống giúp cô nhặt văn bản.

Nhặt tập đầu tiên, anh ta nói: “Cô tưởng cô có thể dễ dàng mua chuộc Chu Thành Chí?”

Tập thứ hai, anh ta nói: “Cô nghĩ cuộn băng ghi âm mà thám tử tư đưa cho cô là ở đâu ra?”

Tập thứ ba, anh ta nói: “Cô nghĩ là ai nộp chứng cứ phạm tội của Từ Tử Thanh cho cảnh sát?”

Tập thứ tư, cũng là tập văn bản trong tay Viêm Lương: “Ai đã giúp cô móc nối với Lương Thụy Cường?”

Viêm Lương từ từ ngẩng đầu nhìn thư ký Lý, ánh mắt vô cùng mờ mịt. Bên tai cô là ngọn cỏ cuối cùng đánh đổ tất cả: “Lúc cô bị nhốt ở trong xe ô tô ngập nước, là ai đã cứu cô ra ngoài?”

“...”

“Không thể nào!”

Người phụ nữ này trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu như vậy. Thư ký Lý tỏ ra kinh ngạc: “Giấy trắng mực đen rõ ràng rành rành, chỉ vì cô hận tổng giám đốc nên cô cảm thấy những thứ này là giả hay sao?”

Viêm Lương lập tức đứng dậy, giật văn bản từ tay thư ký Lý, mở ra xem từng trang một. Cô từng dùng toàn bộ hạnh phúc của mình tin tưởng một người, nhưng đổi lại, cô bị đối phương đẩy xuống vực thẳm. Ngày hôm qua cô vẫn còn thương tích đầy mình, bản năng không cho phép cô dễ dàng tin lần thứ hai.

Nhưng đồng giấy tờ trong tay cô...

“Cô sớm biết vợ của Lương Thụy Cường từng là cấp dưới của tổng giám đốc. Trước đây, tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao cô không điều tra theo manh mối đó. Sau này tôi mới thông suốt vấn đề, cô đã quen hận một người nên cô không muốn thay đổi gì cả, bởi vì thay đổi đồng nghĩa với việc lại một lần nữa chọc vào nỗi đau. Nhưng sao cô không nghĩ, tổng giám đốc còn đau đớn hơn cô?”

Lời nói của thư ký Lý như lưỡi dao sắc nhọn cứa vào màng nhĩ Viêm Lương, nhưng cô nhắm mắt làm ngơ, chỉ cúi đầu tập trung xem văn bản. Cho đến khi lật tới trang cuối cùng, Viêm Lương như bị rút hết sức lực, cô buông thông tay, tập văn bản lại một lần nữa rơi tung tóe dưới đất.

“Tôi biết khoảng thời gian tổng giám đốc nằm ở bệnh viện công của thành phố, tôi nào cô cũng đến đó. Tôi gần như ngày nào cũng đoán xem, rốt cuộc bao giờ cô mới đẩy cửa phòng vào thăm anh ấy. Nhưng cho đến khi anh ấy chuyển viện, cô vẫn không làm chuyện đó.”

Viêm Lương vốn đang cúi đầu nhìn đồng văn bản ở dưới đất, nghe thư ký Lý nói vậy, cô lập tức ngẩng mặt, kinh ngạc nhìn thư ký Lý.

“Chuyện này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, mấy cô y tá thường gặp cô nên tôi đương nhiên nghe phong thanh tin tức. Tôi tưởng cô vẫn quan tâm đến tổng giám đốc, vì trong cuộn băng ghi âm thám tử đưa cho cô, rõ ràng có cả anh ấy nhưng cô sai người cắt bỏ đoạn nói chuyện của anh ấy. Cô làm vậy chẳng phải muốn bảo vệ danh dự của anh ấy hay sao?”

Tim Viêm Lương co rút mạnh. Cô lại cúi thấp đầu, khiến người khác không nhìn thấy đáy mắt cô che giấu điều gì.

Giọng nói vốn phần nộ của thư ký Lý dần trở nên bất lực: “Đáng tiếc tôi đã nhìn nhầm cô. Nhưng tôi vẫn phải khen cô một câu, cô thật tàn nhẫn với anh ấy, cũng tàn nhẫn với bản thân cô. Tôi đã hứa với tổng giám đốc sẽ không nói sự thật cho cô biết. Có điều lần này anh ấy không thể trách mắng tôi, bởi vì anh ấy tám phần chết trên bàn mổ. Tôi nói vậy, cô hài lòng rồi chứ?”

Nhiều thông tin cùng một lúc dội vào đầu óc, khiến Viêm Lương không có cách nào chấp nhận sự thật. Cô phảng phất bị rút hết sức lực, đờ đẫn ngồi bệt xuống đất.

Thư ký Lý lạnh lẽo ném cho cô tám danh thiếp: “Cô hãy đến kiểm tra thành quả thắng lợi vào ngày chôn cất anh ấy.”

Đó là danh thiếp một bệnh viện tư. Viêm Lương nhặt tờ danh thiếp, ngón tay cô run bần bật. Hóa ra điều cô sợ hãi nhất, không phải phủ định tất cả nỗi hận trước kia, mà là cô đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra một tháng trước, ở bên ngoài thang máy hội trường họp báo, nụ hôn hoàn toàn không thấy tia hy vọng đó, và câu “tạm biệt” của anh...

Viêm Lương cuối cùng cũng phát hiện. Thì ra anh thật sự chào từ biệt cô...Đó là vĩnh biệt.

Thư ký Lý để mặc một mình Viêm Lương, anh ta quay người đi ra ngoài. Nhưng anh ta đi rất chậm, phảng phất chờ đợi điều gì đó. Cuối cùng, anh ta nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ở đằng sau.

Viêm Lương nhanh chóng lướt qua thư ký Lý, khuất dạng trong nháy mắt. Sự nôn nóng của cô thể hiện qua bước chân chạy như bay. Thư ký Lý dừng lại, dõi theo Viêm Lương cho đến khi cô biến mất hoàn toàn.

Thư ký Lý trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng, phảng phất vừa trải qua một trận chiến, anh ta tựa người vào bờ tường, ngẩng đầu hít một hơi dài. Sau đó, anh ta rút điện thoại từ túi áo, kiểm tra tin nhắn vừa gửi đến, chỉ là năm chữ ngắn ngủi nhưng chứa đựng niềm vui vô bờ bến: “Ca mổ rất thành công”.

Trong phòng chờ máy bay, sắp đến giờ lên máy bay nhưng điện thoại gọi mãi không thông, Lộ Chinh vừa tiếp tục gọi điện thoại vừa sốt ruột đi đi lại lại.

Bà cô thấy anh như con kiến trong chảo nóng, cũng sốt ruột thay anh: “Vẫn chưa gọi được sao?”

Lộ Chinh lắc đầu. Đúng lúc này, điện thoại kết nối, Lộ Chinh thở phào nhẹ nhõm: “Em đi đâu vậy? Sắp đến...”

“Lộ Chinh!” Giọng Viêm Lương phảng phất lạc đi trong cơn gió xào xạc, nhưng lại rất kiên định, một sự kiên định chưa từng thấy.

“Em xin lỗi...” Cô nói với anh.

Vào giây phút đó, ánh mắt của Lộ Chinh cứng đờ. Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ bất ngờ không còn nữa, từng chiếc máy bay cất cánh và hạ cánh. Một chiếc máy bay nào đó gầm rú bên tai anh theo âm thanh của cô.

Chiếc máy bay không biết bay đi đâu lao vút lên bầu trời, ánh nắng mùa đông chiếu rọi khắp không gian, chiếu xuống chiếc xe ô tô đang lao nhanh trên đường, ngày càng cách xa sân bay.

Sắc mặt của người phụ nữ đang lái xe không một chút biểu cảm. Nhưng giọng nói của cô không trấn tĩnh như vẻ mặt: “Em phải quay về bên anh ấy.”

Nghĩ đến mấy từ chuẩn bị thốt ra miệng, trong lòng Viêm Lương nhói đau, nhưng cuối cùng cô vẫn nói vào bluetooth của máy di động: “Bất kể anh ấy sống hay chết.”

HẾT

69. Chương 83: Ngoại Truyện: Vì Anh Là Tướng Úc Nam

Một ngày cuối tuần, Tướng tiên sinh và Tướng phu nhân gặp dịp thanh thoi hiếm có, cùng ở phòng chiếu phim trang trí mới hoàn toàn của hai người xem một bộ phim điện ảnh văn nghệ châu Âu. Tướng phu nhân gối đầu lên chân Tướng tiên sinh, dán mắt vào màn hình. Tướng tiên sinh chẳng có hứng thú, ngẫm nghĩ rồi mở miệng: “Gọt cho anh quả táo.”

Tướng phu nhân không ngần ngại, thò tay vào giỏ hoa quả trên bàn uống nước, lấy quả táo đưa cho chồng.

Vợ không chịu gọt táo, vậy thì...“Bóc cho anh quả nho.” Chắc là được chứ?

Tướng phu nhân lại giơ tay sờ soạng, phát hiện không có nho. Thế là cô khoanh hai tay trước ngực, giả bộ không nghe thấy, tiếp tục xem phim chăm chú.

Tướng tiên sinh bắt đầu ảo não, xây phòng chiếu phim gia đình chắc chắn là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời anh. Phim đang chiếu là phim nhựa kiểu cũ, anh không thể dùng điều khiển tắt bộ phim hết sức tế nhị này.

Tướng phu nhân đang xem đến đoạn cảm động, đột nhiên có người bóp cảm cô, đồng thời xoay mặt cô. Tướng Úc Nam cúi xuống nhìn vợ, gương mặt anh ở ngay bên trên cô: “Anh còn là bệnh nhân. Em bắt nạt bệnh nhân như vậy sao?”

Viêm Lương lắc đầu, phát hiện không thoát khỏi bàn tay anh. Tuy nhiên cô cũng không để bụng: “Thứ nhất, anh xuất hiện gần nửa năm rồi. Thứ hai, em đã xem báo cáo tình hình hồi phục sức khỏe của anh tháng này, không hề có dấu hiệu tái phát. Tưởng tiên sinh, anh tự xưng là bệnh nhân mà không biết ngượng sao?”

Tưởng Úc Nam nhíu mày để che giấu sự chột dạ. Trên màn ảnh, giọng nói đầy xúc động của nhân vật nữ chính vang lên, nhắc nhở Viêm Lương bộ phim chuẩn bị đến đoạn hấp dẫn. Viêm Lương liền kéo tay Tưởng Úc Nam, quay người xem phim: “Đừng làm phiền em, đến cao trào rồi kia kìa.”

Nhưng gương mặt nữ diễn viên chính trên màn ảnh chỉ lướt qua tầm mắt của Viêm Lương, ở giây tiếp theo, cô lại bị anh xoay mặt. Lần này, anh bóp rất chặt, cô không dễ dàng thoát khỏi.

“Khó khăn lắm anh mới bỏ hết công việc ở nhà, không phải để xem phim ”nước trắng”.

Vừa nói, ánh mắt Tưởng Úc Nam vừa thuận theo cổ áo Viêm Lương, như muốn bóc trần cô. Hành động có tính ám chỉ rõ rệt đó đổi lại bằng động tác kéo cổ áo của Viêm Lương.

“Hay nhỉ, anh là giám đốc do em mời về. Em là bà chủ còn chưa kêu mệt, anh làm công cho em, có tư cách gì kêu mệt chứ?”

Bộ dạng vênh mặt của cô khiến Tưởng Úc Nam không nhịn được, giơ tay véo mũi cô: “Em mới hay thật đấy. Em giao Unique cho người khác quản lý, còn mình chạy đi mở công ty giày nho nhỏ. Theo kiểu kinh doanh của em, một năm cũng chẳng bán nổi mấy đôi giày. Nếu không nể mặt em là vợ anh, anh chịu hạ thấp thân phận đi bán giày cho em? Ngoài ra, em không những không tăng thêm nhân viên cho anh, còn điều thư ký Lý sang Unique làm việc thay em. Vì vậy, anh mới càng bận tối mắt tối mũi.”

Tưởng phu nhân nhún vai: “Mở công ty giày chỉ là thỏa mãn sở thích thiết kế giày của em mà thôi, em cũng chẳng trông mong sẽ kiếm được tiền. Hơn nữa, nếu không nhờ thư ký Lý, có lẽ bây giờ chúng ta mỗi người một ngã, đến chết cũng không qua lại. Anh ta giúp anh một việc lớn như vậy, anh còn định bắt anh ta làm thư ký của anh? Em cho anh ta thăng chức tăng lương, đồng nghĩa với việc thay anh trả món nợ ân tình cho người ta.”

Trong lúc nói chuyện, Viêm Lương nhất thời quên không túm cổ áo. Tưởng tiên sinh đã không chỉ thỏa mãn bằng ánh mắt, từ từ thò tay vào cổ áo cô.

Ở giây tiếp theo, bàn tay anh bị đánh bốp một phát. “Anh không đồng ý vụ đó, em sẽ không cho anh làm chuyện này.” Tưởng phu nhân không cho chồng cơ hội thương lượng.

Mặc dù Viêm Lương nói rất mơ hồ nhưng Tưởng Úc Nam lập tức hiểu ý. Anh bắt lực đỡ trán: “Anh không muốn có con, bởi vì anh lo căn bệnh này sẽ bị di truyền. Nhưng đây không thể trở thành lý do em ngăn cản nhu cầu sinh lý bình thường của anh.”

“Đợi con của chúng ta bằng tuổi anh, y học đã rất phát triển.” Viêm Lương không chịu nổi lời lẽ nhảm tai của chồng. Cô giơ ngón tay vào mũi anh: “Đúng là cổ lỗ sĩ.”

Tưởng Úc Nam tóm lấy ngón tay cô, bàn tay còn lại đỡ cô ngồi dậy, đặt một nụ hôn thật kêu lên môi cô: “Em muốn có con đến thế sao?”

Phim ảnh hoàn toàn bị lãng quên, Viêm Lương thở dài, giơ tay ôm cổ anh: “Anh và em từ nhỏ đều không được cảm nhận sự ấm áp của gia đình, lẽ nào anh không muốn có một gia đình thật sự gồm cả bố mẹ và con cái? Anh thử nghĩ xem, chúng ta có thể đi hợp phụ huynh cho con, có thể cùng con tham gia hoạt động gia đình ở trường. Nếu là con gái, chúng ta sẽ mua cả phòng váy áo cho con. Nếu là con trai, chúng ta sẽ dẫn con đi khắp nơi du lịch khám phá. Cứ như vậy, chúng ta nuôi con lớn khôn, đến khi con có gia đình riêng, còn chúng ta từ từ già đi.”

Một viễn cảnh đẹp để biết bao...

Về mặt Tưởng Úc Nam vụt qua một tia bi thương. Anh nhíu mày, tựa hồ cố gắng tưởng tượng. Cuối cùng, anh mỉm cười lắc đầu: “Vì quá hạnh phúc nên anh không dám nghĩ tới.”

Viêm Lương cười nhạo chồng: “Anh trở nên nhát gan như vậy từ lúc nào thế?”

Tướng Úc Nam cầm quả táo ở bên cạnh gõ vào đầu cô: “Bây giờ anh có em đã là đỉnh điểm hạnh phúc mà anh từng mơ ước. Đây không phải là nhất gan, mà gọi là biết thỏa mãn.”

Vào thời khắc này, Viêm Lương rất thương chồng. Sự thận trọng và dè dặt của anh khiến trong lòng cô vô cùng xót xa. Nhưng thương là một lẽ, giữ nguyên tắc là chuyện khác: “Em mặc kệ, anh không muốn có con thì đừng chạm vào người em.”

Nghe cô nói vậy, Tướng Úc Nam lập tức thoát khỏi tâm trạng u ám, trở về thực tại. Ngắm bộ dạng nghiêm túc và đáng yêu của vợ, tâm tình của anh trở nên vui vẻ: “Chạm thì sao nào?”

“Em sẽ...”

Lời đe dọa chưa kịp thốt ra miệng, Tướng phu nhân đã rơi vào nụ hôn tuyên bố chủ quyền nồng nàn của Tướng tiên sinh.

Nhưng tốc độ cô cởi quần áo cô nhanh đến mức nào, cũng không nhanh bằng tốc độ cô lại mặc quần áo vào người. Khi Tướng tiên sinh đè vợ xuống nền nhà trước màn hình lớn, cô đã thành công trong việc khoác áo lên người.

Tướng Úc Nam thất bại hoàn toàn, anh úp mặt vào cổ cô, kêu một tiếng rất đổi dịu dàng: “Bà xã...”

Viêm Lương thở hổn hển, vừa rồi đúng là một trận “ác chiến”, cô suýt nữa bị anh lột sạch quần áo. May mà dù bị chồng hôn đến mức đầu óc choáng váng, cô vẫn nhớ giữ vững phòng tuyến đến cùng. Lúc này, cô ở dưới, anh ở trên, nhưng rõ ràng trong cuộc “độ sức” vừa rồi, Tướng phu nhân đã chiếm thế thượng phong. Sau khi khôi phục hô hấp, Viêm Lương đắc ý nói: “Đừng làm nũng với em, gọi em là tổ tông cũng vô dụng. Anh không đồng ý vụ đó, em sẽ không cho anh làm chuyện này.”

Sau khi Tướng phu nhân lặp đi lặp lại câu này hơn 365 lần, một “sư tử con” đã bắt đầu hình thành trong bụng Tướng phu nhân.

Biết tin vợ mang thai, Tướng tiên sinh không biết nên vui mừng hay lo lắng. “Em đúng là người phụ nữ có chấp đến mức đáng sợ.”

Viêm Lương coi đây là một lời khen ngợi cô.

“Nếu năm đó em không yêu anh, anh tin với cá tính của em, anh chắc chắn sẽ chết trong tay em, hơn nữa còn chết rất thảm.”

Viêm Lương trừng mắt: “Anh đừng hờ ra là nhắc đến từ ”chết“, không tốt cho thai nhi.”

Mặc dù tỏ ra hung dữ với chồng nhưng khi cúi đầu vuốt ve cái bụng nhỏ, sắc mặt Tướng phu nhân lập tức vô cùng dịu dàng: “Con yêu, con đừng nghe lời bố con, bố con ăn nói bậy bạ đấy.”

Bắt gặp bộ dạng dịu dàng của cô, Tướng Úc Nam bất giác tỏ ra nghiêm túc: “Mới hai tháng thôi, dạy dỗ thai nhi là hơi sớm?”

Mặc dù nói vậy nhưng anh vẫn đặt tay lên bụng vợ. Nơi đó vẫn phẳng lì như thường lệ, hoàn toàn không có cảm giác một sinh mệnh nhỏ đang trưởng thành.

Những “việc xấu” của Tướng tiên sinh trở thành một phần nội dung giáo dục trẻ sơ sinh sau khi em bé ra đời. Tướng tiên sinh hết sức kháng nghị, nhưng đáng tiếc không có hiệu quả.

Ví dụ, Tướng phu nhân nhắc đi nhắc lại câu “con trai, nếu không phải mẹ đấu tranh suốt một năm trời, đến bây giờ bố con cũng không có ý định sinh con” trước mặt chồng không biết bao nhiêu lần.

Buổi chiều Tướng Úc Nam đi làm về, vừa tới cửa phòng trẻ sơ sinh liền nhìn thấy Viêm Lương đang kể chuyện cho con trai. Đứng ở bên cửa nghe một lúc, anh rón rén đi vào. Tướng phu nhân không hề phát giác sự xuất hiện của chồng, đến khi bị anh cúi xuống bế lên, cô mới giật mình kêu lên một tiếng.

“Bỏ em xuống!” Viêm Lương ghé sát tai Tướng Úc Nam. Tuy nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng cô cố ý hạ thấp âm lượng.

May mà con trai đã ngủ say, nếu bị tiếng kêu của cô đánh thức, cu cậu chắc sẽ khóc thét, khiến cô lại bận trước bận sau đổ dành.

“Em lại truyền bá tư tưởng chống đối bố cho ”sư tử nhỏ” phải không?” Tường Úc Nam cười khẽ, cắn chóp mũi vợ.

Thật ra anh biết rõ hơn ai hết, người phụ nữ này chỉ “nói xấu” anh trước mặt con trai. Có lẽ cô cảm thấy làm vậy rất thú vị. Cũng như anh luôn thích thú khi bắt ngờ dọa cô như bây giờ.

“Anh cũng biết con trai chính là một chú ”sư tử nhỏ“, khóc thì thôi rồi, người giúp việc chẳng thể đỡ nổi. Lần trước đi Lương từ New Zealand về thăm cu cậu, cu cậu ầm ĩ đến mức đi đau cả tim. Tưởng tiên sinh, anh cẩn thận một chút, đừng đánh thức con dậy.”

Tưởng Úc Nam rất hưởng thụ bộ dạng chịu thua của vợ. Anh đặt cô xuống đất, đi đến bên giường trẻ sơ sinh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán con trai.

Tuy đang ngủ say nhưng cu cậu lập tức khua bàn tay nhỏ lên không trung. Tưởng Úc Nam mỉm cười, quả nhiên là một chú sư tử nhỏ có sức tấn công mạnh mẽ.

Viêm Lương cũng ghé lại gần, cô thậm chí giơ ngón tay nghịch bàn tay của con trai. Nhưng ngay sau đó, cô bị bố đứa trẻ túm lấy ngón tay, đồng thời bị anh bế lên trong nháy mắt.

Lần này, Viêm Lương không phản kháng, ngoan ngoãn ôm cổ chồng. Tưởng Úc Nam bế cô đi ra ngoài, anh giờ chân đá cửa phòng trẻ sơ sinh.

Người giúp việc ở tầng dưới, Tưởng Úc Nam bế Viêm Lương lên phòng ngủ chính trên tầng ba. Khi trở về thế giới riêng của hai người, anh lập tức vui mặt vào hôm cổ vợ hít hít: “Em đổi dầu tắm đấy à?”

Là mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu.

“Vừa đổi nhãn hiệu dầu tắm khác cho con trai, em thử dùng trước.”

“Anh cũng muốn thử.”

“Chai màu vàng ở trong nhà tắm ấy.”

Viêm Lương vừa nói vừa giẫy giụa muốn xuống đất. Tưởng Úc Nam cúi xuống hôn lên mặt và môi cô.

“Chúng ta cùng tắm.” Tưởng Úc Nam bế Viêm Lương đi về phía nhà tắm.

“Tưởng tiên sinh, ông chủ Tưởng, em thật sự rất mệt.” Có lẽ cô thật sự mệt mỏi, bằng không cô sẽ không dụi trán vào người anh và cất giọng nũng nịu như vậy.

Tưởng Úc Nam đặt Viêm Lương lên giường rồi đi vào nhà tắm. Khi anh ra ngoài, Viêm Lương đã chìm vào giấc ngủ. Tưởng Úc Nam ngồi xuống cạnh giường, vuốt lông mày của cô.

Tính cách cô cũng nóng nảy giống con trai, lúc ngủ thường chau mày. Tưởng Úc Nam mỉm cười cúi xuống hôn lên môi vợ, bàn tay anh vuốt ve từ đùi cô ngược lên trên.

Làn da của vợ anh vừa trắng vừa mịn màng. Ngoài vết sẹo mổ đẻ ở bụng, thân hình cô vẫn thon thả như ngày nào. Nhưng vết sẹo đó chính là một tấm huân chương. Người phụ nữ này vì anh vô cùng dũng cảm.

Ban đầu, anh tiếp cận cô với mục đích riêng và đầy rẫy những lời nói dối. Vậy mà bây giờ anh vẫn được hưởng vô vàn niềm hạnh phúc...Tưởng Úc Nam từ bỏ ý định đánh thức Viêm Lương. Anh kéo mép chăn giúp cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Tưởng Úc Nam lại sang phòng trẻ sơ sinh, không ngờ con trai anh đã tỉnh dậy. Nhìn thấy anh, cu cậu không khóc nhè, chỉ mở to đôi mắt đen láy nhìn anh.

Mắt và lông mày của con trai rất giống anh, mũi và miệng giống Viêm Lương, tóm lại toàn kế thừa nét đẹp của bố mẹ. Bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Úc Nam đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, những lúc Viêm Lương ở bên con trai, cu cậu thường gào khóc nửa ngày. Nhưng nhìn thấy anh, cu cậu ngược lại rất ngoan ngoãn. Chẳng lẽ con trai anh mới bé tý đã biết Viêm Lương kiểu gì cũng sẽ dỗ dành cu cậu, còn ông bố cả cuộc đời này ngoài dỗ vợ, sẽ không dỗ dành người thứ hai?

Chính vì điều đó, con trai anh mới phân biệt đối xử như vậy...

Tướng Úc Nam phì cười bởi ý nghĩ giời ơi đất hời của anh. Đúng lúc này, bà giúp việc gõ cửa đi vào: “Tiên sinh, cơm tối chuẩn bị xong rồi ạ?”

“Phu nhân đã ăn chưa?”

“Phu nhân bận dỗ Leo đi ngủ nên chưa kịp ăn.”

“Lát nữa phu nhân tỉnh dậy, tôi và cô ấy sẽ cùng ăn.”

Bà giúp việc biết Tướng Úc Nam thương vợ, nhưng đợi đến khi phu nhân tỉnh dậy, có lẽ thức ăn nguội lạnh từ lâu.

“Tiên sinh, hay là tiên sinh ăn trước đi.”

“Không cần, tôi có một số văn bản cần xử lý.” Nói xong, Tướng Úc Nam cúi đầu nhẩn nhủ con trai: “Sư tử nhỏ của bố ngoan, đừng đánh thức mẹ nhé.”

Con trai chớp chớp mắt, Tướng Úc Nam coi như cu cậu nhận lời.

Viêm Lương ngủ liền tù tì đến hơn mười hai giờ đêm mới tỉnh giấc. Ngoài hành lang tối mờ mờ, thư phòng bật đèn sáng. Viêm Lương đẩy cửa, quả nhiên thấy Tướng Úc Nam đang chăm chú đọc tài liệu.

“Anh xem gì vậy?”

Tướng Úc Nam ngẩng đầu, mới phát hiện cô đứng bên cửa. Anh vẫy tay ra hiệu cô lại gần. Viêm Lương đến bên cạnh bàn, ngồi xuống thành ghế. Tướng Úc Nam liền ôm eo cô, để cô khỏi trượt từ thành ghế xuống đất.

Viêm Lương lật giở văn bản ở trên bàn. Một lúc sau, cô kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn Tướng Úc Nam, phảng phất như không quen biết anh.

“Đâu đến nỗi khiến em ngạc nhiên như vậy?” Tướng Úc Nam nhún mày.

Unique kinh doanh tốt là chuyện hoàn toàn nằm trong định liệu của Viêm Lương. Nhưng doanh số của công ty giày cao đến mức này, Viêm Lương vô cùng bất ngờ: “Chẳng phải anh nói lượng tiêu thụ rất kém sao?”

Tướng Úc Nam bày ra bộ dạng kinh ngạc: “Hóa ra Tướng phu nhân không hề nghi ngờ lời nói của tôi?”

Viêm Lương nhăn mũi với anh, cô tiếp tục cúi xuống xem báo cáo. Tướng Úc Nam lên tiếng: “Thế nào? Mời anh làm giám đốc, ”hàng đẹp giá rẻ” quá phải không?”

Viêm Lương nhìn người giám đốc có mức lương bằng không ở bên cạnh. Trong lòng cô thầm tính toán, đâu chỉ đơn giản là “hàng đẹp giá rẻ”, mà là không vốn vụn lời.

Từ trước đến nay, Viêm Lương đều cho rằng công ty chỉ có một nhà thiết kế là cô, còn Tướng Úc Nam giúp cô quản lý một xưởng giày nhỏ mang tên Elaine. Nhưng sự thật rõ ràng không phải như vậy, trong một năm ở nhà làm “bà nội trợ”, rốt cuộc cô đã bỏ lỡ điều gì?

Về kinh ngạc tràn ngập trong mắt Viêm Lương: “Anh làm bằng cách nào vậy?”

“Xem ra em đã hoàn toàn tỉnh táo.” Tướng Úc Nam nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Sau khi nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi, Viêm Lương lại cúi xuống xem báo cáo. Lần này, Tướng Úc Nam đóng tập tài liệu: “Chi bằng chúng ta tiến hành cuộc giao dịch đi.”

“Gì cơ?”

Tướng Úc Nam đứng dậy bế cô lên bàn, anh móc ngón tay, tháo đai thắt lưng áo choàng ngủ của Tướng phu nhân: “Em khiến anh thỏa mãn, anh sẽ cho em đáp án.”

Viêm Lương nhìn đai thắt lưng rơi xuống đất. Tuy miệng nói “Em có thể từ chối không?” nhưng hai tay cô tự động vòng ra sau gáy Tướng Úc Nam, cô ngược mặt đón ánh mắt của anh, thần sắc đầy vẻ mờ ám.

Nhận được tín hiệu của vợ, Tưởng Úc Nam lập tức cởi bỏ áo ngủ của cô, câu trả lời hiển nhiên là: “Không được...”

Đồng hồ trong thư phòng lặng lẽ chuyển động đến hai giờ sáng.

Tưởng Úc Nam thỏa mãn bế thân thể mềm nhũn của vợ từ trên bàn xuống đất. Anh vừa nhặt áo choàng ngủ khoác vào người cô, vừa ghé sát tai cô thì thầm thì: “Đáp án rất đơn giản, bởi vì anh là Tưởng Úc Nam.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-hoan-nua-ai>